C:\Users\Plazma\Desktop\306\Cole_Martina-Kralovna_zlocinu.pdb

PDB Name: Cole M - Kralovna zlocinu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.6.2003
Modification Date: 11.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MARTINA COLE

KRÁLOVNA ZLOČINU

KNIHA PRVNÍ

LONDÝN, NOTTING HILL

Je-li možno čestně, když ne,
tak nějak jinak, vydělej peníze
- Horacius, 65-8 před Kristem

Zdaliž jsem já strážným bratra svého?
- Genesis 4/9

KAPITOLA PRVNÍ
1950

„Dal jste si zatraceně na čas."

Doktor Martin O`Reilly hleděl do dětské tváře a povzdechl si.

„Musel jsem navštívit jiného pacienta. Kde je tvoje máma?"

„Samozřejmě, v posteli."

Malý chlapec si šel sednout zpátky na schody ke svým sedmi bratrům. Věkem byli vzdáleni od tří do čtrnácti let. Doktor si zapálil doutník. Stál na chodbě a několik vteřin silně potahoval, aby se ujistil, že dobře hoří. Napadlo mu, že smrad u Ryanů en masse dokázal zvednout i ty nejotužilejší žaludky, i když odporný zápach chudinských brlohů už měl v krvi. Už mu nasákl nejen do oblečení, ale i do pokožky. Začal stoupat opatrně po schodech, aby nešlápl na některé malé prstíky. Děti se na zadečcích odsunuly doleva a doprava, aby mohl projít. Rovněž dával pozor, aby se nedotkl stěny. Zápach sice mohl přerazit zápachem z doutníku, šváby však ne - na ty si nezvykl nikdy. Také nikdy nepochopil, jak ty bestie lezou po stěně. Popíraly zemskou přitažlivost.

Na odpočivadle otevřel dveře první ložnice. Byla tam Sára Ryanová. Ležela na velkém dvoulůžku, břicho měla velké a oteklé. Usmál se na ni, v srdci však pocítil hluboký žal. Sára Ryanová měla třicet čtyři roky. Vybledlé blond vlasy měla sčesané dozadu a svázané do drdolu, pleť bledou a suchou. Kdyby se jí neleskly jiskrné oči, mohla by být považována za mrtvolu. Pamatoval si, jak před patnácti lety přišel do tohoto domu, aby jí pomohl při porodu prvního dítěte. Tehdy byla velmi hezkou ženou. teď byla po těle tlustá a poznamenaná neustálými porody a od neustálého mračení měla předčasně vrásčitou tvář.

„Jde to dobře?" Jeho hlas byl laskavý.

Sára se na posteli pokusila zvednout. Staré noviny uložené pod ní se při pohybu skrčily. "Jo. Je dobré, že jste přišel, Martine. Řekla jsem těm blbečkům, aby sehnali tátu, ten ale jako obvykle není nikde k nalezení."

Chytila se za břicho, když ucítila bolest.

„Ach, narození tady toho se už blíží." Nepatrně se usmála. Pak vytřeštila oči, když viděla doktora vytahovat z kabely injekční stříkačku. „To přece do mne nebudete píchat! Minule jsme se přece bez toho obešli. Nechci dostat žádnou zatracenou injekci. To je mé třinácté dítě a při žádném jsem ji neměla. Ani při mrtvě narozených. teď s tím už nebudu začínat."

„Ale Sáro. Injekce vám to celé usnadní."

Pohybem ruky odmítala jeho protesty.

"Je mi líto, ale ty věci bolí jako čert, zatím co rodit ... nic není. Vůbec nic ..."

Martin položil stříkačku na malý noční stolek, zhluboka vzdechl a stáhl jí pokrývku přes nohy. Zkušeným

hmatem jí osahal boky a pak zasunul dva prsty do pochvy. Když skončil, znovu přes ni přikrývky přetáhl.

„Myslím, že tohle je zadečkem."

Sára pokrčila rameny.

„To by bylo první, pokud tomu tak je. Nejsem na tom ale nijak zle. Ben onehdy říkal, že zanedlouho budou ze mne vypadávat cestou do krámu."

Zasmála se a doktor se smál s ní.

„To bych přišel o práci. teď si na minutku odpočiňte, nezdržím se dlouho. Potřebuji, aby jeden z těch hochů někam zašel."

Odešel z pokoje a tiše zavřel dveře.

„Už to má?" To se ptal osmiletý Leslie, který ho předtím přivedl.

„Ne, ještě ne. Jen buď trpělivý, ty malý prevíte."

Doktor se obrátil k nejstaršímu chlapci Michaelovi. Ve skoro patnácti letech měřil přes šest stop a zvysoka čněl nad malým irským doktorem před sebou.

„Michaeli, běž a přiveď starou matku Jenkinsovou. S tím malým budu potřebovat její pomoc."

Chlapec se několik vteřin upřeně díval na doktora.

"Máma bude zase fajn, že?"

V jeho hlubokém hlase bylo cítit znepokojení.

Doktor přikývl. „Samozřejmě."

Chlapec se stále nehýbal.

„Matka Jenkinsová u ní ještě nikdy nebyla."

Doktor se netrpělivě zahleděl na chlapce.

„Podívej se, Michaeli, nemám čas tu s tebou postávat a vybavovat se. Tvoje máma je na tom špatně, jestli ale to děťátko dokážeme narodit, pak bude v pořádku. Čím dřív přiveden matku Jenkinsovou, tím líp. Moc času už nezbývá."

Michael se odvrátil od doktora, jednu ruku položil na zábradlí, druhou se opřel o stěnu a přehoupl se přes hlavy mladších chlapců. Po tvrdém dopadu na linoleum na něj doktor ještě zavolal: "Vyřiď jí, že jí zaplatím deset šilinků, jinak by nepřišla."

Michael zamával na doktora na důkaz, že slyšel, otevřel dveře a vyběhl ven.

Doktor se zadíval na hlavy mladších dětí a pevněji sevřel doutník v zubech. Michaelův seskok ze schodů způsobil, že ze stěny spadli švábi. Nejen že lezli po šatech nejmladšího Bennyho, ale jeden dobrodružný šváb si to pomalu vyšlapoval přes jeho tvář. Martin viděl, jak ho dítě jemně odhodilo a tiše poznamenal, že dohlédne, aby pan domácí nechal dům vysušit. Ty prokleté bestie by se tím sice úplně nevyhubily, ale Ryanovi by přece jen získali víc prostoru k dýchání.

„Teď bych potřeboval, abyste někteří šli najít tátu."

Geoffrey, Anthony a Leslie se postavili. Doktor ukázal na jednoho po druhém.

„Ty, Geoffreyi, to zkusíš v Latimer Arms. Ty, Anthony, půjdeš do Roundhouse. A ty ..." Leslie přikývl s pohledem upřeným na podlahu. „... zajdeš do hotelu Kensington Park. Jestli ho nenajdete v žádném z těchto podniků, tak to zkuste ještě v Bramley Arms. Jestli nějakou náhodou tátu najdete, řekněte mu, že je ho zapotřebí doma. Jste schopni si to všechno zapamatovat?"

Tři hlavy přikývly a každý se vydal svým směrem. Martin se vrátil do ložnice k Sáře.

„Máte to opravdu dobré chlapce."

Ozvala se poněkud skepticky.

„O tom nic nevím, doktore. Někdy jsou trochu divocí. To ale dělá starý. Bere na ně pásek za krádež sebemenší drobnosti a pak, někdy jindy, je zase posílá něco takového udělat. Tu hru nemohou ubozí malí kluci nikdy vyhrát."

Skrčila se, když jí projela další bolest.

„Odpočiňte si, Sáro."

Odhrnul jí z tváře několik kadeří. Už se stmívalo, stáhl proto závěsy a rozsvítil stropní světlo. Od špačka doutníku si zapálil další. Pak, s doutníkem pevně sevřeným v zubech, ji znovu prohlédl. Když skončil, měl ve tváři ustaraný výraz.

+Viditelně pookřál, když z chodby zaslechl hlasy. A už za několik vteřin otevřela Matilda Jenkinsová dveře do ložnice a svých sto čtrnáct kilogramů živé váhy zastavila až u postele Sáry.

„All right, doktore?"

Byl to způsob oslovení, ne otázka.

„All right, Sáro?"

„Ty pitomé schody mě jednou oddělají. Ale ti kluci!" Přátelsky popleskala Sáru. "Po prvních slovech zdrhli. Při prvním pohledu na mě utíkali jako blázni!"

Ložnicí duněl její hluboký hřímající smích. Doktor jí platil deset šilinků, takže neztrácela přátelskou náladu.

„Jste báječná ženská, Matildo, to je fakt. Jděte dolů a ohřejte hodně vody. Musím vysterilizovat věci. Ten malý drobeček je zadkem dopředu."

Matilda energicky pokývala hlavou.

„No, samo, doktore. Obejdu sousedky, ať postaví na plotnu konvice. Možná jich budeme mít mraky!"

Když s hlučným dupáním z pokoje odešla, Sára hleděla nasupeně na doktora.

„Co tady dělá? Já přece nemám deset šilinků a i kdybych je měla, dala bych je děckům. Od včerejška nic nejedly a nebudou jíst do té doby, než se vrátí můj chlap! Jak ho znám, je zase s někým sobě rovným někde zašitý a do

rána se doma neobjeví!"

Nechybělo moc a dala by se do pláče.

„Jen klid, Sáro. Zaplatím jí sám." Sevřel jí ruku. "Jen se uklidněte, ženská. Tentokráte to nestačím zvládnout sám. teď už buďte zticha a šetřte si sílu."

Sára ležela na polštářích, tvář měla mokrou potem. Rty popraskané a suché. Neohrabaně se otočila k nočnímu stolku, zvedla sklenici vody a s požitkem usrkávala teplou tekutinu. Zakrátko Matilda přinesla vědro vařící vody. Doktor se okamžitě dal do sterilizování nástrojů včetně velkých nůžek.

V devět hodin večer se Sára i dítě v ní octli v nebezpečí. Doktor do ní dvakrát vnikl rukou a pokoušel se dítě obrátit, ani v jednom případě se mu to však nepovedlo. Ruce si utřel ručníkem, který si přinesl s sebou.

Byl nejvyšší čas, aby se dítě narodilo. Hrozilo nebezpečí, že přijde o oba. K čertu s Benjaminem Ryanem! Vždycky je to stejné. Každý rok jí udělá dítě, ale nikdy není při tom, když přichází na svět.

Malí chlapci drželi na schodech noční stráž. Všichni byli unavení a hladoví. Michael, stojící na nejvyšším schodě, tiše nadával při pohledu na tvářičky mladších bratrů. Benny cucal rukáv trička.

Najednou se ozvalo bušení na vstupní dveře. Šestiletý Garry šel otevřít a v mžiku odletěl na stranu, když se dva policisté vřítili dovnitř. Sotva je Michael zahlédl, s kletbou na rtech vběhl do matčiny ložnice. Ze schodů se ozývaly výkřiky, když se policisté snažili vyběhnout na odpočívadlo, protože hoši jim to znesnadňovali v naději, že se bratrovi podaří uprchnout.

Michael otevřel okno ložnice a byl napůl venku a napůl vevnitř, když policisté vtrhli do pokoje. V tom okamžiku zhaslo světlo.

„Kdo to světlo zhasl, vy všiváci?"

„To mizerné světlo nikdo nevypnul. Vypnulo se to samo."

Sářin hlas byl slabý. Policisté rozsvítili kapesní svítilny.

„Pojďte s těmi baterkami sem. Život této ženy je v nebezpečí."

Naléhavost v doktorově hlase přiměla policisty přistoupit k lůžku. Chlapec byl dávno pryč, oba to věděli. Sára se svíjela v bolestech, po tvářích jí tekly slzy.

„Vy lidé byste jenom vraždili. Můj chlapec nic neudělal."

„Poslyšte, má někdo šilink do elektroměru?" ozvala se Matilda Jenkinsová.

„Já mám."

Menší ze dvou policistů vylovil z kapsy hrst drobných mincí. Kolegu nechal na pomoc doktorovi, sám vyšel z pokoje a opatrně sestupoval po schodech. Mezi dětmi našlapoval s největší opatrností, přistoupil ke skříni pod schody, vyhledal elektroměr a vložil do něj šilink. Pak vložil další, zhasl kapesní svítilnu a odcházel od skříně. Sedm párů očí se na něho dívalo s neskrývaným nepřátelstvím, i ten nejmladší, kterému ještě nebyly ani čtyři roky. Muž se díval na chlapce, jako by je viděl poprvé, na ty jejich hlavy zastřižené krátce, aby se jim do nich nedaly vši, na blůzy plné děr a na lokty čouhající z rukávů. Chvíli stál a upřeně na ně hleděl.

Poprvé v životě mu napadlo, jaké to asi je, být jedním z nich a padl na něho pocit smutku a marnosti. Vytáhl peněženku, vyndal desetišilinkovou bankovku a nabídl ji Geoffreyovi, druhému nejstaršímu.

„Zajdi k Messerovi a kup nějaké ryby a smažené hranolky."

„Nechceme od vás žádné peníze!"

„Jen se podívejme na toho tvrďase! Ty chytrá dřevěná palice, cožpak nevidíš, že tvoji bratříčci umírají hladem? Běž a udělej co říkám."

Strčil peníze Geoffreyovi do ruky. Chlapec měl velkou chuť hodit peníze policistovi zpátky, ale pohled do tváří malých bratrů změnil jeho mínění. Už nejedli skoro dva dny. Zamračeně se tlačil kolem muže, který ho chytil za ruku.

„Svému bratrovi řekni, že ho nakonec stejně chytneme, že by to měl raději vzdát."

Geoffrey prudce vytrhl ruku z jeho sevření. Pak se na muže podíval jako na něco odporného a vyšel z domu. Policista stoupal po schodech a nechápavě kroutil hlavou.

V ložnici probíhal boj o dítě. Druhý policista přidržoval Láru, doktor ji dole nastříhaval. Sára vzápětí mohutně zatlačila a najednou se otevřela. Dítě vyklouzlo na svět v plodovém vaku. Doktor ho prořízl a podíval se na zmodralou tvářičku uvnitř. Očistil děťátku nos, jemně mu foukl do pusinky a současně opatrně stlačoval malinký hrudní koš. Nemluvně najednou zakašlalo a malinko zaplakalo. Pak už ale nabralo dech a rozkřičelo se naplno. Doktor bleskově odstřihl pupeční šňůru, dítě podal Matildě Jenkinsové a Láru zašíval s takovým zaujetím, jako by na tom závisel jeho vlastní život.

Sára ležela na polštářích s pocitem, že má ochromené tělo.

„Tvé první děvče, Sáro."

Matildin hlas byl laskavý.

Sára se nadzvedla na posteli a s ohromením v obličeji, který jako by se rozzářil nějakým světlem zevnitř, se zeširoka usmála, až ukázala své velké zažloutlé zuby.

„Děláte si srandu! Myslela jsem, že to je další chlapec. Holčička! Je to opravdu holčička?"

I policista se na ni usmál. Byla nelíčeně ohromená.

„Ach, podejte mi ji. Dovolte mi, aby ji přitiskla k sobě! Konečně dcera, díky Bohu!"

Matilda jí položila dítě na ruce. Už bylo umyté a Sára hleděla do nejmodřejších očí, jaké kdy viděla.

„Je to krasavice, Sáro."

S úžasem hleděla na svou dceru. Je to její třináctédítě, ale první děvčátko. Při pohledu na dceru zapomněla na všechnu únavu. Pak se rozhlédla po rozesmátých tvářích kolem sebe a vzpomněla si, proč tu jsou policisté. Starší z těch dvou už chodil do tohoto domu skoro patnáct roků. Ben v něm bydlel i přes válku.

„Co zase, podle vás, můj Mickey udělal tentokrát?"

Její hlas byl nevýrazný.

„Zase se zapletl s majitelem sázkové kanceláře. Už jsem ho dvakrát varoval. Tentokráte ho zatknu. Řekněte mu, aby raději přišel za mnou."

Podívala se opět na dceru. Doktor právě skončil a když vytáhl staré noviny z postele, Sáru přikryl. Sára se pohledem vrátila k policistovi.

„Řeknu mu o tom, Franku, jenže on je jako můj starý. Jde svou vlastní cestou." Její hlas byl tichý.

Matilda Jenkinsová otevřela dveře ložnice a pozvala chlapce dál. Všichni ještě dojídali ryby a hranolky, nahrnuli se však okamžitě dovnitř a shlukli se kolem postele. Benny nic neviděl, proto zatahal doktora za sako.

„Co bys rád, dítě?"

Benny zvedl drobnou opičí tvářičku. Pusu měl plnou jídla.

„Je to Hovis, že?"

„Jaký Hovis?" Doktorův hlas zněl zmateně. "O čem to mluvíš, chlapče?"

„O Hovisi ... víte, červená mrkev. Je to tak, že?"

Doktor se rozhlédl ve snaze dovědět se něco víc.

„Jaká červená mrkev? Nemáš horečku, dítě?"

„Nechce říci, že je mrtev? Červená mrkev ... mrtev. Pochopil jste?"

To promluvil Anthony a tón jeho slov naznačoval, že jestli tu je někdo hloupý, pak to není jeho malý bratr.

„Červená mrkev, prokristapána! Ale vůbec ne. Je až příliš naživu. teď ale snězte hranolky, vy malí barbaři. Takže červená mrkev!"

Policisté se smáli.

„Jak dlouho už jste v Londýně, doktore?" zeptal se starší z nich.

„Dvacet roků? A to ještě pořád neznáte zdejší žargón." Považovali to za velmi legrační. "Měli bychom už raději vypadnout. Sáro, nezapomeňte to Michaelovi říct, až se vrátí."

„Nezapomenu, Franku. Řeknu mu to, on ale stejně nepřijde. Přece to víte."

„Tak se ho pokuste přesvědčit. Mnoho štěstí s dalšími přírůstky. Na shledanou." Oba muži odešli.

Sára se podívala na syny a usmála se.

„Je to holka."

Všichni chlapci se na ni usmáli.

„Holka pro mne, až budu stará." Tiskla dítě k sobě. "Mám v úmyslu jí říkat Maura. Maura Ryanová. Líbí se mi to."

„Mám zajít pro Mickeyho, maminko? Zachránil jsem pro něho trochu bramborových hranolků."

„Tak jó, Geoffe. Řekni mu, že pobřeží je čisté."

Doktor dobalil přístroje a přísně se podíval na Sáru.

„Vy jste celou dobu věděla, kde je?"

Usmála se na něho.

"No jasně, že jsem to věděla. Je v Andersonově útulku číslo 119. Vždycky se tam ukrývá."

Martin O'Reilly pochopil legrační stránku toho, co Sára řekla, zvrátil hlavu dozadu a hlasitě se rozesmál. Sedmero úst přestalo žvýkat, když se chlapci na něho upřeně dívali.

„Jaká to noc! Vaše děvčátko si k příchodu na svět opravdu vybralo správný čas. Je fakt, že zachránilo Michaelovu kůži."

Sára se smála spokojeně s ním.

"Udělala to dobře!"

S čajem na tácu vešla do ložnice Pat Johnstoneová, nejbližší sousedka a nejlepší kamarádka Sáry. Všechny chlapce poslala pryč a nalila velký šálek pro Sáru.

„Jen si vezmi, holka. Ber to s úsměvem. Co vy, doktore? Dáte si šálek?"

„Hrozně rád. Jsem dokonale vysušený."

Pat nalila doktorovi šálek čaje a položila ho na noční stolek. Pak si sedla na postel vedle Sáry. Podívala se na nemluvně a překvapením vydechla.

„Ach, můj ty bože! Je to žabka, že?" Její vrozený silný hlas duněl mezi stěnami. "Půjč mi ji, Sar."

Sára jí podala dítě a zhluboka se napila čaje.

"Něco takového jsem potřebovala, Pat."

„Je fajn, že zhaslo světlo, když ti darebáci přišli pro Mickeyho, že? Málem jsem se rozesmála, když mi to Jenkinsová vyprávěla. Považovala jsem to za legrační."

Sára zvedla oči ke stropu.

„Prosím tě, Pat, nepřipomínej mi to!"

Doktor posbíral své věci a dopil čaj.

"Byla to nádhera. Stalo se to v pravém okamžiku. teď už ale půjdu, Sáro. Nevstávejte z postele, dokud vám neřeknu, že nehrozí nebezpečí. Musel jsem udělat mnoho stehů. Začnete-li krvácet, pošlete jednoho z chlapců pro mne, OK?"

„Pošlu, Martine. A díky za všechno."

„Není za co. Ráno přijdu. Zatím nashle."

Vyšel z ložnice a po schodech na chodbu, kde na něho čekala Matilda Jenkinsová s napřaženou rukou. Vložil jí do dlaně deseti šilinkovou bankovku.

„Díky, Matildo. Nashle."

„Nashle, doktore O'Reilly."

Zavřela za ním dveře. Po schodech sestoupil na ulici a hleděl na své auto Rover 90. Byla to jeho pýcha a radost. Stěrač však neviděl. Mohlo mu napadnout, že v ulici Lancaster se něco takového může stát.

„Ti blbouni."

Nastoupil do auta a odjel. Druhého května 1950 přivedl na svět Mauru Ryanovou.

KAPITOLA DRUHÁ
1953

Sára Ryanová se rozhlédla po kuchyni. Pocítila obrovské uspokojení. Byla to nádherná kuchyň. Zhluboka se nadechla a s pocitem radosti si oddechla. Tak šťastná se necítila už mnoho let. Stůl se prohýbal pod množstvím jídel, pečlivě připravených k zasunutí do pečící trouby: krůta, zadní kýta, veliký kus hovězího. Kuchyň voněla biskupskými chlebíčky a zapékanými, zlatě křehkými klobásami v troubě.

Ze snění ji vyděsilo hlasité zadunění shora. Neradostně sevřela rty a přistoupila ke kuchyňským dveřím. Dokořán je otevřela a co nejsilněji vykřikla: "Varuju vás, vy chásko jedna, ještě uděláte další kravál, vylezu nahoru a skalpuju vám prdele!"

Chvíli stála a poslouchala, snažila se při tom nesmát. Pak jistá, že všechny děti zalezly do postelí, se s pobrukováním nějaké melodie vrátila k přípravám. Čekal ji poslední úkol: tenkými plátky slaniny obložila krůtu, odstoupila od stolu a obdivovala své dílo. Z krbu pak uchopila pohrabáč a třikrát zabušila do zadní části krbu. Za několik vteřin se jako odpověď ozvala dvě ostrá bouchnutí. Přistoupila ke dřezu, vodou naplnila konvici a postavila ji na plyn.

Jakmile voda v konvici začala vřít, slyšela otevřít zadní dveře a pohledem do přípravné komory vedle kuchyně uviděla přítelkyni Pat Johnstoneovou, jak si z bot oklepává sníh.

„Pojď dál, Pat. Konvici už mám na plynu."

„Ach, Sáro, dnes večer je tam příšerné počasí!"

Pat vešla do kuchyně, klesla do pohodlného křesla vedle krbu a se zájmem se rozhlížela po kuchyni.

„Krucinál, ty ses ale letos zatraceně vytáhla."

V jejím hlase se ozvala stopa žárlivosti. Sára nalila vařící vodu do čajové konvice a usmála se na přítelkyni.

„Dnes ráno to přinesl Michael. Sama jsem tomu nemohla uvěřit, když jsem to viděla! Jsou tu i sladkostí, sušenky i ořechy a ovoce. Je to dobrý chlapec."

Pat pokývovala hlavou a v duchu počítala, kolik to všechno stálo. Došlo jí, že je zřejmě pravda, co se o Michaelovi povídá. Všechny ty věci na stole si nemůže hned tak někdo koupit v pekařství Lyons nebo v závodě Black Cat. Jak to vypadalo, zaplatil to nějaký zločin.

„Ještě tu jsou dárky pro všechny děti."

Sára celá šťastná brebentila a neuvědomovala si, že by tím mohla vzbudit závist. Nalila čaj do dvou tlustých bílých hrnků a jeden podala přítelkyni. S utěrkou přes ruku otevřela pečící troubu, vytáhla biskupské chlebíčky a zapečené klobásy, položila je k vychladnutí na kamna, pak do trouby zasunula krůtu. Pohybovala se rychle a s jistotou. Narovnala se, lemem zástěry si otřela čelo, přistoupila ke kredenci a otevřela zásuvku. Vytáhla balíček a podala ho Pat.

„Málem bych zapomněla! Tak, veselé Vánoce."

Pat Johnstoneová vzala balíček a položila si ho do klína. S ustaraným výrazem se podívala na Sáru.

„Já jsem ti nic nepřinesla, Sáro ... nemám peníze."

Sára to přešla slovy: „Víš co, raději zavři klapačku a otevři to."

Pat pomalu roztrhla hnědý papír. Pak zvedla ruku k ústům. Hlas se jí třásl, když koktavě promluvila.

„Ach, Sáro! Ach, to je krásné ..."

Sára mírně poplácala přítelkyni po rameně.

„Věděla jsem, že se ti bude líbit."

Pat vytáhla z obalu bílou blůzu, přitiskla si ji na obličej a hebkým materiálem se s potěšením hladila po tváři.

„Vypadá to jako hedvábí!"

„To přece je hedvábí. V momentě, kdy jsem ji uviděla, jsem věděla, že bude pro tebe."

Černé myšlenky, které Pat před chvílí napadly, nabyly na závažnosti. Záviděla své přítelkyni, že se jí v posledních měsících daří stále lépe. Začalo to před třemi měsíci - v den, kdy Michael zaplatil za vysušení domu. Celé dny v něm hořely sírové svíce tak dlouho, až zápach vypudil z domu všechen hmyz. Pak bylo všechno odshora až dolů nově vymalováno a natřeno. Pat Johnstoneovou, stejně jako většinu žen v ulici, to poněkud rozladilo. V porovnání s úrovní obyvatel v ulici Lancaster tím Ryanovi vystoupili do příliš vysokého světa a odcizili se jim. Když už teď zásluhou Michaela Ryana nemuseli počítat každou penci, ostatní rodiny by je odtud nejraději vytlačily pryč.

To vše jí ve zlomku vteřiny proletělo hlavou a zastyděla se. Chodila se Sárou do školy a po všechny ty roky si navzájem pomáhaly. I teď si Sára vzpomněla na svou kamarádku a Pat měla najednou pocit, že si tuto pozornost vůbec nezaslouží.

„Sáro, ta je senzační."

Sára, uspokojena pohledem na štěstím zářící kamarádku, si sedla proti ní a z římsy nad krbem vzala čtvrtlitrovou láhev whisky Black and White. Bohatou dávku pak nalila do hrnku na čaj.

„To z tebe vyžene zimu, Pat. Bůh ví, že to v tom počasí potřebujeme."

Pat zvedla hrnek k přípitku.

"Přeji ti veselé Vánoce, Sáro ... a mnoho dalšího."

Pak se s whisky hřejivě prostupující jejich těly pohodlně usadily do křesel a oddaly se vážné denní činnosti: probírání nejčerstvějších drbů.

Michael Ryan šel po ulici Bayswater. Šel pěšky a jako vždy tak, jako by mu ulice patřila - se vztyčenou hlavou i ve sněhové vánici. V osmnácti letech vypadal Michael opravdu velkolepě. Přes šest stop dva palce vysokou atletickou postavu měl oblečený tmavohnědý svrchník, zvýrazňující jeho široká ramena. Husté černé nepoddajné vlasy nosil teď zastřižené ve stylu kachní ocásek, neboli kačírek. Hluboko posazené jasně modré oči jako by se vpíjely do okolního světa. V jeho ostře řezaném obličeji byly jemné pouze rty. Plné a smyslné, jako ženské, i když se na nich někdy mihl náznak krutosti. Michael Ryan jako magnet přitahoval ženy i muže, a on to dobře věděl. A jako všeho jiného, i toho využíval ke svému prospěchu.

Právě teď se díval na ženu, opírající se o zábradlí v Hyde Parku. Pouliční děvky byly venku dokonce i o zasněženém Štědrém dnu. Několik mladých, v tomto rajónu nových, děvčat se se zájmem na něho dívalo. Jedna otevřela kabát a odhalila skromně oblečené tělo. Michael po ní přejel pohledem odshora dolů a sevřením rtů dal najevo své opovržení. Prostitutky by se nedotkl ani bidlem. Nějaká starší žena, která si této scény všimla, se hlasitě rozesmála.

„Přikryj se, děvče, než ti ta frnda omrzne!"

Ostatní ženy se rozesmály, vděčné za trochu lehkého povyražení. Michael si prostitutek opravdu nevšímal, i když je svým způsobem obdivoval. Z jeho pohledu bylo jejich podnikání jako kterékoli jiné. Uspokojit a požadovat odměnu. Nelíbil se mu však způsob, jakým se některé na něho dívaly jako na možného zákazníka. Rád si totiž myslel, že lidé ho kladou nad tento druh lidí.

V husté dopravě s přehledem přešel ulici. Sněžení se zmírnilo a v posledních minutách se všude začali rojit kupující. Ulice Portobello byla přeplněná. Vešel do tepla restaurace Bramley Arms. Prodíral se mezi hosty k baru, tu a tam pokývl na pozdrav. V posledním roce tvrdě pracoval na vlastní reputaci a už se to začalo projevovat. Lidé se k němu chovali s uctivou ponížeností. Luskl prsty na barmanku a objednal si brandy. Ne že by měl brandy zrovna rád, ale patřilo to k reprezentaci na veřejnosti. Zařazoval se tím mezi lepší lidi. Muži u baru se posunuli stranou, aby mu udělali místo.

Upíjel drink a očima bloudil po přeplněném lokále, až se jeho pohled zastavil na skupince u okna. Uchopil sklenici a vykročil směrem k nim. Jeden z mužů si ho všiml a teprve po dvojím upřeném pohledu poznal, kdo k nim jde.

Tommy Blue pocítil krutou svíravou bolest hluboko v útrobách. Čtyři muži sedící s ním u stolu vycítili jeho panický strach, přestali mluvit a hleděli na příchozího. Při pohledu na usmívajícího se Michaela Ryana se přitiskli k sobě a přikrčili se. Michael, potěšen panickým strachem vyvolaným jeho příchodem, jedním lokem vypil brandy, rukou si utřel ústa a skleničku opatrně postavil na stůl.

„Hledám tě, Tommy."

Jeho hlas byl klidný a tichý. Tommy Blue cítil, že mu srdce klesá do kalhot. S rozechvělými rty se pokusil o úsměv.

„Myslím, že bychom se spolu měli trochu projít."

Michael se rozhlédl po ostatních u stolu a ukázal na Tommyho.

„Počkám na tebe venku."

Obrátil se a protlačil se ke dveřím. Venku se opřel o zeď restaurace. Začal se kousat do rtů a vzrušení mu rozbušilo srdce v hrudi. Po ulici šla skupina zpěváků Armády spásy. Michael vytáhl z kapsy balíček cigaret Strands a jednu si zapálil. Zpěv 'Předních křesťanských vojáků' se blížil. Silně nasál kouř. Tommy Blueovi poskytne pět minut, pak si pro něho zajde.

Tommy v Bramley Arms seděl jako přikovaný k sedadlu.

„Kolik mu dlužíš, Tome?"

To se ho ptal Dustbin Daley z Shepherd's Bush, hadrář, vybírající z popelnic odpadky.

„Čtyřicet pět liber."

Tommyho hlas byl skleslý. Jeden ze společníků překvapeně hvízdl.

„To bys měl jít raději ven ... jinak si sem stejně pro tebe přijde."

Tommy nejistě vstal a vykročil ke dveřím. Dustbin Daley potřásl hlavou.

"Ten je určitě strachy bez sebe."

Ostatní s ním souhlasili. Odchodem Tommy Bluea zmizela dřívější dobrá nálada.

Tommy se otřásl, když vyšel do zimy. Měl na sobě jen tenké, na mnoha místech potrhané sako a tlustou pestrobarevnou šálu. Michael odhodil cigaretu na chodník pokrytý rozbředlým sněhem a zašlápl ji. Odstrčil se od zdi, uchopil Tommyho za sako a táhl ho ulicí za sebou. Ocitli se vedle členů Armády spásy. Mladá dívka k nim natáhla ruku s plechovkou. Zachřestila s ní a usmála se na Michaela.

„Veselé Vánoce," řekla s obdivným pohledem.

+Michael si rozepnul kabát, strčil ruku do kapsy kalhot, vytáhl dvě půlkoruny a pustil je do plechovky. Děvče se radostí zardělo.

„Děkuji vám, pane. Veselé Vánoce."

Michael na ni kývl a dál po chodníku táhl Tommy Bluea. Tamburiny a zpěv v dálce slábly. Oba muži šli mlčky pět minut. Tommy Blue už chlad necítil. Necítil nic. Úplně ho přemohl strach. Tommy Blue šel mechanicky jako automat. Nic nemohl dělat, jen čekat. Pivo, které celý den pil, ho začalo v žaludku hrozně tlačit.

Na ulici Treadgold Michael zpomalil. Zdejší prádelně se láskyplně říkalo přepírárna. Michael sem mnohokrát nesl matčino prádlo. teď přes vánoční svátky byla budova opuštěná a zavřená. Michael vytáhl z vnitřní kapsy kabátu

klíč, odemkl dvoukřídlové dveře budovy a Tommyho strčil dovnitř. Dveře za sebou zavřel a rozsvítil světla. Tommy nehybně stál.

Michael vytáhl balíček cigaret Strands a jednu si pomalu zapálil. Zhluboka zatáhl a kouř vyfoukl Tommymu do tváře.

„Parádně jsi mne podfoukl." Michael jako obvykle mluvil tiše. Tommyho tvář najednou ožila. Rychle začal mrkat.

„Mickey, podívej, já ... snažil jsem se ty prachy sehnat. Přísahám!"

„Raději drž hubu, Tommy. Začínáš mi jít na nervy!"

Odhodil cigaretu, sevřel Tommyho šálu a přitlačil ho dozadu k jednomu z obrovských strojů. Rozmáchl se a značnou silou udeřil Tommyho do tváře. Tommyho nos se pod ránou jakoby zhroutil. Michael ho pustil a nechal ho klesnout na špinavou podlahu. Tommy se s hekáním stočil do klubíčka a rukama si zakryl hlavu. Michael ho nakopl do zadku takovou silou, že Tommy odletěl daleko po smetím zaneřáděné podlaze. Michael zvedl jeden z velkých kopist, které ženy používaly k ponořování prádla a strčil jím do Tommyho ramene.

„Natáhni ruku."

V Michaelově hlase nebyla ani špetka slitování. Tommy začal ubrekávát.

„Prosím ... prosím tě, Mickey. Hrozně tě prosím!" Podíval se na Michaela, tvář měl zakrvácenou a smáčenou slzami. "Nedělej to .. . přísahám, že ty prachy nějak seženu."

Michael kopl Tommyho do nohou a kopistem ho praštil do ramene.

„Jestli tu ruku okamžitě nenatáhneš, polámu ti ten tvůj zatracený hřbet. Natáhni ruku!"

Michaelův hlas se v ozvěně rozléhal prázdnou prádelnou. Tommy pomalu položil ruku na podlahu, po celém těle se třásl strachem. Kopist dopadl dvakrát na loket a roztříštil všechny kosti. Tommy vykřikl bolestí. Namáhavě se snažil zůstat při vědomí, ale vlny bolesti ho zalily jako žhavá láva a nutily ke zvracení. Pivo smíšené se žlučí, vyzvracené na podlahu, se začalo v chladu pařit.

„Vstávej, Tommy." Michaelův hlas byl opět tichý. Pomalu se zvedl na nohy, ruka mu nemotorně visela podél těla, rukáv saka se pomalu barvil do červena. Kapky krve mu stékaly po prstech a odkapávaly na podlahu. Opřel se o stroj a tiše plakal.

„Máš sedm dní, Tommy, ani o den víc, abys ty peníze sehnal. teď vypadni."

Michael se díval na Tommyho, jak klopýtavě odchází. Pečlivě si ověřil, jestli nemá na šatech krev. Pak si začal pískat, kopist do čista omyl a vrátil tam, kde ho našel, opřel ho o stěnu. Pak při stálém popiskování zhasl světla a zamkl dveře.

Joe Ryba pozorně poslouchal všechno, co mu Michael říkal, přikývl, pak opět několikrát za sebou řekl, "Dobře ... dobře." Když Michael domluvil, Joe se na něho usmál. "Ta ruka byla dobrá a je zlomená?"

„Jo. Na cimprcampr rozbitá."

Joe Ryba si povzdechl. Měl k násilí odpor, ale v jeho branži to bylo nutné zlo. Podíval se na Michaela Ryana sedícího proti němu.

Měl toho chlapce rád, sám se v Michaelovi viděl. Ten hoch cítil stejně naléhavou potřebu se stále zlepšovat. I to bylo ctižádostí Joea, když byl mladý. Stejně jako Michael začal jako 'lamželezo', než si vybudoval vlastní kšeft. Teď byl váženým členem obce.

Vlastnil obchody, kluby a stánky na tržišti od uličky Petticoat Lane až po ulici Portobello Road. Nejvýnosnějším obchodem však byly sázky. Joe byl majitelem sázkové kanceláře už déle než dvacet let a postupně pronikl do lichvaření. Když zaměstnal Michaela, poznal, že našel spřízněnou duši. Michael byl od přírody poctivý a čestný. Když řekl, že mu sázkař zaplatil padesát liber, Joe s jistotou věděl, že zaplatil právě tolik. Většina lamželezů si část peněz nechávala s vědomím, že nešťastný sázkař zaplatí znovu. Ale Michael Ryan měl vlastní stupnici hodnot. Byl schopen někoho tak hrozně zmlátit, že se musel nechat ošetřit v nemocnici, ale zatajení peněz, jak Joe věděl, by se v v Michaelově stupnici hodnot rovnalo krádeži. Joe ho měl rád. Líbilo se mu, jak Michael pohlíží na svůj domov. Líbila se mu úcta, kterou mu Michael dával najevo. Odkašlal si, odplivl hlen do ohně a poslouchal jeho zasyčení při dopadu na uhel.

„Chci, abys od ledna převzal styk s lamželezy. Všem chlapům řeknu, že příkazy budou brát od tebe."

Michael nevěřícně hleděl na Joea. Pak se mu tvář roztáhla v širokém úsměvu a ohromen pokyvoval hlavou.

„Díky, Joe! To je zatraceně úžasné!"

Joe, stejně jako většina lidí, se cítil šťastný, když se Michael zubil na celé kolo. Vypadalo to, jako by se mezi mraky vynořilo oslnivé slunce. Michael měl dar přimět lidi, aby ho chtěli potěšit, jako by se cítili zavázáni poskytnout mu potěšení. Joe pocítil blahodárné teplo po celém těle. S potěšením bude s tím chlapcem pracovat a učit ho ovládnout všechny fígle. Pohledem přejel po Michaelově těle. Byl to opravdu hezký chlapec.

Michael si všiml Joeova pohledu a s rozechvěním pochopil. Joe Ryba už měl padesát roků. Nikdy se neoženil, ani, pokud Michael věděl, se nikdy nestal druhem nějaké ženy. Věděl však zcela určitě, že se rád obklopuje mladými muži. V několika posledních měsících se mu sám vědomě lichotil do přízně, pochleboval mu, aby si Joe myslel, že mu je vděčný za práci lamželeza. S rozzářeným úsměvem upřeně hleděl do Joeovy tváře se zdánlivě hlubokou vděčností a obdivem v očích. Viděl Joea zvedat své těžké tlusté tělo z křesla. Záblesk nechuti se mihl přes Michaelovo čelo, rychle ho však nahradil oslňujícím úsměvem, o němž věděl, že Joeovi způsobuje tak velké štěstí.

Joe otevřel jednu ze zásuvek psacího stolu a vytáhl malou krabičku. Obešel stůl a podal ji Michaelovi.

„Jako malý důkaz mého ocenění."

Hlas Joea byl tichý a chraptivý. Naklonil se nad stolem a díval se do Michaelovy tváře, když krabičku otvíral. Když uslyšel hluboký povzdech, Joe se uvolnil. Nespěchal na chlapce, chtěl, aby za ním přišel sám.

Michael si zblízka prohlížel ozdobnou jehlici do vázanky, zářící na červené sametové podložce. Byla ze zlata ve tvaru velkého M, posázená diamanty. Při pohledu do Joeovy tváře Michaela na okamžik zachvátila hrůza, když pochopil, co má teď udělat. Pak, když v očích Joea uviděl něhu, těžce polkl. Buď teď, nebo nikdy.

Položil ruku na Joeovo stehno a kotníky prstů jemně třel mužovo tříslo. Joe se upřeně díval na jemně ho hladící velkou hrubou ruku. Na okamžik zavřel oči a nechal tělem projet ten úžasný pocit. Pak oči otevřel a hleděl do Michaelovy tváře. V plápolavém světle krbu se mu jevil jako zlověstný anděl. Modré oči zářily jako jantarová žluť a Joeovo srdce začalo v hrudi dělat kotrmelce.

Těžce klesl na kolena, ruce položil na Michaelova stehna, hladil je a hnětl, těžce při tom dýchal. Michael ho pozoroval a v duchu se smál. Pomyslel si, jak Joe vypadá směšně a všiml si, že na rtech má povlak potu, který neustále jazykem olizoval.

Když Michael ucítil, že mu Joe začíná ohmatávat kalhoty, ztuhl a dostal hroznou chuť udeřit ho pěstí do hlavy. teď už ale nemohl couvnout, ne, po tolika měsících plánování a intrikování. Joe se měl stát jeho jízdenkou z Notting Hill, jeho cestovním pasem do světa skutečného zločinu. Se skřípáním zubů se v křesle natáhl a nutil k uvolnění. Zvenku v tichu sněhem pokryté ulice Michael slyšel osamělý hlas zpívat koledu 'Tichá noc'. Podíval se na Joeovou plešatou hlavu, poslouchal dětský hlas a bylo mu do pláče.

Sára podlévala krůtu, když uslyšela přicházet Benjamina. Domovní dveře zabouchl tak silně, že sebou trhla. Krůtu zasunula zpátky do trouby a sedla si na židli. Benjamin se vpotácel do kuchyně ještě se sněhem ve vlasech i na šatech. Bezzubými dásněmi se na ni zašklebil a nejistým krokem šel k ní.

„Ahoj, Sáro, moje milá!"

Vždy, když byl opilý, mluvil na ni, jako by byla na druhém konci ulice.

„Mluv tišeji! Nebo probudíš děcka!"

Benjamin na manželku hleděl, pomrkával a nejistě se kolébal. Čím víc se snažil soustředit, tím se mu zdála být rozmazanější. Nakonec viděl Sáru dvakrát, vrávoravě klesl na židli, kterou ani ne před hodinou uvolnila Pat Johnstoneová. Když zvedl jednu nohu a hlasitě si uprdl, Sára jen sevřela rty. Seděl na židli a přihlouple se na ni usmíval. V sálajícím horku, které vydával krb, se mu začaly pařit šaty.

Beze slova vstala ze židle a rychle mu začala připravovat několik sendvičů se šunkou. Podívala se na hodiny a viděla, že už je dvacet minut po jedné hodině - všichni byli doma, kromě Michaela. Sendviče položila na talíř a podala je manželovi. Byla k smrti unavená. Pracovala od sedmi ráno.

Vstoupila do přípravné komory u kuchyně, oblékla si starý kabát a vyšla do malinké zahrady za domem. Dřepla si a zvedla talíř, kterým byla přikryta skleněná mísa ve sněhu před ní. Po stranách mísy i na talíři byl navátý sníh. Opatrně ho odhrnula. Pak se lehce dotkla zelené hmoty v míse a usmála se. Mladší děti měly rády želé. Ve sněhu se dalo uchovat čerstvé. Vrátila talíř na místo, vstala, na schůdku zadupala, aby si z trepek oklepala sníh a vešla do domu. Když vešla do kuchyně, slyšela manžela hlasitě chrápat. Natažený na židli, s nohama vystrčenýma před sebe držel v ruce talíř se sendviči. Jemně vzala talíř, položila ho do dřezu, naposled zkontrolovala krůtu, plyn zmírnila na minimum a šla do postele.

Když se v ložnici svlékla, viděla, že dcera si vlezla do velké dvojpostele. Byly to první opravdové Mauřiny Vánoce. Sára vklouzla do postele, dívala se na světle blonďatou hlavičku a známý svíravý pocit jí sevřel vnitřnosti. Dítě se pohnulo a hlouběji zavrtalo do pokrývky. Strčilo si do pusinky palec a chvíli ho zuřivě sálo, než znovu upadlo do hlubokého spánku. Kdyby jí Benjamin za dobu společného života nedal nic jiného, než toto dítě, byla mu za ně ochotna všechno odpustit.

Michael se probudil a podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na čtyři. Potřesením hlavy se snažil zahnat strnulost a při tom si všiml masité ruky kolem pasu. Ve skomírajícím světle krbu se podíval na spící tvář Joea Ryby. V nitru cítil hluboké znechucení z toho, co prožil v předešlých hodinách. Velmi dobře si pamatoval, co se dělo zvečera při plápolajícím ohni. Do pocitu hnusu byla přimíchána nepatrná dávka vzrušení. teď měl Joea Rybu v hrsti, tak jak si přísahal.

Koutky rtů se zavlnily krutým úsměvem. Bude teď na Joea hrát jako na hudební nástroj. Pomalu se stane ústředním bodem jeho života. Potom, až Joe poslouží jeho účelu, se ho zbaví. Michael věděl, co musí udělat. Už to plánuje dostatečně dlouho.

Přiblížil se k Joeovi a jenmě ho políbil na rty. Joe otevřel své vodnaté oči a v úsměvu odhalil tabákem potřísněné zuby.

„Joe, už musím jít."

Starší muž lenivě zívnul a buclaté ruce natáhl nad hlavu.

„All right, Michaeli, lásko. Snaž se zítra zastavit. O Vánocích bývám vždycky sám." V jeho hlase zněl smutek.

„Přijdu. Neměj obavy."

Joe s bušícím srdcem v hrudi pozoroval Michaela, jak se ve světle krbu obléká. V duchu znovu prožíval společné milování před několika hodinami a vzrušeně si představoval Michaela ležícího před ním, jak do něho vnikal. Ani se mu nechtělo věřit, že si mohl pohrát s tak hezkým tělem. Když si Michael oblékl svrchník, Joe pocítil, že ho zalévá vlna osamělosti.

„Tak na shledanou zítra."

Michaelův hlas byl něžný a mazlivý. Obšťastnil Joea jedním ze svých oslnivých úsměvů. Joe vstal z podlahy a když Michael při uhasínajícím ohni uviděl jeho tlusté nohy a obrovské břicho, udělalo se mu špatně.

„Nezapomněl jsi na něco?"

Joeův hlas zněl jako hlas mladé dívky vysoký a radostný, plný očekávání. Ohromený Michael se na něho zamračil. Když pak viděl, že Joe špulí rty, přistoupil ke krbu a objal ho. Joe strčil jazyk do Michaelových úst a políbil ho

s takovou vášní, že to Michaela vyděsilo. Pomalu se odtáhl, usmál se na něho a tiše vyšel z místnosti.

Michaelovi se zdálo, že se mu obraz Joeova ochablého těstovitého bílého těla vtiskl až do mozku. Měl proto radost z mrznoucího chladu, který se mu zařezával do plic, když vyšel do tichého bílého světa. Lehce padal sníh. Zvedl hlavu a nechal hebké vločky dopadat na tvář, aby smyly znechucení, které svíralo jeho nitro.

Pouliční světla, odrážející se na chodnících, je zdánlivě lemovala tisíci diamanty. Michael přidal do kroku a začal se usmívat. V tiché noci pohodil hlavou a pokrčil rameny. To nejhorší měl za sebou. Věděl, proč to musel podstoupit a proč se k tomu přinutil.

Nechť si ten starý teplouš užil jeho těla. Získal tím jídlo na matčin stůl a oblečení pro děti. Nakonec mu to přinese obrovské bohatství. Ale už nikdy nepřipustí, aby zažil ještě někdy něco tak hrozného. Pohlédl na černou oblohu a pěstí zamával na hvězdy. Právě teď začíná pro Ryany nový život. Z bídy a bahna ulice je vyzvedne do světa bohatých, kam, jak věděl, patří. Strčil ruce do kapes kabátu a nahmatal malou krabičku s ozdobnou jehlicí do kravaty. Ušklíbl se. Až se po svátcích otevřou obchody, bude si muset koupit kravatu.

Ve chvílích, kdy o Božím hodu vánočním Michael viděl kolem sebe šťastné tváře, na pohled nevyčerpatelné množství jídla a veselí, které přivodily jeho dárky, se konečně duševně sám se sebou vyrovnal. Všechno, ať to bylo jakkoli hrozné, za toto všechno stálo.

Po bohaté a hlučné vánoční večeři Michael seděl se sestrou Maurou, která mu spala na klíně. Při pohledu na její spící tvářičku a na to, jak si spokojeně cucá palec, se zapřisáhl, že se dopustí i vraždy, pokud tím udrží rodinu tak šťastnou, jaká byla právě v těchto chvílích. Byl to slib, který měl mnohokrát naplnit skutkem.

KAPITOLA TŘETÍ
1955

Garry a Benny Ryanovi si hráli ve vybombardované části města, kde kdysi byla ulice Testerton Street. Předešlého dne cestou ze školy si všimli, že tam je obrovská hromada písku. Mohlo to znamenat jednu ze dvou možností - zbylé domy byly buď opravovány, nebo se měly bourat, aby udělaly místo pro nové paneláky. Bylo jim však jasné, že jejich místo ke hraní zcela určitě zmizí. Oba hoši už byli venku v půl sedmé ráno. Kdyby si to dobře načasovali, mohli by získat několik hodin před odchodem na dopolední sobotní představení do kina Royalty v Ladbroke Grove.

Na hromadě písku si hráli něco přes hodinu. Desetiletý Benny byl už opravdový Ryan. Příliš vysoký na svůj věk čněl nad jedenáctiletým Garrym, který byl hubený a vypadal jako opuštěné dítě. Jako jediný z Ryanů nosil brýle, které na nose neustále postrkoval. Tlusté čočky mu dávaly vzhled sovy. Benny měl černé vlasy a charakteristické tmavě modré oči Ryanů, Garry byl jeho pravým opakem. Měl světle hnědé vlasy a na okolí dělal dojem neochočené šelmy, která lidi nutí dělat, co mu právě napadne. Garry byl uznávaným géniem rodiny, bez přestání něco četl. Byl pyšný na to, že dovede vymýšlet kratochvíle, které jeho matku přiváděly k pocitům kolísajícím mezi mateřskou pýchou a takřka neovladatelnou chutí ho zavraždit.

Červnové sluníčko zvyšovalo jejich rozvernost při hraní. Celý okolní svět pomalu ožíval. Hukot dopravního ruchu se zvyšoval a časté rachocení vlaku rozechvívalo zem. Vpravo od hromady písku zůstalo několik poškozených domů na ulici Testerton Street. Bomba dopadla přesně doprostřed domů a pouze několik krajních zůstalo stát. Chyběly jim však průčelní strany. Odkryté pokoje připomínaly jeskyně, v nichž se zázračně uchovaly tapety i polámaný nábytek.

Oba hoši znali v těchto domech každý centimetr. Na trámu krovu měli zavěšenou houpačku. S přicházejícím létem se houpačka stane ústředním bodem zájmu dětí ze širokého okolí. Kluci sem budou přicházet zdaleka až od Shepherd's Bush a Bayswater, aby se na ní pohoupali mezi bitkami s konkurenčními gangy. Za předpokladu, že práce na staveništi nezačnou brzy, čeká je dobré léto.

Garry slezl po čtyřech z hromady písku a s oranžovým pískem na rukou i na kolenou šel k domům. Bonny dlouho neotálel a rychle se vydal za bratrem. Vlhký písek z rukou si cestou otíral o krátké kalhoty. Když Garryho doběhl, sotva dechu popadal.

„Co teď budem dělat'?"

Jako vždy čekal na rozhodnutí Garryho, jakou hru si budou hrát. Garry se podíval na bratrovu upatlanou tvář.

"Poohlédneme se po bombách nebo něčem takovém. Lee si schoval trochu střelného prachu a já mu ho štípnu."

Bonny se na okamžik zatvářil ustaraně. Lee byl ve třinácti stejně velký jako Roy, kterému bylo sedmnáct, skoro šest stop vysoký a míval špatnou náladu.

„Lee s námi zamává."

Garry se usmál a postrčil si brýle na nose.

"To by nás nejdřív musel chytit!"

Bonny se nervózně zasmál. Lee by je určitě chytil, raději ale mlčel, protože kdyby se Garry naštval, poslal by ho domů. Tam by si musel hrát se sestrou! Vešel za Garrym do domu. Dole byly schody ještě pevné. Oba kluci vystoupili do nejvyššího poschodí. Zůstali stát blízko nebezpečně se drolícího okraje a dívali se na Londýn. V posledních letech se město změnilo. Garry viděl, že do Wormwood Scrubs Park přijel lunapark. Dloubl Bennyho do žeber a ukázal do dálky. Oba pocítili rozechvělé očekávání.

„Řeknu Mickeymu, ať nám dá nějaké peníze! Později tam zajdeme a podíváme se, co tam mají nového!"

Když Benny nerozvážně uskočil dozadu, zakopl o kus dřeva. Dopadl na dřevěnou podlahu a vzápětí vyjekl.

"Podívej, tamhle!"

Garry se zadíval na to, co leželo vedle bratrova chodidla.

„Odkud myslíš, že se tu dostaly?"

Garry zavrtěl hlavou. Klekl si na podlahu a zvedl prázdnou nábojnici. Celkem jich bylo něco přes deset.

„Myslím, že je někdo ukradl a nechal je tady!"

Garry si postrčil na nose brýle a odsekl:

"To je přece proklatě jasné. Myslím, že vím, kdo je tady ukryl!"

Bonny se s obtížemi zvedl z podlahy. Obě ruce ho pálily v místech, kde si je odřel.

„Kdo myslíš, že je tu schoval?"

„Sázím se, že to byl gang z Elgin Avenue."

Hlas Garryho zněl vítězoslavně.

„Tak je rychle šlohnem, než sem někdo přijde!"

Oba kluci nastrkali prázdné nábojnice pod košile a co nejrychleji seběhli po schodech dolů. Sotva vyběhli z domu do slunečního světla, okamžitě přibrzdili a zůstali stát. Proti nim šli Lee, Leslie a Roy. Garry se s obavou ve tváři podíval na Bennyho.

„Ať se stane cokoli, o tom neříkej ani slovo."

Poplácal ho po košili. Bennyho pálily odřené ruce a lehce si je otíral o košili. Do očí se mu hrnuly slzy. Roy oba kluky uviděl a zavolal na ně.

"Proč tam tak stojíte, vy dva? Co tu děláte?"

Jako obvykle odpověděl Garry.

"Neděláme nic. Jen jsme si mysleli, že nás třeba hledáte, nic víc."

„Proč bychom vás měli hledat?" zeptal se nedůvěřivě Roy. "Máme vás dost doma. Jděte raději do háje."

Žádnému chlapci to nebylo třeba říkat dvakrát. Utíkali tak rychle, jak jim to nohy dovolily. Když doběhli do bezpečí hromady písku, sedli si na vršek a dívali se na bratry. Tři starší hoši stáli u poškozených domů. Všichni kouřili.

„Cítils tu vůni? Počítám, že byli v lázních v Silchester Road. Měli stejně navoněné vlasy."

Bennyho hlas zněl znechuceně. Podle něho každý, kdo se koupe, aniž by byl k tomu vyzván, zasluhuje lékařskou péči. Sám se koupal jednou za čtrnáct dnů, za šest penny s mýdlem a ručníkem. Podstupoval to hrozně nerad. Kdyby na něho venku nečekala máma, peníze by utratil za něco důležitějšího, jako třeba za kapsle do své pistole nebo za comicsy.

Zanedlouho se na scéně objevily tři dívky, dvě blondýnky a jedna rusovláska. Garry se zasmál.

„Ti mizerní darebáci! Tak proto byli v lázních! A teď se půjdou někam muchlovat!"

Pozorovali, jak se dívky spárovaly s bratry a jak se rozcházejí různými směry. Bennyho to dokonale znechutilo a vstal.

„Víš co? Jdeme domů. Mám hlad."

Domů šli oba kluci mlčky.

Byly tři odpoledne, když Roy přivedl domů Janine. Bylo to poprvé, kdy přivedl domů dívku, proto on i Janine byli nervózní. Na chodbě ji chytil za ruku a usmál se na ni.

„Všechno bude all right." Podíval se jí do zelených očí a jako vždy dostal chuť ji políbit. Pleť měla bílou jako mléko, vlasy dlouhé a rusé. Janine byla podle Royova názoru klasa. Byla poměrně vysoká - pět stop osm palců. V jistém smyslu byl rád, že je v tom. "Jednou s tím musíme vyjít ven."

Vzal ji za ruku a vedl za matkou do kuchyně. Sára jako obvykle vařila. I ve dnech, kdy slunce žhavilo dláždění, stále vařila. Krmit devět dětí a neustále připravovat nějaké jídlo byla tvrdá disciplína. S překvapeným výrazem se podívala na Roye a na Janine. Roy nemotorně postával, Janine stále držel za ruku a usmíval se na matku.

„Mami, rád bych tě seznámil s Janine. Janine Griersonová."

Dívka natáhla volnou ruku a přikývla.

"Opravdu mne těší, že vás poznávám."

Měla velmi hluboký, kultivovaný hlas. Sára si utřela o zástěru ruku, sevřela dívčinu a lehce jí potřásla.

„Mě také, drahá. Tak se přece posaďte. Udělala jsem trochu zázvorového piva. Vezmete si skleničku?"

Aniž by čekala na odpověď, šla do komory a ze stolu vzala velký džbán. Potřebovala získat trochu času k přemýšlení. Grierson? Grierson? Odkud to jméno zná? Džbán donesla do kuchyně. Roy posadil Janine ke kuchyňskénm stolu, sám zůstal vedle ní stát. Pak najednou jako blesk z nebe to Sáře došlo. Tak to je Janine Griersonová. Srdce v hrudi se jí zachvělo. Její otec měl řeznictví v Portobello Road. Rovněž vlastnil dům vedle Christie's za rohem na náměstí Rillington Place. Proboha, co má Janine společného s Royem? Ne, že by si myslela, že její syn není pro ni dost dobrý, to ne! Ale Eliza Griersonová přece má se svou jedinou dcerou obrovské plány, o tom Sára věděla.

Přinutila se k úsměvu a nalila dvě skleničky zázvorového piva. Když je kladla na stůl, Roy řekl:

"Mami, Janine je těhotná. Já jsem otcem."

Maura pozorovala venku v zahradě Garryho a Bennyho při práci. Benny pevně přidržoval nábojnici a Garry ji plnil střelným prachem. Po zhlédnutí mimořádně napínavého Osamělého jízdního policisty na sobotním dopoledním představení Garryho znovu zaujalo konstruování bomb. Opatrně vtlačil zátku do nábojnice, pak ji vzal od Bernyho a položil ji na zahradní zeď. Poodstoupil a obdivoval své dílo. Tato byla poslední.

Maura seděla na dřevěné bedničce. Její dlouhé blond vlasy ve slunečním svitu jako by ožily a jasně se rozzářily. Akvamarínovýma očima pozorně sledovala každý pohyb bratrů. V pěti letech Maura věděla, že chce-li být alespoň zpovzdálí účastna jejich her, musí sedět a ani nedutat, jinak by ze zahrady odešli a nechali ji samotnou.

Viděla Garryho podávat Bennymu velké kladivo. Potom Gary opatrně uchopil jednu naplněnou nábojnici a položil ji do trávy. Musel ji několikrát zatlačit, aby nepadala. Pak pokynul Bennymu, ten uchopil kladivo a zvedl ho nad

hlavu, připraven na bratrův pokyn udeřit na nábojnici. Garry si na nose posunul brýle, ruku zvedl jako startér nějakého závodu a prudce s ní klesl k tělu ... V tu dobu Janine v domě tiše plakala, když poslouchala Sáru.

„To není nic proti vám, panenko, ale pomyslete jen na svého otce. Ten se snad úplně zblázní, až se to doví. Dítě sem, dítě tam, neexistuje, aby vám dovolil provdat se za Roye. Já to vím."

Jakýsi tón neodvolatelnosti v Sářině hlase způsobil, že Royovi tuhla krev v žilách. Otevřel pusu, aby na to reagoval. Obě ženy čekaly netrpělivě na jeho slova. Najednou však pozorovaly, jak se mu rozšiřují oči, až se zdálo, že mu vypadnou z hlavy.

„Benny! Benny ... opovaž se, ty pitomče!" vykřikl tak hlasitě, že obě ženy na židlích poskočily. O zlomek vteřiny později se ze zahrady ozval mohutný výbuch a po něm šílený řev Maury. Tři dospělí jako vystřeleni vyskočili ze židlí a utíkali na dvorek za domem.

Maura viděla kladivo dopadnout na nábojnici v okamžiku, kdy se z domu ozval Royův hlas. Úder kladiva na mosazné pouzdro nábojnice způsobil záblesk modrého světla, následovaný obrovským výbuchem. Jako ve zpomaleném filmu viděla Bennyho letět vzduchem a tvrdě dopadnout na záda do smetí, které se povalovalo na konci zahrady. V tom okamžiku začala křičet. Přes slzy ještě uviděla Garryho běžet ke zdi a lézt na ni.

Roy utíkal k místu, kde ležel Benny, bušení srdce cítil až v uších. Tentokráte se to Garrymu opravdu podařilo. Konečně někoho zabil. Opatrně zvedl Bennyho, hlavu mu položil do svého klína. Cítil, že v zahradě s dlaní na puse stojí matka, jako by měla hrůzu z toho, co možná uvidí. Berny byl od sazí celý černý. Kolem něho se jako mrak vznášel zápach spáleného střelného prachu. Roy ucítil slzy v očích při pohledu na bratrovu tvář.

„Benny ... Benny!" nesl se k modré obloze Royův sklíčený hlas. Ohromená Janine šla k malému děvčátku, které stále sedělo na bedýnce. Bezděčně přitiskla dítě k sobě a hladila jeho dlouhé vlásky.

Roy tiskl Bennyho k sobě, jeho ušpiněnou hlavu si přitiskl na prsa. Benny otevřel oči a díval se na bratrovou slzami zalitou tvář.

„Co se stalo?" dětský hlas přerušil děsivé myšlenky všech přítomných.

„V jednom okamžiku jsem udeřil kladivem a v následujícím jsem vyletěl do vzduchu!"

Benny se ohromeně rozhlédl kolem sebe.

"Kam šel Garry?"

Roy ho zvedl, pocit hrůzy z něho pomalu vyprchával.

"Až ten grázl přijde domů, zabiju ho. Kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělám ..."

Maura se tiskla k Janine a s potěšením nasávala do sebe její vůni. Její pláč se postupně změnil v malé vzlyky. Sára nechala Roye donést Bennyho do domu a při pohledu na Janine, utěšující její jedinou dceru, roztál led v jejím srdci. Přistoupila k dívce a objala ji kolem ramen.

„Ten Garry bude jednou moje smrt. Nu, jestli si myslíte, že jako člen této rodiny vydržíte takové vyčerpávající napětí, budete vítána."

Při pohledu na bílou tvář Janine Sára projevila svou dobrou povahu. Odhrnula dívčiny husté rusé vlasy z čela a řekla, "Varuji vás ale ... podobné vzrušení bývá u nás na denním pořádku!"

„Ach, paní Ryanová, můj otec se hrozně rozzuří."

Sára jen mávla rukou a hlasem jistějším, než to ve skutečnosti cítila, řekla:

„On se s tím vyrovná, drahá. On se s tím vyrovná."

James Grierson se ve skoro hmatatelně vzteklé náladě procházel po domě. Na rozdíl od manželky, která se svlékala do postele jako nějaká hrdinka v bulvární divadelní hře, on, James Grierson, měl v úmyslu něco udělat. Nevěděl přesně co, ale něco vymyslí. S dupotem vyběhl po schodech, vešel do ložnice a svěřil se Elize.

„Jak se mohla moje dcera zahodit s takovým vyvrhelem? S hnusným prašivým Ryanem!" Zaťal pěsti a zvedl ruce ke stropu. „Já tu běhnu uškrtím. Můj Bože, jak to říkávala moje matka: ‚Ukaž mi společnost, s kterou se stýkáš, a já ti řeknu, jaký jsi.' Nikdy nebyla vyslovena pravdivější slova!"

Eliza zavřela oči a zasténala. Když jim dopoledne Janine řekla, že je těhotná, celý její svět se zhroutil. Ještě neuplynul týden od chvíle, kdy v řeznickém krámě kvůli stejné věci těžkou kritikou zničila pověst mladé Carrie Davidsonové, která se musí vdávat. teď se totéž stalo její dceři. Nelíbilo se jí to, ani trochu se jí to nelíbilo.

Eliza Griersonová byla známa jako klepna na té nejvyšší, olympijské úrovni. Byla hrdá na to, že i z toho nejnevinnějšího hovoru dovedla udělat dokonalý skandál. Bylo jí jasné, že případ její dcery se stane chutným soustem veřejnosti a vrhne na ni špatné světlo. Znovu zasténala a přikryla si hlavu polštářem. Kdyby to byl aspoň někdo jiný než Ryan ... Palčivé slzy jí vstoupily do očí nad pocitem takové křivdy. V tom okamžiku byla schopná Janine uškrtit!

Jejich úvahy přerušilo silné zabušení na vstupní dveře. James Grierson odtáhl závěs, podíval se do zahrady a zasténal. Dnešek opravdu nestál za nic a měl hrozný pocit, že bude ještě horší. V zahradě před Griersonovým domem stáli Michael a Geoffrey. Eliza Griersonová považovala zahradu, jako konečně všechno ostatní, za něco 'nóbl'. Byla bez nejmenší chybičky, neposkvrněná jako záclony na oknech a lesknoucí se klepátko na dveřích. James s pokleslou myslí otevřel dveře a rozmrzele řekl: "Pojďte dovnitř."

Michael a Geoffrey vešli do prostorné chodby tak, jako by tu byli doma. James otevřel dveře obývacího pokoje a pozval je dál.

„Co chcete?"

Jeho hlas byl sevřený. Michael se posadil do křesla a pomalu se rozhlížel po pokoji. Geoffrey si sedl na poněkud tvrdý, žíněmi vycpaný divan. Michael vytáhl z kapsy balíček cigaret Strands, jednu podal Geoffreyovi a když James nabídnutou cigaretu odmítl, začal si pomalu zapalovat. Věděl, že jeho loudání půjde Jamesi Griersonovi na nervy. Právě toho měl v úmyslu docílit. Nasál do plic kouř, zvrátil hlavu na křeslo a vyfoukl dva velké kouřové kruhy. Pak se s úsměvem zahleděl na Jamese.

„Pokud vím, pane Griersone, můj bratr vám svedl dceru."

Geoffrey pozoroval, jak Jamesi Griersonovi rudne krk až po okraj vlasů. Prudce přešel po pokoji s úmyslem chytit Michaela za košili. Michael ale jako ve svěráku sevřel Griersonovu ruku a rozesmál se.

„Jen klid, jen klid."

Odstrčil od sebe staršího muže a posadil se na okraj židle. James se rozplácl na vlastním koberci na podlaze obývacího pokoje. Zachvátil ho oslepující vztek.

Michael na něho ukázal a cigaretový dým se mu vinul kolem prstu.

„Pane Griersone, za tři týdny se můj bratr ožení s vaší dcerou, ať už s vaším svolením nebo bez něho. Osobně bych vám doporučil, abyste jim své požehnání dal už kvůli děťátku a všemu, co je s tím spojeno. Kvůli novému Ryanovi ... Ryanovi, kterého v sobě nosí vaše dcera."

James Grierson se pomalu zvedal z podlahy. Geoffrey natáhl ruku, aby mu pomohl, Grierson ji však ignoroval. Mávl rukou a zhroutil se na židli proti Michaeli.

Michael se na něho upřeně podíval a okamžitě změnil chování. Ve zlomku vteřiny zlost a nepřátelství změnil ve shovívavou starost o bratra, aby byl v rodině dobře přijat. Jeho ostře řezaná tvář jako by zjemněla. Podráždění zmizelo. Naklonil se na židli a usmál se na Jamese Griersona jedním ze svých okouzlujících úsměvů, který jen zdánlivě a jen v dané chvíli vymazal krutost z jeho obličeje. Začal mluvit normálním hovorovým hlasem.

„Poslyšte, Jamesi ... smím vám říkat Jamesi?" Muž přikývl be známky nadšení nad tak ohromující změnou v chování protivníka.

„Vidím to takto. Vaše dcera otěhotněla s mým bratrem." Širokým rozmáchnutím naznačil svou bezmocnost. "Mají se rádi, chtějí se vzít. Ne, že by za to mohl jedině Roy. Je ale ochoten zachovat se k děvčeti správně. Vím, že vás to šokovalo. Žádný muž si o své dceři nemyslí rád ... no, jistě víte, co tím myslím. teď nezbývá nic jiného, než je oddat. Doufám, že názor změníte a odpustíte jim, co vy na to?"

Mluvil příjemným, až sladkým hlasem s náznakem hrozby, která Jamesi Griersonovi neušla. Michael Ryan mu teď nastavoval tvář zachránce a on to dobře věděl. Bylo mu tím zcela zřetelně naznačeno, že ze všeho může vyváznout bez úhony, když jako milující a starostlivý otec učiní všechno, aby zachoval dceřinu pověst; když její volbu manžela přivítá s otevřenou náručí; když nepodlehne nepřízni osudu, ale vzepře se a přemůže ji.

James Grierson poprvé v životě pocítil nepatrnou úctu k nějakému Ryanovi. Věděl, že byl obratně zmanipulován. Má však nějakou jinou možnost? O Michaeli Ryanovi už slyšel povídat celé romány. Že je tak falešný jako devítišilinková bankovka. Že převzal kšeft po Joe Rybovi a mezi darebáky si získal dobré jméno. Už v devatenácti letech se Michael Ryan v okolí stával legendou. 'Krutý, ale férový', hlásal místní názor. Může opravdu připustit, aby se jeho jediné dítě stalo součástí takové rodiny? Ale sotva mu ta otázka proletěla hlavou, věděl, že je zbytečná. Kdyby šel proti tomuto naproti němu sedícímu mladému muži, vykopal by si vlastní hrob. Životní dráha dcery byla rozhodnuta. Janine se provdá za Roye Ryana, ať už se to jemu líbí nebo ne. V tomto okamžiku nemohl udělat nic jiného, než natáhnout ruku a nabídnutou sevřít. Zhluboka povzdechl, hlas, kterým promluvil, zazněl jako nervózní zaskřehotání.

„Máte pravdu, samozřejmě. Jestli mají o sebe opravdový zájem ..."

Zhluboka polkl, když mu Michael sevřel ruku a takřka zvířecí síla potřesení mu až příliš zřetelně připomněla, co udělal. Jeho milovaná Janine ho ponížila tím, že přivedla Michaela Ryana k němu domů. Nejraději by se dal do pláče.

Za tři týdny o první červencové sobotě James Grierson vedl svou jedinou dceru k oltáři, aby ji předal Royi Ryanovi. Teprve po svatební hostině doma v posteli dal průchod slzám, které se v něm hromadily od Michaelovy návštěvy. Měl pocit, jako by své jediné dítě odvedl na porážku jako jehně.

Potrvá dvacet let, než přijde na to, jak pravdivý jeho pocit byl.

KAPITOLA čTVRTÁ
1957

Michael soptil vztekem. Z modrých očí mu šlehaly zlostné blesky. Jednou rukou si mnul tvář a kamenným pohledem hleděl na Joea.

„Podívej, Michaeli, nemáš žádné právo si půjčovat nějaké peníze za mými zády. Toto je můj kšeft."

Joe Ryba zapíchl buclatý prst do Michaelovy hrudi. Michael sevřel pěst a udeřil do stolu, až prázdné hrníčky na kávu poskočily na podšálcích.

„Takže teď je to jen tvůj kšeft, že'?" Michaelův hlas byl nepřátelský. "Znamená to, že i ta kancelář je tvoje? Takže nebereme v úvahu prachy, které jsem já vložil do ..."

Joe nahlas povzdechl. Přerušil Michaela, jako by mluvil s malým dítětem.

"Proboha, Michaeli. Nikdo přece nepochybuje, že ses zachoval správně. Zlobí mne jedině to, žes půjčil pět papírů, aniž by ses obtěžoval přede mnou se o tom zmínit." Joeův hlas se vlichocoval. V nitru měl z Michaela strach, strach z jeho výbušné povahy. „No tak, synu ... snaž se na to podívat z mého pohledu."

Michael sebral ze stolu balíček strandsek a jednu si zapálil. Seděl u stolu s hlavou svěšenou a rychle potahoval z cigarety. Joe pozoroval, že se mu třesou ruce. Věděl, že se snaží uklidnit.

Joe seděl na protější židli s lokty na stole. Michael je tak složitý chlapec. V rozmezí několika vteřin dovede od extrémního štěstí přejít do složité a nebezpečné deprese.

Normálně by Michaelovi neřekl nic, byl dobrym obchodníkem, ale jeho poslední nedodržení pravidel hry ho rozzlobilo. Pět tisíc liber půjčil Phillipovi Wreckovi, jednomu ze smutně proslulých ničemů v Paddingtonu. Podle Joeova mínění měl Michael větší pravděpodobnost získat míry papežovy třetí nohy, než ty peníze dostat zpátky.

Michael zamáčkl cigaretu v popelníku takovou silou, že Joe byl přesvědčen, že sklo nevydrží. Zvedl hlavu a se sevřenými rty se podíval na Joea. V tichu pokoje Joe slyšel jeho těžký dech.

„Varuju tě Joe ... varuju tě včas ... o tom se se mnou nepři. Vím přesně, co dělám. Ty peníze dostanu. Dostanu je i s úroky, jen počkej a uvidíš."

V Michaelových očích se objevily slzy. Je ještě jako dítě, pomyslel si Joe, chová se, jako bych mu vzal hračku. Rozdíl byl jen v tom, že Michael v takovém rozpoložení dovedl v okamžiku vybuchnout vášnivým vztekem.

Joe pocítil už známý dotek strachu. Jenže právě ta Michaelova nevypočitatelnost Joea přitahovala. Michael už dvakrát na něho zaútočil, dokonce ho i zranil, ale při příštím vydechnutí byl z něho kající se a milující chlapec. Přestože se Joe nikdy nepokoušel rozebírat jejich vztah, v nitru věděl, že ho přitahuje chlapcův ničemný a nepravostem oddaný povahový rys.

„All right, Michaeli. Nebudeme už o tom mluvit. Příště ale přijď za mnou."

Michaelova tvář se rozzářila vítězným úsměvem a Joe pocítil úlevu. Při pohledu na muže sedícího naproti, na jeho tlustou a hnusnou, na celé kolo rozesmátou tvář, měl hroznou chuť ho udeřit pěstí do zubů. Místo toho se však stále smál. Joe neměl tušení, že jeho dny jsou sečteny. Brzy bude odstraněn z cesty a on, Michael, bude moci žít podle svého.

Joe vstal ze židle a obešel stůl. Postavil se za Michaelem a začal mu hladit svalnatá záda. Když pod prsty ucítil jeho pevné svaly, cítil že tuhne, aniž si byl vědom, že Michael plánuje jeho smrt.

Roy byl v řeznictví na Portobello Road. Tchán se už vzdal úsilí vysvětlit mu různé způsoby porcování masa. Roy pro něho začal pracovat tři týdny po oddavkách, ale nijak se mu to nelíbilo. Cítil se jako zneužívaný člověk. Taková práce nebyla pro něho, věděl to, a věděl to i jeho tchán, ale právě to bylo částí velmistrova plánu: Jak udržet svou dceru doma. Bydleli u pana a paní Griersonových. Jedli s pánem a s paní Griersonovými. A jenom zpovzdálí se dívali, jak pán a paní Griersonovi spolu vychovávají nemluvně jménem Carla.

Už před několika měsíci si Roy uvědomil, že se oženil s někým, koho by jeho matka nazvala 'línou čubkou'. Janine bez nejmenšího protestu nechala matku starat se o dítě, o vaření a všechen provoz domácnosti. Zbylo jí tak dost času na to, aby si hrála na provdanou paní, což pozůstávalo z vyspávání do aleluja a z celodenního navštěvování přítelkyň, dítě si vzala jen občas, hezké a čisté, aby s ním jako vzorná matka vyjela s kočárkem ven. Hrála si na maminku.

Roy na ni zaraženě myslel. Co se to stalo s dívkou, do které se zamiloval? S tou odvážnou a vášnivou mladou ženou, která po životě dychtila stejně jako on? Bylo jim sice teprve devatenáct, dumal, ale manželský život je přece něco jiného, než toto. Když se zmínil o tom, že se vystěhuje do vlastního bytu, Janine se rozplývala v slzách. Minulá noc byla poslední kapkou. Řekl jí, že ve Westbourne Park je na prodej byt. Dostala hysterický záchvat.

„Jak si sama poradím s dítětem?"

V tu chvíli ztratil trpělivost.

"To přece nezjistíme, dokud to nezkusíme, nemyslíš? Všemohoucí Bože, Janine, vždyť ses o to dítě od jeho narození ani jednou nestarala celý den sama!"

Vzápětí přišla do ložnice její matka Eliza a odvedla Janine do své ložnice. Dnes ráno mu řekla, že Janine je 'choulostivá' a potřebuje péči matky. Ohromilo ho to. Vždyť jenom chtěl, aby měli pro sebe vlastní malé hnízdečko, kde by se Janine celé dny starala o dítě a večer by mu uvařila něco k jídlu. Jeho žena se však ukázala být rozmazleným spratkem, jehož jediným zájmem je rtěnka a program kina. Na dítě se nepodívala dřív, než byla nucena. Už si toho všimla i jeho matka. Před několika týdny se ho ptala, jestli je mezi nimi všechno v pořádku. Měl chuť jí všechno říci, ale neodvážil se. Ani nevěděl, čím by měl začít.

„Ahoj, brácho."

Michaelův hlas vyrušil Roye ze snění.

„Ahoj, Mickey!"

Ještě nikdy nikoho v životě neviděl tak rád, jako v tomto okamžiku Michaela.

„Můžeš se na několik hodin ulít? Mám něco v pácu. Chci si o tom s tebou popovídat."

Roy si ruce od krve otřel o zástěru.

"V momentě se vrátím."

Vyšel zadními dveřmi a zavolal na tchána. James Grierson sešel po schodech z bytu nad obchodem.

„Co je tady zase za průšvih?" Mluvil hlasitě a nervózně. "Nejsi schopen se postarat ani o ten krám? Mám tě pořád držet za ruku?"

Roy věděl, že Michael slyší každé slovo a v duchu zasténal.

„Potřebuju na pár hodin vypadnout."

„Cože?" ozval se nevěřícně Griersonův hlas. "Tohle tady je, krucinálfagot, přece kšeft a ne nějaký posraný bordel, aby sis bral volno, kdy se ti zachce ..."

Jeho hlas se zachvěl, když uviděl Michaela proklouznout dveřmi. Grierson zbledl.

„S kým si myslíte, že mluvíte?" Michaelův hlas byl jako led. Ukázal na Griersona. "Mluvím s vámi. teď jste měl tolik řečí ... tak mi odpovězte. S kým si myslíte, že mluvíte?"

Michael vykročil ke Griersonovi, ten ustoupil a zvedl ruce na obranu, jako by na něho návštěvník útočil.

Michael vybafl na Roye: "Vezmi si kabát." Pak přikročil ke strachem se ke zdi krčícímu Griersonovi a chytil ho pod krkem. "Nevím sice, co se tady děje, vím však zatraceně dobře, že jestli ještě někdy budete takto mluvit s mým bratrem, utrhnu vám koule a vrazím vám je do krku. Rozumíte co říkám?"

Grierson zuřivě přikyvoval. Když se Roy vrátil v kabátě, jemně odtáhl Mickeyho a vyvedl ho na ulici. Styděl se za to, že Michael slyšel, jak s ním tchán mluvil. Styděl se, že si to nechal líbit.

„Pojď, Royi, zajdeme do hotelu Kensington Park. Myslím, že bude lepší, když se projdeme."

Šli mlčky. Studený vítr kazil jasný říjnový den. Roy si všiml, že všude, kam přišli, se k Michaelovi hlásili lidé. Chovali se, jako byl jejich vládcem a oni jeho poddanými. Mickey jim buď jen pokynul hlavou, nebo je srdečně pozdravil, to podle toho, o jak vlivné lidi šlo. Na Roye to učinilo obrovský dojem. Michaelovo jméno už nabylo stejného významu jako jména Krayů a Richardsonů, dvou nejvlivnějších gangů té doby. Roy věděl, že Michael s nimi udržuje přátelské styky. Bylo to však společenství nejisté. Všichni totiž zřejmě po prvém seznámení s Michaelem usoudili, že bude lepší mít ho za přítele, než nepřítele.

Vešli do vyhřátého hotelu Kensington Park. Michael objednal pro oba horkou whisky. Usadili se v salónku s barem. Michael vytáhl z kapsy převlečníku cigarety a kabát spustil z ramen. Pečlivě ho složil a položil na židli. Všechny pohyby dělal s vrozeným půvabem. Roy ze sebe setřásl kabát, když už seděl, a nechal ho přehozený přes opěradlo. Michael si úzkostlivě narovnal na kalhotách puky a usadil se do čalouněného křesla. Pak si k sobě přitáhl velký bílý popelník, aby ho měl na dosah a zapálil si cigaretu. Balíček hodil přes stůl Royovi a teprve pak promluvil.

„Jak dlouho už s tebou tak mluví?"

Jeho hlas byl tichý. Roy svěsil hlavu.

"Vím, že to zní pitomě, Mickey, ale je to přece jen můj tchán ..."

„Kašlu na to, i kdyby to byl sám pánbíček. Tady něco není v pořádku, že? Roy, kterého jsem znal, by si přece něco takového nenechal nikdy od nikoho líbit." Ztlumil hlas. "No tak, brácho. Co se u vás děje tak zvláštního?"

Barman přinesl horké nápoje a Roy byl rád za aspoň několik vteřin odkladu. Cítil na sobě upřené Michaelovy oči. Když se znovu usadili, Roy promluvil.

„Nevím, Mickey. Od té doby, co se narodila Carla, jako bych pro ně přestal existovat. Janine, její máma i táta jednají, jako by se nikdy neprovdala. V domě se cítím jako podnájemník. Jím jejich jídlo, spím v jejich posteli a tu a tam souložím s jejich dcerou."

Všechna hořkost posledních dvou let jako by vyvřela a vyrazila na povrch.

"A to myslím doslova, tu a tam. Pouze jednou za tři týdny, kdy rodiče jedou navštívit tu její pitomou bábu v Bethnal Green. Říká, že to nemůže dělat, pokud je maminka v domě. Dědek Grierson se mnou jedná jako s vesnickým blbcem. Já přece nejsem řezník, Mickey. Pohled na maso přímo nenávidím a je mi protivné se ho jenom dotýkat ..."

Jeho hlas se vytratil.

„Co s tím budeš dělat?"

Roy pokrčil rameny a lokl si nápoje.

"Nevím."

„Ty nevíš? Tak takové to tedy je." Michael se začal rozčilovat.

„Proč jí jednu neutřeš? Ukaž jí, kdo je doma šéfem. A tomu jejímu dědkovi řekni, ať se s tím svým zatraceným řeznictvím jde vycpat. Já to věděl, že s ní budou potíže ... Zatraceně dobře jsem to cítil!"

„All right ... All right, Mickey. Tak už se nerozčiluj."

„Proč nejdeš pracovat ke mně? Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit."

Viděl, že v Royových očích se objevil záblesk naděje.

„Přece dobře víš, že po takové příležitosti bych skočil všemi čtyřmi."

Michael se rozesmál. Roy se někdy choval jako malé dítě. Podíval se na bratrovu bezelstnou tvář a slíbil si, že matce řekne, jak to s ním vypadá. Věděl, že si o něho dělá starosti.

„Tak tím je to vyřízeno." Podíval se na hodinky. "Od dvou hodin dvaceti pěti minut dnešního dne jsi pracujícím členem dynastie Ryanů."

Oba se zasmáli. Anthony a Geoffrey už pro Michaela pracovali. teď měl i Roye.

„Jaký dostanu plat, Mickey?" Roy se ozval nejistě.

„Proklatě dobrý, o tom ani neuvažuj."

„Neptal bych se, ale mám dítě a s tím jsou spojené jiné ..."

„Neměj obavy. Pro začátek třicet babek týdně. Je to o něco víc než mají ostatní, tak o tom raději nemluv."

Michael mu ukazováčkem poklepal po nose.

Roy byl ohromen. Odstěhuje Janine i dítě a bude-li to nutné, násilím je odtáhne do bytu ve Westbourne Park. A tam začnou znovu. Mickey má pravdu. Janine možná opravdu potřebuje dostat nějakou přes hubu. A kdyby se do nich chtěl míchat tchán, slízne jednu také. Dopil whisky a cítil teplo prostupující mu celým tělem. Zčásti to bylo vlivem alkoholu, ale zčásti vědomím, že konečně něco sám udělá se svým životem. Starost, kterou cítil o Janine, byla najednou nahražena radostným vzrušením. Vezme si příklad z Mickeyho. Nejdřív udeřit a teprve pak klást otázky.

Michael pozoroval bratrovu tvář a okamžitě si domyslel, co mu probíhá hlavou. S pocitem uspokojení mávl na barmana, aby ještě jednou doplnil skleničky. Pro Roye měl slabost, stejně jako pro Bennyho. Byli až příliš slušní, ke svému neprospěchu. Z Roye udělá tvrdšího chlapa. Udělá z něho někoho. A až jednou bude Joe Ryba z cesty, kšefty povedou výhradně Ryanovi. Pozvedl kouřící sklenici směrem k bratrovi.

„Na Ryany!"

„Na Ryany."

Geoffrey a Anthony sedali na konci parku Penzane Gardens tam, kde se setkával s ulicí Princedale Road. Bylo skoro čtvrt na tři ráno. Seděli v černém autě Humber Snipe. Oběma bylo zima a byli nervózní, obzvláště Geoffrey. Bylo mu jedenadvacet a byl o dva roky starší než Anthony. Oba vypadali stejně, měli černé vlasy a odhodlanou bradu typickou pro Ryany. Anthony měl víc Michaelových ostrých rysů, Geoffrey měl rysy jemnější, skoro až zženštilé. Anthony už to nevydržel a promluvil. Jeho hlas ve tmě způsobil, že Geoffrey povyskočil.

"Jak dlouho ještě budeme muset čekat?"

„Jak to mám ksakru vědět? Co myslíš, že jsem? Věštírna nebo co?"

„To je směšné. Víš, že mi jdeš na nervy?"

U Anthonyho začala převažovat jeho horší stránka. Anthony Ryan byl v rodině známý tím, že je schopen kdykoli vyvolat nějakou bitku. Jedinou osobou, kterou jakž takž uznával, byl Mickey.

"Ty si snad myslíš, že když jsi přečetl několik praštěných knih, žes sežral všechnu moudrost?"

Geoffrey obrátil oči v sloup.

"Anthony, prokaž mi laskavost... Šetři si raději dech k tomu, co dnes v noci máme za úkol udělat. Nemám náladu se s tebou vybavovat."

Znovu upadli v mlčení. Anthony byl znechucený, protože mu to nemyslelo stejně rychle jako Geoffreymu, a proto byl ve všech slovních polemikách na tom hůř. Zkusil to jinak.

„Viděl jsem tu holku, s níž ses potloukal minulou noc. Taky bych si to s ní rozdal."

Věděl, že tím Geoffreye otráví, připravil se proto na následující hádku. Geoffrey však místo hádky položil dlaň přes bratrova ústa. Poslouchali. K autu se blížily kroky. Napjatí nervózně čekali. Tvrdé rysy Anthonyho vypadaly jako vytesány z kamene. Dlaně na volantu měl pevně sevřené.

Muž přicházející směrem k nim vstoupil do světla pouliční lampy. Byl to Joe Ryba. Šel po ulici nejistě, byl zřejmě silně podnapilý. Geoffrey kývl a Anthony nastartoval auto. Hlavní světla nerozsvítil. Kousek couvl a čekal, až Joe začne přecházet přes křižovatku mezi Penzance Gardens a Princedale Road. Anthony pak sešlápl plyn a auto vyrazilo kupředu.

Když Joe alkoholem zatemněným mozkem uslyšel hlasitý zvuk, otočil se včas, aby viděl auto jedoucí na něho. Zvedl ruku jako na ochranu, ale to už auto do něho narazilo. Joeovo tělo vyletělo do vzduchu a dopadlo na kapotu. Hlava udeřila do čelního skla. Anthony dupl na brzdu. Když se auto se zakvičením brzd zastavilo, Joeovo tělo se z kapoty svezlo na ulici. Anthony ho ještě jednou objel, pak rychle vyrazil pryč. Akce netrvala ani tři minuty.

Nějaká žena, která byla vzhůru a právě pila sklenici vody, uslyšela náraz a vyběhla na ulici. Po jediném pohledu na Joeův obličej začala křičet. Po celé Princedale Road se v oknech začala rozsvěcovat světla. Anthony a Geoffrey ujížděli od Holland Park do Moskevské ulice v Bayswater. Ulice byly opuštěné. Zaparkovali auto a pěšky se vydali k Porchester Terrace. Klíče od auta Humber Snipe hodili do kanálu. V Porchester Terrace si vyzvedli modrý Mark 1 Zephyr a klidně jeli domů do Lancaster Road. Byly přesně tři hodiny.

V soukromém domě na Beauchamp Place v Knightsbridge Michael převzal karty a pozorně je studoval. Dnes večer mu štěstí přálo. Měl tři esa a dva krále. Joe odešel před hodinou. Jejich společný přítel Derek O'Connor ho zavezl k Bayswater Road. Jestli šlo všechno podle plánu, pak teď už by měl být Joe dokonale mimo hru. A on, Michael, má dokonalé alibi. Sám sobě se v duchu smál, když zvedl sázku na padesát liber. Kdyby Geoffrey a Anthony tu práci dnes v noci zpackali, vlastní rukou by jim vyrazil mozky z hlavy.

Sára slyšela hlasité zabušení na vstupní dveře. Mrkla na hodinky na nočním stolku. Bylo pět hodin ráno. Rozespalá vylezla z postele. Benjamin s hlavou zvrácenou jako obvykle chrápal, takže tentokráte policie nejde po něm - zřejmě jde o něco jiného. Zívla, sešla po schodech a otevřela vstupní dveře. Venku stáli dva muži - okamžitě poznala, že jsou z kriminálky Scotland Yardu.

„Drahoušku, je Michael doma?"

Sára rychle zamrkala, aby si vyjasnila v hlavě a řekla, "Pojďte dál, půjdu se podívat."

Oba muži vešli do chodby. Sára vyšla po schodech nahoru a nakoukla do Michaelova pokoje. Postel nebyla ani rozestlána. Když se vrátila na odpočívadlo, vyšel z pokoje Geoffrey.

„Kdo je dole, mami?"

„Policajti. Hledají Michaela. Proč se ptáš? Děje se něco?"

Znala své syny a vsadila by poslední libru na to, že Geoffrey byl celou dobu vzhůru a na něco takového čekal.

„Vrať se do postele, mami. Já to s těmi lumpy vyřídím."

Oba se obrátili, když uslyšeli zavrzání otevíraných dveří. Maura Ryanová vyšla z pokoje s potrhanou panenkou v ruce. Sára k ní přistoupila a zvedla ji do náruče. Geoffrey scházel po schodech dolů.

„Mickey není doma."

„A kde je?"

Zeptal se starší policista.

„Je ve čtvrti West. V nějakém domě v Knightsbridge. Co po něm chcete?"

Geoffrey jim zívl do tváří, ruce protáhl nad hlavou a nakonec se lenivě poškrábal po břichu. Mladší policista si všiml, že jeho pyžamo není skoro vůbec pokrčené. Geoffrey Ryan v posteli vůbec nebyl. Byl by ale problém to dokázat.

„Časně ráno se někdo pokusil zavraždit Joea Rybu."

Geoffrey měl pocit, jako by mu na hlavu někdo vylil vědro ledové vody.

"Co chcete říci tím pokusil zavraždit?"

„Přesně to, co říkám. Protože víme, v jak blízkém vztahu s ním Mickey je, myslel jsem si, že bychom mu to měli říci."

Starší policista se ho pokoušel vyprovokovat.

Na rozdíl od Anthonyho se Geoffrey dovedl ovládnout. Záměrně, jako by si špatně vyložil policistova slova, smutně zavrtěl hlavou a řekl:

"Mickey se k tomu muži chová jako syn. Bude to pro něho hrozný otřes. Co se přesně stalo?"

Musel se dovědět, jak to dopadlo. Polovina mozku odříkávala tichou modlitbu. Byl si jistý, že Joe je mrtvý, když od něho odjížděli.

„Před několika hodinami se ho někdo pokusil přejet. Bojuje o život v St. Charles's Hospital. Nemocnice řekla, abychom se pokusili sehnat jeho nejbližšího příbuzného. Usoudili jsme, že jím je Michael Ryan. Ti dva muži se přece v posledních dvou letech opravdu velmi sblížili, že?"

Policista zvedl obočí a jeho kolega se usmál. Matčin hlas zachránil Geoffreye od odpovědi. S Maurou na rukou scházela po schodech a zaslechla policistovu poznámku.

„Co tím chcete říci? Znám ty vaše sprosté skryté narážky."

Vyzvedla dceru na ramena a volnou rukou ji přidržovala. Druhou svírala schodišťové zábradlí tak pevně, až jí klouby prstů zbělely.

„Můj Michael je slušný a poctivě žijící člověk. Budu vám vděčná, když laskavě z mého domu vypadnete."

Geoffrey se bokem zašklebil a zvedl z matčiných ramen dítě, když sestoupila na nejspodnější schod. Maura mu s ostražitým výrazem seděla na rukou. Už v sedmi letech věděla, co je to policie. Sára rozzlobeně strčila do dvou policistů. Vedle obou mužů vypadala velice drobná, tvářila se však velice výbojně, až se Geoffrey nahlas rozesmál.

„To je ono, mámo. Řekni těm chlapům, aby zvedli kotvy."

Sára otevřela dveře a muže vyprovodila ven. Jak se mohou opovážit říkat něco takového o Michaelovi? Jejich vystupování v ní však vzbudilo podezření, že zřejmě říkají pravdu. Přibouchla za nimi dveře a vztek si vybila na synovi.

„Tak už tu nestůj jako nějaký pitomec, běž se obléct a najdi Mickeyho!"

Geoffrey opatrně položil Mauru na podlahu a po schodech vyběhl nahoru. Maura přišla za matkou do kuchyně a na jednom z pohodlných křesel u krbu se stočila do klubíčka.

„Maminko, mohla bych dostat stojící vajíčko?"

Sára přikývla.

"Samozřejmě, že můžeš dostat vařené vejce, pokud je to přesně to, co chceš."

Naplnila konvici a na plné obrátky přemýšlela. Kdyby Joe Ryba zemřel, pak by se to rovnalo obvinění z vraždy. Ale obvinění koho? Michaela? Tu myšlenku raději pustila z hlavy. ať už si o svých chlapcích myslí cokoli, s určitostí ví, že nejsou vrazi. Jsou to uličníci, to ano. Bujní uličníci. Nebo aspoň doufala, že právě takoví jsou. Postavila konvici na plyn, šla za dcerou a pevně ji sevřela v náručí.

Joe ležel v nemocnici na posteli. Ošetřovatelka Waltonová se upřeně dívala na jeho rozbitý obličej. Zavrtěla hlavou a otočila se k policistovi u postele, který se na ni šklebil. Mrkla a povzdechla si.

„Kdo mu to mohl udělat?"

Měla mladistvý hlas. Policejní konstábl Blenkinsop vystrčil úzkou bradu, ve snaze vypadat jako vševědoucí a světa znalý člen policie.

„Byla byste překvapena. V dnešní době se na ulicích vede bezbožný život. Pro vás je tento starý pán jen přejetým člověkem, ale pro mne ..." nadmul hruď ještě víc, "... to je ničemný kriminálník."

Sestra Waltonová se tvářila přiměřeně dojatě.

"Jen počkejte, požaluji to mamince!"

Policejní konstábl Blenkinsop se vrtěl, jako by svá ramena nemohl vměstnat do horní části uniformy. Vystrčil bradu a usmál se. Vtom Joe zasténal a okamžitě zaujal pozornost obou.

"Mickey... Mickey."

Policejní konstábl Blenkinsop okázale tužkou zapisoval Joeova slova. Olízl tužku a napjatě čekal.

Ve dveřích nemocničního pokoje stál Michael. Věděl, že bude přítomen policista. Narovnal ramena a chystal se jít do pokoje k Joeově posteli. Mladého policejního konstábla a ošetřovatelku viděl skrz kouřovou přepážku. Nasadil střízlivý výraz a šel k posteli. Policejní konstábl Blenkinsop nelibě nesl reakci ošetřovatelky Waltonové na příchod Michaela Ryana. Našpulil ret jako nějaký ukřivděný školák.

„Kdo jste vy?"

Vstal a jako by se vlnil na bříškách chodidel. Michael na něho vrhl zničující pohled. Zvedl Joeovu silně zavázanou ruku, obrátil se k ošetřovatelce a smutně se na ni usmál.

„Jak je to s ním zlé?"

V hlase zaznívalo zoufalství. Sestra Waltonová se zadívala do jeho tmavě modrých očí a okamžitě s ním pocítila soucit.

„Je to s ním velmi špatné. Doktor říká, že by se divil, kdyby přežil dnešek."

Kdyby znala Michaela, mohla by si v jeho očích všimnout záblesku úlevy.

„Řekl něco?"

Policejní konstábl se vložil do řeči.

"Stále volá nějakého ...," důležitě se podíval do notesu, ... nějakého Mickeyho."

Michael kývl hlavou.

"To jsem já."

Mladá ošetřovatelka přinesla Michaelovi židli. Posadil se vedle Joea, chytil ho za ruku a občas ji pohladil. Policejní konstábl ho se zájmem pozoroval. Tak to je ten Michael Ryan. Přece se nemůže vrátit na stanici, aniž by se pochlubil, že ho tady viděl.

Ošetřovatelka přinesla Michaelovi šálek čaje. Poděkoval jí a obdařil ji jedním ze svých oslnivých úsměvů. Policejní konstábl Blenkinsop se málem rozplakal. Sestřička v tom okamžiku určitě zapomněla, že tam vůbec je.

Krátce před sedmou večer Joe otevřel oči a okamžitě poznal Michaela. Přejel jazykem přes rozpraskané rty a pokusil se promluvit. Z jeho pohledu Michael poznal, že ví, kdo jeho nehodu zařídil. Velmi rozrušený Joe se pokoušel zvednout hlavu nad polštář.

„Mickey ... Mickey ... ty ..."

Vtom mu klesla hlava a skonal. Michael mu zatlačil oči. Zaplavil ho pocit dobré nálady. Podařilo se. Pak ale v mžiku, což bylo pro Michaela charakteristické, pocit radostné nálady změnil na hluboký žal. Z očí mu vytryskly slzy a stékaly mu po lících. Jistým způsobem mu bude Joe chybět, byl pro něho přece jen cestovním pasem do skutečného světa. Vždycky mu za to bude vděčný. S Joem Rybou se proto rozloučí tím nejokázalejším způsobem, jaký byl kdy k vidění.

Policejní konstábl Blenkinsop se tvářil rozpačitě. Později v jídelně policejní stanice mu budou viset oči na rtech. Řekne jim:

„Jó, vždyť vám to říkám. Bylo to dokonale dojemné. Michael Ryan plakal jako malé dítě. Ono se to vlastně dalo čekat. Nemluvě o tom, že ten stařík zemřel s jeho jménem na rtech."

O týden později na Joeově pohřbu si policisté všimli, že všichni bossové zločineckých gangů se zastavují a projevují úctu Michaelovi Ryanovi. Své postavení teď měl dobře a bezpečně zajištěno. A nebylo zanedbatelné, že Joe mu odkázal veškerý svůj majetek. To všechno dohromady činilo z Michaela Ryana 'Mastného člověka'.

KAPITOLA PÁTÁ
1960

Sestra Rosario se dívala na vyzáblou tvář Maury Ryanové a pocítila k dítěti sympatii. Všimla si, že u večeře si jí skoro hodinu kdekdo nemilosrdně dobíral. Asi proto, že její bratr Benjamin byl předešlého dne ze školy vyloučen. Jeptiška si uvědomila, že dítě pozbylo ochránce a některé děti si většinou nedávaly ujít žádnou příležitost, aby na ni něco nevymyslely. Viděla Margaretu Laceyovou, jak se naklání přes lavici a hrubě tahá za dlouhý blonďatý cop Maury Ryanové. Sestra Rosario neměla Margaretu Laceyovou ráda. Neměla ráda nikoho z Laceyů se zrzavými vlasy a zelenýma zlomyslnýma očima. Ale Margareta Laceyová byl tím nejdrzejším spratkem, s jakým se kdy setkala. Jeptiška vyskočila a židli s hrkotem odsunula. Hluk způsobil, že na ní spočinulo třicet párů očí.

„Margareto Laceyová, pojď okamžitě ke mně!"

Její hlas se v ozvěně nesl třídou. Strachem zbledlá Margareta vystoupila z lavice a šla se postavit před třídu. Sestra Rosario byla známá jako nejpřísnější jeptiška ve škole. Nedokázala s ní otřást žádná záplava slz. Margareta před ní stála a strachem se třásla. Sestra Rosario si poklepávala pravítkem do dlaně a několik vteřin upřeně hleděla na děvče. Ze třicetileté zkušenosti věděla, že tyrani bývají většinou zbabělci, kteří nenechávají na pokoji jenom ty, o nichž vědí, že se jich bojí.

Tmavě hnědé oči jeptišky se vážně dívaly na dítě.

„Viděla jsem tě tahat za cop Maury Ryanové?"

Velké zelené oči Margarety jako by se rozšířily ještě víc. Její malá růžová ústa se chvěla. V očích se jí objevily lesklé slzy.

„N ... N ... Ne, slečno ... chci říci sestro."

Od strachu začala koktat. Děti se začaly hihňat a rukou si zakrývat ústa, aby udusily zvuk.

Margareta Laceyová byla třídním tyranem a děti s radostí sledovaly, jak pro změnu ona dostává to, co sama tak ráda rozdávala druhým.

„Chceš říci, že jsem lhářka?"

Oči jeptišky se zúžily.

„Ne, sestro!"

Margareta mluvila hlasitěji. Kdo kdy slyšel, aby někdo jeptišku nazval lhářkou? To bylo něco nemyslitelného. Vlastní matka by ji přizabila, kdyby se to dověděla. Pohled měla upřený na pravítko v ruce jeptišky. Věděla, že jí může v každém okamžiku se zasvištěním dopadnout na ruce a nohy.

Sestra Rosario vychutnávala Margaretiny rozpaky. Jazykem přejížděla po zubech a dívala se na předmět svého trápení. Bílý čepec jí zabýral skoro celou hlavu, odhalena byla jen část zažloutlé pleti spolu s tmavýma očima, což jí vyneslo přezdívku 'Ještěrčí tvář'.

„Takže .. . uznáváš, žes tahala za cop Mauru Ryanovou?"

Maura sledovala, jak sestra Rosario ponižuje Margaretu Laceyovou. Seděla a rděla se. Jeptišce nebyla vůbec vděčna za to, že z ní udělala střed pozornosti. Dobře totiž věděla, že ať Margareta bude jakkoli potrestána, stonásobně se Mauře pomstí.

„Ano, sestro ... tahala jsem Mauru za cop."

Řekla to tak tiše, že to skoro nikdo neslyšel.

„Mluv nahlas, dítě."

„Ano, sestro ... tahala jsem Mauru za cop."

Vysoký písklavý hlásek se chvěl strachem. Sestra Rosario se spanile usmála na třídu a zvedla pravítko.

„Natáhni ruku."

Margareta natáhla hubenou ruku a zavřela oči, když pravítko nelítostně šestkrát dopadlo na její dlaň. Z očí jí proti vůli vytryskly palčivé slzy a stékaly po tvářích. Poraněnou ruku si přitiskla k hrudi, jako by měla strach, že jí odpadne. Na pokyn sestry Rosario se vrátila do lavice. Palcem zdravé ruky si masírovala zraněnou dlaň.

Sestra Rosario korálkovitýma očima asi dvacet vteřin pozorovala třídu, pak řekla:

"Budiž to výstrahou každému samozvanému tyranovi v této třídě. Příště to bude dvanáct ran pravítkem a jméno potrestaného bude vyhlášeno před shromážděním rodičů."

Třicet tváří se zatvářilo pohoršeně při představě, že otec McCormack čte jejich jméno. Jeptiška vrátila

odstrčenou židli na místo, obrátila se k tabuli a začala psát.

Margareta využila příležitosti, naklonila se přes lavici a zašeptala na Mauru.

„Jsi mrtvá, Ryanová. Po vyučování tě zabiju."

Maura zavřela oči, žaludek se jí sevřel strachem. Všichni se Margarety Laceyové báli, dokonce i někteří kluci. Bylo to celkem překvapující, protože byla poměrně malá. Jenže malá nebo ne, uměla se prát a to bylo hlavní. Maura si sedla na židli dozadu a vyhlédla z okna. Skupina dětí hrála pasáka. Hlas učitelky tělocviku slečny Normanové doléhal až sem. Vždy děti povzbuzovala, nikdy je nekárala. Při pohledu na prach, vznášející se ve vzduchu v červnovém slunci, dostala Maura ohromnou chuť být venku s mladšími dětmi. Chtěla být někde daleko od Margarety Laceyové a jejích kamarádek, které na ni budou nepochybně čekat, až půjde ze školy. Proč čas vždycky tak letí, když si to člověk nejméně přeje? Minuty ubíhaly, až zvonek ohlásil konec vyučování.

Maura šla pomalu pro kabát a beznadějně doufala, že jestli se dlouho zdrží, Margaretu to naštve a odejde domů. Ze školy vyšla pomalu a přes hřiště mířila k bráně vedoucí na Latimer Road. Samozřejmě, dvacet yardů za školní bránou na ni Margareta čekala.

Spolu s ní tam stály tři její kamarádky: Jennifer Howardová, Betty Leedsová a Vanessa Rouseová. Maura šla směrem k nim s pocitem odsouzence kráčejícího k šibenici. Podél páteře jí ucítila svědivé kapičky potu. Zaťala zuby do spodního rtu a pozorovala děvčata.

Viděla, že Jennifer a Vanessa se smějí. Jejich jízlivý smích jako by v ní něco vyburcoval. Po celých deset let života na ni vždy dával pozor některý bratr. teď nastala chvíle, kdy bude muset poprvé bitvu vybojovat sama. Boji se ale nevyhne! Zhluboka polkla a v uších cítila tlukot srdce. V tom okamžiku se rozhodla, že si nic nenechá líbit. Má osm bratrů a často se s některým z nich musela přece prát nebo hádat. Zvedla kurážně hlavu, přidala do kroku a hrozivě rozhoupala školní brašnu.

Čtyři dívky se na sebe rozpačitě podívaly. Něco takového nečekaly! Chystaly se ji nějak rozčílit nebo uvést do rozpaků, pak ji měla Margareta udeřit ... Betty Leedsová začala poskakovat z jedné nohy na druhou, což bylo neklamným důkazem, že je nervózní. Vanessa a Jennifer se pro jistotu skryly za Margaretou. Maura, stále houpající kabelou, se před nimi zastavila a hluboce se nadechla.

„Tak co?"

Dívky překvapeně vyjekly nad drzostí, s jakou to Maura řekla. Margareta Laceyová si konečně jen dodala odvahy a řekla.

„Já ti dám 'tak co', ty hnusná potvoro. Rozbiju ti hubu!"

Ostatní dívky se zasmály. To bylo ono.

„Tak nestůj, zbytečně neřečni ... a dej se do toho!"

Všechny oči byly upřeny na houpající se brašnu. Margareta několik vteřin mlčela. Cítila, že ostatní ztrácejí odvahu. Jestli brzy něco neudělá, opustí ji. Nenuceně si odplivla na chodník.

„Dám se do toho, až budu chtít!"

Obava Margarety Laceyové vzrůstala každou vteřinou. Představovala si, že Mauru několikrát pořádně zatahá za dlouhé blonďaté vlasy, udělá jí několik škrábanců na tvářích a pak, obdivovaná děvčaty, půjde domů na čaj, teď však nevěděla, co má udělat! Mohla by taky nějakou slíznout! Rozhodla se proto k taktice zdržování. Klekla si na prachem pokrytý chodník, jako by si chtěla zavázat tkaničky u bot.

V následujícím okamžiku si uvědomila, že leží rozplácnutá na chodníku. Školní brašna Maury ji udeřila přímo do spánku. Pak cítila, že ji někdo hrubě tahá za zrzavé vlasy, jako by je chtěl vytrhnout i s kořínky. Hned nato ucítila kopnutí do kolena, až bolestí vykřikla. Ležela na chodníku a ohromeně se dívala proti nebi na Mauru Ryanovou. Její tři kamarádky utekly v okamžiku, kdy školní brašna Maury dopadla na Margaretinu hlavu, protože dostaly strach, aby to Maura nechtěla zopakovat na některé z nich. Maura překvapeně stála a dívala se na Margaretu ležící jí u nohou. Dokázala to! Srazila k zemi Margaretu Laceyovou! Cítila, že se jí pýchou nadýmá hruď. Ve skutečnosti se postrachu školy Margaretě Laceyové jen bránila a vyhrála. Dokázala to sama bez ochrany kteréhokoli z bratrů.

V okamžiku, kdy se Margareta snažila vstát, se u Maury projevila vrozená laskavost. Zítra si o jejím gestu bude povídat celá škola. Váhavě natáhla ruku, aby Margaretě pomohla vstát. Menší dívka se na ni dlouze a nepřátelsky podívala, pak nabídnutou ruku přijala. Když jí Maura pomohla vstát, začala jí oprašovat uniformu pokrytou šedým prachem. Vše se odehrávalo v tichosti, které porušilo jen občasné hlasitější vydechnutí. Když Maura uviděla na umouněném koleně Margarety malou bouli, zastyděla se. Kopla ji dost silně, přestože Margareta je menší. Mlčky šly spolu do Lancaster Road, před domem Margarety se zastavily a podívaly se na sebe. Margareta hlasitě potáhla nosem a řekla:

"Pojď dál, jestli chceš. Máma je v práci."

Byla to nabídka přátelství. Maura pokrčila rameny.

"Tak dobře."

Po schodech vystoupily ke vstupním dveřím. Margaretin dům byl stejný jako dům Maury s tím rozdílem, že byl přebudován na několik bytů. Rodina Margarety bydlela v nejvyšším patře. Tyto velké domy měly tři podlaží s velkým suterénem. Bydlelo v nich až pět rodin. Na schodech je zahalila vůně vařeného jídla a pach moče. Na dveřích bytu Margarety nebyl zámek. Nebylo ho zapotřebí, v bytě nebylo nic k ukradení.

„Odlož si, připravím chléb s kvasnicovou pomazánkou."

„To bude skvělé. Kvasnicovou pomazánku miluju."

Margareta připravovala sendviče a konvici se slabým čajem, Maura se zatím rozhlížela. V pokoji byl nepořádek a špína, všude se povalovaly kusy oděvů a noviny. Proti jejich domu, který byl teď pravidelně vytápěn, tady byli švábi všude, kam oko dohlédlo. Jeden příliš odvážný s obrovskými chvějícími se tykadly se pomalu propadával do žluklého

margarínu. Maura se v duchu otřásla.

V posledních letech její matka vedla nikdy nekončící válku s veškerým obtížným hmyzem, včetně štěnic. Díky tomu, že teď Michael ve svém podniku zaměstnával bratry, měli dostatek peněz na rozdíl od většiny lidí v Lancaster Road, kteří na tom nebyli o nic lépe, než před válkou. Margaretina matka pracovala v HarIow v nové továrně na cigarety Black Cat a otec v pekařství Lyons. Maura s odporem pozorovala, jak Margareta nožem na chléb vyhazuje švába z margarínu. Dopadl na podlahu na záda a neustále v kruhu pohyboval nesčíslnými nožkami ve snaze převrátit se. Margareta pokrčila nos, šlápla na něho a křupavý zvuk ve večerním vzduchu zazněl jako výstřel.

„Já ty bestie nenávidím."

„Já též."

Hlas Maury zněl přiškrceně. Děvčata jedla sendviče a zapíjela je slabým čajem. Žádná se ani slovem nezmínila o tom, co se stalo před školou, a také se už o tom nikdy nezmíní. Do horkého nevětraného vzduchu pokoje doléhaly zvuky zápasu v piketu. Maura dopila čaj a zvedla se k odchodu. S plachým úsměvem jí Margareta nabídla malíček. Maura za něj zahákla svůj. Rovnalo se to přísaze, že obě dívky navždy zůstanou nejlepšími přítelkyněmi - za všech okolností, v dobách dobrých i zlých. Toto byl ženský způsob, jak zpečetit přátelství. Na rozdíl od chlapců si dívky nepořezávaly jedna druhé palce. Margareta doprovodila Mauru po schodech až na ulici.

"Ráno se zastavím, půjdem do školy spolu. OK?"

Margareta velmi ochotně přikývla.

"Tak nashle, Mauro!"

„Ahoj!"

Maura vykročila domů s bezstarostným a veselým pocitem. Dnešní den tak špatně začal a v tak radostný se změnil.

Tlupa kluků s provizorní kriketovou pálkou na ulici přestala hrát a dívala se na ni. Zpráva se rychle roznesla. Dinny O'Brien, jeden z Garryho kamarádů, se na ni zdaleka smál.

„Je pravda, žes napráskala Margaretě Laceyové, Maws?"

Přikývla a cítila, že se červená.

„Teď už jsme ale přítelkyně, Dinny."

Znechuceně odvrátil zrak. Pak má člověk věřit holkám! Podle zákoníku Dinnyho, když člověk někoho v boji porazí, musí mu život ztrpčovat co nejdéle. Nikdy se s ním nemůže spřátelit.

Maura spěchala domů. Sotva prošla vstupními dveřmi, z kuchyně zahřímal matčin hlas.

„Jsi to ty, Mauro?"

„Ano, maminko."

Vešla do kuchyně. Sára s výrazem vzteku na tváři stála s rukama v bok.

„Kdes byla, ty zatracená tulačko? Starostí o tebe tady pomalu přicházím o rozum."

Maura sevřela rty a upřeně hleděla na matku. Vyhubováno dostávala jen málokdy a když k tomu došlo, vždy ji to vyvádělo z klidu.

„Tak co, odpověz; ty tele."

Sára se tvářila hrozivě.

„Byla jsem u jedné přítelkyně a vypila jsem trochu čaje."

V řasách velkých modrých očí se jí zaleskly slzy. Když Sára na tváři dcery poznala, že jí moc neschází do pláče, její srdce roztálo. Přitáhla dceru k sobě a pevně ji k sobě přivinula.

„Promiň, miláčku, měla jsem už o tebe opravdu velký strach. U tebe to přece neni obvyklé. Doma býváš vždycky první. Měla jsem starost."

„Omlouvám se, maminko, už to nikdy neudělám. Slibuji ti to."

Pokusila se na matku usmát, protože jí bylo opravdu líto, že mamince způsobila starost.

„Poslala jsem Bennyho, Garryho a Leea, aby se po tobě podívali."

Její slova jako kouzelným proutkem přičarovala tři kluky, kteří se v tom okamžiku vřítili do kuchyně.

„Mami ... mami!" Překřikovali se jeden přes druhého. "Hádej co?"

„Tak jeden po druhém ... Jeden po druhém."

Zvednutou rukou si vyžádala ticho a ukázala na nejspolehlivějšího Garryho.

„Tak ven s tím, Garry. Co se stalo?"

Ukázal na Mauru, které to nebylo vůbec příjemné.

„To ona."

„Co ona?"

Sára se zamračeně podívala na Mauru.

„Šla, přiblížila se a Margaretu Laceyovou praštila do tváře!"

Oči Sáry se údivem rozšířily.

"Cože udělala?"

Tón jejího hlasu Mauru polekal. Navlékla si mamінčinu květovanou zástěru.

„Musela jsem, maminko. Chtěla mě zabít, protože sestra Rosario jí nařezala pravítkem za to, že mě tahala za cop."

Zadívala se mamince do tváře a očima prosila o pochopení.

„Slyším dobře? Ty ...," ukázala na Mauru, "... ses poprala s Margaretou Laceyovou."

Přimhouřila oči, jako by na dítě dobře neviděla.

„Praštila jsem ji brašnou," polekaně drmolila Maura, "ale už jsme se skamarádily, maminko. Byla jsem u nich,

když jsi mne hledala."

Sára pomalu vrtěla hlavou, jako by tomu nemohla uvěřit. Tak už začala i ona. To znamená, že v rodině přibyl další rváč.

„A teď všichni vypadněte ... ven, na ulici si hrát. Táta tu bude každou chvilku a nemám pro něho ještě nic k jídlu."

Vystrčila děti ze dveří kuchyně. Chtěla je mít všechny od sebe co nejdál. Tři kluci vyběhli ven. Maura ještě chvilku stála a dívala se na matku.

"Odpusť, maminko ... prosím."

Sára unaveným hlasem řekla:

"Jen běž ven, děvenko!"

Když Maura odešla, Sára si nalila velký hrnek silného černého čaje, nasypala do něho čtyři vrchovaté lžíce cukru, přidala trochu kondenzovaného mléka a sedla si ke kuchyňskému stolu. Upíjela čaj. Její tělo na židli jako by ochablo. Mozek však pracoval na plné obrátky.

Dvacetiletý Leslie dostal tři roky za loupež. Dvaadvacetiletý Anthony sedí s ním, dostal pět roků za loupežné přepadení a svévolné zranění. Z Michaela se stal místní mafián, kterého se všichni bojí. A pro něho teď pracují všichni její starší chlapci. Celé roky podobné myšlenky zaháněla a namlouvala si, že její synové jsou plody svého otce. A teď ještě toto! Její jediná dcera, zřítelnice jejího oka, začne na ulici dělat výtržnosti. To přece není fér! Její matka říkávala, že co je urozeno, vždy si najde cestu ven, a měla pravdu.

Sára měla v té době dost peněz a dům byl v plném lesku. Po dřívějších hubených letech byla příliš šťastná, když od synů začala dostávat peníze, doslova jí je strkali. Nikdy se neptala, odkud je mají, i když to v hloubi duše věděla, nebo tušila. Kdyby ale tento způsob života měl mít nepříznivý vliv na její dceru, tak by tu chásku raději pozabíjela. Maura měla vyhlídky, o jakých se jí samé nikdy ani nezdálo. Aspoň jedno její dítě něčeho ve světě dosáhne. Byla o tom neochvějně přesvědčena.

Venku v letním večeru byla Maura středem pozornosti.

„Výborně, Maws."

To řekl Garry, který měl svou sestru velice rád.

„Praštila jsem ji brašnou a tím to skončilo."

Když zaslechli otcovo volání, podívali se přes ulici. Mauřiny oči se rozzářily a co nejrychleji přeskákala přes ulici, aby se s ním setkala. Bylo očividné, že Benjamin zase vypil svou obvyklou dávku.

Byl rudý ve tváři i na krku. Pod paží měl velkou krabici smažených bramborových lupínků a láhev Tizeru. Krabici podal Leeovi, který přiběhl za Maurou, a zvedl dceru do náruče. Starý pán, jak mu říkali, svou dceru zbožňoval, všichni to věděli a uznávali. Ve skutečnosti ji všichni nějakým sobě vlastním způsobem zbožňovali.

Maura se otřela o otcovu bradu a o strniště si poškrábala hladkou pleť. Ucítila jeho typickou vůni hořkého piva. S pocitem bezpečí se k němu přitulila.

„Jak se vede mé báječné dívence?"

„All right, táto. Tys vyhrál?"

Zasmál se jí těsně u tvářičky.

„Jak víš, že jsem vyhrál?"

Otázku položil naoko přísným hlasem.

„Podle krabice lupínků a Tizeru a podle tvého dechu."

Benjamin se teatrálně podíval na syny.

"Slyšeli jste, kluci? Typická ženská! Bude pojídat lupínky a pít Tizera a bude vědět, odkud pocházejí!"

Benny a Maura se smáli, Garry a Lee se však pousmáli jen nepatrně. V jejich myslích byla stále čerstvá vzpomínka na prázdné žaludky, když otec celou státní nezaměstnaneckou podporu prohrál. Všichni vystoupili po schodech a vešli do domu.

Sára začala připravovat večeři. Manžela si nevšímala, teprve až v křesle usnul, vzbudila ho a za doprovodu nesčetných výčitek ho poslala nahoru. Děti se chovaly, jako by její nadávky neslyšely. O půl hodiny později seděli dole u čaje. Maura měla zase výbornou náladu. Sotva se však rozhovor kolem stolu rozproudil, ozvalo se zaklepání na venkovní dveře. Garry odešel a do kuchyně se vrátil se dvěma policisty.

„Běžte někdo a vzbuďte tátu."

Hlas Sáry byl tísnivý.

Starší ze dvou policistů se na Sáru usmál, ona ale sklopila oči a naoko začala dělat něco ve dřezu. Všechny nervy v těle se jí chvěly. Při každém příchodu policistů pocítila v nitru nezměrnou tíhu. Maura a Benny pokračovali v jídle.

Benjamin Ryan se přišoural do kuchyně v kalhotách a v tričku, šle mu visely podél nohou.

„Co zase, sakra, chcete?"

Jeho hlas byl výhružný.

Starší policista se s otázkou v očích podíval na děti.

„Těch si nevšímejte, dřív nebo později se to stejně dovědí. Tak to, člověče, už vysypte. Nebudu čekat celý den."

„Výborně. Máme pro vás špatnou zprávu o vašem synovi Anthonym."

„Co je s mým Antneyem? Utekl?"

V Benjaminově hlase zazněla naděje.

„Ne, to není přesné. Je mi líto, pane Ryane, ale přišel jsem vám říci, že váš syn je mrtev."

„Že je co?"

Sára se chytla za srdce a dech se jí zatajil. Lee k ní přistoupil a objal ji. Mladší děti zbledly a ztichly.

„Dnes ráno byl ve vězení v Pentonville smrtelně pobodán. Ve sprše. Děláme všechno pro to, abychom viníky zjistili."

Vzlykot Sáry zesílil. Mladší policista ji vzrušeně pozoroval.

„Ježíši Kriste!" Benjamin se snažil soustředit myšlenky v alkoholem zamlženém mozku. "Kdo by chtěl zabít mého Antneye? Každý ho měl přece rád ..."

Mladší policista odvrátil pohled od Sáry a podíval se na Benjamina.

„Někdo ho rád neměl. Nikdo přece neprobodává svého kolegu."

Benjamin se na něho obořil.

"Co tím chcete říci?"

Druhý policista se vložil do jejich hovoru a na všechny formality zapomněl.

„Jen klid, Benny. A ty, Browne, raději zavři tu svou nevymáchanou hubu!" Benjamina zatlačil zpátky ke stěně kuchyně. "Podívejte, Bene, celé dopoledne jsme vyslýchali Leslieho, neřekl nám jediné slovo. My si ale myslíme, že ví, kdo to udělal."

Benjamin ho odbyl.

"Samozřejmě vám nic neřekne. Není přece práskač."

„Práskač nebo ne, Bene, ten člověk mu zabil bratra."

„Ten člověk za to zaplatí. Díky za návštěvu, Bille, ale raději už jděte. Potřebuji si promluvit se ženou."

Tón jeho hlasu nedovolil nevyhovět. Oba policisté odešli. Benjamin ukázal na Leea.

„Zajdi do Westu za Mickeym a řekni mu, co se stalo. A také mu řekni, ať se Geoffrey a Roy vrátí domů - okamžitě."

Lee přikývl. Matku, kterou stále objímal, odvedl k otci. Když se ji Benjamin snažil utěšit, Sára ho nemilosrdně odstrčila.

„Neopovažuj se mě dotknout! To ty jsi nás dovedl do této situace, ty mizero. Nad vším jsi vždycky jen přimhuřoval oko."

Maura slezla ze židle a běžela k matce. Přitulily se k sobě. Benjamin byl zaskočen chováním manželky. Nenávist v jejím hlase ho šokovala.

„Garry, běž sehnat felčara pro matku."

Chlapec vystrašeně vyběhl z pokoje. Matčin nářek ho provázel po schodech a jako by ho popoháněl. Mauře po tvářích stékaly slzy a byla k smrti vyděšená. Anthony je mrtev ... bratr Anthony, který ji střídavě zlobil a utěšoval, teď někde leží mrtvý a domů se už nikdy nevrátí. Nářez, který uštědřila Margaretě Laceyové, se najednou zdál být malicherný. Proč se špatné věci stávají vždy, když se člověk cítí šťastný?

Hlasy se ozývaly celý večer. Maura nemohla spát. Vyklouzla z postele, v níž její matka slabě chrápala. Doktor přišel a dal jí prášky na spaní. Chtěl jí dát injekci, tím ale jen její hysterický záchvat zhoršil. Maura přikryla matce ramena, vyplížila se z pokoje a sešla po schodech dolů.

Dveře pokoje byly mírně pootevřené. Přitiskla tvář k mezeře. Nejstarší bratr Mickey přecházel po pokoji, mluvil, a byl velice zachmuřený. Maura měla Mickeyho velice ráda. Byl jejím nejoblíbenějším bratrem. Myslela si, že je ze všech nejhezčí. Všichni hoši byli snědí a měli tmavě modré oči, Mickey však byl nádherný. Měl v sobě něco, čím k sobě přitahoval lidi - muže i ženy. Maura ho zbožňovala. Pro ni byl bohem. teď ho však nepoznávala. Zuby měl zaťaté a pod očima tmavé kruhy. Vypadal hrozně.

„Přísahám, že ty lumpy zabiju. Bože můj, pomoz mi. Já je zabiju."

„Uklidni se, Mickey. Jen klid."

To se ozval Geoffrey.

„Jaké uklidni se? Cožpak ti neprobodli bratra?"

Geoffrey se zhluboka napil whisky.

„Uklidni se a rozumně uvažuj, nic jiného tím nechci říci. Mysli hlavou, ne srdcem."

Michael se najednou zastavil a udeřil do stěny.

„Raději jsem měl těm lumpům nechat místo pro taxi službu, než vidět Antneye mrtvého."

Geoffrey povzdechl.

„Brácho, teď už to musíš brát jak to je. Nezbývá než se dohodnout, jak se pomstíme."

„Smést ty parchanty z povrchu zemského, to musíme udělat."

„Přemýšlel jsem o tom."

Všichni v pokoji se podívali na Gerry Jacksona, jednoho z nejbližších kamarádů Mickeyho. Trochu se začervenal.

„Něco mi napadlo. Oni přece mají stanoviště taxislužby v Ilfordu, že? V High Street."

Všechny hlasy v pokoji přikývly na souhlas.

„V sobotu večer Lee s několika kamarády odejde do Ilford Palais, jasné? Později večer zajdou na stanoviště taxíků toho řeckého bastarda a budou chtít jet, řekněme ... do Wansteadu. To je celkem jedno, jen je nutné občíhnout provoz taxikářů. Jestli se tam jeden z nich objeví, někdo nám to přijde říci, my obhlédneme situaci a umístíme zápalnou bombu. Budeme sedět někde v okolí Green Lanes a čekat na zprávu. Musí tam jít někdo, koho neznají. Dostanou za vyučenou, ti mizerové."

Mickey přikývl na souhlas.

„To zní dobře, Garry. Snad bych k tomu dodal, že v té době já s Geoffreyem a Royem budeme někde dělat

výtržnosti, protože my budeme hlavními podezřelými."

„Skvělé! To je ono!"

Maura, která to všechno slyšela, byla vyděšena. Její bratři plánují vyhodit někoho do povětří! Slyšela, co si lidé o bratrech povídají. Uličníci, kteří se vymykají jakékoli kontrole, to byl převládající názor lidí v Lancaster Road. Věděla ale také, že tito lidé se k nim vždy chovají hezky, obzvlášť k Mickeymu. Před několika týdny s ním šla po Portobello Road. Zastavili se, aby jí koupil nějaké ovoce a majitel stánku trval na tom, že to je od něho dárek a Michaelovy peníze odmítl, jako by pro něho bylo běžné dávat své zboží zdarma. teď pochopila, proč se ti lidé tak chovají. Protože její bratři vyhazují lidi do povětří.

Začala přešlapovat z nohy na nohu. Byla polekaná. Anthony je mrtev a její bratři se chystají někoho vyhodit do vzduchu. Najednou se dveře otevřely a před ní stál Roy. Viděla, že je bledý.

„Copak? Princezna nemůže spát?"

Mluvil velmi nahlas. Zvedl ji a odnesl do předního pokoje. Vzduch byl tak hustý cigaretovým kouřem, že ji přinutil k zakašlání. Michael k ní natáhl ruku, ona se však od něho odtáhla a přitiskla se k Royovi. Mickey jí naháněl strach. To není ten bratr, který se s ní mazlil a kupoval jí hračky ... to je muž, který výbuchem ničí lidi. Bázlivě se mu dívala do tváře. Její chování se ho dotklo, až mu z toho bylo skoro do pláče.

+Po tom, co se stalo Anthonymu, byli všichni na pokraji zhroucení.

Maura to najednou vycítila, vyklouzla z Royových rukou a s hrozným vzlykotem běžela k němu.

Zvedl ji do náruče, přivinul k sobě a tváří se lehce dotýkal jejich sladce vonících vlásků.

Hořce plakala a mučivé vzlyky zkreslovaly její hlas.

"Chci, aby Antney přišel domů ... Chci, aby Antney přišel domů! Mickey, vyhoď do vzduchu toho zlého člověka. Vyhoď do vzduchu toho zlého člověka!"

Podíval se na ostatní v pokoji, pak pohledem spočinul na otci. Maura s očima zalitýma slzami slyšela někoho říci, "Ježíši Kriste!"

Michael ji držel, až se její štkaní zmírnilo. Pak si ji podržel před sebou, aby jí viděl do tváře, a ustaraným hlasem řekl.

„Poslyš, princezno. Nikdy ... nikdy nesmíš nikomu říci, cos tady dnes večer slyšela. Rozumíš, co říkám? Jestli to někomu řekneš, třeba i kamarádce, pak přijde policie a všechny nás odvedou. I tátu. Rozumíš?"

Vážně přikývla.

"Nikomu to neřeknu, Mickey ... ani mamince."

Podvědomě vytušila, že právě to chtěl slyšet. Zamrkal a úleva v očích byla zřetelná.

"Hodná holka. Jsi hodná holka. Táta tě odnese zpátky do postele." Políbil ji lehounce na čelo i na rty a postavil na podlahu. "Dobrou noc, princezno."

Chytila se natažené otcovy ruky a odcházela z pokoje. U dveří se s vyrovnaným výrazem podívala přes rameno na Mickeyho. V bílé noční košilce vypadala jako anděl. Otevřela ústa a řekla.

„Myslela jsem vážně, co jsem řekla, Mickey ... udělej jim to, co udělali Antneymu."

Pak šla s otcem dál. Benjamin se na ni smutně podíval. Jeho holčička se právě začala seznamovat s pravou podobou života. Byl by raději, kdyby toho mohla být ještě nějakou dobu ušetřena.

Dvacátého července 1960 se konal pohřeb Anthonyho Ryana. Pohřební průvod zvolna postupoval kolem vězení Wormwood Scrubs a kolem vagónky k římskokatolickému hřbitovu Panny Marie na konci Scrubs Lane. Za rakví jelo pět aut pohřebního ústavu. Za nimi desítky dalších aut s přáteli a příbuznými. Úplně na konci řady jelo policejní auto s Lesliem v poutech.

V prvním autě s vyplakanýma očima seděla Sára a upřeně hleděla na míjející domy. Když projížděli ulicí Du Cane Road, z níž byl vchod do vězení Wormwood Scrubs, vzpomněla si, kolikrát tam byla navštívit buď manžela nebo někoho ze starších chlapců. Manžel byl pyšný na to, jak prožil život. 'Jsem podvodník a zloděj.' Kolikrát jen ho to slyšela někomu říkat? teď na ně dopadá výsledek jeho cesty životem. Její milovaný chlapec je mrtev. V hrdle cítila hromadící se palčivé slzy.

Benjamin při pohledu na její ustaranou tvář ji pozorně vzal za ruku. Vytrhla se mu. Za všechno dávala vinu jemu. To on je podporoval v tom, aby se z nich stali kriminálníci. Už v době, kdy byli jen o málo větší než nemluvňata, je začal kazit. Když byli později v nějaké rvačce poraženi, uštědřil jim pořádný výprask a vyhnal je zpátky, aby rozdělanou práci řádně dokončili.

„Žádný z mých kluků není zženštilý," bylo jedno z jeho oblíbených rčení spolu s: "Všichni mí kluci jsou tvrdí." Bral je na psí závody, do hospod, na zápasy bez rukavic, učil je paklíčem otevírat zámky, krást auta, krást v obchodech ... Seznam by byl nekonečný.

Co to jen udělal? ptala se sama sebe. Pocítila silné nutkání srazit ho na podlahu auta, udeřit ho do tváře a zranit ho aspoň duševně, aby v duchu trpěl jako ona. V tom okamžiku svého velkohubého manžela nenáviděla. Složila ruce přes prsa a sama se objala. Podívala se na jedinou dceru a její Duté rysy okamžitě změkly. Na Mauru neměl vliv. Maura byla její krasavicí. Pýcha Sáry, s jakou pohlížela na dceru, neměla hranic. Se světlými vlasy a tmavě modrýma očima byla nádherná. Nezvykle rozpletené Mauřiny vlasy teď visely v dlouhých vlnách a její smutné oči se leskly neuronénými slzami. Sára věděla, že dítě je zmatené ze všeho dění kolem. Naklonila se, sevřela jí ruku a přinutila se na ni alespoň zamrkat. Auta zastavila, všichni vystoupili, po skupinkách postávali a mluvili tlumenými hlasy.

Sedm zbývajících synů Sáry neslo ke hrobu Anthonyho rakev. Zádušní mše se sloužila v římskokatolickém kostele v Notting Hill. teď už zbývalo jen uložit jejího chlapce do hrobu. Nejmladší Benny, teprve třináctiletý, spolu s bratry nesl rakev. V bílém oblečená Maura šla podle pokynu Michaela před rakví. Pomalu je vedla přes hřbitov k hrobu.

Otec McCormack mlčky stál u zející díry. Slunce bylo vysoko na obloze a pražilo na hlavy smutečních hostů.

Vzduchem se nesl zpěv ptáků v blízkých tisech, hukot silničního provozu a zápach výfukových plynů. Za zdí hřbitova stály povozy, na nichž přijeli hadráři z Shepherd's Bush. Otrhaní a vyhublí lidé se tvářili zadumaně a mlčeli. Vedl je nejstarší bratr Benjamina Ryana. Koně měly staromódní černé chocholy zastrčené do postrojů. Povozy byly pro tuto událost umyté a vyleštěné. Paddy Ryan setřel slzu z oka, když sledoval, jak rakev s bratrovým synem klesá do země.

Včely nerušeně létaly z květu na květ, horký letní den jich sem přilákal velký počet. Kněz dokončil obřad. Policisté zamkli pouta na rukou Leslieho. Pohřeb nepohřeb, nemohli nic riskovat. Maura se pevně držela Michaelovy ruky, na bledé tvářičce měla usoužený výraz.

Policista, k němuž byl Leslie připoután, byl udiven počtem účastníků pohřbu. Krayové, Richardsoni a mnozí jiní ničemové přišli vzdát poslední poctu. Naznačovalo to jejich vztah k Michaelovi Ryanovi.

Mickey s kamennou tváří hleděl do hrobu. Na víku Anthonyho dubové rakve byl velký mosazný kříž. Nápis INRI nad Kristovou hlavou se leskl ve sluneční záři. Michael si představoval bratrovu tvář v rakvi, nehybně hledící do temnoty po zbytek věčnosti. Zaťal zuby, pak se ale přece jen přestal ovládat a zavzlykal. Po mnoha letech se modlil k Duchu Svatému, aby si přišel pro bratrovu duši. Aby se o něho staral a chránil ho. Modlil se k Neposkvrněnému Početí Panny Marie i ke Svatému Anthonymu, svatému patronu zázraků. Modlil se ke každému svatému i mučedníkovi, na kterého si vzpomněl z doby, kdy chodil do hodin náboženství. Být v tento den s Bohem se mu z nějakých důvodů zdálo být důležité.

Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Natočil hlavu. Při své výšce měl hlavu i ramena nad většinou smutečních hostů. Vlevo, asi deset yardů od malého hloučku kolem hrobu, stál nějaký muž. Michael ztuhl. Maura to vycítila a podívala se mu do tváře. Všimla si, že se někam upřeně dívá. Malou mezerou mezi smutečními hosty sledovala směr jeho zkoumavého pohledu a uviděla předmět jeho zájmu.

Muž byl tmavý - ne tak tmavý jako bratři, ale snědý. Černé kudrnaté vlasy mu jako koruna rostly kolem hlavy, jejíž vršek byl holý. Připomělo jí to bláznivého profesora z conůcs. Slunce bylo za ním a odráželo se mu na holé lebce. Podvědomě vytušila, že to je Stavros, Řek, o němž její bratři od Anthonyho smrti neustále mluvili. Muž se nepatrně usmíval.

Podívala se na Michaela a poznala, že se chystá za mužem jít. Ramena měl už typicky zatáhnuta dozadu. Ještě ho držela za ruku a zatahala ho za ni. Sklonil se k ní. Když se pak ve zlomku vteřiny podívali zpátky, muž už tam nebyl. Jeho tvář se však natrvalo vtiskla do paměti Maury. Pak najednou cítila, že se jí do očí derou horké palčivé slzy a po tvářích stékají do úst. Na jazyku cítila jejich slanost. Odněkud jakoby zdálky uslyšela někoho vykřiknout. Teprve za několik vteřin si uvědomila, že vykřikla sama.

Michael ji zvedl na ruce, pevně ji k sobě přivinul, do vlasů jí šeptal něžná slova a hladil ji po zádech, až se uklidnila. Po dobu, která se zdála být věčností, bylo slyšet štkaní. Ten srdcervoucí výbuch přemohl i nejotrlejšího muže, Reggie Kraye, velkého milovníka dětí, který měl v očích slzy při pohledu na Michaela utěšujícího Mauru. Jako pro většinu Londýňanů pocházejících z dělnických rodin i pro ně byla rodina velice důležitá. Každý z nich byl ochoten pro rodinu udělat cokoli, bez ohledu na kohokoli. O chviličku později, stále s Maurou na ruce, Michael hodil na rakev hrst hlíny. Po skončení obřadu ji opatrně postavil vedle matky, uchopil lopatu a spolu s Geoffreyem a Royem začali zasypávat Anthonyho hrob.

Jedna z manželek v hadrech oblečených kostnatých mužů, Lilly McNamarová, se zeptala, jestli může během zasypávání hrobu zpívat. V Kensingtonu a okolí byla známá jako dobrá zpěvačka. V tichu přerušovaném pouze skřípotem lopat v hlíně a měkkým žuchnutím při dopadu na rakev, začala zpívat ‚Amazing Grace'. Nezasvěcenec by se možná divil: muži v černých, výstředně hypermoderních šatech, s moderními účesy ve stylu sloní chobot, zasypávají hrob v kruhu mnohá mužů a žen v černých šatech. Nápadně nalíčené ženy v ještě nápadnějších kloboucích vypadaly jako exotičtí ptáci. Ryanové a jim podobní uspořádali Anthonymu velkolepé rozloučení.

Sára stála důstojně a vzpřímeně, když synové pohřbívali bratra. Neplakala, počká, až bude sama po pohřební hostině. V parném dnu měla pocit, že omdlí. Najednou jí bylo líto, že neomdlela už dřív. Ušetřilo by ji to pohledu na tento příšerný obřad, na pohřbívání synových ostatků. S rukou položenou na hebkých vlasech dcery zavřela oči.

Zpěv skončil, Anthony byl pohřben. Smuteční hosté přistupovali k rodině a vyjadřovali soustrast. Diana Dorsová, tajný předmět touhy mladého policisty, dlouze a pevně objímala Michaela. Tato laskavá, milující, dobře vyvinutá žena, která po celý život nikdy nikoho nehodnotila, byla milánkem všech přítomných. Freddie Mills a jeho kamarád Michael Holiday vřele objali Michaela. Freddie Mills byl Michaelovým dětským hrdinou. Byl to obdiv k němu, který zvýšil Michaelův zájem o box. teď byl s ním společensky na stejné úrovni. Několik dní před smrtí Anthonyho byli spolu v lázních v Lancaster Road, kde sledovali místní poloprofesionální boxery.

Pozornosti Sáry neušlo, že všichni s Michaelem jednají jako s hlavou rodiny a manžela odsunuli na druhé místo. Bylo to tak ale správné. Vždyť Michael byl hlavnímm živitelem rodiny. On zajišťoval, aby měla dostatek peněz. Vlastně víc než dost. Společností na synově pohřbu se necítila zastrašena. Violetu Krayovou znala mnoho let. Richardsonovi kluci k nim dlouho chodívali na návštěvu.

Mnozí ze smutečních hostů byli mladí muži, kteří vyrostli s jejími syny. Většina z nich byli malí kriminálníci, ale jinak dobří hoši. Royova manželka vypadala jako obvykle sklíčená. Sára však věděla, že důvodem smutného výrazu na tváři snachy není pohřeb, ale něco úplně jiného. Byla si jista, že Janine a Roy mají nějaké problémy. V poslední době se nikdo z nich netvářil spokojeně. Jejich už skoro pět roků stará dcera Carla vypadala, jako by nebyla po mnoho dní umyta. Sára si v duchu slíbila, že Janine navštíví. I v hlubokém smutku si dělala starost o své zbývající děti. Konečně se začali vracet k autům. Sára si všimla, že Roy se snaží chytnout Janine za ruku, ta se však na něho utrhla. Sára se zamračila.

Jako by v rodině už tak nebylo dost neštěstí, musejí své drobné hašteření předvádět na hřbitově. Benny se upřeně díval na mohylu hlíny, zakrývající bratra. Benjamin se pro něho vracel, jeho starý obličej vypadal unavenější a

ustaranější než obvykle. Od časného rána neustále pil.

„Tak už pojď, synu."

Jeho hlas byl spíše drmolením, ale vlídným.

Benny upřeně hleděl na velkého červa, kroutícího se na hromadě vlhké hlíny. Představoval si, jak se zavrtává do země, hlouběji a hlouběji, až se dostává k bratrově tváři. Zakryl si rukama obličej a začal tiše vzlykat, až se mu chvěla ramena. Byl stejně vysoký jako jeho otec a když Benjamin svého jmenovce sevřel v náručí, ucítil jeho fyzickou sílu.

Sára je pozorovala. Poprvé jí napadlo, co asi prožívá. Anthony byl přece také jeho synem. Najednou pocítila něco, co nepocítila už desítky let. Všechen odpor k manželovi se rozplynul a jako by se v ní rozzářila jiskra náklonnosti, kterou znala před hodně dávnou dobou. Za všechno, co se stalo, nemůže obviňovat pouze jeho.

Děti se stejně nakonec vydávají vlastními cestami. V prostředí, v jakém žili, se děti nevyhnutelně dávají na cestu zločinu. Mohla by muže jedině obviňovat za to, že nevyvinul dostatečné úsilí, aby je z tohoto prostředí dostal. Zhluboka povzdechla. Jak by mohl? Nikdy se mu k tomu nenaskytla vhodná příležitost.

To všechno jí hlavou proběhlo ve zlomku vteřiny. Rozhlédla se po hřbitově. Jasně zářící slunce jako by se jí vysmívalo. Den byl příliš krásný k pohřbívání mladého života. Přiměřenější by bylo chladno, pošmourno a deštivo. Při pohledu na květiny, lehce se ohýbající ve slabém vánku a na lišejníky porostlé náhrobní kameny, zakrývající své obsahy před světem, ji přemohl žal. Za neustálého zpěvu ptáků se vydala k autům. Její tělo jako by se od Anthonyho smrti scvrklo, vypadala jako stará žena. A bylo jí teprve čtyřicet čtyři.

Po návratu domů všichni pili. Maura se prodírala mezi dospělými a pak zůstala v předním pokoji, kde se stůl prohýbal pod množstvím různých druhů jídel. Byla s ní Margareta Laceyová. Její návštěva byla dohodnuta den předem. Ten den si totiž Margareta stěžovala, že je jí na zvracení, a matka ji proto ve škole omluvila. Teď už byla zase v pořádku a držela svou novou kamarádku za ruku. Nedovedla si představit, jaké to je mít bratra, který byl zavražděn.

Maminka a tatínek se doma o ničem jiném už celé dny nebavili. Podle nich ale je zázrak, že se něco podobného nestalo už dřív. Tento názor si Margareta moudře nechala pro sebe.

Přišel Mickey, vzal obě děvčata za ruku a odvedl je do zahrady. Ten den mimořádně toužil po společnosti Maury. Byla tak nevinná a důvěřivá. Měl jistý pocit zodpovědnosti za Anthonyho a chtěl se přesvědčit, že sestra ho má ještě pořád ráda a neobviňuje ho z Anthonyho smrti. Nikdo by se sice neodvážil otevřeně říci, že to byla jeho chyba, věděl však, že to všem probíhá hlavou.

Posadil se na staré rozkládací lehátko, dívky si sedly na zem a každá se opřela o jednu jeho nohu. Slunce pálilo tak, že nebylo možné otevřít oči, aniž by nebyl člověk oslněn. Michael nakonec upadl v lehký spánek. Maura a Margareta seděly u něho celé hodiny. Jejich celoživotní kamarádství se onoho dne utužilo. Maura a Margareta se staly dvojicí, jejíž přátelský vztah mohla ukončit jedině smrt jedné z nich. Té noci měla Maura poprvé zlý sen. Viděla v něm muže ze hřbitova, jak s maminčiným nožem na chléb v ruce jde po ní. Tento sen ji bude pronásledovat celý život.

KAPITOLA ŠESTÁ

Carla Ryanová otevřela oči. Do oken pokoje svítilo slunce. Chvíli ležela a pozorovala vzory, které slunce vrhalo na strop. Chladný vánek hladil její hubené tělíčko. Poškrábala se na velké modřině nad loktem. Předešlou noc ji matka uchopila, odtáhla do pokoje a mrštila s ní na postel. Rukou se udeřila o noční stolek. Na několik okamžiků bolestí zatajila dech. Když si pak brala růžovou noční košilku, matka ji surově uhodila, přiblížila tvář ke tváři Carly a řekla, že už toho má dost. Matčin dech kysele páchl, jako vždy, když pila.

Nebylo jasné, čeho měla matka u Carly dost. Ta totiž minulé noci neudělala nic jiného, než že si připravila cukrový sendvič. Znovu a znovu se bezvýsledně dožadovala něčeho k jídlu, až se konečně musela odhodlat připravit si něco sama. teď si myslela, že matku rozzlobil cukr, který rozsypala po stole a po podlaze.

Posadila se na posteli a nohy spustila dolů. Zívla a když se protáhla, přes tvář jí spadly dlouhé hnědé vlasy. Natáhla ruku a ucukla bolestí. Asi jí to zase zhnisá, přemítala, jako před několika týdny na noze. Sklouzla z postele, pomalu přešla pokoj a co nejopatrněji otevřela dveře.

Škvírou se podívala do chodby. Naproti ložnice byla kuchyň. Chvilinku čekala, jestli nezaslechne zvuk, který by jí prozradil, jestli je matka někde v dohledu. Nezaslechla nic. Tiše přešla chodbou do kuchyně. Do bosých chodidel ji píchal cukr, který včera rozsypala, kde se dalo. Zase měla hlad. Neustále má hlad. Prošmejdila kuchyň a vzala si chléb s margarínem.

S dlouhými vlasy, spadlými do margarínu, seděla na kuchyňské židli, když uslyšela kroky. Těžké dunivé kroky oznamovaly, že matka vstává. Carla ztuhla. Srdéčko v hrudi se jí splašeně rozbušilo, dech se jí zrychlil. Při vzpomínce na minulou noc rychle odhodila nůž, jako by byl do červena rozpálený a lepkavý chléb s margarinem se snažila schovat pod poklop na chléb. Ve spěchu neohrabaně na cukrem posypanou podlahu shodila ze stolu nejen bochník chleba, ale i sendvič.

Slzy zoufalství jí vytryskly do očí. Přítomnost matky vycítila dřív, než se k ní otočila. Matka nervózně svírala své malé ušmudlané ruce a chladně se dívala na Carlu. Tvářička dcery byla krásná i ve chvílích strachu. Překvapivě fialová barva očí neuvěřitelně zvyšovala její odhodlaný pohled. Spolu s tmavě hnědými vlasy a vyčnívajícími lícními kostmi vypadala jako miniatura dospělé ženy. Janine viděla, jak si dcera vlasy z obličeje shrnuje gestem, které by se lépe hodilo smyslné filmové hvězdě, než čtyřletému děvčátku. Dlouhý krk a silně zašpičatělá brada účinek gesta jen podtrhly.

Janine skousla ret a nenávistně hleděla na dítě. Věděla, že nebude-li na ni mluvit, Carla bude čím dál tím nervóznější a tíživé mlčení nakonec sama přeruší. Všimla si tmavé modřiny na ruce a v mozku se jí rozsvítilo ošklivé

světlo uspokojení. Tu ruku jí bude muset nechat zakrytou, protože Roy by se zbláznil, kdyby zjistil, že jeho andílek dostal nářez. Se zaťatými zuby se snažila napodobit dívčin předešlý pohyb a teatrálně si odhrnula z obličeje husté rezavé vlasy. Tvářila se při tom jako ulízaná žlutohnědá kočka, připravující se skočit na svou kořist. S napjatými nervy jí Carla pohled vrátila a čekala. Když si matka napodobením jejího pohybu odhrnula vlasy, sklopila oči. V poslední době šlo matce na nervy všechno, co dělá. Jak sedí, jak stojí, jak jí, jak mluví. Každý její pohyb zesměšňovala a napodobovala.

Přála si, aby byl doma táta, ale v poslední době byl doma jen zřídkakdy a když byl, matka se s ním neustále hádala. Carla se mu na klíně stáčela do klubíčka a nad hlavou držela ruce v zoufalé snaze přerušit jejich hádku. Otce milovala a chyběl jí, když byl pryč.

Představovala si, že je velkým stromem se silnými větvemi, po nichž jí dovoloval lézt, když byl doma. Roy ji přidržel za ruce, vyšlapala po něm až k ramenům, pak se převrátila a s ječivým smíchem dopadla na nohy. Moc si přála, aby byl teď doma. Napětí v kuchyni dosáhlo vrcholu a Carla plná strachu začala koktat.

„Kde je táta?"

Sotva ta slova vyslovila, trhla sebou. Proč se o něm zmiňuje? Pevně zavřela oči. Někde hluboko v nitru chtěla věřit, že nic neřekla. Slyšela maminčiny trepky křupat po cukru na podlaze. Co nejpevněji stiskla oči. Když ucítila surové trhnutí za vlasy, vykřikla. Ucítila krutou bolest na temeni hlavy. Janine s ní třásla jako s roztrhanou panenkou a křičela.

„Tak ty chceš tátu? Ty malá drzá couro! Jako obvykle se zase někde kurví! Někde se válí s nějakou ženskou! Ten o tebe nemá zájem!"

Carla se pokoušela odtáhnout matčiny prsty z vlasů. Uplakaná a polekaná začala na matku křičet:

"Prosím tě, maminko ... Prosím tě ... Pusť mi vlasy ... Bolí to!"

Výkřiky slyšela Sára, která právě vešla do chodby domu. Chytila Mauru za ruku, vyběhla po schodech, zabušila pěstí na dveře a dožadovala se, aby ji pustili dovnitř. Janine slyšela bušení i výkřiky Sáry a strachem zchladla. Odhodila Carlu od sebe a jako zvíře hledající cestu k úniku se rozhlížela kolem sebe. Hluboko v nitru si uvědomila, v jakém stavu je kuchyně. Carla ležela tam kde dopadla, vzlykala a oběma rukama svírala svou ubohou zraněnou hlavu. Babiččino bušení na dveře jí v uších znělo jako rajská hudba.

Pozorovala matku vycházející jako v transu z kuchyně a za několik okamžiků se už stulila do babiččiny náruče. Na uplakanou tvář dostala několik polibků, do ucha jí babička zašeptala několik něžných slov a přidala několik pohlazení. Dítě se pomalu uklidnilo. Na podlaze ležela hrst jejích vlasů.

Maura s vyvalenýma očima všechno pozorovala. Janine seděla u kuchyňského stolu a kouřila cigaretu. Maura si všimla špinavé, cukrem polepené podlahy i kusů chleba poházených po celé podlaze, ušpiněného stolu a hromady neumytého nádobí. Znechuceně odvrátila pohled. Neměla Janine ráda. Sára odvedla Carlu z kuchyně a pokynem hlavy vyzvala Mauru, aby šla za ní. Velice ráda jí vyhověla.

V pokoji Carly Sára uložila dítě do postele. Maura se dívala na matku, jak děvčátko prohlíží od hlavy až k patě a kroutí hlavou. Když skončila, něco zabručela. Nakonec se Sára obrátila ke své dceři.

„Zůstaň tady s Carlou. Podívej se po nějakých aspoň trochu slušných šatech a ať se obleče. Jestli tě budu potřebovat, zavolám ... all right?"

Její hlas byl pohnutý dojetím. Maura mlčky přikývla. Janine seděla v kuchyni u stolu a kouřila další cigaretu. Sářino rozhořčení dosáhlo vrcholu a zlobně na ni hleděla.

„Tak co, Janine. Bylo by asi nejlepší, kdybys mi řekla, co se tady vlastně děje."

Její hlas byl rozhodný.

Janine se na ni letmo podívala, všechna nenávist a nepřátelství z ní spadlo a začala plakat. Sténala, jako by trpěla fyzickou bolestí, kolébala se na židli dopředu dozadu - zuby měla vyceněné, jako by se chechtala nijakému ďábelskému vtipu. Sára na ni třeštila oči.

Proboha, kam se poděla ta temperamentní dívka, s níž se její syn oženil? Kde se vzalo to špinavé, ubohé a nevraživě hledící stvoření?

Vždyť to děvče má teprve dvacet dva roky. Vypadá jako ta její zaneřáděná kuchyň. Okna jsou tak umouněná, že jimi sotva pronikne sluneční paprsek. Všude je odporný zápach. Celou dobu sice věděla, že matka nenechávala Janine nikdy nic dělat, takže se nemohla v ničem osamostatnit, ale ať se o Elize Griersonové říká cokoli, nelze upřít, že je pečlivá hospodyně. Jak je možné, že její dcera má byt v takovém stavu? Rozpačitě a nechápavě vrtěla hlavou. A jak dlouho už Janine bije vlastní dítě? Podle toho, jak Carla vypadá, už mnoho týdnů nedostala ani slušně najíst.

Sára dávala vinu sobě. Měla přijít dřív, měla si promluvit s Royem. Ale jak se má člověk dospělého muže ptát na jeho domácí život? Bylo opravdu jenom na nich, když odešli z domu? Ano, to byla filozofie její matky. Sára ale teď byla nešťastná a nejistá, jak tuto situaci řešit. Najednou se ozvala Janine.

„Nikdo mi nikdy neřekl, že to bude takové!" Její hlas byl pronikavý. „Všechno to z duše nenávidím ... nenávidím vaření, čištění, špínu, praní, všechno, co souvisí s domácností. Nenávidím tento byt - cítím se tu jako ve vězení. Někdy celé týdny nikoho nevidím. Jsem tak opuštěná."

Její slova uváděla Sáru do rozpaků. Janine se zhluboka nadechla a jako vřed, který konečně praskl, se z ní vyvalily dlouho zadržovaný strach a úzkost.

"Roy není nikdy doma. Opouští mě na celé dny. A Carla ... ta zatracená Carla je pro mne trvalou připomínkou mé pitomosti! Kdyby nebylo jí, nebyla bych tady ... Nebyla bych tady."

Rozplakala se. Sára k ní přistoupila, chvilinku váhala, pak položila paži na útlá dívčina ramena.

„Co tvoje matka, Janine? Myslela jsem, že tě chodí navštěvovat."

Zareagovala krutě hořkým zasmáním.

„Tak to jste uvažovala špatně, paní Ryanová. Moje matka ... moje milovaná matka ... už se mnou nechce mít vůbec nic společného."

„Ale proč, Janine? Proč?"

„Ach, to by bylo dlouhé povídání. Řekla mi, že kdybych odešla od Roye a vrátila se domů, že by mi Carlu a všechno odpustila ... odpustila by mi i to, že jsem provdáním se za násilníka vrhla na ně hanbu. To jsou její slova, ne moje. Přestože Roye někdy k smrti nenávidím ..." začala znovu plakat. "... vím, že kdybych od něho odešla, už bych nikdy nebyla šťastná. Nemohu bez něho žít, paní Ryanová! Miluji ho zoufale, i když ho sama asi nedovedu udělat šťastným. Když je ale tu, začínám se s ním hádat a zase ho vyženu z domu. Moc si přeji, aby mě chtěl, ale on mě nechce. Vím, že ..."

„Můj ty Bože, Janine. Proboha, co to s tebou je, děvče? Jen se rozhlédni kolem sebe, pro Krista Pána. Kdo by sem chtěl přijít? Vždyť to tady vypadá jako v nějakém posraném prasečím chlívku."

Vyznání lásky Janine k jejímu synovi obměkčilo srdce Sáry. Uvažovala že by měla děvčeti nějak pomoci a pokusit se zachránit manželství i dítě.

"Jen se na sebe podívej. vždyť vypadáš jako ruina! Žádná žena nijak nemiluje domácí práce, jenže je nutné je udělat. Ve tvém věku jsem už měla pět živých dětí a naději na pravidelný příjem žádnou. Člověk se musí přinutit vyrovnat se se situací."

Začala si vyhrnovat rukávy svých nejlepších šatů.

"Víš, co uděláme? Nejdříve vypijeme šálek čaje. Pochutnáme si a uklidníme se. Pak to tady v cuku letu prošmejdíme a odshora dolů vydrhneme. Budeme-li obě pracovat jako čerti, budeme brzy hotovy. Co ty na to?"

Janine sice přikývla, ale Sára viděla, že ji to nijak nenadchlo. Zkusila to jinak.

„Můžeš si zajít ke kadeřníkovi nechat si upravit ty své nádherné vlasy. Já zatím připravím něco k jídlu. Dovedeš si představit, jak se Roy bude tvářit, až přijde domů a všechno tady najde hezké, čisté a útulné? Tu tvou malou si vezmu na několik dní k sobě domů, aby sis mohla odpočinout. Co tomu říkáš?"

Janine se rozzářila a Sára se usmála, přestože v hloubi duše měla obavy, že Janine se rozveselila jenom proto, že ji na několik dní zbaví dítěte. Povzdechla si. Děti kladou na rodiče nároky, i když už dospějí. Člověk se od nich nikdy neodpoutá. Dala vařit vodu na čaj. Byla unavená už teď a až dá do pořádku tak hrozně zaneřáděný byt, bude zřejmě úplně vyčerpaná. Nu, rychle do toho, půl je hotovo, jak říkávala její matka. Uvařila čaj.

V ložnici Maura oblékla Carlu do poměrně čistých šatů. Dívčiny ponožky byly všechny špinavé, a tak jedny převrátila a obula jí je. Vypadaly jakž takž čisté. Seděla na posteli a muchlala se s Carlou, když vešla její matka a požádala ji, aby zašla do obchodu koupit několik maličkostí. Také jí řekla, aby Carlu vzala s sebou, a pro ni i pro sebe koupila velkou zmrzlinu.

Byla překvapena, jak rychle se Carla vyrovnala s prožitými nepříjemnostmi. Při zmínce o zmrzlině holčička jako by ožila a radostí začala poskakovat na posteli. Maura ji litovala. Ruce měla jako hůlky, rudě černá modřina byla oteklá a jistě bolestivá. Podle poskakování na posteli by ji bylo možno pokládat za docela normální a šťastnou holčičku.

V očích své matky však Maura viděla soucit a naplnil ji velký hněv. Kdyby byla starší, šla by do kuchyně a roztrhala by Janine na kusy. Místo toho vzala od maminky peníze a s vážnou tváří šla s Carlou nakupovat. Cestou si s ní hrála a několikrát ji přiměla ke smíchu. Věděla, že Carla půjde s ní domů a už byla rozhodnuta, že ji vezme k sobě do postele. Konec konců, je přece její tetou a musí za ni cítit zodpovědnost.

O tři hodiny později zářil malý byt čistotou. Zdálo se, že se tchyni neustálým klábosením a vyprávěním o vlastních manželských problémech a konstatováním, jak to i pro ni bylo těžké, když byla mladá a nejistá sama sebou, přece jen v Janine podařilo vzbudit trochu nadšení. Janine měla poprvé v životě pocit, že má spojence. Sára si uvědomovala, že jí musí říkat to, co chce slyšet, aby si získala její důvěru.

Když pak Janine konečně tchyni otevřela své srdce, najednou cítila, že pocity osamělosti a neštěstí ji opouštějí. Sára si dělala výčitky. Měla ji navštěvovat častěji, měla o ni projevit víc zájmu - a čekat, až by přišla řeč na Elizu Griersonovou. Vyrazí té potvoře dech, až jí řekne, co si o ní myslí. Té povýšené arogantní staré krávě!

Sára se už na to těšila. Natrhne jí tričko dřív, než bude moci zestárnout! Nu, a pak si to také vyřídí se svým velikým, životem takovým tryskem uhánějícím synem. Nechat to děvče upadnout do takového stavu a zanedbávat dítě. Na prach ho rozdrtí ! ať se jen těší, ten smrad. S přibývajícími lety začal od Janine odcházet a přicházet k ní zpátky jako nějaký velkomožný pán, který jen podle své vlastní potřeby poletuje, jak se mu líbí. Ústa Sáry se stáhla v hrozivě přísnou linku. Není takový chytrák, aby si přišel na mě, ať si myslí, co chce.

Janine se do kuchyně vrátila oblečena ke kadeřníkovi. Sára se na ni usmála.

„Vypadáš jako obrázek, milá. Jako jedno z děvčat na reklamách! Tak už jdi, já ti zatím připravím něco k večeři."

Janine se na Sáru stydlivě usmála. Po mnoha měsících se cítila dobře.

"Děkuji vám, paní Ryanová. Jste na mě tak hodná."

Hlas se jí chvěl dojetím.

Sára mávla rukou.

"Nemyslíš, že už je čas, abys mi říkala Sáro? Pokud jde o děkování ... nevím za co. Měla jsem za tebou přijít už dávno. Je mi hanba, že jsem to neudělala."

Janine k ní přistoupila a políbila ji na tvář.

„Díky ... Sáro."

Křestní jméno vyslovila nesměle, jako by jí to připadalo nevhodné. Sára jí oplatila veselým úšklebkem.

„Tak už raději běž, abych tí mohla připravit něco dobrého k snědku, OK?"

Janine přikývla a z bytu odešla v tak dobré náladě, jak si už skoro nepamatovala. Sára se dívala, jak vychází ze dveří a utřela si rukou čelo. Potila se. Bylo horké a parné léto. Svým způsobem byla Janine vděčná. Od Anthonyho

smrti dnes poprvé se netrápila myšlenkami na něho. Vyhlédla nyní čistotou zářícím oknem a zhluboka si povzdechla.

Dala se do vaření a krátce jí napadlo, jak to asi vypadá u ní doma. Představila si Benjamina čekajícího na jídlo, jak šmejdí v kredenci i na pánvích a usmála se. Ještě se nestalo, aby si někdy něco uvařil sám. Nu, nedá se nic dělat, bude muset počkat. Ona teď má na starosti něco mnohem naléhavějšího.

I při přípravě zeleniny slyšela otevírat domovní dveře. Myslela si, že to jsou Maura s Carlou a zavolala:

"Tady jsem, drahoušci."

„Co tady děláš, mami?"

Ve dveřích stál Roy a očima bloudil po kuchyni, jako by se octl v nějakém cizím domě. Sára se na něho nevraživě zašklebila.

"Ale ale. Věčný žid se konečně vrací domů!"

Podívala se na jeho zmačkané šaty a temnou skvrnu na čelisti.

„Ta tvá nová lady se o tebe zřejmě moc dobře nestará."

Hlubokou pánev s bramborami s bouchnutím postavila na odkapávací desku. Roy se na ni ostražitě zahleděl. Zřejmě se tu děje něco nezvyklého, usoudil.

„Tak co, když jsi zase konečně jednou doma, máš v úmyslu nějakou dobu zůstat, nebo zařadíš zpátečku a vyjedeš znovu na svou veselou cestu?"

Uchopila držadlo pánve.

Roy se na ni zmateně podíval.

"Děláš si ze mne srandu? Kde je Janine a děcko?"

Příliš pozdě pochopil matčin úmysl. Pánev s brambory mu dopadla na prsa, voda ho celého smáčela. Sára uklouzla na podlaze, když k němu přiskočila. Rozmáchla se a udeřila ho přes tvář, na níž se jakoby kouzlem objevil bílý otisk její ruky.

"Já ti dám, kde je děcko ... je to přece tvoje dcera, Royi Ryane, a dělals první poslední, aby ses oženil s její matkou. Když si jen pomyslím na problémy, které jsi způsobil jenom proto, žes nedovedl ovládnout své tělesné choutky! Vždyť jsi to děvče málem dohnal k šílenství!"

„Cože jsem? Proboha, mámo, zadrž na moment."

Sára se na něho rozkřikla:

"Ani mne nenapadne, ty pitomče, nic tak zatraceně blbého neudělám! To děvče v životě ještě nic nepoznalo a aniž by se s tebou pořádně seznámilo, obléklo se do kostela. K ničemu takovému nebyla nikdy vedena." Mávnutím ruky naznačila byt. "Den za dnem je tady celé dny a noci zavřena a pomalu přichází o rozum, a zajímá tě to? Ani nápad! Je mi hanba přiznat, že jsi můj syn! A všechnu tíži tebou způsobené situace odnáší to ubohé malé dítě. Na ruce má modřinu, jako by měla za sebou deset kol s Dempseyem ... a všechno je tvoje vina."

Roy překvapeně stál s otevřenou pusou.

„Zavři tu svou zatracenou hubu! Vypadáš jako blbec a stojíš jako trouba!"

Roy zavřel pusu.

"Janin, se tady o to vůbec nestará."

„Zavři klapačku, řekla jsem, nebo ti utřu ještě jednu. Nejsi dost velký, abych ti nemohla uštědřit pořádný výprask."

Royovi se chtělo smát. Čněl nad matkou jako rozhledna. Musel ji však obdivovat. Pořád vedla svou a nebyla ochotna ani o píď ustoupit. V nitru se mu však pomalu začal probouzet pocit nejistoty.

To, co matka řekla, byla totiž pravda. Nikdy se nesnažil Janin, pochopit. Sára se pomalu sehnula a zvedla pánev. Byla na jedné straně promáčknutá. Položila ji do dřezu, musela se ale silně přemáhat, aby ho s ní nepraštila po hlavě. V mlčenlivé dohodě začali uklízet způsobenou spoušť. Všude byla voda. Když úklid skončili, Sára zatlačila Roye na židli. Navenek z ní šla hrůza. V nitru však měla zlomyslnou radost. Ve skutečnosti se výborně bavila! Ani před pohřbem Anthonyho dlouho neprožila takovou legraci. Uvařila konvici čaje. šálek postavila před Roye a řekla:

"Dnes ráno jsem sem zašla, protože se mi zdálo, že tady něco není v pořádku.

Vycítila jsem to na pohřbu. Dítě vypadalo jako sirotek, který prožil vichřici, a Janin, vypadala hrozně. Kladu si za vinu, že jsem ji měla navštívit dřív, to připouštím. Myslela jsem si ale, že její matka ji ani na vteřinu neopouští, tak jsem se nestarala. Když jsem ale dnes ráno přišla sem, trhala dítěti vlasy z hlavy."

Viděla, že Roy pevně sevřel ústa.

"Jen na mě nevytahuj ty staré povídačky! Kdybys ty udělal, cos udělat měl a byls dobrým manželem, pak k tomu všemu nemuselo dojít." Píchala ho prstem do prsou.

„Takže, kamaráde, necháš si to projít hlavou a na noc začneš chodit domů. Když jste byli mladší, sama jsem mnoho nocí probděla a čekala jsem, až ten ožralec - váš otec, přijde domů, i když jsem dobře věděla, že je na Bayswater Road a peníze nám tak zoufale scházející utrácí se starými štětkami. Já nechci, aby se kterýkoli z mých synů vydal po stejné cestě."

Roy seděl a nevěřícně civěl na matku. Stejně jako všichni kluci dobře věděl, že s otcem neměla nejlepší život, ale ještě nikdy o něm takto otevřeně nemluvila. Věděl, že se mu snaží pomoci zachránit manželství a pomalu připouštěl, že má pravdu. Janine opustil a nechal ji, ať se stará o sebe sama. Záměrně nebral na vědomí, že ona si ztrátu smyslu života a pocit marnosti vybíjí na Carle. Nevěděl, co má dělat. Styděl se, že matka tak přesně vystihla, kde on trávívá noci. Od doby, kdy Michael ve Vest Endu otevřel nevěstinec, doslova si vybíral ženské, s nimiž trávil noci. Bylo to totiž jednodušší, než chodit domů, bránit a obhajovat se. A vracet se do neudržovaného, špinavého domova k nepřitažlivé a nešťastné manželce.

Měl ale Janin, stále rád. Myslel si, že když ji odvede z matčina vlivu, že jí to dodá odvahu a ona se postaví na

vlastní nohy. Ona však byla stále víc závislá na něm. Nedovedl se s tím vyrovnat a zvolil proto snadnější řešení. Teď má proti sobě nejen Janin, a malou Carlu, ale i matku. Slyšel vrznutí domovních dveří a připravoval se na nejhorší. Pohledem žádal matku o pomoc. Když Janine vešla do místnosti, Sára vstala a usmála se na ni.

„Vypadáš jako anděl, že, Royi?"

Šťouchla ho do ramene a její rozzářený úsměv neodpovídal síle, kterou do svého pohybu vložila.

Janine se na něho nejistě usmála. Napětí v kuchyni bylo skoro hmatatelné. Janine opravdu vypadala jako anděl. Z jemného kostnatého obličeje nahoru vyčesané vlasy zdůraznily její dlouhý krk. V hlubokých zelených, dokonale nalíčených očích se zračila roztouženost, která Roye bodla do srdce. Je to opravdu kočka, pomyslel si. Vypadala jako modelka. Máma má pravdu, Janine je statečná a elegantní žena. Jen jí schází vhodný doprovod. Vstal z židle a natáhl k ní ruce.

Janine krátce váhala, pak se mu vrhla do náruče. Sára se spokojeným výrazem přihlížela. Teď už jí nezbývá, než navštívit Otce McCormacka a přimět ho, aby promluvil s Michaelem, a pak zase bude šťastná. O půl hodiny později nechala za sebou cukrující hrdličky a s Maurou a Carlou v závěsu odešla. Její příští zastávkou bude kostel a Otec McCormack. Podívala se na hodinky. Jestli si pospíší, zastihne ho právě po skončené mši v šest hodin. Sára seděla v refektáři se skleničkou vína před sebou a vylévala knězi své srdce.

„Stydím se vám to říci, Otče, ale Michael si koupil další klub, tentokráte to je bordel." Napila se vína, aby se jí nechvěl hlas.

„Muži si tam chodí. Nu, snad vám to nemusím popisovat, že ne?"

Otec McCormack se na ni podíval bystrýma očima. Měl šedesát let a přes třicet roků byl farářem. Šedé vlasy měl zastřižené na krátkého ježka. Husté prošedivělé obočí zvyšovalo vážnost jeho vystupování.

Na náboženství pohlížel tak, jako se někteří lidé dívají na manželství: jako na nezbytnou součást života. A je na člověku samotném, aby si z toho uměl vybrat to nejlepší. Sepjal své velké měkké ruce.

„Chápu, chápu." Mluvil stále se silným irským přízvukem, přestože Irsko opustil už před více než čtyřiceti lety. "Je třeba říci, že Michael byl vždy problémovým dítětem. Vaše trápení dovedu pochopit."

„Myslím, že kdybyste vy s ním promluvil, Otče ..." Hlas Sáry odezněl do ztracena.

„Nu, Sáro, udělám, co bude v mých silách. Jenže váš Michael byl vždycky až příliš energickým mládencem, prosazujícím svou vůli. Možná mu nebude nijak po chuti, že se do toho pletu."

Sára se rozhodla, že z této místnosti neodejde dřív, dokud nebude mít s farářem dohodu o záchraně synovy věčné duše! Pokusila se o to jinak.

„Ach, Otče, vím, co si o mém Mickeym lidé povídají, ale jak sám víte, každá šeptanda neustále nabobtnává. On nepotřebuje nic víc, než trochu ohleduplně poradit. Kdybyste byl ochoten s ním promluvit, jsem si jistá, že tak báječného člověka určitě vyslechne. Měl o vás vysoké mínění a vážil si vás už v době, kdy byl ministrantem."

Kněz zvedl obočí. Když byl Michael ministrantem, ukradl také olovo ze střechy kostela. V mysli mu probleskl ještě ne zcela určitý plán, který tu ubohou, před ním sedící duši snad potěší. Rozhodl se, že udělá, oč ho žádá.

„Nevěstinec, říkáte? To by snad opravdu vyžadovalo ode mne pár slov, jak říkáte."

Sára radostí poskočila a vyhrkla dřív, než stačil změnit názor.

„Jestli ke mně přijdete zítra dopoledne v jedenáct hodin, zajistím, aby byl u mne."

V úsměvu na ni vycenil tabákem poskvrněné zuby.

"Tak v jedenáct. Ještě mi řekněte něco o ostatních dětech. Dovídám se, že všichni starší hoši jezdí ve velkých drahých autech a žijí velkopanským životem. Pracují opravdu všichni pro Michaela, jak jsem slyšel?"

Sára sklopila oči.

„Ano, Otče, je to pravda. Ale jestli pomůžete Mickeymu, jsem si jistá, že to ovlivní i ostatní."

„Nu, Sáro, nezbývá než důvěřovat v Boha." Zadíval se na strop, jako by čekal, že ho tam uvidí vznášet se. "Michael Ryan je možná velkým člověkem na zemi, ale v nebi je pouze jedním z dětí Boha."

Sára se na něho usmála. Není nad to, pomyslela si, když slova bible přednáší skutečný věřící. Brzy nato odešla, šťastná, jak už dlouho nebyla. Náboženství jí po mnoho let bylo velkou útěchou a oporou. V dobách tvrdých živoucích ran - žádné peníze, narození dalšího mrtvého dítěte, jeden nebo druhý chlap se dostal do potíží s policií - tehdy se stále víc a víc obracela k Bohu. Benjamin jí nebyl k ničemu dobrý. Nemohla se na něho v ničem spolehnout, nikdy neudělal, oč byl požádán. ať se to týkalo domácnosti, nebo čehokoli jiného, vždy ji nechal "ve štychu". Michael, Bože smiluj se nad ním, je v mnoha ohledech dobrým synem. Dohlíží na své mladší bratry i sestru, vždy se snaží, aby matka měla dost peněz, ale informace, které se o něm dověděla v poslední době, ji děsí.

Smrt Anthonyho byla poslední kapkou. Věděla, že její nejstarší syn je zapleten v kdejakém zločineckém podniku, že je považován za zločince par excellence. Zachvěla se hrůzou. Plně souhlasila s trochou hazardu a s následným útěkem, tak konec konců žili všichni, ale to, co si v poslední době z útržkovitých zpráv dala o svých synech dohromady, naznačovalo, že se vydali na zcela jinou cestu životem.

Viděla, jak Michael působí na všechny lidi kolem sebe. Dokonce i k ní samotné, ať přijde kamkoli, se v poslední době lidé chovají jako ke členu královské rodiny.

Do jisté míry dovedla pochopit Michaelovu touhu po seberealizaci. Byla natolik vnímavá, aby poznala, že jeho zážitky z dětství byly dostatečnou pobídkou ke zlepšení vlastního postavení. Prostituci by však ráda učinila přítrž. Podle jejího názoru byla tím nejposlednějším ponížením a kdokoli z toho dovedl těžit, stal se v jejích očích tím nejhorším ze špatných. Vroucně si přála, aby se Otci McCormackovi podařilo Michaelovi promluvit do duše. Ovšem, loupeže jsou špatné, ale pojišťovny si ztráty mohou dovolit a peníze nemají duši. Ale vědomé ničení mladých životů je něčím zcela jiným. Byla vyděšena, když se v News of the World dočetla, že drogy jsou dostupné i těm nejmladším. Kam ten svět, proboha, spěje? Mladé dívky svá těla prodávají za drogy.

V období války a těsně po ní ženy prodávaly svá těla, aby uživily své děti. S tímto pohledem na život Sára souhlasila. Člověku bylo dovoleno dělat cokoli, aby nakrmil děti a rodinu udržel sytou a oblečenou. I prodat své tělo. Platilo to však jen pro ženy, které neměly ke své ochraně muže, musely proto dělat cokoli a bylo jim to promíjeno. Sára sama znala mnoho žen, které si na Bayswater Road přivydělávaly, aby doplnily skrovné invalidní příspěvky nebo státní podporu v nezaměstnanosti. To, co dělá Michael, je však odporné.

K prostituci ponouká ženy a mladé dívky, kterým by jinak něco takového ani ve snu nenapadlo. Nabízí lehké nabytí peněz v době, která je daleko od doby, kdy účel světil prostředky. Pozorovala poskakující Mauru a Carlu. Maura vedle drobné Carly vypadala veliká. Zlatá Maura vzala to ubohé dítě pod své křídlo. Sára doufala, že Janine a Roy si nedorozumění mezi sebou vyřeší. Že ještě není příliš pozdě na to, aby si svou dceru vzali k sobě. Ach, jaká to starost mít děti! Jedna židovka, s níž se Sára před válkou přátelila, jí říkávala: "Když jsou děti malé, šlapou ti po nohou. Když jsou starší, šlapou ti po srdci". Byla to až příliš pravdivá slova! Ta ubohá žena zahynula při těžkém bombardování. V přímém zásahu. Sára na ni často myslela. Ve válce příliš mnoho lidí zemřelo nebo různým způsobem trpělo. Povzdechla si. Cítila se k smrti unavená. Musí jít konečně domů a dát se do vaření a úklidu. Utěšovala se, že Otec McCormack dopoledne přijde a všechno se zase v dobré obrátí.

Otec McCormack seděl proti Michaelovi a hodnotil ho. Nebylo nejmenší pochybnosti, že Michael nahání hrůzu. Od tmavých, odborně zastřižených vlasů až po ručně šité boty byl typickým představitelem současného mladého muže. Měl na sobě jednořadové šaty z mohéru a smítko popela z kalhot smetl rukou dokonale ošetřenou manikurou. Hladce vyholená tvář byla plná napětí a jeho obvykle smyslná ústa byla pevně sevřená. Kněz si byl jistý, že Michael si je dobře vědom účelu tohoto setkání.

Sára uvařila konvici čaje a nechala je samotné v nábytkem přeplněné místnosti. Vypadalo to tu, jako by po letech, kdy Sára neměla vůbec žádný nábytek, se najednou zbláznila. Pokoj byl přeplněn stoly, tretkami, židlemi a ze tří kusů se skládající žíněmi vycpanou nábytkovou soupravou. Všude na stěnách byly svaté obrázky. Ze stěny na ně shlížely Svaté Srdce, Poslední večeře a kříž. Panna Marie Lurdská se s prosebným výrazem dívala na protější dveře. Na obrovském příborníku, který zakrýval skoro celou stěnu, mlčky stály sošky Panny Marie s dítětem a Svaté rodiny. Uprostřed byla zvlášť hrůzná soška Svatého Šebestiána, z jehož každého údu trčely šípy. Právě tato soška přitahovala knězův pohled, až ho musel násilím odtrhnout, aby se na ni přestal dívat. Zvedl šálek čaje a pohlédl na Michaela.

„Předpokládám, že víš, proč tady jsem."

Michael povýšeně ohrnul nos a natáhl dosud zkřížené nohy.

„Jó."

Jeho hlas byl ostražitý.

Kněz přikývl.

"Takže, Michaeli, když to víš, je zbytečné, abych ti něco říkal, že?"

„Jó."

Bylo to řečeno sebejistě. Michael už dávno neměl před knězi a jeptiškami respekt.

Otec McCormack poposedl na židli a šálek odložil na stůl. Tvář mu ztuhla. Promluvil tichým hlasem.

"Dnes tady jsem kvůli něčemu zcela jinému. Nijak mě nepřekvapilo, co mi včera řekla tvoje matka. Tušil jsem, že porušuješ zákony. Nejsem tak hloupý, aby mi to ušlo! Kvůli tomu však tady v žádném případě nejsem ... Chci si s tebou promluvit jako s mužem znalým světa."

Michael se na něho podíval s nedůvěrou v modrých očích.

„Jde o malý dar."

Michael se ohromeně na židli vzpřímil.

"O co?"

Kněz ožil.

"Pst, tiše, tiše, nebo sem okamžitě přiletí tvá matka. Jak víš, moji farníci mají ke mně sympatie. V Londýně jsou chudí Irčani, nechť je jim Bůh milostiv, které z domovů vyhnali protestanti. Je povinnosti každého Ira pomoci těm ubohým nešťastníkům."

„Podívejte, Otče, to, že se jmenuji Ryan, ještě neznamená, že jsem irského původu."

Kněz bouchl pěstí do stolu, až poskočily šálky na talířcích.

„Tak dobře poslouchej. Od roku devatenáct set dvacet jsou katolíci diskriminováni v Ulsteru, Belfastu, prostě na celém severu. Nemohou dostat ani dům z veřejné výstavby! Celý ten krám ovládají zatracení protestanti! Shromáždil jsem nějaké peníze pro organizaci IRA a jsme schopni dát dohromady armádu a ty mizery porazit jejich vlastním způsobem. Jednoho dne, můj hochu, budeme připraveni k boji. Vytlačili jsme je z jihu a porazíme ty prevíty i na severu. Chceme mít Irský svobodný stát, který se bude prostírat po celém Irsku."

Knězi zářily oči. Michael na něho zíral s pocitem, že se zbláznil. O Irsku slyšel povídat od narození, jako většina dětí katolíků. Ještě mu zněl v uších hlas babičky, zpívající o dni Svatého Patrika píseň 'Kevin Barry', připomínající průběh Velikonočního povstání a hladomoru i to, jak jeho předci nechali maso, které jim poslala královna Viktorie, raději shnít na ulicích, než aby něco přijali od Angličanů. To však bylo v šedesátých letech minulého století, pro Krista Pána. Kdo dal tehdy pokyn k něčemu takovému?

Otec McCormack se napil čaje, hřbetem ruky si otřel ústa a pokračoval.

„O tobě toho vím hrozně moc, Michaeli Ryane. Neexistuje nic, co bych si nemohl zjistit, pokud chci. Nežádám však o nic, než jen o občasný dar. Byl bys překvapen, kolik lidí dává peníze na tento účel. Američané konají pravidelné sbírky ve výčepech i kostelích. Irsko je chudá země a potřebuje každou pomoc, kterou je možné získat."

Michael se rozesmál.

„Dejme tomu, že vám nějaké peníze dám ... občas ... co za to nabídnete na oplátku?"

Kněz z kapsy černé kleriky vytáhl kapesník a otřel si čelo.

„Tvé matce za to řeknu přesně to, co chce slyšet. Uslyší-li to ode mne, uvěří tomu. Dovedu vystupovat velice přesvědčivě."

Michael si olízl rty a potřásl hlavou.

"A co ubozí sirotci a hladovějící černoši?"

Jeho hlas zněl jízlivě.

„Jistě, i oni dostanou svůj podíl, nechť je jim Bůh milostiv. I když si myslím, že většina černochů žije v Notting Hill."

Michael se rozchechtal.

„Tak dobře, Otče. Koupil jste mne. Ale varuji vás, mou máti musíte informovat tak, jak to ona sama chce slyšet."

Otec McCormack se usmál.

„Spolehni se, synu Michaeli." Zhluboka povzdechl. "Je to ale hrozný svět, v němž dnes žijeme. Peníze všechno tak usnadňují. Vzpomínám si na tento pokoj, kdy v něm nebylo skoro nic ... ovšem, kromě dětí. Tvoje matka jich vždycky měla nmoho. Nu, už musím jít. Nádherně jsme si popovídali, Michaeli. Za pár dní tě budu i s darem čekat v presbytáři." Natáhl ruku. "Požehnání ti nedám ... myslím, že žádné nepotřebuješ."

Michael mu potřásl rukou.

"Otče, mám pocit, že jsem právě důvěřivě naletěl. Katolické Severní Irsko? Dar pro IRA ... ?" Usmál se. „Kdyby se tu někdo z nich ukázal, nakopal bych mu do prdele a vyrazil s ním dveře."

Kněz zvážněl a významně se podíval na Michaela.

„Nezesměšňuj, čemu zcela nerozumíš. Tvoje náboženství je na světě nejmocnější. Pamatuješ si ještě na toto? Dominus illuminatio mea, et salus mea, quem timebo?"

Michael mu to přeložil s úsměvem na rtech.

"Bůh je zdrojem mého světla a mé jistoty, tak koho se mám bát?"

„Budeš těm slovům naslouchat? Latinu jsi nezapomněl."

„Jó, zapamatoval jsem si ji docela dobře. Ale nebojím se nikoho, ani Boha. To si zase zapamatujte vy."

Otec McCormack přešel skrytou hrozbu s šarmem.

"Jak bych na něco takového mohl zapomenout? Než odejdu, ještě ti něco řeknu. Jednoho dne budou problémy Severního Irska známy po celém světě a Britové nám budou muset popřát sluchu. Až ten den přijde, vzpomeň si na má slova, Michaeli. Na své přátele nezapomínáme, ať jsou kdekoli."

S těmito slovy si kněz vzal klobouk a vyšel z pokoje. Michael ho sledoval. Měl chuť se hlasitě rozesmát. Ten dědek asi někde poztrácel zdravý rozum. Jestli se mu ale podaří matku uklidnit a udržet mu ji od těla, pak je mu to jedno. Zvedl podnos s hrníčky a šálky a odnesl ho do kuchyně. Mrkl se na hodiny. Kdyby si teď nějakou hodinku zdříml, večer bude zase v pořádku. Nový klub shrabuje peníze. Po hubených válečných letech si lidé chtějí užít trochu legrace. On se rád postará, aby k tomu měli příležitost!

KAPITOLA SEDMÁ
1966

„Vypadáš dobře, Maws. Kam jdeš?"

Hlas Sáry zněl energicky.

„S kamarádkami do Tiffany's."

„Tiffany's? Kde to je?"

Sářin hlas nabyl formy výslechu. Garry odpověděl za Mauru.

„V Ilfordu, dřívější Allie Pallie."

„Proč jde až tam? Co je špatného na tanečním sálu Hammersmith Palais?"

Maura povzdechla a odhrnula si vlasy.

"Špatného nic, maminko. Jen jsem si tam prostě dala schůzku s několika děvčaty z práce, to je všechno."

Začala zvyšovat hlas a marně se ho snažila ovládnout. Sára si otřela ruce o zástěru a se zakaboněným obličejem se dívala na Mauru.

"No, je to přece jen trochu daleko, chceš-li vědět."

„Já přece nic nechci vědět, maminko. Mám už skoro sedmnáct roků a můžu si dělat, co chci."

Sára vykročila k dceři. Garry se ji snažil zadržet a pevně ji chytil za ruku.

„Dovol, madam, abych ti něco řekla. Ty překypující studánko, ty si nemůžeš dělat, co bys ..."

Vtom vrazil do kuchyně Michael a přerušil její slovní výpad. Neustálé hašteření Maury s matkou už začalo jít všem na nervy.

„Proboha, máti, dej jí pokoj. Nech tu holku odejít, když chce. Abys věděla ...," položil ruku na matčina ramena, "... dnes večer tam jede Garry, tak ji může domů svézt na skútru."

„V nových šatech na žádném skútru nepojedu!"

Maurin hlas byl výhružný.

„No výborně, já také do žádné tančírny Palais nejedu."

„K Tiffany's."

„Ani k Tiffany's. Jdu s kamarády do kina."

Maura se vítězoslavně usmála.

"Takže tím je to vyřízeno." Navlékla přes rameno kabelu. "Tady to už začíná být jako ve Scotland Yardu. Kdes byla? Co děláš? O čem jsi mluvila? Políbil tě? Vcelku by mi to ani nevadilo, jenže nejsem schopna si ani najít nějakého pořádného kluka. Všichni, když zjistí, kdo jsem, se vyděsí a prásknou do bot.

„Ty seš sestra Michaela Ryana?' říkají. ‚Ano', odpovídám já a dívám se, jak odcházejí po ulici pryč. Takže si můžeš přestat dělat starosti, že jdu do nějakého klubu, mámo, žádné nebezpečí tohoto druhu tam na mne nečeká."

Z kuchyňského stolu vzala kabát, vyběhla z kuchyně a v běhu vykřikovala:

"A budu-li přece potřebovat doprovod, pak to nebude můj praštěný bratr. Ahoj!"

Když prošla hlavními dveřmi, energicky je za sebou přibouchla. V kuchyni se Michael a Sára na sebe ohromeně podívali. Garry šel k dřezu a opláchl si ruce. V koutku duše Mauře fandil.

„Co na to říkáš, Michaeli? Slyšels, co tady tak hlasitě vykřikovala?"

Michael zhluboka povzdechl.

"Myslím, že to slyšel celý Notting Hill."

Garry si osušil ruce do utěrky na nádobí a podíval se na bratra.

„Ta má ale v sobě šťávu, co říkáš?"

Michael se na něho podíval. Jako by před ním stála jeho vlastní miniatura.

„Co tím chceš říct?"

Jeho hlas byl studený.

Garry sebral všechnu odvahu co měl.

„No, to jak tady po ní všichni jedete. Kdybych byl na jejím místě, lezl bych už asi po zdi."

„Kdybys byl na jejím místě, bylo by s tebou zacházeno stejně. Je to přece naše sestra a máme za ni zodpovědnost. Když na ni nedohlédneme my, tak kdo? Než příště otevřeš tu svou hubu, Garry, tak zapni mozek. Geoff měl pravdu, když o tobě řekl, že pokud se v tvé hlavě vůbec nějaká myšlenka zrodí, zemře na samotu. Když poslouchám ty tvoje nesmysly, jsem nakloněn s ním souhlasit."

Garry rozpaky zrudl.

„Nechte toho, vy dva, a raději sebou hněte, abyste nepřišli pozdě."

Sára měla obavy. Věděla, že Michael je schopen Garryho napadnout za to, co řekl. V Michaelově mozku se něco takového rovnalo vzpouře a v tom případě cítil nutnost zjednat pořádek.

Michael vytáhl z kapsy hřeben, postavil se vedle dřezu a díval se do zrcátka, které vratce stálo na okenním parapetu a sčesal si z čela vlasy dozadu. Pak se obrátil ke Garrymu a namířil na něho dlouhý ocelový hřeben.

„Brácho, v budoucnu nestrkej nos do věcí, po kterých ti nic není."

Matku políbil lehce na čelo a vyšel z místnosti. Garry soptil. Sára to vycítila a přistoupila k němu.

„On to tak nemyslí, Gare. Ale pokud jde o Mauru, má pravdu, chápeš. Všichni byste měli dávat na svou sestru pozor."

Garry ji odstrčil ruku a uchopil přilbu.

"Maminko, my na ni totiž nedohlížíme, my se ji snažíme vlastnit, a to je přece něco úplně jiného."

Po Garryho odchodu Sára pokračovala v rozdělané domácí práci, ale celý večer přemýšlela o jeho slovech.

Maura si s úlevou vydechla, když za sebou zabouchla dveře. V denní době se pro ni pobyt v tomto domě stával stále víc klaustrofobním.

Nebýt Margarety, asi by se zbláznila. Jejich kamarádství nabývalo na hloubce. Pracovaly ve stejné kanceláři, spolu obědvaly, každou neděli se procházely po uličce Lane a každý pátek po Roman Road. Jediným mrakem na jejich vztahu byl chlapec jménem Dennis Dawson. Margareta se s ním scházela už skoro rok a Maura nabývala přesvědčení, že se vezmou. Utěšovala se, že Margareta i přesto zůstane navždy její kamarádkou.

Dnes večer měly obě dívky v Tiffany's schůzku s Dennisem a s jedním z jeho kamarádů. Při pomyšlení, že by se tam objevil Garry, šly na Mauru mdloby. To by tak scházelo. Toto místo schůzky bylo vybráno jedině proto, aby si mohly být jisté, že tam nepřijde žádný z bratrů a Maura bude mít trochu soukromí. Jak se jí protivila ochrana, kterou ji bratři zahrnovali a kterou matka schvalovala.

Vůči matce začala pomalu, ale jistě pociťovat antipatii. V posledních letech Sára svou jedinou dceru přehnanou péčí takřka dusila. Maura by se hrozně ráda seznámila s nějakým chlapcem, který by jí pomohl dostat se z tohoto prostředí. Kdyby se vdala, mohla by žít podle svých představ, daleko od očí členů rodiny. Někdy s otevřenýma očima snila o tom, že by si našla malý byt, věděla však, že to jsou jen vzdušné zámky. Zatím neexistovala vyhlídka, že někdy bude moci odejít a žít si vlastním životem.

Už zdálky viděla Margaretu, čekající na ni před domem. Zamávala na ni. Tvořily komický pár. Maura, skoro pět stop deset palců vysoká, silných kostí. Jak ji táta legračně nazval ‚dobrá pro oko'.

Měla velká prsa a široké boky. Dlouhé blond vlasy nosila sčesané dozadu ve vysoký tupírovaný, cukrem a vodou ve tvaru udržovaný účes, který ji dělal ještě vyšší - připomínala amazonku. Překvapivě modré oči měla dokonale kosmeticky zušlechtěné černou linkou, bílým stínem a umělými řasami, které jí dávaly překvapivý vzhled laně. V krátkých volných, do pasu zapínacích šatech a bílých střevících s ostrými špičkami představovala poslední módu.

Naproti tomu Margareta byla méně než pět stop vysoká a její natupírované oranžové vlasy spolu s oranžovou rtěnkou jí dávaly vzhled připomínající cirkusového klauna. Prsa měla velmi plochá, zato silné nohy a velký zadek. Když byly mladší a na ulici potkaly nějaké kluky, začali pískat melodie Laurela a Hardyho. teď si už lidí čučících na ně nevšímaly, už si na to zvykly.

„Tak se ti podařilo zdrhnout?"

„Ale, ani se o tom se mnou raději nebav, Marge."

Margareta se zasmála pro ni typickým smíchem, který se velice podobal kozímu mečení.
Raději si zkontroluj kabelu. Mohla bys v ní mít štěnici."
„To neříkej ani ve srandě, Marge, od nich by se taková lumpárna dala čekat."
Vykročily k autobusové zastávce.
„Co je to zač ten Dennisův kamarád?"
„No, je vysoký a velice pohledný. Je mu čtyřiadvacet."
„V čem pracuje?"
Margareta zavrtěla hlavou.
"Nevím. Dennis mi to sice říkal, ale v tom okamžiku jsme měli příliš mnoho práce ... přece to znáš."
„Ne, neznám. Ty to ale znáš. Tak ven s tím, Marge. Margareta sevřela jasně oranžové rty.
"S čím?"
Její hlas zněl nechápavě.
„Ty dobře víš, Marge. Jaké to je?"
„Mauro Ryanová! Na autobusové zastávce se nebavím o svém sexuálním životě!"
Maura se hlasitě rozesmála.
"Proč ne? vždyť ti to dříve nijak nevadilo."
Obě dívky se rozesmály a jedna druhou šťouchla do prsou.
„Tak do toho, povídej!"
Maura vážně a soustředěně hleděla na svou kamarádku.
„No, jak víš, párkrát jsem to už udělala. A ... líbí se mi to. Je to příjemné, ale trochu trapné. Dennis říkal, že mě to přejde. Ve skutečnosti řekl, že jsem docela přirozená!"
Poslední slova zdůraznila pohozením hlavy.
„Ach, jen si dej pozor na vévodkyni z gangu na Duke Street."
Obě se znovu rozesmály. Autobus zastavil, naskočily a vystoupily na horní podlaží, aby mohly kouřit.
„Dva do Holbornu, prosím."
Když si zapálily cigarety, padl na Mauru již z dřívějška známý pocitrozmrzelostí. Obavy jistého druhu. Všichni bratři kouří, když však Mickey viděl kouřit sestru, vytrhl jí cigaretu z ruky, podpatkem ji rozdrtil a křičel na ni, že kouří jenom děvky. To jí byl schopen udělat i na ulici před kýmkoli. Vždy si v těch chvílích myslela, že zemře hanbou. Takže si mohla zakouřit, jen když byla od nich hodně daleko.
V Holbornu vystoupily z autobusu, vlakem dojely do Mile End a odtamtud jiným vlakem do Ilfordu. Ve tři čtvrtě na deset byly v Tiffany's. Kdo přišel před desátou, platil za vstup jenom jednu libru. Nejdřív si zašly na toaletu upravit líčení a vlasy. Z toalety pak odešly do baru a Mauře se v tom okamžiku v hrudi zastavilo srdce. Vedle Dennise stál nejlépe vyhlížející muž, jakého kdy v životě viděla. S otázkou v očích se obrátila k Margaretě a když přikývla, po těle jí projel takový pocit štěstí, jaký ještě nikdy nepocítila.
„Ahoj, miláčku!" Dennis políbil Margaretu na tvář. "Mauro, to je můj kamarád Terry. Terry, to je Maura."
Maura neznámému mládenci ostýchavě potřásla rukou. Terry Petherick měl víc než šest stop. Mauře najednou připadlo divné, že se musí na něho dívat vzhůru. Měl tmavší blond vlasy, oči hnědé. Už po jeho prvním úsměvu se s Maurou zatočil svět.
„Chceš se něčeho napít?" Měl hluboký hlas a Mauře se okamžitě zrychlil tep.
„Prosím." Hrdlo měla nervovým vypětím zcela vyschlé. "Dám si skotskou, čistou."
Ji samu překvapila vlastní slova. Co jí to, proboha, napadlo říkat něco takového? Normálně sotva vypila půl sklenice nealkoholického zázvorového piva, ale nějak se mu s tím nechtěla přiznat. Měla obavu, že by ji považoval za málo světa znalou.
„S ledem?"
Přikývla. Pozorovala ho, když přijímal od Margarety a od Dennise objednávky nápojů. Sotva odešel k barovému pultu, zašeptala Margaretě do ucha:
"Je senzační!"
Terry Petherick u barového pultu přemýšlel o Mauře. Překvapila ho její výška a zdála se mu dokonale fantastická. Snad si ani neuvědomuje, že je tak neuvěřitelně sexy! Když se k němu blížila, pocítil typickou bolest v břiše. Vypadala jako nádherný dárek, který jen čeká, až ho někdo rozbalí. Zaplatil za nápoje a odnesl je ostatním. Maura se napila. Najednou se jí hudba zdála být příliš hlučná. Hráli skladbu Beatles 'Love Me Do', a její tóny v ozvěně na ni dorážely ze všech stran. Viděla, že se Terryho rty pohybují, ale ani jedinému slovu nerozuměla. Zasmála se a rukou dala najevo, že neslyší. V širokém úsměvu odhalil dokonalý chrup a přiblížil ústa k jejímu uchu.
„Ještě jeden drink?"
Při pohledu na skleničku s úžasem zjistila, že je prázdná. Usmála se a přikývla.
Když jí nápoj přinesl podruhé, přisedl si k ní blíž a pokusil se v tom hluku o rozhovor.
"Chodíš sem často?"
„Ne. Pouze v době páření."
Hudba dozněla v okamžiku, kdy pronesla tato slova a její hlas způsobil, že se na ně všichni hosté se zájmem zadívali. Terry zvedl obočí a Maura cítila, že se hrozně červená. Proč to řekla? Bylo hloupé říkat to kvůli Margaretě, teď si pomyslí, že je děvka. Nejraději by si nakopala. Soustředila se na skleničku, aby skryla rozpaky. Současně v duchu si pochvalovala, jak je ta whisky výborná. Popíjí se skoro stejně dobře jako zázvorové pivo. Najednou pocítila, že je jí hrozně horko.
+Terry se posmutněle zašklebil.

"Ještě jednu?"

I v tom rámusu si uvědomila jeho neochotu uvěřit, že si dá ještě jednu. Koupil jí další drink. Usrkávala whisky. Na programu byl pomalý tanec. Odložila skleničku a odešla s ním na parket. Protože hluk byl poněkud mírnější, začal na ni mluvit.

„Myslím, že bychom měli raději tančit, než aby sis dávala ještě další drink."

V jeho hlase byl skrytý humor.

„Nepiju tvrdý alkohol moc často."

„Myslel jsem si to. Co je s tebou, jsi nervózní, nebo ti něco je?"

„Ano ... Ano, jsem."

Usmál se poněkud pokřiveným úsměvem a přitiskl ji těsněji. Cítila na prsou bít jeho srdce. Zavřela oči.

„Čím se živíš?"

„S Marge pracujeme jako písařky na stroji u jedné účetní firmy na Charing Cross."

„Ach, ano, vzpomínám si, Dennis mi to říkal. Já jsem policista."

Cítil, že se zarazila.

„Co že jsi?"

V jejím hlase zaznělo zděšení.

„Řekl jsem, že jsem policista. Je na tom něco špatného?"

Podle hlasu Maura poznala, že ho její reakce zmátla.

„Nic. Jen to, že jsem se ještě nikdy nesetkala s policistou."

Bože,odpusť mi tu lež, pomyslela si. Uklidnil se.

"Jen žádné obavy, nejsem ve službě, tak tě nezatknu. Dnes večer určitě ne."

Pokusila se na něho usmát. Bobby Darren sentimentálně zpíval 'Dream Loves' a Maura se odtáhla od Terryho a zůstala jen v jeho pažích. Tanec dotančili mlčky. Když se vrátili k Dennisovi a Margaretě, Maura zvedla skleničku a obsah rázně obrátila do sebe. Nenápadně dala znamení Margaretě a pak obě dívky odešly do prostoru toalet. Když byly uvnitř, Maura řekla:

"Je to obyčejný policajt."

„To snad ne!" Margareta byla ohromená.

„Ale ano, Marge, je. Co mám dělat?"

Margareta si položila prst na dolní ret. Od přemýšlení nad vzniklým problémem se na její tváři ve tvaru srdce objevily vrásky. Podívala se na Mauru.

„Maws, líbí se ti?"

„Ach, ano, Marge. Ale 'špína' ... Ježíši!"

Maura se málem dala do pláče.

„To je přece jednoduché. O svých bratřích se prostě nebudeš bavit."

„Ty si vážně myslíš, že něco takového má naději na úspěch?"

Margareta se rozesmála.

"To bude úplná hračka!" Její zelené oči se při vymýšlením plánu zvětšovaly. "Podívej, Dennis mu o tvé rodině určitě nic neřekl a já mu to ještě vysvětlím. Nemluvě o tom, že se s Terrym nijak často nestýká. Budeš se zkrátka bavit, jako by se nic nestalo. Podívejme se na to takhle. Tvoji bratři jsou známější ve svém rajónu, dál už tolik ne. A ty přece za ně neodpovídáš, nemyslíš?"

„Nezodpovídám, Marge ... to vím, ale přece jen se mi zdá neférové předstírat, že je neznám."

Margareta obrátila oči ke stropu.

"Podívej, ty chytrá hlavičko, ty je přece nebudeš zapírat ... jenom se o nich nebudeš zmiňovat. V tom je rozdíl. Jako při zpovědi, když Otci McCormackovi říkám, že jsem zhřešila v osobním chování - přece mu neříkám, že jsem se s někým vyspala, ne? O nic víc nejde, než to neprozradit."

Maura ale stále nebyla zcela přesvědčena. Margareta vzdychla.

"Nu, záleží to na tobě, Maws. Myslím si však, že je příjemný a můžeš si být jistá, že se mu líbíš. Vraťme se ale už raději k nim, než za námi vyšlou pátrací skupinu."

Později večer Maura seděla s Terrym v malé čínské restauraci. V hlavě jí stále vrtala Margaretina slova. Snažila přesvědčit sama sebe. Přece to, že je někdo policista, ještě neznamená, že s ním nemůže někam jít! Potřásla hlavou, aby si vyjasnila myšlenky. Jenže té whisky bylo přece jen hodně. Byla opilá.

„Pocházíš z velké rodiny, Mauro?"

„Ach, z takové obyčejné, Terry. Několik bratrů, to je vše. Co ty?"

„Teď už jsem sám. Měl jsem bratra, ale zemřel."

Mauře ho bylo líto.

„Ach ... to je mi líto. Jeden bratr mi také zemřel. Vím, jak se musíš cítit."

„Joey nám umřel na rakovinu, když mu bylo dvanáct. Já měl tehdy šestnáct. Je zvláštní, že mi pořád schází. Jak tys ... ?"

Maura se podívala na ubrus.

„Přejelo ho auto. Byla jsem ještě děcko. Sama si na to nepamatuji."

Další lež, pomyslela si. Neuplynul jediný den, aby v duchu neviděla Athonyho tvář a přes ni tvář lehce se usmívajícího Stavrose na hřbitově.

Po pohřbu Anthonyho nezůstal z celé rodiny nikdo takový jako před ním. Otec i matka přes noc neuvěřitelně zestárli. Michael i hoši se stali tvrdšími a divočejšími. Uprostřed každých oslav, ať půjde o Vánoce nebo Velikonoce,

bude myslet na něho a vědomí, jak byl zavražděn, bude na všechno vrhat stín.

Bylo podáno jídlo. Když si nabírali z mnoha malých misek, Maura si svého společníka podrobně prohlédla. Uvědomila si, že by si ho mohla opravdu oblíbit. Ta myšlenka ji skoro polekala. Zítra Margaretu zavraždí, jestli s Dennisem odejde a nechá je zase tady jako dnes. Terry ji bude muset odvézt domů, jestli chce, nebo nechce.

„Jez, Mauro."

Usmála se na něho a rozjasnila tvář. Asi by mne nepozval na jídlo, kdybych se mu nelíbila, uvažovala.

„Promiň. Byla jsem v duchu na míle daleko."

„Mauro?"

„Ano."

„Můžu tě zas někdy vidět? Myslím, že tak dobře jsem se už dlouho s žádnou dívkou nepobavil."

Zazubil se na ni a tím Mauru zcela odzbrojil. Celé tělo se jí třáslo nadějí na další setkání. Líbí se mu!

„Samozřejmě, že můžeš. Kdykoli budeš chtít!"

Strčila si do pusy kuličku garnátu a když ji skousla, pokropila Terryho sladkokyselou omáčkou.

„Ach, promiň!"

Naklonila se přes stůl, aby mu ubrouskem otřela tvář, ale do klína mu převrhla pohár s vínem. Vyděšená tím, co provedla, vyskočila z židle a kolemjdoucímu číšníkovi vyrazila z ruky podnos s volskými oky a rýží. S rukou na puse a slzami v očích stála uprostřed restaurace. Terry se hlasitě rozesmál a obrátil tím na sebe pozornost hostů, kteří se přestali dívat na Mauru. Smích se však změnil v kašel a po tvářích mu začaly stékat slzy. Vstal, hodil na stůl hrst bankovek na zaplacení účtu a škody a pak zrudlou a poníženou Mauru z restaurace vyvedl do nočního chladu.

„Mohu se odvážit vzít tě do auta? Neurazíš mi kola nebo mi snad nerozbiješ rádio?"

Přestože to bylo řečeno v žertu, bylo to na Mauru příliš. Směs whisky, horka, čínského jídla a studeného nočního vzduchu si vybraly svou daň. Začala do kanálu zvracet. Terry ji hladil po zádech, když zvracela. Konečně skončila, opřela se o auto a zhluboka se nadechovala studeného vzduchu. Maskaru měla pod očima rozmazanou. Jedna oční řasa se uvolnila. Terry ji lehce stáhl z víčka. Pak jí podal svůj kapesník, šel do restaurace a vrátil se se sklenicí ledové vody.

Stála a sklíčeně se na něho dívala, přesvědčena, že on se už nikdy na ni nebude chtít ani podívat. Při pohledu na skvrny od červeného vína na kalhotách ji začaly v očích pálit slzy. Mrkáním je co nejrychleji potlačila.

„Cítíš se už lépe?" Jeho hlas byl ohleduplný. Podal jí sklenici vody. "Vypij to, ujišťuji tě, že ti bude líp."

Zavrtěla hlavou.

„Pospěš si, vypij to."

V jeho hlase se objevila překvapivá rozhodnost, vzala tedy sklenici a vodu vypila. Chlad vody zmírnil pálení v hrdle. Vrátila mu sklenici a on ji odnesl do restaurace. Zhluboka dýchala ve snaze uklidnit si nervy.

Vrátil se, odemkl auto a pomohl jí nasednout. Odjel od obrubníku a řekl:

"Myslím, žes pila příliš mnoho."

„To ta whisky. Ještě jsem ji nikdy nepila. Normálně vypiji maximálně půl hořkého piva."

Hleděla na jeho profil, pak postupovala dál. Vypadal dobře nejen tělesně, ale byl příjemný svým chováním a vyzařovalo z něho jakési fluidum naznačující vnitřní sílu. Usmál se.

„Jestli tě mohu potěšit, víš, ono se něco takového může stát každému! Vzpomínám si, jak jsem se poprvé opil skotskou. Dokonale jsem pozvracel maminčiny bačkory! Od té doby jsem se jí už nikdy ani nedotkl, takže jsi v dobré společnosti." Prstem se dloubl do hrudi. "Taky toho moc nesnesu."

Sáhl do kapsy saka a vytáhl balíček Juicy Fruits.

"Vezmi si. Osvěží tě v ústech."

Vděčně si jednu vzala.

„Kde chceš vystoupit? Vím, že bydlíš v Notting Hill."

„Znáš Bramley Arms?" Přikývl. "Tak tam vystoupím. Bydlím nedaleko."

„Dovezu tě až ke dveřím."

„Ne ... To stačí. Víš, kvůli otci. Však to znáš."

Mrkl na ni a usmál se.

"Chápu. Zřejmě si myslí, že se domů vrátíš s Margaretou."

„To je ono. Je trochu staromódní."

Povídali si, až přijeli k Bramley Arms. Voda a Juiey Fruit učinkovaly kouzelně, cítila se báječně. A ještě lepší bylo, že se tak fantasticky cítila vedle vysokého muže, který zastavil auto a obrátil se k ní.

„Tak kdy tě uvidím?"

„Kdykoli budeš chtít."

Usmál se její nedočkavostí.

"Okamžik!." Naklonil hlavu, jako by přemýšlel, jedno oko zavřel a mírně se usmál. "Zítra je neděle. Co tak v pondělí večer? Vyzvednu si tě tady kolem půl osmé. Souhlasíš?"

Přikývla. Přitáhl si ji do náruče a políbil ji, pak jí prstem pohrozil před tváří a řekl:

"Ale už nebudeš pít žádnou whisky."

Zeširoka se usmála a vystoupila z auta.

„Nashle, Mauro."

„Nashle."

Dívala se za odjíždějícím autem. Chce ji zase vidět! Měla pocit, že by mohla vzlétnout a vznášet se v té noci plné hvězd. Byly dvě hodiny ráno a krátkou vzdálenost domů šla, jako by se nesla na vzduchovém polštáři. Chce ji

zase vidět! Nemohla uvěřit svému štěstí!

Hluboko v mysli jí hlodala obava z Mickeyho, rychle se ji snažila odehnat. Jak řekla Margareta, co lidé nevědí, nemůže je zraňovat. Mickey a kluci nejsou ve skutečnosti špatní. Jsou to jenom neurvalci a uličníci.

Když zastrčila klíč do zámku vstupních dveří, slyšela hádku v plném proudu. Do kuchyně vešla v okamžiku, kdy Benny udeřil Garryho přes tvář. Přiskočila a postavila se mezi ně.

„Co se to tady, proboha, děje?"

„Běž mi z cesty, Maws. Mám chuť toho mrňavého zakrslíka zabít."

„Uklidni se, Benny. Co udělal?"

„Jaké uklidni se, ty pitomá krávo! Sebral mi mou holku, ten sprostý pasák!"

Garry odstrčil Mauru a postavil se čelem k bratrovi.

"Ona není tvou holkou. Nemůže tě ani vystát, sama mi to řekla."

Benny se vrhl na Garryho. Když se prali, vešli do kuchyně otec a matka, za nimi Leslie a Lee, kteří bratry od sebe odtrhli.

„Co se tady, ksakru, děje?"

Hlas Benjaminův byl nejistý jako obvykle. Byl napůl opilý.

„Ten onanista mi sebral holku, to se děje."

„Naposled, Benny, ona není tvoje holka."

Leslie strčil do Garryho, až přeletěl kuchyň a upadl vedle krbu. Pomalu vstal. Leslie na něho ukázal.

„Jak se jmenuje?"

„Mandy Watkinsová."

Leslie a Lee se na sebe podívali a rozřehtali se.

"Snad ne Mandy Watkinsová z Bletchedon Street?"

Benny a Garry nesměle přikývli. Něco viselo ve vzduchu.

„O co se snaží, Les, chce snad udělat kariéru na účet Ryanů?"

Lee a Leslie začali se škodolibou radostí pokřikovat.

„Co tím chceš říci?"

Ozval se zachmuřený Benny.

„Já a Lee jsme ji měli, i Geoffrey. Já a Lee jsme ji měli současně. Je to kráva!"

„Lže, ty ..."

Garry šel po Lesliem, který ho popadl za ruce a odborně mu je ohnul za záda.

„Neměli jsme ji, Lee?"

Lee přikývl, stále s úsměvem, pak sebral ze stolu balíček cigaret a jednu si zapálil.

„Přísahal jsem, že ji budeme mít všichni. Kriste Všemohoucí, ona měla v sobě víc ptáků, než je šipek v terči!"

„To stačí!" Sářin hlas se v ozvěně odrazil od stěn kuchyně. "Nechci, aby se tu tak mluvilo. Nemáte-li ohled ke své matce, tak ho alespoň mějte ke své sestře."

Všichni hoši se zarazili. Promluvil Leslie.

"Promiň, mami. Asi jsme to přehnali."

„Chce někdo čaj?"

Maura se pokusila zmírnit napětí. Všichni hoši přikývli, jen Benjamin a Sára se vrátili do postele. Maura postavila konvici na plyn.

„Měla ses dobře, sestřičko?"

„Báječně, Garry, aspoň si to myslím."

Vařila čaj a přemýšlela o tom, jak její bratři mluvili o Mandy Watkinsonové. Znala ji celý život. Noviny psaly o swingujících šedesátých letech, ale charakterističtější pro tuto dobu u děvčat ve věku Maury bylo jejich vystupování. Kdyby bratři podezřívali ji, že byla s nějakým chlapcem, strhlo by se hotové peklo. Postavila před ně hrníčky s čajem. Benny a Garry už zase byli důvěrnými přáteli. Všechny kluky políbila a s čajem v ruce odešla do ložnice. Poslední starostí před usnutím byla úvaha o tom, jak všichni zareagují, až se dovědí, že byla s policistou. Zatím si s tím však nedělala žádné starosti. Pondělka se už nemohla dočkat!

KAPITOLA OSMÁ

Margareta s Maurou byly v Mauřině ložnici a lakovaly si nehty. Promyslely systém. O večerech, kdy se Maura scházela s Terrym, Margareta za ní přicházela domů a chovaly se, jako by se chystaly jít spolu někam ven. Ve skutečnosti se Maura scházela s Terrym a Margareta s Dennisem. Maura se s Terrym stýkala už skoro pět měsíců a zatím se jí podařilo před ním zázračně uchovávat tajemství své rodiny. Někdy však prožívala strašlivé chvilky hrůzy. Věděla, že si hraje s ohněm, nemohla však odolat. Úplně propadla jeho kouzlu. Měla z něho hlavu dokonale popletenou.

„Co máte s Denem v těchto dnech v plánu?"

„Něco nádherného! Zasnoubení!"

Mauře se protočily panenky.

"Děláš si ze mne psinu?"

„Ale ne, nedělám! Je nám spolu dobře. Má dobrou práci a moje také není špatná. Uvažujeme, že si ušetříme na malý domek."

Na Mauru to udělalo velký dojem.

„Tak vám přeji mnoho štěstí, Marge. Dennis je báječný a velmi si tě považuje, ještě to poznáš."

„Myslím, že je opravdu výborný." Margareta se zarazila. "A co ty a Terry? Už jste si to odbyli?"

„Ne, samozřejmě neodbyli!" Ale i Mauřiným uším zněl její vlastní hlas poněkud pohoršeně. "Marge, nechci se tě nějak dotknout, ale já chci zůstat taková, jaká jsem, až do doby, než se vdám."

Už když to říkala věděla, že se chová pokrytecky. Chtěla to udělat víc, než cokoli jiného v životě.

+Margareta se rozesmála.

"Nesnaž se mě balamutit. Největší starosti ti dělají bratři. Proboha, je přece rok 1966. Šetřit se pro manželství, ty má prostoto!"

Maura na pošklebky nereagovala a začala si nanášet maskaru.

„Ještě si toho užiji celý život."

„To asi nebude jen tak, víš? Asi si to neužiješ! Jen si představ, že to děláš ve čtyřicítce!"

Obě dívky se rozesmály. Čtyřicítka se jim zdála být nepředstavitelně úctyhodným věkem.

„Marge, budu o tvých slovech přemýšlet, ale mohli bychom to teď nechat plavat?"

„Udělala bys nejlíp, kdybys spustila kalhotky a měla to za sebou."

„Marge!"

Hlas Maury ztratil veselí a zazněla v něm zloba.

„All right, all right! Tak už se nerozčiluj! Promiň!"

„Budu to muset zvážit! Ty jsi tím zřejmě posedlá."

Margareta se mrkla na hodinky a seskočila z postele.

"Dělej, Maws. Pohni. Už je skoro čtvrt na osm."

Obě dívky na sebe hodily kabáty. Byl říjen a noci už byly velmi chladné. Utíkaly po schodech. Dole na chodbě stáli Michael a Geoffrey. Geoffrey překvapeně hvízdl.

„Vy vypadáte opravdu prima. Kdo jsou ti šťastní hoši?"

Mauře se zdálo, že strachem omdlí. Mickey pohlédl na Margaretu a pohladil ji po bradě.

"Možná jsi malá, Margie, ale zaobluješ se přesně na všech správných místech."

Hlas Sáry umožnil Margaretě neodpovědět.

"Nechej to děvče na pokoji. Nevím, Michaeli, co to někdy do tebe vjede. Nevidíš, že ji uvádíš do rozpaků?"

Nadzvedl Margaretu nad podlahu a přivinul k sobě.

"Ona ví, že jenom žertuji, že, Marge?"

Margareta se stydlivě usmála a přikývla. Postavil ji jemně na podlahu a obrátil se k Mauře.

„A ty, princezno, no, vypadáš úplně senzačně!" Zamračil se.

„Byl bych ale rád, kdyby ses mírnila s tím líčením."

Maura obrátila oči ke stropu.

"Mickey, všechny se tak líčí. Je to móda."

Její hlas byl, jako obvykle při hovoru s Michaelem, podrážděný.

„Myslím ale, že jí to sluší."

To se ozval Garry, který právě vstoupil hlavními dveřmi. "Vypadáš neuvěřitelně skvěle, děvenko."

„Díky, Gale."

Maura se na něho vděčně usmála. Byl jediným bratrem, který jí nebránil uplatňovat vlastní názor na život. Také pracoval pro Michaela, nebyl ale k němu tak servilní, jako ostatní hoši. Přestože se Michael tvářil, jako by mu Garryho uplatňování vlastních názorů šlo na nervy, Maura měla dojem, že ve skutečnosti právě za to Garryho obdivuje. Geoffrey popadl knihy, které Garry nesl pod paží.

Garry a Geoffrey byli v rodině jedinými pravidelnými čtenáři. Měli společnou zálibu v milostné literatuře. Ostatní hoši se někdy bavili tím, že si je kvůli tomu dobírali, ovšem jen přátelsky. Michael nasadil svůj nejlepší hlas.

"A copak pánové čtou tento týden?"

Garry se na něho zašklebil.

„Gale, přečetl jsem tohle. Je to docela dobré. Zpočátku trochu rozvláčné, ale pak se do toho začteš."

„To jsem už četl, Geoffe. Mně se líbí Voltaire."

„Mně se líbí voltairianismus."

Michael napodobil Garryho hlas. Všichni se smáli. Geoffrey se podíval na Michaela.

„V Candide se říká: 'Nenajdeme-li nic příjemného, najdeme alespoň něco nového.' To řekl všímavý člověk. A to je důvod, že lidé jako my čtou, že, Gale?"

„Ach, pro rány boží, nezačínejte zase s těmi kecy!" Mickeyho hlas byl plný legrace. "Svého času jsem přečetl několik knih a dověděl jsem se jen jednu věc ... že je rozdíl mezi vzděláním a sečtělostí."

„Pojďme, Marge, než se tu objeví Robin Day a přidá se k debatě."

„Ty hubatá babizno! Kam tak spěcháš. My tě tam přece zavezeme, ne?"

„Hm ... chceme chytit vlak do Holbornu."

„Tak padejte. Geofre, pojď, mizíme."

Maura a Margareta si vyměnily vyděšené pohledy.

„Mickey, to není nutné. Nechceme vás tahat ven."

„Netaháte nás. Na shledanou všem."

Políbil matku na tvář. Když procházel kolem Garryho, předstíral úder do ruky.

"Na shledanou později, ty knihomole."

„Těbůh, Mickey."

Garry si vzal zpátky své knihy.

Margareta a Maura seděly v mercedesu vzadu. Maura cítila vzrůstající neklid. S Terrym má schůzku v Holbornu a modlila se, aby ho tam bratři nespatřili. Kdyby přišel k nim, musela by ho - představit. Už jenom to pomyšlení ji přivádělo na okraj hysterie. Michaelův sportovní Mercedes 280 vjel z Lancaster Road do Bramley Street. Už byla tma. Když zahnul za roh, od okraje cesty vjelo před ně policejní auto. Dupnutím na brzdy se auto smykem zastavilo. Michaelovi i Geofreyovi bylo jasné, že tu na ně čekali. Policista mávnutím ruky Michaelovi naznačil, aby zajel na kraj silnice. Ten auto zastavil s tváří rudou vztekem.

V civilu oblečený policista nenuceně vystoupil z policejního auta a šel přes silnici k nim. Podíval se na daňovou nálepku na předním skle a naznačil, aby Michael stáhl okno.

"Potvrzení o pojistném, prosím."

Michael už ho měl v ruce. Policista ho vzal a pečlivě prohlížel.

„Podívejme se. Nikdy mi ani ve snu nenapadlo, že nějakého Ryana uvidím řídit nového mercedesa a bude mít všechny poplatky řádně zaplacené."

„No, strážníku, žijeme a pořád se učíme, teď už ale jděte do prdele!"

„To není od vás hezké, Mickey. Měl byste mít trochu víc úcty k hochům v modrém." Jeho hlas sršel sarkasmem. "Zdá se, že kuplířství ve West Endu je opravdu výnosný podnik. Koho to máte tam vzadu? Párek nových děvčat?"

Policista odletěl, když Michael vyskočil z auta. Geoffrey ho chytil za kabát a snažil se ho stáhnout zpátky. Věděl, o co policistům jde. Chtěli, aby se Mickey přestal ovládat, aby ztratil svou proslulou trpělivost a měli důvod ho zatknout.

„Ta, o které mluvíte, vy kuplíři, je moje sestra!"

Z policejního auta vystoupili dva uniformovaní policisté a připojili se k šéfovi. Geoffrey vystoupil z auta a postavil se před Michaela, ve snaze uklidnit ho. Kdyby se Mickey přestal ovládat, bylo tu příliš mnoho svědků.

+Michael ho odstrčil.

"O mé rodině se nikdo takto beztrestně vyjadřovat nebude. Slyšíte mě?"

Dva uniformovaní policisté stáli před svým šéfem, aby ho chránili. Oba měli strach. Slyšeli, jak se Michael dokáže rozzuřit. Všeobecně byl znám jako 'Zuřivý Michael'. Od uvěznění Krayů se číslem Jedna stal Mickey Ryan. Ze všech prominentních profesionálních zločinců už zůstal jako jediný. Na rozdíl od Krayů a Richardsonů byl Michael Ryan prohnaný jako liška.

„Tak tamhleto je vaše sestra? Promiňte, Michaeli. Není těžké se zmýlit. Mohlo mi to napadnout, protože vy přece na děvčata nemáte moc času, že ne?"

Zase ho začal provokovat. Všiml si, že na Michaelově čele vystupují žíly a pocítil neblahou předtuchu. Situaci se snažil zachránit Geoffrey. Sevřel Michaelovu ruku.

„Snaží se tě rozčílit. Nevšímej si jich. Jestli zcvokneš, okamžitě tě zatknou."

Michael začal pomalu dýchat normálně. Geoffrey se podíval na policistu v civilu.

"Poslyšte, co vlastně po nás chcete?"

Muž ho ignoroval a dál mluvil k Michaelovi.

"Poběží provoz vašeho klubu i bez vás? Slyšel jsem, že máte dobrého vrátného. Gerry Jacksona, že? Dalšího hloupého Micka .. ."

Michael zavrtěl nechápavě hlavou.

„Jestli se nemýlím, jste inspektor tajné policie Murphy, že? Tak to tedy určitě znáte kdejakého hloupého Micka, že?"

Oba uniformovaní policisté se zasmáli, inspektora to ale rozzlobilo.

„Nenarodil jsem se v Irsku, Ryane."

„Já také ne, ani žádný z mých bratrů. A mimochodem, ani Gerry Jackson. Proč si ty své dva chlapce raději neodvedete domů? Čas do postele už jim přece vypršel."

Dvě uniformy rázem zvážněly. Michael už byl klidný. Z auta vystoupila Maura a přistoupila k němu.

„Můžeme, mí bratři a já, odjet, prosím?"

Uniformovaní policisté se na ni se zájmem podívali. Jeden se na ni usmál.

„Na koho se smějete?"

Michaelův hlas byl zvýšený. Mladý policista se octl v rozpacích. Nechtěl Michaelovi odpovědět, současně ale nechtěl vypadat zbaběle. Od odpovědi ho zachránil inspektor.

„Michaeli, je to velmi půvabná dívka."

Usmál se na Mauru, trochu mu jí bylo líto. Podíval se jí na nohy, které ve střevících s ostrými špičkami vypadaly velké.

"Dosahují vaše chodidla až do špiček?"

Snažil se vložit trochu humoru do svých slov. Bylo to ještě děcko. Měl dceru asi ve stejném věku. Maura si ho prohlížela s drzou domýšlivostí mládí.

„Dosahují jejich hlavy až do vršku helem?"

Hlavou trhla směrem k uniformám.

Všichni se na ni ohromeně podívali. Michael a Geoffrey se začali hlasitě smát, překvapeni rozhořčeným výrazem Maury. V duchu byli na ni pyšní.

„Tak co, pane Murphy, můžeme už odjet? Nebo nám chcete ještě položit několik otázek? Nevím jak vy, ale my

máme velmi mnoho práce."

Jako ostatní i ona sama byla překvapena svým energickým vystoupením. Rozzlobil ji. Jakým právem takto mluví s lidmi tento muž? Vsadila by poslední libru, že Terry se takhle hloupě k nikomu nechová. Nastoupila k Margaretě do auta. teď, když vzrušení pominulo, se začala třást.

Slyšela inspektora říkat.

"Dostanu vás, Ryane."

Michael se pousmál.

"Tak jó, Murphy. Samozřejmě, že mě dostanete."

Protože se už nechtěli dál vybavovat, Michael a Geoffrey nastoupili do mercedesu. Tři policisté se na ně upřeně dívali. Murphy věděl, kdy je poražen a rozhodl se v tomto případě ustoupit. V duchu si ale dal za úkol nechat prověřit Mauru Ryanovou. Je to ještě mladé děvče, ale v místních pouličních poměrech se už zřejmě vyzná tak dobře jako její bratři. Udělala z něho hlupáka a neměl nejmenší chuti nechat to vše jen tak projít. Kdyby to uniformovaní policisté ve svém podání vyprávěli v kantýně, stal by se terčem posměchu. V autě hoši sestře blahopřáli.

„Ach, Mauro, jak jsi to dokázala?"

Margaretin hlas byl ještě plný hrůzy.

„Je přece Ryanová, Margie. Dnes večer to jednoznačně dokázala! Myslel jsem, že prasknu smíchy. Ten Murphyho výraz!" Michael se smál na celé kolo. "Geoffe, něco ti řeknu. Toho bastarda jednoho dne oddělám. Přísahám. Leze mi na nervy!"

„Necháš se velmi snadno vyvést z rovnováhy. Nemohou nám přece nic udělat, brácho. Nic nám nemohou dokázat!"

Geoffrey dal důraz na poslední dvě slova.

„Už jsem si myslela, že nás všechny seberou!"

Margaretin hlas se stále ještě chvěl. Michael se podíval do zrcátka a zachytil její pohled.

„Celkem si tě dovedu představit v ženské věznici v Holloway, Marge. Ti drsní dozorci vězňů by si smlsli na takovém drahouškovi, jako jsi ty."

„To snad ne!"

Přiložila si ruku přes ústa.

„Mickey, ty mizero, neotravuj. Marge, on tě chtěl jenom pozlobit. Za co by nás, proboha, měli sbalit?"

„V tom právě spočívá Murphyho problém. V tak prekérní situaci si nemohl uříznout ostudu."

Celou cestu do Holbornu se všichni smáli a žertovali. Maura se modlila, aby Terry nebyl někde nablízku. Její modlitby byly vyslyšeny. Když s Margaretou vystoupily z auta, Michael a Geoffrey okamžitě odjeli.

„Do prdele, Mauro, už jsem si myslela, že jsme vyřízené."

„Víš, Mickey je můj bratr, ale když je rozčilený, vyděsí i mě."

„Maws, nezdá se ti, že je nějaký divný? Chci tím říci, v jednom okamžiku má pěnu kolem úst a v následujícím ... se směje a žertuje."

Margaretu znervózňovala jeho rtuťovitá povaha. Mauře to nebylo jedno.

„Ne, Marge, nic takového se mi nezdá!"

„Maws, já ho nechci kritizovat ..."

„Marge, on tě má přece rád. Když jsi u nás, vždycky se snaží, aby ses cítila jako doma. Nic zvláštního s ním není. Je jenom ... na nejvyšší míru vynervován."

Maura s názorem Margarety v duchu souhlasila, nikdy by to však otevřeně nepřiznala. Až příliš se podobala svým bratrům, než aby se jí chtělo o tom vůbec přemýšlet. V rodině existovala loajalita, kterou by nikdo nebyl schopen pochopit.

+Margareta byla zkroušená.

"Promiň, Maws. Jen si představ, že ti policajti nás považovali za zkušené štětky!"

Snažila se prosvětlit vzniklou atmosféru. Maura se zahihňala.

"Zatracení drzouni!"

Stáli před stanicí, až se objevil Dennis. Když Dennis s Margaretou odešli, Maura uvažovala o prožité události. Dnes večer v sobě objevila novou stránku. Neměla v úmyslu říci, co řekla. Prostě to z ní vyletělo. Pokrčila rameny a těsněji se zachumlala do kabátu. Ochladilo se. Viděla blížit se k ni usměvavého Terryho. Napětím sotva dýchala, protože se, jako vždy při jeho příchodu, tlakem na prsou ozval už známý pocit neférového jednání. Rozběhla se pro polibek do jeho náruče.

„Ahoj, princezno!"

Maura ztuhla v jeho pažích, pak se od něho odtáhla.

„Terry, moc tě prosím; už mě tak nikdy neoslovuj."

Její hlas byl mrazivý. Terry nechápal její reakci.

„Promiň, Mauro, já ..."

Toužebně držel náruč otevřenou. Maura viděla, že je vyveden z míry.

„Podívej se, nejde o nic světoborného. To slovo prostě nemám ráda, toť vše."

Tón jejího hlasu se zvyšoval.

„All right! Jen se nerozčiluj!"

„Terry!"

Jeho jméno vydechla a současně zasunula ruku do jeho.

„Co?"

Jeho hlas byl nevýrazný. Tak moc se těšil, až se s ní setká. Ona ale během dvou minut dokázala vyvolat nedorozumění. Nemohl tomu uvěřit.

„Odpusť, Terry."

Její hlas byl přiškrcený. Uklidnil se.

"Zapomeňme na to. Ve vynikající restauraci ve Westu jsem pro nás zamluvil stůl."

Viděl, že se zase zarazila. Co se to s ní děje? Maura byla silně rozrušena. Přece s ním nemůže jít do Westu! Mohl by je tam uvidět Mickey! Nebo některý jiný z bratrů! Nemluvě o všech ostatních lidech, kteří pro ně pracují. Všichni ji znají. Michael by se mohl v restauraci zastavit! Pouhé pomyšlení na něco takového ji přiváděla do stavu blízkého mdlobě.

„Není ti dobře? Celá jsi zbledla."

Jeho hlas byl plný znepokojení a starosti. Maura rychle uvažovala.

„Nejsem nějak ve své kůži. Celý den jsem nejedla. Nemohli bychom se najíst někde poblíž?"

Věděla, že se jako tonoucí chytá stébla, ale jít do West Endu nepřicházelo v žádném případě úvahu.

„Mám tam ale zamluvený stůl. Budeme slavit."

„Slavit? Co?"

„Nedumej nad tím. Řeknu ti to, až budeme v restauraci."

Ach, Bože, pomoz jí.

„Ach, zůstaňme někde tady ... prosím. Nemám chuť jít do Westu."

Její hlas byl lichotivě přemlouvavý. Musel se usmát. Je to ale děvče! Jsou spolu sotva dvě minuty a dovede takto prosazovat svou. Najednou nechce jít do drahé restaurace ve West Endu. Zavrtěl nad ní hlavou.

„Dobře. Vyhrálas, jako obyčejně. Jaké jídlo to má být? Indické? Řecké? Jaké?"

Maura cítila, že napětí polevuje. Prudce ho políbila na ústa.

„Řecké, prosím. Hrozně miluji paštiku taramasalata!"

Chytla se ho pod paží. O dvacet minut později seděli v malé restauraci a pili resinato, řecké víno s pryskyřicí.

„Tak co tedy oslavujeme?"

„Mé přeložení. Před šesti měsíci jsem podal žádost. Zkrátka a dobře, dnes jsem se dověděl, že moje žádost byla schválena. Od příštího měsíce budu pracovat ve Vine Street! Proto jsem dnes chtěl jít do West Endu. Abych se nadýchal tamější atmosféry."

Zazubil se na ni. Maura cítila nutnost úsměv opakovat. Cítila pohyb svalů ve tváři.

„Co přesně tam budeš dělat?"

„Není jednoduché to vyjádřit přesně. Je tam mnoho hráčských doupat, jako tam byly i v minulosti, a ovšem také prostituce a drogy."

Číšník před ně položil dvakrát typické řecké jídlo mousaku.

„V každém případě některé firmy - lépe řečeno gangy - tam kluby používají jako zástěrky pro mnohé jiné činnosti. Zbraně, vydírání ... seznam by byl nekonečný. Nu, budu tam malým kolečkem, které se bude snažit udělat tomu přítrž."

„Rozumím."

Maura měla najednou potíže s polykáním.

„Nerozumíš, ale na tom nezáleží, drahá. S tím si nikdy nebudeš muset dělat starosti. Nebo jsi snad zakuklený zločinec?"

Smála se s ním, ohromena sama sebou, že se může navenek chovat normálně, zatímco její nitro se hrůzou svíjí!

„Měli bychom si připít na tvou novou práci, ne?"

„Na to se napiji rád, Mauro."

Cinkli skleničkami a Terry brebentil dál.

„Je to velice vzrušující. Víš, že kluby provozují muži, kteří dokáží někoho zavraždit stejně snadno, jako my vypijeme šálek čaje? Je to neuvěřitelné, to ti řeknu."

Hleděla do sklenice s vínem. Proč si vlastně dělá starosti? Do něčeho takového není Michael přece zamíchán. A drogy? To už vůbec ne!

Někde hluboko v podvědomí jí však slabý hlodavý hlas připomínal způsob, jakým po Anthonyho smrti zlikvidoval konkurenční taxislužbu. Ten hlásek šeptal: 'Všichni teď pracují pro Michaela'. Energicky tyto myšlenky vypudila z mysli a nutila se pozorně poslouchat, co povídá Terry. V týlu však neustále cítila ledové prsty - jako strašidelnou připomínku minulosti. Později, když zavěšeni odešli z restaurace, se roztřásla. Terry ji pevněji přivinul k sobě.

„Chci tě, Mauro."

„Také tě chci, Terry."

Samotnou ji to překvapilo, protože to opravdu chtěla. V tom okamžiku ho chtěla víc, než kdy v životě chtěla cokoli jiného.

„Opravdu?"

Jeho hlas byl chraplavý touhou.

„Ano ... opravdu."

„Ach, Mauro, ani nevíš, jak moc jsem si přál slyšet od tebe tato slova." Uchopil ji za ruku a táhl ji k autu. "Pojď, než si to rozmyslíš."

„Kam jedeme?"

„Uvidíš."

Cítila, že se po celém těle chvěje očekávaným sexuálním vzrušením, které najednou z mysli vymazalo všechno kromě Terryho, jí samé a společné touhy.

V autě ji dlouze a vášnivě políbil. Hrabal se v kapse a vytáhl klíč.

„Vidíš ho?" Maura přikývla. "Nuže, to je klíč od bytu v Islingtonu. Dnes jsem ho pronajal. Ne pro takovouto příležitost, Mauro, přísahám, ale abych měl blíž do práce. Není v něm nic víc než postel a přenosná kamínka, pro nás však teď představuje domov ... jestli to opravdu chceš."

Maura ho za ta slova měla ještě raději. Nesnažil se ji do ničeho nutit.

„Terry, chci jít do tvého bytu v Islingtonu."

Znovu ji políbil a nastartoval auto. Tato noc byla pro něho šťastnou nocí.

Cestou k bytu Terry zastavil a koupil láhev vína. Maura nervózně seděla na kraji velkého dvoulůžka, Terry zatím otevřel láhev a přinesl jí skleničku. Vzala ji od něho. Ložnice měla velká arkýřová okna zakrytá špinavou síťovinou. Z nedaleké Grantbridge Street bylo slyšet hudbu gramofonů a rádií. Stísněnou tmu narušil občasný výkřik nebo hlasitý smích. V ložnici nesvítilo světlo, zaléval ji pouze měsíční svit a tlumená zář pouličních světel za oknem. Maura byla ráda. Napila se vína a prázdnou skleničku postavila na podlahu vedle postele. Terry odešel do kuchyně - v chůzi stále mluvil.

„Vím, že to tu zatím nevypadá nijak moc, ale počkej, až to dokončím - chci říci, zařídím. Ale, proč bys mi nepomohla? Mohli bychom zajít spolu na Camden Market a vybrat nějaký nábytek."

Vrátil se do ložnice s láhví vína.

"Co na to říkáš?"

V jeho hlase byla nedočkavost.

Část jeho nadšení přešla i na Mauru.

"Hrozně ráda."

Znovu naplnil skleničku a podal ji Mauře.

„Podívej se, Mauro, nemusíš se se mnou vyspat." Jeho hlas byl lichotivě mazlivý. "Dovedu pochopit, jestli nejsi duševně připravena."

Zvedla hlavu. V polosvětle vypadal jako chlapec. Prstem ho pohladila po tváři.

„Vím, že to chci, Terry. Jsem k tomu odhodlána."

Posadil se na postel vedle ní a něžně ji políbil.

"Nu, když to opravdu chceš."

Vstal a svlékl si košili. Maura ho pozorovala jako zhypnotizována. Svaly na pažích a na hrudi se mu při pohybech vlnily a cítila, že celé její tělo zachvacuje vášnivé vzrušení. Zhluboka se nadechla a vyklouzla z kabátu. V pokoji nebylo teplo a na pažích ucítila husí kůži. Začala rozepínat knoflíky vpředu na šatech. Cítila na sobě jeho pohled a najednou se začala stydět. Ještě nikdy se nesvlékala před mužem - dokonce ani ne před lékařem. Došla k poslednímu knoflíku, sebrala všechnu odvahu, šaty spustila z ramen a nechala je spadnout na podlahu.

Terry se na ni díval. V krku měl sucho a těžce dýchal. V měsíčním světle pouze v prádle byla Maura nádherná. Ňadra měla veliká - jako ohromné koule v objetí podprsenky, přetékající přes horní okraj jako zralé melouny. Nemohl uvěřit svému štěstí. Jeho vysněná představa se měla právě stát skutečností. Z ňader sjel očima na dlouhé nohy. Byl překvapen jejím útlým pasem. Připadala mu jako by vystoupila z nějakého smyslného Tizianova obrazu. Cítil, že tuhne. Vyklouzl z kalhot a šel k ní. Ruce jí dal za záda, rozepnul jí podprsenku a uvolnil její veliká ňadra. Podprsenku stáhl a pustil na podlahu. Maura pudově zkřížila ruce přes prsa. Terry jí je jemně odtáhl od těla a ze zalíbením se na ni díval.

„Ach, Mauro. Jsi krásná ... Jsi tak krásná!"

+Přitiskl rty k bradavce a Maura sebou trhla. Cítila, že pod jeho jazykem tuhne a najednou se ocitla mezi jedinečným záchvatem vášně a nutkáním z pokoje utéci. Srdce v hrudi jí bušilo jako kladivo a začala nepravidelně dýchat. Dýchalo se jí těžce. Terry přimáčkl oba prsy k sobě a jazykem a rty je laskal a Maura pociťovala vlny nádherné euforie. Ohleduplně ji uložil na postel. Přitulili se k sebe s nohama navzájem zaklíněnýma. Zvedl se nad Mauru.

„Miluji tě, Mauro. Ach, Bože, jak já tě miluji!"

I kdyby to nikdy nevyslovil, způsob, jakým se k ní choval, jí zůstane v paměti po celý život. Cítila, že zasunuje prsty za kalhotky a když jí je stahoval, zavřela oči. Konečně přicházela ta jedinečná chvíle. Konečně se před ní začalo odvíjet odvěké tajemství muže a ženy. Skousla rty, když jí nádherný pocit vzrušení projel celým tělem. Vrozenou ostýchavost začal přehlušovat nový, silný a náruživější pocit.

Maura, aniž by si to uvědomila, doširoka rozevřela klín. Sténala, když ji jazykem laskal po stehnech. Pomalu do ní vnikl ukazováčkem. Byla šťavnatá jako broskev.

Terry se dostal do horečnatého vzrušení. Kdo by se nadál, že hned napoprvé bude tak náruživá? Pohyby a způsobem, jakým se mu nabízela, se chovala jako zkušená žena. Vším ho uchvacovala - způsobem, jakým se dívala, i jakým se mu dávala - prostě vším. Obzvláště ho omamovala svou vůní.

Maura cítila, že se Terry zvedá na ruce. Otevřela oči a když se nad ní rozkročil, pozorovala ho, jak se snaží do ní zasunout svůj nabobtnalý pohlavní úd. Oči se jí rozšířily hrůzou. Určitě ho má příliš velký. Lokty vtlačila do postele, aby se mu vytrhla, bylo však už pozdě. Ucítila rvavou bolest, jako by Terry narazil na nějakou překážku. Pak v okamžiku, kdy do ní vnikl, ji objala závrať. Při každém Terryho pohybu dopředu a dozadu Maura v jedinečné souhře pohybovala bedry a oba zachvacovaly nevypověditelné pocity vzrušení. Najednou někde v útrobách pocítila něco hrozného. Jako by to zasahovalo z krajiny stydké nahoru ... nahoru do břicha. Prohnula záda a když se v závěrečných okamžicích prudkých záchvatů orgasmu propadla v neskutečno, cítila, že ji Terry kouše do ňader.

Vykřikla ... Všechno vědomí vlastního "já" jako by se rozplývalo ve všezahrnujícím nádherném pocitu. Uvědomovala si, že naříká a sténá, nedbala však na to. Ten pocit byl příliš krásný a příliš vzrušující, než aby ho vědomě

nechala uplynout. Cítila, že nohama svírá Terryho bedra a zoufale se snaží zasunout ho do sebe hlouběji. Terry ji fascinovaně pozoroval. Když se ozval začátek pulsování vlastního orgasmu a cítil pevný stisk jejich nohou, zasunul do ní penis s největší prudkostí v okamžiku, kdy v ní explodoval jako protržená hráz.

Leželi tělo na těle, oba zpocení, oběma srdce bušila v hrudi jako bubny. Terry ji něžně líbal drobnými polibky po tváři a po krku. Olízl ji na hrdle a vychutnal její slanost.

„To bylo fantastické, Mauro."

Ležela pod ním, znovu se v ní ozval stud, ale současně byla ohromena novými pocity.

„Děkuji ti, Mauro. Děkuji ti za to, žes mi dovolila, abych byl prvním. Kdyby záleželo na mně, budu i tvým posledním. teď jsi moje děvče. Už vždycky budeš mým děvčetem."

Znovu ji políbil a s překvapením zjistil, že tichounce pláče. Okamžitě projevil znepokojení.

"Doufám, že jsem ti neudělal velkou bolest?"

„Ne, žádnou bolest jsi mi neudělal. Pláču, protože jsem šťastná. To je všechno."

Vzal ji do náruče a pevně přivinul. Původně si sliboval, že se s ní nijak nezaplete, ale v tomto okamžiku by se od ní neodloučil za nic na světě.

Maura si uvědomila nový pocit vyvolaný milováním. Ten zvláštní pocit, zahalující milence ve svém objetí. Bylo jí jasné, že za sebou spálila mosty. Že teď patří muži ležícímu vedle ní. Že její rodina je od tohoto okamžiku přesunuta na zadní sedadlo. Současně si však uvědomovala, že bez ohledu na její pocity jí její rodina nikdy nedovolí, aby vztah k ní odsunula na druhé místo. Michaelovi bude stačit, že Terry je policistou. Nikdy nestrpí, aby se s nějakým přátelila. Bude to brát jako osobní urážku.

Cítila Terryho ruku hladící ji po těle, hnětoucí jí ňadra i ramena a dolehl na ni pocit jakési nejasné předtuchy. Věděla, že jejich vztah je odsouzen k nezdaru. Pevně zavřela oči a modlila se k Bohu, aby se nad nimi smiloval. Aby jim pomohl najít cestu z močálu, do něhož skočili. Vroucně si přála, aby jim bylo dovoleno zůstat spolu, aby se nestalo nic, co by je rozdělilo. Když se vroucně modlila a vyslovovala svá přání, hluboko v nitru věděla, že vše je pustá beznaděj. Jenom s pošetilostí mládí přesvědčovala samu sebe, že přece jen někde existuje odpověď na jejich problém.

Pak se mu oddala ještě jednou. Měsíční svit si hrál na jejich tělech, když se milovali s vášní, která překvapila oba. Ozvěna v prázdném bytě vracela jejich šepot a steny jako duchy, kteří tančí na stropě s jejich stíny.

Maura si nikdy nedovedla představit takové pocity, jako prožívala v těchto okamžicích. Mosty za sebou spálila definitivně. Avšak když je pálila, usmívala se.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Benjamin Ryan odstrčil manželku. Jako obvykle byl opilý, dnes však místo vychloubačské opilosti měl náladu násilnickou a pomstychtivou. Sára ho ostražitě pozorovala. Manžel trpěl záchvaty deprese od Anthonyho smrti. Tvář měl odulou a protkanou červenými žilkami. Tmavomodré oči, které zdědily všechny děti, byly apatické, nahnědlé bělmo připomínalo starou zažloutlou fotografii. Vypadal hrozně. Kdysi černé, nyní šedivé vlasy mu visely v umaštěných cancourech. Sára smutně zavrtěla hlavou. Měl zšedlou pleť a statná postava, která mu kdysi dodávala jakýsi punc vlídnosti, se scvrkla a zůstalo mu jenom ohromné pivní břicho, nechutně vytékající z kalhot. Prkenně přešel přes pokoj k Sáře. Ta, zvyklá z uplynulých let, zvedla ruce před tvář. Zřejmě se chystá dát jí pořádný výprask. Připravila se na rány.

„Potřebuju nějaké prachy, Sáro ... předem tě varuju."

Odvrátila se od něho, protože měl kyselý dech. Uchopil ji za bradu, tváří otočil k sobě a zazubil se na ni zažloutlými zuby.

"Tak co je to s tebou? V poslední době ode mne odvracíš tvář?" V obrovské dlani jí stiskl bradu, až sebou bolestí trhla. "To je ono, moje milá ... Jen se třes hrůzou, protože jestli mi nedáš ty prachy, které jsi ulila, zbiju tě tak, že nebudeš vědět, čí jsi."

Sára se zoufale snažila od něho odtrhnout. Napřáhl pravou ruku dozadu a udeřil ji do břicha. Úder byl tak silný, že s vyraženým dechem klesla na kolena. Chňapl ji za vlasy a trhnutím zvedl hlavu.

"To je jenom na ochutnání, Sáro."

Rukou se hladila po obolavělém břichu a bylo jí špatně. Zahleděla se na manžela, sebrala všechnu sílu a plivla na něho. Viděla, jak stahuje rty přes zuby.

„Ty stará krávo. Za to tě zabiju."

V okamžiku, kdy zvedl pěst k prvnímu úderu, vykřikla a zvedla ruce nad hlavou. První rána dopadla na zápěstí, Sára zaúpěla bolestí. V nastalém hluku zaslechla otevírat dveře ložnice a pak cítila, že někdo od ní Benjamina odtahuje. Byli to Garry a Lee.

Leea zachvátilo vzrušení, jaké dosud nikdy nepoznal. Při pohledu na klečící matku a otce, který ji bije, se přestal ovládat. Uvědomoval si, že mlátí a kope vlastního otce. Adrenalin mu zaplavil tělo, když jeho ruka a noha dopadaly na Benjaminovo tělo. Snadno by mohl zabít tohoto muže, který je jeho otcem. Garry ho nakonec odvlekl a přinutil ho posadit se na velkou dvoupostel. Byl celý zadýchaný.

Vyčerpala ho námaha z pračky s otcem. Na rameni ucítil matčinu ruku. Sevřel její hrubou upracovanou dlaň. Klouby na prstech měl zakrvácené. Benjamin necítil nic, byl příliš opilý. Ležel na podlaze a upřeně hleděl na obraz Nanebevstoupení Panny Marie. Její světle modré a zlaté šaty se mu rozplývaly před očima. V ústech cítil krev. Jazykem přejel po dásních a zjistil, že přišel o jeden zub z několika mála zbývajících. Garry se díval na otce se směsí znechucení a strachu.

Žalostná tvář staršího muže byla jako otevřená kniha. Pro toho, kdo se chtěl dívat, v ní byly čitelné všechny porážky, nezdary, potíže a nesnáze, ponížení a nespokojenost. Jenže nikomu se to nechtělo dělat. Dokonce vlastní synové na něho pohlíželi jen jako na předmět posměchu a jejich pohled byl jen nepatrně obroušen jakousi spíš povinnou láskou, než skutečnou láskou synovskou. Garry povzdechl.

„Pomoz mu, synu. Uložíme ho do postele, ať se vyspí z toho nejhoršího."

Sářin hlas byl tichý, rezignovaný. Než chlapci dospěli, trpělivě snášela bití. Za všechny ty roky poznala, že je to lepší, než mu dát peníze.

Garry a Lee, poněkud uklidněni, uložili otce do postele. Benjamin nic nenamítal. Dovolil synům, aby ho svlékli a zabalili do přikrývek. Za několik minut usnul. Všichni tři pak odešli po schodech dolů. V kuchyni si Lee začal prohlížet matčiny ruce a tvář. Odbyla ho pokrčením ramen.

„Jsem v pořádku, Lee. Dej s tím pokoj, proboha!"

Uvařila čaj. Garry si vzal hrnek čaje a odešel nahoru do svého pokoje. Čaj položil na toaletní stolek a vrátil se k práci, kterou po matčině výkřiku přerušil. Vyráběl bombu do auta. Podstatnou část práce už udělal v jednom z Michaelových obchodů. teď už jen dodělával rozbušku. Sebral brýle z postele, kde je předtím nechal a nasadil si je. Garryho zkušenosti z doby, kdy byl vynálezcem rodiny, se začaly vyplácet. Michael jeho odborných znalostí využíval a usměrňoval je ke svému prospěchu.

Garry dovedl udělat všechno od molotovových koktejlů až po časovaná zařízení používaná při loupežích nebo k vykonání osobní pomsty. Jeho vrozená misantropie a neúcta ke všemu hmotnému byly ideální povahou pro výrobce výbušnin. Podle Garryho vůbec neexistují černá a bílá, pouze šedá, kterou je možno si vykládat kdykoli k vlastnímu prospěchu. Tak jako Michael byl psychopat. O něco se dovedl zasazovat s takovým zápalem, že všichni kolem něho ohromeně zírali. Dovedl ale také vidět dvě strany sporu, dovedl posoudit rozhovor nebo osobu, které se týkal. Bylo v něm však ještě něco, co si u něho ani jeho vlastní bratři neuvědomovali. Nikdy by se nezastal nikoho ani ničeho, co mu zkříží cestu.

Opravdový cit neměl k nikomu, kromě sestry Maury. Nebyl schopen hlubokých citů nebo citových pohnutí. Kdyby Garry měl děvče, stala by se jeho majetkem. Byl by žárlivý a náladový. Dívka by si pravděpodobně myslela, že se tak chová z hlubokého citu k ní, jenže Garry měl stejný vztah k autu nebo ke gramofonu. Bylo to jeho vlastnictví. Až do doby, kdy ho to unavilo. Otevřely se dveře ložnice a vešel Lee.

"Právě volal Mickey a řekl, že se s ním dnes večer máme všichni sejít v klubu. V půl desáté, OK?"

„All right, Lee. Díky."

Garry pokračoval v práci a Lee vyšel z pokoje. Dřívější nepříjemnost s otcem byla zapomenuta. Podle zásad dodržovaných mezi Ryany se o ní už nebude mluvit, jako by se nikdy nestala. Až se Benjamin z opilosti vyspí a objeví se mezi nimi, budou s ním zacházet stejně jako dříve.

Garry dokončil rozbušku a šťastně se usmál nad svým dílem. Začal uklízet ze stolu. Jeho pokoj byl vždy v dokonalém pořádku. Okamžitě by poznal, kdyby v něm někdo v jeho nepřítomnosti byl. Všechno měl promyšleně uložené.

Jako v jiných pokojích v domě i tady byl na stěně náboženský obrázek a nad dveřmi malý kříž. Na Garryho obrázku byla zpodobněna scéna, kdy o Květné neděli Ježíš vstupuje do Jeruzaléma. Ježíš na obrázku sedí na oslu, na rozpřažených dlaních jsou vidět stigmata, v klidné tváři je znatelná melancholie. Kolem něho davy lidí s palmovými listy v rukou, všechny tváře jako ve vytržení. Obrázek byl v krásných pastelových odstínech modré a světle růžové barvy. Garry zvedl rozbušku a šel k obrázku. Zařízení podržel pod Ježíšovým oslem a potichu se zasmál.

„Prásk, prásk!"

Ježíš tam seděl dál a i ve stínu vrženém Garryho tělem byl ve žluté a zlaté svatozáři stále klidný a melancholický.

Mickey, Geoffrey a Roy seděli v kanceláři nad klubem Le Buxom v Dean Street. Všichni tři měli na sobě obvyklé tmavé šaty, zářivě bílou košili a úzkou černou vázanku. Byla to jejich uniforma. Michaelova vázanka měla vodorovný šedý proužek. Jenom touto drobností se od nich odlišoval. Zapálil si cigaretu a hlučně vyfoukl kouř.

„Tak co jste zjistili?"

Upřeně hleděl na Geoffreye.

„Hodně. Ten starý Hanley je pěkný rošťák. Sází rád na koníčky a nepohrdne občas nějakou ženskou. Pro policajta to jsou ale dost nákladná povyražení. Obvykle obchází manželky odsouzených zločinců a nabízí jim trochu útěchy."

Mickey se usmál.

"Předpokládám, že na oplátku za něco jiného."

„Přesně. Dluží nám už asi tři sta liber. Poměrně hodně sázel u nás v South London shops. Mládencům jsem dal hlášku, aby mu dali na dluh tolik, kolik bude chtít a oni to tak provedli. teď ho máme přesně tam, kde jsme ho chtěli mít. Rychle a jednoduše."

„Dobrá práce, Geoffe. Zajisti, ať mě navštíví příští týden. Další nová tvář bude pro nás výhodou. Obzvláště hajzlík jako je Hanley."

„Co kdybychom ho tady nechali zadarmo přes noc před schůzkou s tebou? A necháme ho zkřížit si nohy s některou z našich dívek pro nuly. To by ho mohlo uklidnit, než mu řekneš tu špatnou zprávu."

„Jo, přesně tak to uděláme, Royi. Darebák je v této době deset za penci. Potřebujeme ty, kteří nám mohou být nejprospěšnější. Pokud vím, Hanley pracuje ve Vine Street. A přichází do styku se všemi ostatními. Zapracujeme na něm."

Geoffrey a Roy přikývli na souhlas.

„Teď něco o lichvaření. Dnes jsem měl návštěvníka ... vzpomínáš si na starého Mosese Mabeleho?"

Roy přikývl.

"Starý chlápek ze Západní Indie. Bydlel v naší ulici."

„To je on. Jeho manželka Verbeena se kamarádila s mámou. Občas jí vypomohla penězi. Starý Moses pracoval v docích."

„No, a co je s nimi?"

V hlase Geoffreyho zazněly rozpaky.

„Přestěhovali se do jednoho z dokařských obytných domů - on pracoval v docích pro společnost East India Docks. No, abych to zkrátil, Moses natáhl bačkory poněkud náhle ..."

„Co s tím máme společného my?"

„Ale, Royi, budeš-li poslouchat, tak se možná něco dovíš. Kde jsem skončil?"

„Moses natáhl bačkory."

„Díky, Geoffreyi. Moses tedy skápnul poměrně neočekávaně a Verbeena neměla na to, aby ho dala pohřbít. Tak zašla za jedním z našich "vypůjčovatelů" - hádejte za kým, ale odměna za to nebude."

Geoffrey zaúpěl.

"Snad ne za Georgem Denellanem?"

Mickey se uculoval.

"Jedině za ním. Ovšem háček byl v tom, že půjčku nemohla splatit dost rychle a George na ni poslal několik padouchů ..."

„Děláš si srandu!"

„Kéž bych, Royi. Tak jsem jí hodil pár stovek za prožité utrpení a řekl jí, že dluh je smazán. Po vás dvou chci, abyste navštívili Denellana. A do očí mu řeknete několik věcí. Verbeena je přece už stará ženská, proboha! Takže za to chci při nejmenším zlomenou ruku. Musí si uvědomit, že pracuje pro mne a ne pro vládu. Řeknete mu, že nebude mlátit staré lidi a že jim taky nebude půjčovat peníze, aniž by se předem dotázal někoho z nás. Nějak si toho bere příliš mnoho na sebe a začíná mi jít na nervy."

„Jdu, Mickey. Taky nemám Denellana rád, je to kuplíř."

„Výborně, Royi, můžeš ho zpracovat. Takovou reklamu si nemůžeme dovolit, přepadávat a bít staré dámy!"

Všichni se zasmáli. Geoffrey vstal a všem nalil skleničky.

"Co bude s tím Smithsonem, Mickey?"

Michael si od něho vzal skleničku a usrkl brandy.

"Náš Garry pro něho zhotovil malý překvapující dárek. Někdy koncem týdne by ho měl dostat."

„Takže určitě dostane výprask?"

„Jo. Nedělám to sice rád, Geoffe, ale ten drzý prevít si o něj řekl sám." Zapíchl prst do vzduchu. "Nikdo si na mne nebude nic dovolovat, aby mu to jen tak prošlo. Bude to lekce pro všechny chlapy, kteří pro nás pracují."

„Kolik toho přesně napytlačil?"

„Skoro dva tácy."

Roy slabě hvízdl.

"Tolik?"

„Ono to není zase tak moc peněz, nemluvě o tom, že tady jde o princip. Jeden chlap nám dlužil pětistovku. Zaplatil tři stovky a později zbývající dvě stovky plus padesát liber úroků. Pak z ničeho nic, při odchodu do práce, na něho čekali tři chlapi. Poškodili mu motor." Mickey se tiše zasmál. "Ti zatraceni syčáci mu řekli, že ještě dluží tři sta liber. Raději jim zaplatil ... ale zašel za Leem, on mi o tom řekl a tak jsme odhalili hru toho hajzla. Blbec jeden! Jako bychom mu neplatili dost. Na chlapa, který vylezl z brlohů v jižním Londýně, si vedl zatraceně dobře. Víš, že jeho děcka chodí do soukromé školy? Čestné slovo."

„To mě nepřekvapuje, Mickey. Vždycky si o sobě moc myslel. Po hospodách se vždycky chvástal, jak pracoval pro Richardsony."

Michael pohrdavě zavrčel.

"Už se o něm nebavme. Pro nás je už minulostí."

Všichni tři chvíli mlčeli. Geoffrey vstal z židle.

"Mám si pohovořit s ostatními a poohlédnout se, co dělá jejich parta?"

„To. Moment, kolik je hodin?"

„Pět minut po půl dvanácté."

„Tak to už desetidolarový Benny sedí v klubu a sleduje striptérku. Přicházívá o půl."

Všichni se zasmáli.

„Je to úplný sexuální maniak. Holky by ani nemusely být v bordelu, mohly by chodit za ním domů!"

Stále se smějící Geoffrey sešel po schodech do vstupní haly klubu. Vrátný Garry Jackson mu pokynul.

"Dnes jsme dokonale plní, většinou Američané. Zřejmě je někde nějaká konference."

„Takže samí pracháči?"

Garry přikývl.

"Naháněči tvrdí, že jich jsou plné ulice. Sázím se, že se jich už několik rozkurážilo, ne?"

„No jasně. Ti hlupáci se rádi ukazují s prachama, tak jim na ně musí někdo šáhnout, to je přece jasné."

Geoffrey vešel do klubu. Vzduch byl hustý cigaretovým kouřem a levnými parfémy. V baru byla ke každé stěně připevněna přepychová, dobře polštářovaná sedadla z červeného sametu. Na nich se rozvalovaly ženy a dívky všech tvarů a barev. Při vstupu do klubu si klienti mohli zboží prohlédnout a tu, která upoutá jejich pozornost, si vzít ke

stolu. Prostitutky měly dovoleno pít jenom šampaňské, které vylévaly na koberec v okamžiku, kdy se klient někam zadíval. Nebylo to tak obtížné, protože každých dvacet minut vystupovala jiná striptérka. Na melodii 'Pretty Flamingo' právě předváděla svůj výstup vysoká, asi třicetiletá blondýnka. Ohnula se dozadu, až se dlouhými odbarvenými vlasy dotkla podlahy. Svůdně kolébala hýžděmi, pak zastrčila prsty za flitrové kalhotky a pomalu je po nohou stahovala.

Geoffrey se usmál. Ovšem, Benny seděl na okraji sedadla a s vyplazeným jazykem ve stavu hypnotického okouzlení sledoval děvče. Striptérka vystoupila z kalhotek a postavila se čelem k divákům. Černé ochlupení genitálií bylo v ostrém protikladu k bělosti jejich vlasů. Zvedla ruce nad hlavu a na ňadra si zavěsila třapce. Hudba dohrála, dívka nenuceně posbírala odložené svršky a odcházela z jeviště. Během večera vystoupí ještě v šesti nebo sedmi jiných klubech. Když procházela kolem Bennyho, Geoffrey viděl, že jí sáhl na hýždě. Dívka mu ruku odhodila, zlobně se na něho podívala a hlasitě vykřikla:

"Kdy konečně dospějete, chlapče!"

Benny se dobromyslně rozesmál. Geoffrey na něho zavolal. Benny šel k němu s rozesmátým obličejem, podobným kulatému měsíci.

„Ty nedáš nikdy pokoj, Bene, že?"

Benny se zašklebil.

"Starý brachu! Ona má obličej jako tesařova brašna na hřebíky, s tím je nutné se smířit. Já si ji ale nechci vzít, chci ji jen pošoustat."

„No, ona ale nemá zájem."

Benny si prstem poklepal na nos a oplzle přimhouřil oko.

"Ona si zašoustá. Je to jen otázka času ji vytrvalým úsilím zlomit! Nakonec bude souhlasit."

Geoffrey se zasmál.

"Nebudeš-li opatrný, opotřebuješ si frantíka. Kde jsou ostatní?"

„Jako obvykle v zadním baru. Víš, oni neradi sedí s venkovany,"

„Běž nahoru, frajere. Mickey na tebe čeká. Zajdu pro ostatní."

Benny přešel přes taneční parket. Na stěnách kolem visely velké fotografie různě odhalených žen. Geoffrey se zastavil u stolu, kde s dvěma děvčaty seděl malý holohlavý muž. Sladce se na dívky usmál a potřásl muži rukou.

„Jak se vede, pane?"

Jeho hlas byl plný zájmu. Malý muž se zakřenil a ukázal své finančně nákladně vypadající zuby.

"Docela fajn, synu. Tady ty dvě lady jsou tak prima, jak si člověk jen může přát."

Muž jižansky afektovaně protahoval samohlásky. Obě dívky se hihňaly. Geoffrey si všiml, že jedna je velmi sexy.

„To rád slyším, pane. Jsme rádi, když se naši hosté baví."

Pokynem hlavy muže pozdravil a vzdálil se. Všímal si všeho, co se dělo kolem. Jedna z prostitutek, která si říkala Shirelle, měla hlavu zabořenou v mužském klíně.

Geoffrey si povzdechl; rozhrnul závěs na konci parketu a vešel do zadního baru.

„Co se to tady, proboha, děje?" řekl hlasitě.

U stolu seděly dvě společnice. Geoffrey v nich poznal dvojčata z Liverpoolu, která vedoucí děvčat Denisa přijala na několik dní. Dívky byly drobné, s širokýma hnědýma očima a jako myš šedými blond vlasy. Slečny nebyly nijak hezké, byly zajímavé hlavně tím, že pracovaly jedině spolu. Ňadra měly poměrně malá a nebylo jim víc než patnáct. Podle toho, co se o nich dověděl, nepracovaly jako prostitutky dlouho. Když se na ně podíval, bylo jasné, že mají strach.

„Ty dvě jsme chytili, jak si 'hrají na hraboše'."

Promluvil Garry. Geoffrey byl jako omráčen.

"Děláš si srandu!"

„Ale ne, nedělám! Když jsme s Leem šli přes parket sem, zahlédl jsem to zcela jasně. Jedna objímala chlapa, líbala ho na ústa, vytáhla mu peněženku a podala ji té druhé. Bylo jasné, že to nedělají poprvé, protože vše proběhlo profesionálně ve zlomku vteřiny. Upřímně řečeno, kdybych v tom okamžiku mrkl, neviděl bych nic. Ty špíny!"

Obě dívky se vyděšeně dívaly na Geoffreye. V Soho by byl člověk zlikvidován za menší přestupek. Žádný klub nemá rád, když jsou jejich klienti okrádáni. Přivolávalo to k nim policii - a to bylo to poslední, co klub se společnicemi potřeboval.

„Kde je ta peněženka teď?"

„Mám ji u sebe, Geoffe. Je v ní víc než tři sta liber."

Geoffrey slabě zahvízdal.

„Koukej, Lee, vrať se tam a zákazníkovi řekni, že holky musejí někam odejít. Když jsem tam byl, všiml jsem si, že Monique a Cynthia jsou ještě na svých místech. Zaveď je k němu. Jsou to dobré holky. Předstírej, žes tu peněženku našel pod stolem. Udělej z toho divadlo. Ty určitě víš, jak na to."

„Co s těmi dvěma?"

Garry kývl směrem k děvčatům.

„Vyveď je ven, Garry, dej jim pár facek, ale s rozumem. All right."

Garry přikývl.

„Až budeš hotov, zajdi nahoru, Mickey na tebe čeká."

Ze zadního baru zašel za Denisou. Měla už skoro padesát roků a vážila sto dvacet kilo. Tvář měla silně nalíčenou a na sobě měla až příliš mnoho bižuterie. Byla prostitutkou déle než třicet roků. Jasně oranžové vlasy měla vysoko vyčesané a masivní tělo se jí nějak podařilo vměstnat do lurexových dvoudílných šatů. Obrovská vytahaná

ňadra přetékala přes okraj šatů. Páchla džinem a fialkovou voňavkou.

„Musím si s tebou promluvit, Deniso. Garry a Lee právě přistihli při okrádání zákazníka ty dvě liverpoolské holky."

„Podívej, chlapče, na prdeli oči nemám, to přece víš. A tady je víc než třicet štětek. Všechny je neuhlídám."

„Deniso, rád bych ti poradil, aby sis jich víc všímala! Používej k tomu mozek! Ta coura Shirelle před chvílí vykuřovala jednoho zákazníka. Buď si svou práci lépe zorganizuješ, nebo si najdeš jinou! Je to moje poslední výstraha!"

Odešel dřív, než se zmohla na odpověď. Pokrčila mohutnými rameny a v duchu ho proklela.

Jedna dívka ze svého místa slyšela rozhovor. Vykřikla na Denisu:

„Ale copak? Stala se z tebe ošklivá holka?"

Ostatní děvčata se zasmála. Denisa opovržlivě zkřivila rty přes polámané zuby.

"Trhni si nohou, ty posero!"

Děvče na ni udělalo grimasu a vykřiklo:

"Holky, ta potvora ale dovede řečnit, co?"

Denisa zvedla cigaretu sebranou z popelníku a zatáhla. Přemáhala v sobě nesmírnou chuť zamáčknout ji dívce na tváři. Ale tu proklatou Shirelle snad zabije!

Detektiv inspektor Murphy jel domů do svého domku v Putney. Od výstupu s Maurou Ryanovou provedl několik pátracích akcí a ukázalo se, že je o čem přemýšlet. Byla čistá jako lilie, nikdy nebyla ani napomínána, ale přece jen se mu podařilo nalézt jednu její Achillovu patu. Mladý detektivní konstábl bude zítra nepříjemně překvapen. V duchu se usmál. Mladého Pethericka měl docela rád. Začal si pískat nějakou melodii. A Mauře Ryanové dá lekci, na kterou tak brzy nezapomene. Jestli vůbec někdy něco nenáviděl, pak to byly velkohubé mladé ženy.

Maura vstala z postele a začala se oblékat. Terry ještě chvíli ležel a pozoroval ji. Byla to nejsmyslnější dívka, jakou kdy poznal. Tajemství jejího půvabu spočívalo v tom, že si toho vůbec nebyla vědoma. Seděla na okraji postele a natahovala si punčochy. Stáhl ji na záda, políbil a mazlil se s jejími ňadry.

„Je to výplod mé obrazotvornosti, nebo se tvé kozy zvětšují?"

Maura se od něho odtáhla.

"Nebuď hrubý!" Sevřela rty. "Pojď, Terre, obleč se. Musíš mne dovézt domů."

Vylezl z postele a lenivě se protáhl.

"Škoda, že musíš odejít!"

Jeho hlas byl dětsky upřímný.

„No, musím. A co nejdřív. Tak raději dělej!"

Vzala polštář a mrštila jím po něm. Chytil ho a okamžitě hodil zpátky s vědomím, že se strhne polštářový souboj. O pět minut později leželi polonazí na posteli a lapali po dechu.

„Miluji tě, Terry."

Hlas Maury byl tichý.

„I já tě miluji, Mauro. Víc, než si myslíš."

Usmála se na něho. Doufala, že je pravda, co řekl, protože ona zítra půjde zjistit, jestli je opravdu v jiném stavu. Skousla si ret. Zavání to ale vraždou, cítila to v kostech.

Michael si zajistil soukromý rozhovor s Leem. Bratr stál před ním s pobledlou tváří. Nebyl si vědom, že by něco udělal špatně.

„Dals tomu dědkovi dnes výprask oprávněně?"

Lee hlasitě polkl.

"Zbil starou ženu."

Michael se usmál jedním ze svých oslnivých úsměvů, který jako by ho nějak osvětloval zevnitř.

"Udělals to správně, Lee. Nikdy na to nezapomeň ... vždy se starej o ženské. Nikdy nikomu nedovol, aby jim ubližoval, bez ohledu na to, kdo to je. Jsem na tebe hrdý, Lee."

Lee se s úlevou usmál.

„Zítra tomu dědkovi hodím pár šilinků. Bude pak sladký jako med, teď už jeď domů."

Lee odešel z kanceláře s rozjásaným srdcem. Slyšel první takty písně 'Jailhouse Rock' a spěchal do klubu. Dívka, která dělala striptýz právě na tuto píseň byla šest stop vysoká amazonka s olivově zelenou pletí, jako uhel černými vlasy, velkýma hnědýma očima a s největšími kozami, jaké kdy viděl! Posadil se vedle Bennyho, který mu jako přemýšlivý chlapec místo pohlídal!

KAPITOLA DESÁTÁ

„Detektive konstáble Pethericku, velký šéf chce s tebou mluvit."

Policistka ve funkci konstábla, která Terrymu vyřizovala vzkaz, se zubila na celé kolo. Podíval se přes psací stůl na detektiva seržanta Jonese a ušklíbl se. Ale detektivu seržantovi Jonesovi do smíchu nebylo, jen se na něho upřeně díval a vrtěl hlavou.

„Hochu, hochu, tys určitě musel zpitomět, jestli sis myslel, že ti něco takového projde jen tak."

Terry si ho rozpačitě změřil.

"O čem to mluvíš?"

V jeho hlase zaznívál zmatený úžas. Jones prohrábl několik papíru před sebou a naoko je začal třídit.

„Tak už běž, hochu, do kanceláře. Šéfinspektor nerad čeká."

Terry vstal. Policistka, která s ním mluvila, teď stála s kamarádem a smála se. Měl neurčitý pocit, že předmětem jejich veselé nálady je on sám. Marně si lámal hlavu, co provedl. Byl si jist, že všechny předané zprávy udělal dobře. V posledních týdnech měl dvě zatčení, ale vždy proběhla bez problémů. Nenapadalo ho nic, čím by si zasloužil návštěvu u vedoucího inspektora.

Přeplněnou kanceláří přešel do sklem obehnaného prostoru, který šéfovi sloužil jako kancelář, když byl dole mezi svými muži. Zaklepal.

Vedoucí inspektor, který byl zabrán do hovoru s detektivem inspektorem Dobinem, pokynem ruky pozval Terryho dovnitř. Terry váhavě vstoupil do kanceláře a tiše za sebou zavřel dveře. Oba muži při jeho příchodu zmlkli a šéf ho vyzval, aby se posadil. Šéf i detektivní inspektor se na něho dívali s kamennými tvářemi. Terry se posadil proti šéfovi. Cítil, že se po celém těle začíná potit. Zvlhlé dlaně si otřel o kalhoty na kolenou. Nenapadlo mu nic, co by udělal špatně. Horečně přemýšlel o nějakém selhání, ale to už promluvil šéf.

„Nuže, Pethericku, musím říci, že jste si nadrobil pěknou kaši."

Jeho hlas byl přísný. Terry ještě nikdy nebyl tak ostře pokárán, ani když z nepozornosti špatně zapsal státní poznávací značku podezřelého a vyšetřující parta musela proto zajít domů za váženým soudcem. Odkašlal si.

"Promiňte, pane, nerozumím."

„Sám si nad tím neustále lámu hlavu, mladý muži."

Terry hleděl upřeně na nadřízeného. Muži ho neměli v lásce, ale vážili si ho, což si podle Terryho zasloužil. Vedoucí inspektor Harris byl statný muž, který své podřízené vedl jako oddíl pěchoty v armádě. Byl kdysi plukovníkem britského pancéřového pluku Lancers. Od té doby stále okázale nosil obrovské řídítkové kníry, které mu vynesly přezdívku 'Létající policejní luňák'. Byl hřmotný, nadměrně tlustý a hrozně rád nosil šaty ostře jasných barev, což mu dávalo vzhled nestydatého podvodníka. Ale navzdory tomu všemu byl inteligentní a prohnaný.

„Promiňte, pane. Opravdu nemám tušení, o čem mluvíte."

Se samolibým úsměškem v buclaté zarudlé tváři se šéf podíval na detektivního inspektora Dobina.

„Slyšíte to, Dobine? Ten neomalený mladý smrad mne prosí za prominutí."

Dobro přikývl. Osobně si ale myslel, že šéf se zachoval jako blbec. Sám by Murphyho nepřijal, ovšem šéf je šéf, a tak jestli považoval za správné vyslechnout si Murphyho ... Dobro v duchu pokrčil rameny. Co může dělat? Bylo mu toho hocha líto, protože se octl ve spárech Murphyho malé krevní rulety. Dobro se v kantýně dověděl, jak s ním Maura Ryanová vytřela podlahu. Spolu s většinou ostatních se tomu smál. Murphy zřejmě vypátral přátelský vztah ubohého Pethericka s tou dívkou. Měl se stát Murphyho obětním beránkem.

S ženami zločinců udržovala styk většina civilních policistů. Nebylo divné, že se v případě dlouhodobě uvězněných mužů našli Casanovové, obzvláště když manželka zločince byla hezká, a většinou tomu tak bylo. Bylo mu líto chlapce stojícího před ním.

„Vídáte se často se svou dívkou, Pethericku?" šéfův hlas překypoval sarkasmem a narážkami.

„Viděl jsem ji včera večer, pane."

Dobin zavřel oči. Nemohl se na to dívat! Šéf sepjal prsty a naklonil se nad psací stůl.

„Jak dlouho se už scházíte se slečnou 'Ryanovou'?"

Dal důraz na 'Ryanovou'. Terry měl okamžitě pocit, že se mu zvedá žaludek. Celé jeho nitro křičelo 'Ne', všechno však najednou dávalo hrůzostrašně jasný smysl. Ryan ... Ryan ... Ryan ... mu vířilo hlavou jako samotářský žralok, čekající na vhodný okamžik k útoku. Olízl si rty.

„Scházím se s ní asi devět měsíců, pane."

„Devět měsíců. Jistě to bylo pro vás vzrušující. Vzala vás domů a seznámila s maminkou, tatínkem a s chlapci'? Zvlášť s bratrem Michaelem ... ten si vás určitě zamiloval, nebo snad ne?"

„Ne, pane, domů mne nepozvala."

Vyzývavě se díval na oba muže. Jako by se octl v předpeklí. Příslušníci bezpečnostního sboru sedící před ním se už rozhodli a vynesli nad ním soud. Mohl jen mlčky zuřit.

Šéfův hlas se zvýšil o několik oktáv nad hlas Terryho.

„Tak, mládenče, musíte se rozhodnout. Doufám, že si uvědomujete, že její rodina seděla dohromady ve vězení déle, než stojí pitomý Big Ben."

„Ne! Ne, pane ... nic takového jsem nevěděl."

Šéfův hlas jako by se od něho vzdaloval. Terry a Dobin si najednou uvědomili, že všichni kolem skleněné kanceláře mlčky poslouchají, co se uvnitř odehrává.

„Chlapče, nepokoušejte se mne nasrat. Tuto práci jsem dělal už v době, kdy vy jste byl pouhým mihotavým třpytem v očích vašeho budoucího otce."

Na Terryho to už ale bylo příliš mnoho. Obludnost toho, co se právě dověděl a ponižující projevy na doslech spolupracovníků si vyžádaly své. Přestal se ovládat. Vstal, ruce opřel rozevřenými dlaněmi o stůl a začal na vrchního inspektora křičet.

„Já se vás vůbec nesnažím nasrat ... vás totiž ani nasrat nejde! Vy přece všechno víte tak jistě! Tváříte se, jako byste všechno znal. Pokud jde o Mauru Ryanovou, nikdy mi nenapadlo nechat ji prověřit Interpolem. Musíme se smířit s tím, že kdyby měla být kontrolována spolehlivost každé sukně, která se kolem tady tohoto místa protáhne, nezbyl by vůbec žádný čas na chytání zločinců. A ještě něco: Maura Ryanová je slušná, zákony ctící dívka, která se předemnou o své rodině nikdy ani slovem nezmínila. teď bych snad jen mohl dodat, že konečně vím proč!"

Stál a s kapkami slin v koutcích hleděl na šéfa. Odněkud zdálky slyšel zatleskání. Správně odhadl, že to byl jeho kolega Jones. Celá výměna názorů byla zřejmě pozorně sledována. Cítil, že se ho zmocňuje úzkost, protože právě

zničil svou kariéru, všechno, o co tak usiloval. Pocítil nesmyslné nutkání bít hlavou do stolu před sebou.

Detektiv inspektor Dobin měl co dělat, aby zachoval ledový výraz. Mrzelo ho, že nemá odvahu tomu chlapci zatleskat. Byl nejvyšší čas, aby tomu pokryteckému starému mizerovi dal někdo ochutnat jeho vlastní medicínu. K ohromení všech se však vedoucí inspektor usmál. Jeho obrovské kníry se přiblížily až k víčkům a objevily se bílé zuby.

„Správně, hochu! Váš vztek je pro mne důkazem, že nejste ničím vinen. Jistě chápete, že křivácký polda je to poslední, co bychom tady potřebovali. Vím, že takoví jsou, ale modlím se, aby nebyli v mém oddělení."

Opřel se dozadu, sepjal ruce a lokty opřel o opěradla. Chvíli upřeně hleděl na Terryho, pak pokračoval. Jeho hlas byl tichý a rozhodný.

„Takže, buď ona, nebo policejní sbor. Uvědomujete si to, že? Nemohu připustit, aby se jeden z mých mužů coural se sestrou největšího zločince Londýna všech dob. Vrhlo by to pochybnost nejen na vaši bezúhonnost, ale i na bezúhonnost všech vašich kolegů. To jistě chápete."

Terry ztratil chuť dál bojovat a poražen klesl na židli. Jen přikývl. Dobro mu podal cigaretu. Vděčně ji vzal. Z kapsy vytáhl sirky a při zapalování viděl, že se mu třesou ruce. Dobro poprvé promluvil. Jeho chraplavý hlas byl tichý.

"Vyptávala se vás někdy na vaši práci, Terry?"

„Nikdy, pane. Dokonce ji každá sebemenší zmínka o ní jen rozčílila. teď vím proč. Všechno najednou zapadá na své místo. Proč jsem si ji nemohl vyzvednout u jejího domu ... nikdy jí netelefonovat ... Ach, tolik jiných věcí."

Šéfovi bylo chlapce líto.

„Tak, mládenče, dám vám čtyřiadvacet hodin na to, abyste se rozhodl. Doufám, že se rozhodnete zůstat u nás."

Natáhl ruku na znamení, že jednání je skončeno. Terry si potřásl rukou s oběma muži a odešel z kanceláře. V hlavní kanceláři se rozvířily zmatené hovory. Několik přátel se na něho usmálo a poklepalo mu po zádech. Policistka konstábl Lomaxová, která mu sdělila rozkaz dostavit se k šéfovi, na něho drze přimhouřila oko. Terry si nikoho nevšímal, šel ke svému stolu a vzal si sako.

„Jdu domů, Jonesi. Necítím se dobře."

„Jdi domů, hochu, a přijď zítra. Dal ti ultimátum, že?"

„Jo."

Terryho hlas byl unavený. Potřeboval čas k přemýšlení. A co nejrychleji odejít z tohoto prostředí.

„No, jestli existuje nějaká útěcha, synu, myslím, žes prokázal vlastnosti dobrého policajta. Nezahazuj vynikající kariéru kvůli nějaké sukni. Nestojí za to."

Jonesova manželka patřila také k armádě dlouho trpících žen, které si následkem osamělého života s policistou raději obstaraly jiný sáček s výplatou. Jones by to sice nikdy nepřiznal, ale stále se trápil nešťastnou láskou k ní.

„Díky za projevenou důvěru. Jen Bůh ví, jak moc ji právě teď potřebuji."

„Ten prasák Murphy o tom řekl nám všem dřív, než mluvil se starým pánem. Nikdy jsem toho mizeru nesnášel. Povídalo se ... už před několika lety ... že byl zamíchaný ve vlakové loupeži. Nikdy mu sice nebylo nic dokázáno, to je jasné, ale užil si své, než se na to zapomnělo, to mi můžeš věřit. Co je zač ta Maura Ryanová?"

„Je to ta nejkouzelnější dívka, jakou bys někdy mohl potkat. Nechce se mi věřit, že je v nějakém příbuzenském vztahu se skupinou těch grázlů."

„Přece víš, synu, jak se to říká. Přátele si můžeš vybrat, příbuzné však ne. Mám dojem, že chlap, který to řekl, nikdy nebyl v policejním sboru."

Terry se pokusil o úsměv.

"Tak na shledanou zítra."

Vklouzl do saka a vyšel z budovy. Deset minut seděl v autě, teprve pak odjel. Jeho nitro neustále vykřikovalo jedinou otázku: Proč?

Margareta a Maura vešly do malé lékárny. Obě měly volný den a dopoledne bezcílně prochodily od obchodu k obchodu. Dvacet minut sbíraly odvahu, než vešly do lékárny. Čekaly venku, až uvnitř nebudou žádní lidé. Konečně byly uvnitř. Maura měla pocit, že bude křičet. Za pultem stál Asijec.

„Já ... já, ráda bych se dověděla výsledek testu, prosím."

Drobný muž v úsměvu odhalil zkažené zuby.

"Zajisté, madam. Na jaké jméno?"

Mluvil se zděděnou zdvořilostí vlastní lidem z Pákistánu.

„Slečna ... chci říci, paní Ryanová."

Zazubil se na ni. Ach, v této zemi jsou jen samé paničky, pomyslel si. I ty, které jimi nejsou. Zašel dozadu a prohlédl testy, které došly dopoledne. Vrátil se do obchodu, soucitně se podíval na Mauru a řekl,

„S potěšením vám mohu říci, že test je pozitivní." Byla to odpověď, kterou ženy většinou slyšely nerady. "Jste ve třetím měsíci těhotenství."

Maura zvážněla. Za normálních okolností by se s Margarettou zasmály na účet tohoto muže. Napodobily by jeho hlas a řekly by, že má pusu plnou vajglů, což je obvyklý výraz pro zkažené zuby. Teď však zapochybovala, že se někdy ještě zasměje. Najednou měla strašný pocit, jako by jí někdo hlavu naplnil přehřátým vzduchem. Objalo ji strašné vedro, začala lapat po vzduchu. Zvedla ruku, aby si uvolnila blůzu ... Omdlela. Ještě před dopadem na podlahu zaslechla zdaleka vysoký a chraplavý hlas Margarety.

„Ach, můj ty Bože.! Dorazila ji ta prokletá zpráva Klesla jako mrtvá."

Maura procitla na malém divanu vzadu za lékárníkovým obchodem. Otevřela oči, zhluboka se nadechla a divila se, jak se podařilo těm dvěma malým lidem, kteří se na ni s takovou úzkostí dívali, donést ji sem. Margaretě tekly po tváři slzy a maskaru měla rozmazanou.

„Ach, Maws, tys mě ale polekala ... myslela jsem si, že ses s tím už vyrovnala."

Drobný lékárník ukázal na šálek horkého sladkého čaje.

"Vzpamatujte se, madam. Vypijte to, udělá vám dobře. Na duševní otřes je to to nejlepší. Vy jste, zřejmě, utrpěla hrozný otřes."

Podíval se zblízka na obě dívky. Maura se na malém divanu zvedla a uchopila šálek čaje. Šaty měla vyhrnuté až přes kolena a všimla si lékárníkova pozorného pohledu na její nohy. Rychle se šaty pokusila stáhnout a podařilo se jí při tom vylít čaj.

„Mám přítele, který může pomoci dámám, jako jste vy ... mladým dámám, které nemohou říci svým maminkám a tatínkům, co se jim přihodilo. Napíši vám jeho jméno a adresu. Tomu muži řekněte, že vás posílá pan Patel. Bude vás to stát jen osmdesát pět liber. Je to velmi levné."

Rychle se vrátil do obchodu. Obě dívky vytřeštěně hleděly, jak odchází. Maura měla pocit, že se octla v nějakém hrozném snu, který nikdy neskončí. Rozhlédla se po pokoji. Byl přeplněn krabicemi a balíky se šampony, dezinfekčními prostředky, odbarvovacími roztoky a všemožnými tajuplně vypadajícími přístroji. Jedinou příjemnou věcí ze všeho byla vůně ... borovicová vůně kostek do koupele a parfémů.

+Drobný muž přiběhl zpátky s kusem papíru.

"Ten pán je velmi dobrý, madam. Opravdu, velmi prima člověk."

Maura od něho vzala papír, protože nevěděla, co jiného by mohla udělat, a strčila ho do kabely. Muž neustále brebentil, až konečně Maura dopila čaj a vstala. Cítila se strašně. Muž jako by četl její myšlenky ukázal na malé dveře v rohu pokoje. V okamžiku, kdy Maura vstoupila na malinkou toaletu, se jí zvedl žaludek z vlhkostí a plesnivinou páchnoucích koberečků spolu se silným pachem moče. Na čele jí vystoupily studené kapičky potu. Setřela je hřbetem ruky a vrávoravě si přičichla k borovicové vůni kostek do koupele.

„Pojď, Mauro, měly bychom už jít."

Margareta ji vzala za ruku, poděkovaly drobnému muži a vyšly z obchodu. Chvíli šly mlčky, pak Margareta řekla:

"Mělas vidět toho vychrtlého malého teplouše, když se tě snažil zvednout na divan ... Kdybych neměla hlavu plnou starostí, vyprskla bych smíchy."

Maura si představila nesmyslnost situace a začala se smát. Margareta se přidala a za okamžik obě dívky vřeštěly smíchy. Kolemjdoucí se zastavovali a s úsměvem se na ně dívali, protože si mysleli, jak skvělý to musel být vtip. Smích Maury však měl nádech hysterie. Držely se jedna druhé a ječely, až se smích Maury změnil v hluboké trýznivé vzlyky.

„Co mám dělat, Marge?"

Margareta ji zavedla do malé kavárny. Zašla za tlustou znuděnou číšnici objednat konvici kávy a vrátila se ke kamarádce. Když se posadila, Maura zopakovala otázku.

„Co mám, k čertu, dělat? To přece zavání vraždou."

„Není toho mnoho, co můžeš dělat, Maws, jedině o tom všem říci. Lidem se to nakonec zalíbí. Vzpomínáš si na Ginu Blenkinsopovou? Uhnala si to s nějakým chlapem z klubu. Nu, pak měla děťátko a teď její maminka i táta to maličké zbožňují."

Maura se na svou kamarádku utrhla.

"No jo, ale dovedeš si představit Mickeyho? Jak při křtu drží dítě ... po jedné straně kostela kdejaký zločinec z Londýna a na druhé lepší polovičky vězňů z Vine Street? Pohni trochu tím svým pitomým mozkem, Marge. Toto nemluvně by bylo vítáno asi jako kus vepřového v synagóze."

Číšnice přinesla konvici kávy. Rozkládala hrníčky a podšálky. Obě dívky mlčky seděly, dokud neskončila. Když odešla, Margareta se pokusila znovu.

„Pořád nemůžu pochopit, proč neužíváš antikoncepční pilulky."

Maura vypila kávu a hrníčkem bouchla o podšálek.

„Nebuď směšná! Copak bych mohla jít k O'Reillymu? Hned by to šel vyklopit mámě!"

Margareta spolkla podrážděnost. Na Mauru zase padla jedna z jejích špatných nálad, ale Marge musela v duchu připustit, že kdyby se to stalo jí, asi by se chovala stejně. Zhluboka se nadechla.

„Přece jsem ti říkala, ať zajdeš za doktorem v Hampsteadu, kam chodím já. Dá ti odtučňovací tabletky ... všechno, co budeš chtít, pokud to můžeš zaplatit."

Maura převrátila oči a zahleděla se na Margaretu. Její váha byla choulostivá záležitost.

"Snažíš se snad zase dělat blbou srandu?"

„Ovšemže ne! Jenže, odtučňovací tabletky by teď pro tebe byly stejně ztrátou času, nemyslíš?"

Významně pohlédla na Mauřin pas. Ten pohled vrátil Mauru do skutečnosti a hned zanaříkala.

"Ach, Marge, co mám dělat?"

Hlas byl plný smutku. Položila si ruce na břicho. Někde v hloubi duše měla z toho malého života radost. Měla děti hrozně ráda. Bratrova dcera Carla byla pro ni vždy mladší sestrou. Nikdy nelitovala času, který s ní strávila. Maura věděla, že Janine své jediné dítě neměla nikdy opravdu ráda. Nikdy to však příliš nevadilo, protože Carla se přimkla k ní a k jejím bratrům. Věděla, že dítě, které v ní roste, bude nenáviděné, opovrhované, protože jeho otcem je policista. Největším mrakem na obzoru však pro ni nebyla reakce Terryho, ale Mickeyho. Bude chtít Terryho zabít za to, že spal s jeho sestrou, a když zjistí, že Terry je policista ... z té hrůzné představy se jí udělalo špatně. Zabije Terryho, pak ji - v tomto pořadí. Bude to brát jako osobní urážku. Pevně zavřela oči, aby z vědomí vytlačila bratrovu podobu.

„Řeknu ti, co udělám, Marge. Zajdu za Terrym a všechno mu řeknu. O děťátku ... o bratrech ... prostě o všem. Miluje mne, vím to. Mohli bychom se odstěhovat někam pryč. Vím, že bude stát při mně. Musí!"

Její hlas byl plný panického strachu. Margareta udiveně uvažovala, koho se řečmi o odstěhování snaží přesvědčit.

„Doufám, Maws, že bude při tobě."

Její hlas však zněl skepticky. Maura zanařikala.

"Ach, nedělej mi to horší. Mám už tak dost starostí."

Margareta natáhla ruce přes stůl a uchopila Mauřiny. Pevně je stiskla a usmála se na svou nejlepší kamarádku. Od pranice ve škole už spolu ušly hezký kus cesty. Ráda by měla trochu víc důvěry v Terryho Pethericka. Dost se jí líbil, ale nějak si nedovedla představit, že by zůstal u Maury. Možná jí chybělo vzdělání, ale byla přece jen dost chytrá na to, aby si uvědomila, že s ohledem na své zaměstnání Terry Petherick nebude stát o příbuzné, jako jsou Ryanové.

Rychle v duchu přeříkala Zdrávas Maria, jak to dělávala jako dítě, a modlila se, aby Maura nepohořela. Přestože část mozku říkala: Už pohořela.

***

Terry byl ve svém bytě v Islingtonu. Křeslo, na kterém seděl, bylo dárkem od Maury. Uviděli ho na tržišti Camden Market. Bylo velké, s vysokým opěradlem, čalouněné zelenou kůží. Zalíbilo se oběma. Místo na divanu se pak k sobě tiskli na křesle. Od té doby mnohokrát. Smlouvali tehdy s majitelem, smáli se při tom a žertovali, až dosáhli dohody. Křeslo pro dvě osoby pak získali za celých šest liber. Maura koupila senzační zelený a modrý brokát a ušila závěsy na okna. Pamatoval si, co mu tehdy napadlo, když ji pozoroval při šití: Je rozená hospodyňka.

Za několik měsíců známosti se do ní hluboce zamiloval. Do jejího úsměvu, neomalených ironických poznámek i do jejích neuvěřitelných ňader ... teď se musí rozhodnout a tím prověřit, jestli jeho láska je opravdu dost silná. Celý den cítil dotírání vnitřního hlasu, který se ho snažil přesvědčit, že kdyby ji opravdu miloval, vzdal by se práce a pak ... Ten hlásek ji obhajoval, nebyl však natolik silný, aby ho přiměl jít za šéfem a říci mu, kam si má jeho práci strčit. Logicky však musel přiznat, že kdyby ji opravdu miloval, určitě by to udělal.

Vstal a šel k oknu. Venku bylo chladno a na cestě kopal do míče nějaký osamělý chlapec. Náhle se Terry otočil od okna a šel do ložnice. Upřeně se zahleděl na postel. Právě tam se mu Maura oddala.

V některých chvílích ho děsila svou vášní. Nebyla dívkou, která se oddala snadno, to věděl. Cítil se jako mizera snad právě proto? Hluboko v nitru totiž věděl, že ve skutečnosti vůbec neexistuje možnost o něčem rozhodovat. Maura Ryanová byla předem ze soutěže vyloučena.

Vrátil se do malého obývacího pokoje a otevřel láhev Teacher's, kterou koupil cestou z práce. Potřeboval se napít čistého alkoholu. Nalil si velkou skotskou. Potřeboval něčím umlčet svědomí. Zarazil se. Už kdysi dávno se rozhodl něco s tím udělat, ale k uskutečnění svého rozhodnutí se nepřinutil.

Silně si lokl skotské, vděčný za pálivý pocit v hrdle. Jeho jedinou celoživotní touhou bylo: stát se policistou. S touto myšlenkou dlouho a usilovně studoval. teď musí volit mezi prací, kterou miluje, a ženou, kterou miluje. Žena však prohrává. Musí si to přiznat ... Ach, Bože! Kdyby byla sestrou kohokoli jiného, jen ne Michaela Ryana! Při pomyšlení na Michaela ucítil srdce bít až v krku. Zhluboka se napil whisky a opřel se v křesle. Všichni znají Michaela Ryana i jeho bratry - jsou až příliš neblaze proslulí. Povídá se, že jsou zapleteni nejen v drogách a děvkách, ale i ve zbraních.

A to ne v nějakých ve skladech přebývajících typech pušek s krátkou hlavní, ale v rychlopalných puškách, odpalovacích raketách, prostě ve všem, co potřebuje ve své výzbroji britská armáda.

Ježíši Kriste, jak se mu mohlo podařit dostat se k něčemu takovému! Začal se potit. Měl před sebou děsivý úkol, sestřičce Michaela Ryana dát kvinde. Sklenici v ruce si přiložil k čelu.

Celý den si dělal starost, jak to Maura přijme ... Jaká bude její reakce. Jak ji odmítnout mírně a zdvořile. Ve svém zubožením stavu myslel dosud jen a jen na Mauru. teď však jeho mysl ovládlo pomyšlení na jejího bratra. Kutálel sklenici po čele a vychutnával chlad skla. Bylo mu nesnesitelně horko.

Seděl opřený v křesle. Měl pocit, že se mu všechno v pokoji vysmívá. Dokonce i televizor v koutě. Nyní ho zaplavil hrozný pocit neblahé předtuchy. Vsadil by všechny peníze na to, že Michaelovi Ryanovi by se nelíbilo, kdyby se jeho sestra stýkala s policistou. Zavřel zase oči. Představoval si Michaela stojícího nad ním a vyhrožujícího mu fyzickým násilím. Najednou ztuhl. Uslyšel skřípavý zvuk klíče zasouvaného do zámku. Celé tělo ve střehu ztuhlo.

Představoval si, že do bytu se dobývá sám Michael Ryan. Ochromen strachem seděl v křesle, sklenici svíral tak pevně, že mu zbělely klouby na prstech. Každý nerv v těle se mu chvěl. Poprvé poznal chuť strachu. Jako by mu až do chřípí stouplo silné aróma horkého lepkavého a vyčpělého potu. Co když Ryan vzal Mauře klíč? Někdo je mohl vidět spolu. Sto různých myšlenek mu vířilo hlavou, skoro nedýchal a začala se mu točit hlava ...

Místo Michaelových těžkých kroků slyšel známý klapot Mauřiných podpatků, když vešla do chodby na ochozené linoleum. Zhroutil se do křesla jako roztrhaná panenka. Z čela mu pramínek potu stékal přes obočí na tvář. Tělo zachvátil pocit euforie. Je to Maura ... Maura ... To jméno mu v hlavě poletovalo jako kamínky v dětském kaleidoskopu. S úsměvem na tváři vešla do obývacího pokoje.

„Je ti dobře? Tváříš se, jako bys viděl ducha."

Neohrabaně vstal. Na nízký stolek odložil sklenici a šel jí v ústrety. Maura právě dávala klíč zpátky do kabelky. Natáhl ruku, vzal jí ho jemně z ruky a strčil do kapsy u kalhot. Maura se na něho upřeně zadívala.

„Proč jsi to udělal?"

V jejích velkých rozzářených očích se objevila stopa strachu. Pokusil se o úsměv, ale ten se změnil v úšklebek. Při pohledu na Mauru Terry neviděl její půvabnou a důvěřivou tvář. Viděl Michaela Ryana. Velmi rozzlobeného Michaela Ryana.

„Myslím, lásko, že to začínáme brát příliš vážně." Ta slova zněla nepřesvědčivě i jeho vlastním uším. "Myslím,

že bychom se měli trochu zchladit. Oba jsme přece mladí ..."

Jeho hlas se vytratil. Byl duševně tak na dně, že se jí nebyl schopen podívat do očí. Maura stála, jako by ji zasáhl blesk.

„Prosím?"

Její hlas zněl tiše a dotčeně. Terry raději přešel k oknu, protože se stále nemohl přinutit podívat se na ni.

„Ono to je vlastně velice jednoduché, Mauro ... nechci se ještě zaplétat. Chci být volný. Chodit i s jinými ženami. Nechci se ještě vázat."

„Chápu." Její hlas byl zakřiknutý, ale převládla v něm hrdost. „Smím se zeptat, kdy jsi k tomuto otřesnému názoru přišel? Žila jsem s představou, že jsi mým chlapem ... Mým mládencem, jestli se ti tento výraz líbí líp. teď najednou se dovídám, že j sem byla pro tebe pouhou souložnicí." Vztekle přeběhla pokoj a pevně mu natočila tvář k sobě. "Dovol, abych ti něco řekla, ty zatracený Terry, 'Chci chodit s jinými ženami' Pethericku! Já totiž jsem ..."

Zmlkla. Jak by mu teď mohla říci o děťátku? Pohledem bloudila po pokoji. Všechno se vyvíjelo špatně. Všechna tak pečlivě připravená slova jí najednou z hlavy vyprchala. Představa, kterou si vytvořila, jak ji Terry bere do náruče a deptá, že navždy, bez ohledu na cokoli, zůstanou spolu, jí mizela před očima jako křídou malovaný obrázek na dešti. Zbavuje se jí. Užil si trochu potěšení, ale teď se pro něho stala zapomenutou historií.

Bojový duch ji opustil stejně rychle, jak přišel. Současně se rozplynula i chuť nehty mu do krve poškrábat obličej. Cítila, že se jí hrnou slzy do očí, rychle je potlačila. Jestli musí odejít, odejde důstojně. Rozhlédla se po pokoji. V tomto malém bytě prožila tolik potěšení, jehož následek je v tomto okamžiku v ní. Má mu to říci?

Má mu to vmést do tváře? Přinutit ho, aby nesl zodpovědnost? Věděla však, že slova, která se jí formovala v hlavě, nikdy nevysloví. O dítěti mu nikdy neřekne. Utrápeně se sehnula a zvedla kabelku z podlahy. Ani si neuvědomila, že ji upustila. Obrátila se k odchodu, ale Terryho hlas ji zadržel.

„Maws, opravdu mne to velmi mrzí, věř mi."

Jeho hlas zněl upřímně. Hořce se usmála. Má v tom praxi, jeho slova opravdu zněla upřímně. Jenže minulou noc v posteli jí řekl, že ji miluje, a znělo to také upřímně. Ten prolhaný pokrytec! Aniž by se na něho podívala, řekla:

"Terry."

„Ano?"

Pukalo mu srdce. Puzena nenávistí sebrala odvahu a zbývající sílu, obrátila se tváří k němu a s nataženýma rukama k němu přiskočila. Cítila, že mu nehty drásá pleť. Cítila záchvěv radosti, když trpěl jako ona. Útok však stejně rychle skončila. Náhlý výbuch energie se vyčerpal.

„Můžeš jít do prdele, Pethericku!"

Viděla, že zvedá ruku k tváři, na níž mu krvácely čtyři hluboké škrábance. Její dlouhé jasně červeně nalakované nehty ho přinutily bolestí ucuknout.

„Nikdy mi nenapadlo, že ti někdy řeknu něco takového. Jsi sprostý, prohnilý mizera. Vzal sis mne a využil. A já jsem ti, Terry, tak věřila." Hlas se jí zlomil. "Ale ještě něco ti řeknu, hochu. Přijde den, kdy mě budeš chtít ... kdy mě budeš potřebovat. V ten den budeš litovat, protože i když budeš žít do sta let, nikdy nenajdeš nikoho, kdo by tě miloval víc než já."

S těmito slovy se od něho odvrátila, vyšla z bytu a zabouchla za sebou dveře.

Terry ji při odchodu pozoroval. V srdci věděl, že všechno, co řekla, je pravda. Zasloužila si mnohem lepší jednání. Byla jeho první láskou, první ženou, která mu ve všech směrech vyhovovala a on ji několika prostými slovy od sebe odhodil. Nijak ho nepřekvapovalo, že mu je do pláče. Slzy stékaly do škrábanců, které začaly pálit. Měl hrozný pocit, že současně s vyhoštěním Maury ze svého života zničil i něco v sobě samém. Viděl kapičky krve padající na košili, rozpíjející se v tmavě červené skvrny.

Najednou měl pocit, že ji nemůže nechat odejít. Běžel k oknu. Roztáhl síťový závěs a vyhlédl na ulici. Byla na druhé straně, hlavu měla zachumlanou v kabátě. Věděl, že také pláče. Neobratně se potýkal se starodávným závěrem okna, konečně ho otevřel, vyklonil se a co nejsilnějším hlasem na ni zavolal.

„Mauro ... Mauro ... vrať se!"

Vítr nesl k ní jeho hlas. Poznal, že ho slyšela, viděl její zaváhání, pak ale zrychlila krok a světlovlasou hlavu zabořila ještě hlouběji do límce kabátu. Díval se za ní, až zahnula za roh. Hukot projíždějících aut mu rval uši. Zatáhl hlavu do pokoje a okno zavřel. Dosud útulný pokoj najednou vypadal jako cizí a nepřátelský. Kam se podíval, všude viděl Mauru Ryanovou ... Viděl ji poletovat sem tam, zavěšovat závěsy, připravovat sendviče nebo choulit se k němu na jejich zvláštním křesle. Cítil její parfém i chuť jejího pižmem vonícího těla. Cítil ji všude kolem sebe. Sedl si do křesla.

Ještě pořád tam seděl a přemýšlel o ní, když mnohem později večer ztratil vědomí. Vypil celou láhev skotské.

Maura byla zdrcena. Kdyby jí někdy někdo řekl, že Terry ji takto odhodí, vysmála by se mu. 'Chci chodit s jinými ženami'. Ta slova jí stále zněla v hlavě. A zůstanou jí tam po celý zbytek života. Kdyby jí řekl cokoli jiného, třeba že ji nenávidí, nezapůsobilo by to na ni tak hluboce, jako právě tato slova. Nu, tak ať si chodí s jinými ženami! Doufala, že se od nich nakazí nějakou strašnou nemocí. Prošla kolem obchodu Angel a vydala se po Pentonville Road.

Na skutečnosti, že je těhotná, se nic nezměnilo. Napadlo ji, že se půjde utopit, pak to ale pustila z hlavy. Stmívalo se, dál bezcílně chodila a snažila se rozhodnout, co má dělat. Všude kolem ní chodily dvojice, držely se za ruce, smály se a líbaly. Zastrčila ruce hlouběji do kapes a šla dál, kam ji nohy nesly. V chladném večerním větru viděla jasně Terryho tvář a vzpomínala si na jeho ohleduplnost a něžnost. Najednou se octla na nádraží Kings Cross Station. Byla překvapena, že došla tak daleko. Po ulici jelo černé taxi. Přivolala ho a řidiče požádala, aby ji zavezl do Notting Hill. Na zadním sedadle se schoulila do kouta a oknem bez zájmu pozorovala ubíhající domy.

Po tváři jí stekla osamělá slza. Co nejrychleji ji setřela. S pláčem je teď konec, musí promyslet mnohem důležitější věci.

Taxikář se na ni přes rameno podíval a vesele se zeptal:

"Kam to má být v Notting Hill, drahá?"

„Lancaster Road, prosím."

Domů ale ještě nepůjde. Zajde za Margaretou. Ta jí bude umět poradit. Hlavu opřela o okno, na němž se vytvořilo jen docela nepatrné kolečko páry, protože její dech byl velice krátký. Cítila se osamělá a padal na ni strach. Dolní ret se jí chvěl, když se přemáhala, aby neplakala pod tíhou zklamání, životní prohry a vzteku. Příliš mnoho ho miluje.

„Je vám dobře, drahá?"

V hlase řidiče bylo znepokojení. Vztyčila se na sedadle a v zrcátku nad předním sklem viděla jeho pohled. Obdařila ho krátkým dětským úsměvem.

"Ne, nejsem v pořádku, nejsem."

Měl širokou dobromyslnou tvář.

"Něco vám řeknu, děvče. Podle výrazu ve tváři máte potíže s milým. Pamatujte si, že my chlapi za žádné trápení nestojíme."

Zasmál se své duchaplnosti. Maura se podívala zadním oknem, pak se přinutila k širokému úsměvu.

„Já to vím až zatraceně dobře!"

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Michael Ryan byl se svým milým Jonnym Fenwickem v nočním klubu Valbonne v Kingly Street. Bylo všeobecně známou skutečností, že Michael Ryan je 'buzík'. Do tváře by si mu to ale nikdo nedovolil říci.

Důvěru ulice k němu to však nenarušilo, i když buzeranti byli známí jako odporní mizerové. Byli to lidé povahově deformovaní a bylo lepší s nimi vycházet dobře. K výpraskům buzerantů nedocházelo, když se v ulici objevil Michael Ryan. Často chodil v doprovodu ženy a uváděl své přátele i protivníky ve zmatek.

Byl to však jen důkaz o jeho neustále se měnících náladách. Se svými přáteli jednal jako se svými milenci. Jednou se rozhodl tak, podruhé jinak.

V této době měl hlavu popletenou mladým Jonnem Fenwickem. Byl to hezký chlapec s kudrnatými hustými blond vlasy a velkýma, daleko od sebe položenýma očima. Mickey ho ubytoval v bytě a platil mu přiměřenou částku. Jonny se tak stal vlastnictvím Michaela Ryana se vším všudy. Velice se mu to líbilo, rád se s Michaelem ukazoval. Dnes večer však měl před sebou jisté dilema. Zaslechl totiž nějaké klepy týkající se Michaelovy sestry a nebyl si jistý, jestli mu to má nebo nemá říci. V žádném případě si to nechtěl u Michaela rozházet, kdyby se ukázalo, že to není pravda. Michael byl ale ten večer v dobré náladě, sršel smíchem a vtipy. Jonny se rozhodl to risknout. Současně mu chtěl říci o té potvoře Tommym, který se na něho tak sentimentálně dívá a Michael něco takového neměl rád. Jonny to použije jako záminku a odvede ho od Tommyho z baru! Poklepal Michaelovi na ruku.

„Co je, kamaráde?"

Michaelův hlas byl vřelý.

„Jde o něco soukromého, Mickey. Zaslechl jsem dnes jistou novinku ... Tady o tom nechci mluvit."

Významně se podíval na Tommyho a sevřel rty. Michael přikývl.

„Pojď, posadíme se."

Sebral skleničky a zavedl Jonnyho k prázdnému stolu, kde je nikdo nemohl slyšet. Jonny se posadil, zkřížil nohy, obě ruce položil na koleno a teatrálně se naklonil k Michaelovi.

„Týká se to člena tvé rodiny. Nejdřív mi ale slavnostně přísahej, že se nerozčilíš."

Michael přivřel oči.

"Ovládnu se. Raději mi už ale řekni, co jsi slyšel."

Jonny si dívčím pohybem odhrnul vlasy z očí a řekl:

"Předem tě žádám o prominutí, Michaeli."

Ten zaskřípěl zuby.

"Do prdele, Jonny, tak ven s tím. Nemám čas celou noc."

Jonny si nervózně olízl rty. Nebyl si v tomto okamžiku zcela jistý, jestli se rozhodl správně. Michael o své sestřičce vždy mluvil jako o kombinaci Panny Marie a královny. V žádném případě nemohl vyslovit jediné slůvko proti ni.

„Jde o tvou sestru ... Má milence."

Michaelovo napětí se uvolnilo.

"To je všechno? Koho?"

Jonny se napil džinu s tonikem, než odpověděl.

"Policistu z Vine Street."

Michael se tvářil, jako by do něho narazil autobus.

„Cože?"

„Mluv tiše! Přece nechceš, aby se to dověděl celý svět! Je to mladý detektivní konstábl. Pamatuješ si na mého přítele malého Mo, na toho tlustého teplouše z Kensingtonu?"

Michael přikývl.

„Má nějaké přátele ve Vine Street, no, já bych je spíš nazval zákazníky. Řekl mu to jeden z nich. Prý nějaké vysoké zvíře ... někteří chlapi ho jmenovali Murphy ... mu dnes podrazil nohy a řekl vedoucímu inspektorovi, že ho

viděl ... s tvou sestrou. Zřejmě z toho byl velký kravál. No, malý Mo mi to zatelefonoval. Napadlo mi, že bys o tom měl vědět."

Michael upřeně hleděl na Jonnyho, aniž by ho vnímal. Vztekem byl celý rudý. Ta intrikářská malá čubka! Přímo jemu pod nosem se povaluje s jakýmsi poldou. Pocítil hrozné nutkání zakroutit jí krkem.

„Zatelefonuj malému Mo a zjisti jeho zákazníky. Jména, hodnosti a všechny podrobnosti. Vyřiď mu ode mne, že bude-li hrát opatrnickou kartu a nekápne božskou, zlomím mu ten jeho zasraný krk."

Jonny přikývl.

"All right, Mickey. Udělám to hned ráno jako první věc."

Michaelem lomcovala strašlivá zuřivost. Domů Maura nikdy žádného mládence nepřivedla. Do jeho uvažování se vloudila malá myšlenka, která mu říkala: 'Nu, nepřivedla. To je přece samozřejmé. Měla tolik rozumu, aby do zločinecké rodiny nevodila policajta. Mohl by teď odtud odejít a jednoduše ji odrovnat. Ale jednu dobrou věc to přece jen přineslo. Nabízel se mu prostředek k vydírání několika buzerantů v policejním sboru. To pomyšlení ho velice potěšilo.

„Podívej, Jone, musím teď odejít do svého klubu. Uvidíme se později večer."

Jonny nasadil svůj nejlepší úsměv. Jako posel špatné zprávy měl strach, protože Michael byl schopen si zlost vylít na něm.

„All right, Mickey, lásko."

Zachvěl řasami, jak by to udělala žena. Michael při pohledu na něho prožil jednu z bleskových změn své nálady. Mírně se usmál a uvažoval, co tomu chlapci asi probíhá hlavou. Prstem se dotkl Jonnyho tváře a řekl:

"Chovej se rozumně."

Jonny vážně odpověděl.

"Nemám nic moc na výběr, že?"

Michael mu láskyplně objal ramena a odešel z klubu. Cestou do Dean Street uvažoval o Jonnyho zprávě. Zdaleka ho zdravil vrátný klubu Pink Pussycat, lhostejně mu zamával v odpověď.

Jeho sebevědomá chůze a zasmušilý výraz byly známé po celém Soho. Na rozdíl od svých vrstevníků Michael necítil potřebu mít osobní ochránce. Jeho formát spolu se skutečností, že nosí zbraň, byly dostatečným varováním pro každého potenciálního vraha. Jako první muž, jakýsi šlechtic West Endu, se zatím nedostal do vážného ohrožení. Zosobňoval obchod - to bylo největší vyznamenání, které mu zločinecké podsvětí mohlo přiznat. Cestou do klubu ho zdravili nahánědi, dostihoví špezi, prostitutky, vyhazovači i pasáci.

Přešel přes Shaftesbury Avenue do Dean Street a zpomalil krok. Jestli se tu Maura potlouká s nějakým špinavým policajtem, zabije ji. Nebojoval přece od svých sedmnácti let jen proto, aby mu to teď jeho malá sestřička rozfofrovala. Vztekle zaskřípal zuby. Zbožňoval ji, dal by jí cokoli na světě, o co by si řekla.

Nedovolí ale, aby se stýkala s takovým chlapem. Nikdy! O tom poldovi si zjistí všechno potřebné a v zárodku tento vztah zničí. Do klubu Le Buxom se vřítil ve čtvrt na jedenáct.

Klub se právě probouzel k životu. Své nápoje popíjelo několik náhodných klientů. Byli to 'víkendoví nájezdníci' - tu přezdívku dostávali muži, kteří si jako státní zaměstnanci nebo bankovní úředníci ušetřili něco ze svých hubených příjmů a jednou za měsíc si do Westu zajeli na drink, sex a vzrušení. Zkušená prostitutka je na míli poznala podle konfekčních obleků nebo botů od Freemana, Hardyho a Willise. Starší ženy k nim tíhly s jistotou, že to s nimi bude snadné. Ti muži totiž měli velký strach z manželek a policie, proto neměli zájem způsobit sebemenší problémy. Zřídkakdy byli hrubí a s ohledem na omezené finanční prostředky nemohli být vybíraví. Jediným těžko řešitelným problémem pro klub bylo to, že si koupili jedinou láhev šampaňského a vydrželi při ní celý večer až do odchodu poslední striptérky. Víkendoví nájezdníci byli jedinými klienty, kteří dbali na to, aby ženy u jejich stolu své šampaňské vypily.

Michael se rozhlédl po klubu. Byl z poloviny prázdný. Všiml si Bennyho, sedícího u stolu s jednou z mladších děvčat, s hezkou kočičkou láskyplně nazývanou Pussy. Michael se usmál, přestože měl vztek. Benny ho měl jako vždy vzhůru. Při příchodu každé nové společnice Benny vždy čekal s ptákem v pozoru. V konkurenčních klubech koloval prastarý vtip, že bez Bennyho by Le Buxom už dávno zkrachoval. Michael se zastavil u nabízecích sedadel.

Děvčata na nich mlčela. Michael měl takový vliv na lidi. Děvčata s ním mluvila jen zřídkakdy, a to jen když je sám oslovil. Ovzduší bylo husté pachem levných parfémů. Michael jim jen pokynul na pozdrav, šel do foyeru a nahoru do kanceláře.

Geoffrey, Leslie a Garry byli už uvnitř a popíjeli. Pozdravil je a nalil si velké brandy. Posadil se k psacímu stolu a podíval se na Garryho. Jestli o potulkách Maury někdo něco ví, pak jedině on.

„Víš, jestli má naše Maura nějakého mládence?"

Garry se překvapeně podíval na bratra.

"No, a co když má? Po tom nám nic není."

Michael vyskočil a srazil Leslieho ze židle, když se kolem něho hnal ke Garrymu. Chytil ho za košili na prsou a prudce ho vytáhl z židle.

„Nic nám po tom není', říkáš ... Dnes večer jsem na ulici zaslechl, že se naše sestra potlouká s nějakým špinavým poldou!"

Mrštil Garrym zpátky na židli. Kypěl zlostí. Jestli nedostane odpověď, vzteky praskne.

Leslie hleděl na Garryho, lapajícím po dechu. Nebylo nejmenší pochybnosti ... Mickey je opravdu hrozný hajzl. Nikdo se ho neodváží ani dotknout, protože představuje kšeft. Dobrý kšeft.

„Kdo ti to řekl, Micku?" Geoffrey se neúspěšně pokusil zmírnit napětí.

„To je fuk, kdo mi to řekl! Stačí, že jsem to slyšel. Chci, abyste vy dva" - ukázal na Leslieho a Garryho -

"abyste zjistili, co je na tom pravdy."

Geoffrey se pokusil znovu.

"Takže to není jisté? Chci říci ..."

Michael se zašklebil a zařval na bratra.

"Do prdele, Geoffreyi ... já přece na všechno nepotřebuji zprávu na vládním papíře. Chci znát pouze fakta! teď k sakru udělej, co jsem ti řekl."

Leslie a Garry vyšli z místnosti. Když se Michael dostal do takové nálady, nebylo možné se s ním dohadovat.

Geoffrey si nalil brandy. Byl-li Michael tak rozčilený, nebylo vhodné projevovat vlastní názor. Michael jedním hltem polkl brandy a zašklebil se.

"Co si o tom myslíš ty, Geoffreyi?"

Jeho hlas byl opět klidný.

„Kdo ti to řekl?"

„Jonny."

Znělo to opatrně.

„V tom případě ... ani náhodou. Ne naše Maws".

Jeho hlas byl zamítavý. Neměl Jonnyho rád. Nelíbilo se mu, že Michael je homosexuál, i když to nikdy neřekl nahlas.

Michael si přesně domyslel, na co Geoffrey teď myslí.

„Vím, že nemáš Jonnyho rád. Je to neurvalec. Ale řeknu ti tolik - při všech svých chybách není lhář. A ještě jedna věc ušla tvé pozornosti ... většina lidí ani neví, že máme sestru."

Geoffrey strávil jeho slova a sledoval Michaela, jak si sedá ke stolu a kouše si nehet na palci. Geoffrey ze zkušenosti věděl, že Michael by tam tak vydržel sedět po celé hodiny. S povzdechem si nalil další dávku brandy. V zájmu Maury doufal, že informace o ní není pravdivá.

Leslie a Garry dole Bennymu řekli, co se stalo. Ještě seděl s Pussy, noc už však pomalu ztrácela své kouzlo. Děvče vycítilo, že Benny o ni přestává mít zájem a začalo ho hladit po stehně a koulet na něho očima. Usmál se na ni šibalským úsměvem, kterým dovedl obměkčit i nejzatvrzelejší srdce.

„Pussy."

Jeho hlas byl mazlivý.

„Ano?"

Podívala se mu do očí. V jejich modré hloubce se zrcadlily její rysy.

„Pojďme, ano?"

„Dobře."

Vstali současně. Benny se chtěl ztratit dřív, aby Michael ještě po něm něco nechtěl. Pro svého nejstaršího bratra by udělal mnoho, ale pokud šlo o sestru, nechtěl se nijak zúčastnit tohoto honu na čarodějnice. Sebrali si věci a odešli z klubu. Benny venku přivolal taxi, skočil dovnitř a Pussy zatáhl k sobě. Blízko za Leicester Square je malý hotel, kde se s ní může na noc ukrýt. A to měl v úmyslu udělat. Napadlo mu sice, že by mohl zazvonit domů a sestru varovat, ale vzápětí to pustil z hlavy. Rozhodl se nemít s tím raději nic společného.

Dívka se k němu přitulila na zadním sedadle taxi a Benny poprvé v životě zvědavě uvažoval, bude-li schopen ho ten večer postavit do pozoru.

Podle toho, jak se cítil, by asi na jeho postavení potřeboval Charlese Atlase.

Garry a Leslie vystoupili z auta. Šli navštívit dalšího policistu. V uplynulých dvou hodinách to byla jejich druhá návštěva. Ta první byla u mladého policejního konstábla, kterého dotaz překvapil. Odešli, aniž by se o záletech Maury dověděli víc, než věděli. Dali mu dvacet liber, aby pozorně sledoval, co se kolem něho děje. Muž, za nímž šli teď, byl seržant na policejní stanici v Notting Dale. Na výplatní listině Ryanů byl už asi pět let, teď měl ukázat, že si své peníze zaslouží.

Zabouchali na vstupní dveře. Bylo už skoro půl jedné. Malý řadový domek byl ponořen ve tmě. Nahoře se objevilo světlo a v okně se ukázala prošedivělá hlava seržanta Pottera.

„Kdo tam je, k sakru?"

Krátkozrace se díval dolů.

„Tady Leslie Ryan. Potřebuji s vámi mluvit, seržo."

Leslieho hlas zněl jako divadelní šepot. S mručením a vzdycháním se starý muž vrátil do pokoje. Leslie a Garry ho slyšeli dupat po schodech. V chodbě se rozsvítilo světlo, pak se otevřely dveře.

„Na co si to hrajete, k čertu? V takové době se chodí na návštěvu?"

Garry a Leslie vešli do chodby.

„Máme několik otázek a odpovědí na ně chceme od vás."

Starý muž se potměšile usmál. Měl neurčité podezření, že ví, na co se přišli zeptat.

"Netýkají se ty otázky náhodou vaší sestry?"

„To je pravda, seržo. Tak co o ní víte?"

Garryho hlas zněl výhrůžně a muž si uvědomil, že na okamžik zapomněl, s kým jedná. Olízl si rty. Začal mluvit pokryteckým hlasem.

"Tak poslouchejte ... Do dneška jsem nevěděl nic, na to přísahám. Do Notting Dale mi zavolal jeden přítel, který je teď na Vine Street. Řekl, že jeden z detektivů provedl blbost. Byl zavolán na koberec, protože šoustal - chci říci, scházel se s vaší sestrou."

Špalkovitými, od tabáku zahnědlými prsty si nervózně hrál se šňůrou kostkovaného županu. Leslie a Garry jen

tiše stáli a upřeně na něho hleděli. Muž začal blábolit.

"Čestně, hoši, nenapadlo mi, že by vás to zajímalo. Chci říci ... předpokládal jsem, že o tom všechno víte."

Dostával se do stavu zoufalství.

„Jak se ten chlap jmenuje?"

„Ten, který mi volal, nebo milenec vaší sestry? Promiňte, chci říci mládenec."

Garry otráveně přivřel oči. Mluvil pomalu a opatrně.

"Kdo je muž, který volal?"

„Ach, to je jeden starý kamarád."

„Nehrejte si se mnou!" Garry s ním smýkl po chodbě. "Chci jenom jeho jméno, ne jeho posraný životopis. Tak kdo to je?"

Starý muž upadl na schody, teď seděl a díval se na oba hochy. Seshora zaslechl manželku, vstávající z postele. Vzápětí se po schodech nesl její pronikavý nosový hlas.

"Kdo je tam, Alberte? Tady to duní, jako by tam bylo stádo slonů."

Muž zasténal. Nic teď nepotřeboval méně než manželku strkající nos do něčeho, po čem jí nic není.

„Nikdo, drahá. Jde o policejní záležitost. Vrať se do postele."

„Tak jim řekni, ať mi nezahnojí podlahu těmi svými křoskami."

„Řeknu."

Leslie se musel přemáhat, aby se nezasmál.

"To jméno informátora!"

„Chlap jménem Jones ... Je detektivním seržantem ve Vine Street."

„Je spolehlivý? Mám na mysli, jestli lze věřit tomu, co řekne. Mluví pravdu?"

„No jo. Starý Jones je báječný chlap. Věřil bych mu i kdyby mi tvrdil, že osobně viděl satanáše. Není to chlap, který si vymýšlí."

Garry se ironicky zasmál.

"Tak to by byla v policejním sboru novinka. Myslel jsem, že jste musel dokázat kvality prolhaného bastarda, než vás přijali."

Albert sevřel rty. Přestože se nechal nachytat, stále byl hrdý na to, že je policistou.

„Jak se jmenuje chlap, který se scházel s mou sestrou?"

„Petherick. Detektivní konstábl Terence Petherick."

„To je všechno, co jsme chtěli vědět. Můžete se vrátit do postele ke svým vytahaným ceckům."

Před odchodem Leslie starému muži podstrčil desetilibrovou bankovku.

„Poslyšte, seržo, ještě potřebujeme jeho adresu. Jestli se vám ji podaří zjistit, bude u mne na vás čekat dvacet pět liber, all right?"

„OK, synu." Všechna otrávenost byla zapomenuta. S dvaceti pěti librami se dá leccos udělat. Když se to tak vezme, uvažoval, tu informaci stejně dřív nebo později zjistí, takže proč bych si je nezasloužil?

„Budu špicovat uši, nemějte obavy."

Zavřel za nimi dveře. Skoro současně se znovu ozvala manželka.

"Al ... berte!"

Jeho jméno dovedla zazpívat tak, že se její hlas nesl do vzdálenosti tří mil.

„Přestaň s tím kraválem, ty praštěný blázne!"

Manželka, s nedůvěřivým výrazem ve tváři, seděla na posteli. Lokny vlasů měla kolem hlavy rozložené jako helmu. Mohutná hruď se jí trhavě zvedala, rty měla sevřené v nelítostné lince. Se škodolibým zábleskem v oku stáhla ze sebe pokrývku, vystrčila nohy z postele, zasunula je do trepek, vstala a zpod postele vytáhla velký nočník. Z ložnice vyšla na odpočívadlo. Jakmile manžel vystoupil nahoru, obsah nočníku mu vylila do tváře ... to ho naučí odpovídat jí na otázky.

Manžela nechala stát s rozmočenou bankovkou v ruce a vrátila se do ložnice. Muž si odplivl. Jenom Gladys má odvahu na něho vylít nočník. ať jdou Ryani do prdele! Kdyby ho nevytáhli z postele, nic takového by se nestalo.

Garry a Leslie jeli zpátky do Dean Street. Byla přesně jedna hodina. Ke klubu přijeli pět minut po půl druhé. A za pět minut tři čtvrtě na dvě to začalo.

Maura ležela v posteli. Bylo skoro půl třetí ráno a ke spánku nebyla o nic blíž, než v devět hodin, kdy šla do postele. V hlavě jí vířily různé myšlenky, které měly nalézt východisko z nepříjemné situace. Žádné nenalézala. O všem si popovídala s Margaretou, ale ani jedné z nich nenapadlo, jak problém vyřešit.

Problém, který v mysli Maury nabýval stále větších rozměrů. Byla v rozpacích. Kdyby rodině řekla, kdo je otcem, skončilo by to vraždou. Obzvláště, kdyby jim řekla, že ji nechal. Ale ať jí Terry jakkoli ublížil, nechtěla v žádném případě zapříčinit jeho smrt. Jak Mickeyho znala, jinak by to nedopadlo. Položila ruce na břicho. Má v sobě malinkého človíčka, nový život, který čeká, až ho přivede na svět. Převrátila se na posteli. Přikrývku i prostěradlo měla zmuchlané kolem sebe.

Jak se s ní mohl takto rozejít? Stále se z toho nemohla vzpamatovat. Myslela si, že až se tu novinku dozví, bude štěstím bez sebe. Představovala si, jak ji v náručí zvedá a polibky od ní odhání všechen strach. Říká jí, že ji miluje, že se vezmou a odejdou pryč, daleko od jejích bratrů, do Skotska nebo kamkoli jinam. V posteli a ve tmě teď však věděla, že její představy byly jenom dětským fantazírováním. Terry jí už nepotřebuje o nic víc, než své auto. Když klobouk zestárne, vymění se za nový.

Ucítila známé palčivé slzy. Nu, od ní se o dítěti nic nedoví. Nebude se ponižovat. Když nechce ji, nechce ani dítě. Co ale udělá s děťátkem? Nedovedla si samu sebe představit v roli svobodné matky, z které si sousedky dělají

vtipy. Kdyby to byl kdokoli jiný, bratři by mládence nachytali doma, dali by mu pořádný výprask, ale pak by velmi energicky zorganizovali svatbu. Jenže tuto situaci takhle snadno nebylo možné vyřešit. I kdyby si ji Terry chtěl vzít, Michael by vzbouřil nebe i peklo, jen aby svatbě zabránil.

Polilo ji horko a odhodila pokrývku. V krátké nylonové košilce vypadala mnohem svůdnější, než tušila. Dlouhé hladké nohy měla na posteli roztažené a ruce tiskla k ňadrům. Dlouhé vlasy si rozčesala před odchodem do postele. teď, rozprostřené kolem hlavy, jí dávaly éterický vzhled anděla.

Hlavu na polštáři otáčela ze strany na stranu. Ach, proč na ni přišlo takové trápení. Je přece dost na tom, že je těhotná. Znovu se obrátila na posteli. teď byla tváří k oknu. Hleděla do tmy prozářené jen pouličními světly. Před chvílí se modlila k Neposkvrněnému Početí Panny Marie a k svatému Judovi, patronu naděje! Nad postelí viselo Posvátné Srdce, velká zlatá nádoba pulsující mimo Kristovo tělo. Už roky na ni Kristus laskavě shlíží. Začala se modlit k němu. V pološeru viděla jeho zářící srdce. Začala mumlat eucharistickou modlitbu.

„Otče, vskutku jsi svatý a vše, cos stvořil, tě velebí."

Během modlitby uslyšela jet po Lancaster Road auto. Jeho hlavní světla vrhla stíny na strop ložnice. Když zhasl motor, správně usoudila, že přijeli bratři. Slyšela je vcházet do domu, modlila se však dál.

„Všechen život, všechna svátost pochází od tebe ... "

Šli po schodech. Slyšela dupot botů.

„Skrze Tvého syna, Ježíše Krista, našeho Pána."

Dveře ložnice se rozletěly a rozsvítilo se světlo. Schoulila se v posteli a před náhlou září si oči zaclonila rukou. Michael a Geoffrey se jako andělé pomsty zastavili u postele. Přivřenýma očima se na ně podívala.

"Co se děje?"

„Právě to jsem se chtěl zeptat já tebe."

„Nevím, o čem mluvíš, Mickey. Nic jsem neudělala!"

Její hlas byl plný strachu. Jedním skokem se octl u Maury, chytil ji za vlasy a hlavu jí strhl dozadu.

"Ty zatracená děvko! Ty máš odvahu potloukat se s jakýmsi špinavým poldou?"

„Ne ... Mickey, přísahám!"

Hystericky ječela strachem.

„Nelži, děvko."

Přiblížil tvář k její. Cítila jeho dech, když se na ni rozeřval.

„Tvůj milenec dnes dostal ultimátum, Mauro. buď holku, nebo práci. Pokud vím, vyhrála práce."

+Mauře se zatočila hlava. Tak proto se jí zbavil! Proto jí vzal klíč! Věděl, kdo je!

„Zavolali ho do šéfovy kanceláře a tam se dověděl, z jak zločinecké rodiny pocházíš. Kvůli tobě jsem se teď stal terčem posměchu na londýnské policii. A pod vousy se budou smát všichni lumpové odtud až po Liverpool. Nejraději bych tě zabil!"

Maura ho ale neposlouchala. Myslela jen na to, že když k Terrymu přišla, věděl o ní všechno. Tu hlubokou trhlinu mezi nimi ve skutečnosti vytvořilo jméno Ryan. Někde hluboko v nitru jí začalo klíčit zrnko opovržení. Byla to její rodina, o kterou nestojí, ne ona sama. Dokazovalo to sice, že ona roztržku nezpůsobila, ale místo, aby ji to potěšilo, najednou pocítila strašlivé opovržení vůči němu.

Ten zbabělý mizera! Ten špinavý zbabělý mizera ... Neměl ani tolik odvahy, aby jí řekl, proč se jí zbavuje. Řekl, že se chce stýkat s jinými ženami, přestože ve skutečnosti měl na mysli: bojím se tvých bratrů. Zničil ji a neměl ani tolik slušnosti, aby jí podle pravdy řekl, proč to dělá. Nosí v sobě jeho dítě. Ovoce jejich tak zvané lásky. Kdyby teď vkročil do pokoje, nedala by Michaelovi šanci. Sama by ho roztrhala na kusy. Zbabělý Terry Petherick by byl mrtvým mužem a nebyli by to její bratři, kdo by ho zabil.

Michael a Geoffrey fascinovaně hleděli, jak se mění výraz její tváře.

„Nechte mě samotnou!" rozkřičela se na Michaela, protože z něho ztratila všechen strach při představě, co jí udělal Terry. Michael přikrčil ruku s připravenou pěstí. Dříve však, než ji udeřil, ozval se hlas Sáry.

„Hej! Co to tady děláte za bordel? Je zázrak, že jste nevzbudili celou pitomou ulici."

Zorientovala se a rozběhla se k synovi. Postavila se na špičky, chytla Michaela za vlasy a třásla s ním jako pes s kořistí.

„Opovaž se vztáhnout ruku na svou sestru, ty beznadějně praštěný syčáku! Pusť její vlasy dřív, než jí je vytrhneš."

Pěstí bušila do Michaelovy hrudi. V té chvíli se projevil jeho hluboký cit k matce, protože ji neuhodil, místo toho Mauru odhodil na polštáře.

„Mami, vrať se do postele a nech mě to vyřešit."

„Ne, k sakru, nikam nepůjdu!" Podívala se na manžela, který vešel do pokoje za ní. "Tak mu řekni, ať ji nechá."

Vzala dceru do náruče. Benjamin byl, jako obvykle, napůl opilý. Na všechny v pokoji se díval s opileckou poťouchlostí, vůbec se nedokázal soustředit a jen mávl na manželku.

"Nechej Mickeyho. On ví, co dělá."

Sára se přestala ovládat.

„To je ono, Bene, dělej si co chceš. Jako vždy. Sval svou zasranou zodpovědnost na někoho jiného. Tentokráte na vlastního syna. Ty ožralá svině! Táhni mi z očí!"

Planoucí pohled obrátila na Mickeyho.

„Teď mi konečně řekni, co se tady děje. Tvůj otec by z tebe měl možná strach, ale já ne. Nikdy se nebojím ničeho, co vyšlo z mého vlastního těla, dobře si to pamatuj. Tak dělej, čekám. Co se tu děje?"

Geoffrey odpověděl za něho.

"Stýká se s policajtem."

Jediným zvukem v pokoji bylo Mauřino vzlykání. Sára ji jemně pohladila po vlasech a sedla si k ní na postel.

„No a co? Proč by vás to mělo tak vzrušovat? K čertu, kdo si myslíte, že jste ... Krayové? Nejste ničím, slyšíte mě. Ničím! Venku na ulici jste možná tvrdí chlapi, tady však ne ..." Volnou rukou se rozmáchla po pokoji. "... tady jste jenom mými chlapci. Ničím jiným. Nikdy mi nenapadlo, že se dožiji dne, kdy vztáhnete ruku na vlastní sestru."

Sára si uvědomovala, že mluví, jen aby na ně udělala dojem. Znala své chlapce dost dobře a věděla, že se jich všichni bojí.

V kůlně na uhlí našla zbraně a seděla vedle svých synů v soudní síni. Dokonce se o nich dočetla i v novinách. V News of the World byl před několika týdny článek o klubech se společnicemi v Soho a jeden z vyjmenovaných klubů patří jejímu velkému, krásnému synovi.

Synovi, k němuž v poslední době cítí stále méně lásky. A jako vrchol všeho se stane toto - její jediná dcera, její pýcha a radost je napadena doma. Jen proto, že se stýkala s policistou. Se slušným mužem, což je víc než pravděpodobné. Věděla ale, že dceřina láska je stejně odsouzena k záhubě. Podívala se na Mauřinu slzami zalitou tvář.

"Je to pravda, Mauro?"

Maura přikývla, protože nebyla schopna matce lhát. Benjamin, jako by nabyl vědomí, řekl:

"Ach, můj ty Bože!"

Sára se k němu otočila jako vzteklý pes.

„Já ti dám, ‚Ach, můj ty Bože'. Tvoje dcera je slušná holka. Krucifix, vždyť je zázrak, že se z ní nestala kurva, když byla vychovávana ve společnosti takové sebranky. Všichni jste kurevníci, všichni!" Její hlas byl nasáklý slzami. "Po ulici nemůže jít se vzpřímenou hlavou, protože všichni o vás všechno vědí ... každý ví, že moji synové jsou úspěšnými kuplíři."

Obrátila se k Michaelovi.

„Nu, chlapče můj, doufám, že se ti v tomto životě dostane zasloužené odměny. Že draze zaplatíš za všechno, co jsi udělal. Za nevinné životy, které jsi zničil a za smrt mého Anthonyho. Z ní jsem vždycky obviňovala tebe." Kývla hlavou na Michaela. „Kdyby nepracoval pro tebe, byl by teď doma se mnou.

Náhodou jsem se taky dověděla, že jsi buzerant, Michaeli Ryane. Slýchávám, že takoví bývají na své matky velmi hodní. Tak možná bys mne mohl udělat šťastnou tím, že z tohoto domu vypadneš a už se nevrátíš. Odejdi a žij si se svým milencem a vezmi si s sebou taky tady toho malého lumpa!"

Ukázala na Geoffreye.

„Ano, tebe. Vždy jsi mu chodil v patách a snažil ses napodobovat všechno, co dělal on. I při odchodu z domu mu můžeš jít v patách. Jděte. Vypadněte, oba!"

Michael hleděl upřeně na matku, jako by jí narostla druhá hlava. Vždycky ji zbožňoval a žil pro ni. Jestli se ona obrátí k němu zády, nezůstane mu už vůbec nic. Přistoupil k ní a lichotivě vemlouvavým hlasem řekl.

„Maminko? Nedělej hlouposti, mami ... Já přece nechci od tebe odejít."

Sára ho přerušila.

"Je to vynikající jedinec, jakého jsme vychovali, co říkáš Benjamine. Krutý, sadistický maminčin chlapec."

Zvedla ruku a odstrkovala ho.

"Jdi mi z očí, Mickey. Obrací se mi z tebe žaludek. Pokud své násilnosti děláš mimo tento dům, nemusím si toho všímat, ale dívat se, jak napadáš vlastní sestru ... a to je skoro ještě dítě. Pokud jde o mne, já jsem s tebou skončila. teď vypadni."

Obrátila se k němu zády a Mauru pevně přitiskla k hrudi. Michael stál jako omámený. Geoffrey šel k němu, něžně ho vzal za ruku a vyvedl ho z pokoje. Nikdo si nevšímal otce, který na manželku hleděl jako na někoho cizího. Ještě nikdy za všechny roky manželství od ní neslyšel napovídat toho tolik najednou. Slyšel bouchnutí vstupních dveří. Pomalu se od manželky odvrátil a vrátil se do pokoje. Maura a Sára vzlykaly spolu.

„Ach, maminko ... chudák Mickey!"

I po tom, co se stalo, Maura pro něj v srdci nacházela slitování. Poznala ale, že matka je pro ni tím nejdůležitějším v životě. Za celé knihy hovořilo to, co Michaelovi řekla a co si on nechal od ní líbit. Každý jiný by byl dávno mrtev.

„Nestojí za sebemenší politování, Maws. Není o nic lepší než divoké zvíře. Zvedá se mi žaludek, když si ho představím s jiným mužem."

Sára se posadila na postel a shrnula dceři vlasy z tváře. Milovala Mauru. Připouštěla, že někdy svou ochrannou péči o ni přeháněla, zatímco Michaela a chlapce nechala na pospas ulici. V okamžiku, kdy vešla do tohoto pokoje a viděla Michaela napadat dceru, jako by se v ní něco zlomilo. Garry měl od začátku pravdu. Snažila se sama řídit Mauřin život a to je výsledek. Dcera si našla muže, s největší pravděpodobností slušného, a chlapci je chtějí od sebe odtrhnout.

„Tak kdo je ten šťastný muž?"

Zeptala se mírně. Maura potáhla nosem a hřbetem ruky si otřela oči.

"Ironie je v tom, maminko, že ode dneška už se s ním neuvidím. Skončil to se mnou."

Sára se v duchu usmála.

"Poslyš, dítě, ještě potkáš mnoho mládenců a myslím, že je budeš mít ráda. Je to v lidské přirozenosti, je to součást dospívání. Nedělej stejnou chybu, jakou jsem udělala já, když jsem se provdala za prvního muže, který se objevil. Celý život lituji, že jsem si vzala tvého otce. Najdi si slušného muže, který má slušné zaměstnání. S Mickeym a s ostatními si to vyřídím."

Maura se rozplakala ještě víc.

"Maminko, ty ale nechápeš. Terry ... byl pro mne tím jedním jediným. Opravdu jsem ho milovala. Když to dnes se mnou skončil, chtěla jsem zemřít."

Sára se teď opravdu usmála. Maura se projevovala tak mladě a dětinsky.

„To tě přejde. A za několik měsíců, tím jedním jediným bude někdo jiný. To vše patří k dospívání."

Shovívavý tón Sáry Mauru rozzlobil. Zvedla'se na lokty a vykřikla,

„Za několik měsíců nebudu doma!" a volnou rukou naznačila těhotenství. Maura měla neurčitý pocit vítězství, když v matčině tváři uviděla zděšení.

„Ale ne, Maws! To snad ne! Snad proto Michael ...?"

Maura se zhroutila zpátky na polštáře.

"Ne, mami. On to neví. Sama jsem se to dověděla teprve dnes." Hlas se jí zlomil. "Chtěla jsem to říci ... říci všechno Terrymu. O děťátku, o Mickeym ... Ale než jsem se k tomu dostala, poslal mne od sebe pryč. Řekl, že se nechce vázat a chce se setkávat s jinými ženami." Na tváři se jí objevil tragický výraz. "Ach, maminko! Co mám dělat?"

Sára byla ohromena. Seděla na posteli, hleděla na dceru a v hlavě ji hučelo slovo 'těhotná'. Přinutilo ji to zpytovat vlastní svědomí.

Otěhotněla v patnácti. Otec tehdy zašel za Benjaminem a uštědřil mu, jak se později chvástal, 'životní výprask'. Pak se ale připravila svatba. Kvůli jednomu skrytému neohrabanému sexuálnímu vzrušení v temné uličce měla zkažený celý život. Něco takového se nesmí stát její dceři. To ne, Ježíši Kriste! Její jediná dcera dostane v životě slušnou příležitost. Osobně na to dohlédne. Rozhodla se.

„Zbavíš se toho."

„Cože?"

Maura si myslela, že se jí to zdá.

„Řekla jsem, že se toho zbavíš."

„Ale maminko!" Maurin hlas byl pohoršený. "To přece nemůžu udělat. Vždyť je to hřích."

Sára vztekle sevřela úzké rty.

„Škoda, žes na to nemyslela, když tvá kolena mířila ke stropu pokoje. To přece byl také hřích! Ne, rozhodla jsem se. To dítě musí pryč."

Při pohledu na dceřinu smutnou tvář začala mluvit tišeji.

„Věř, Maws, že mi za tento den budeš později děkovat. Dovedeš si představit problémy, které by vznikly s Michaelem? Jeho sestra těhotná s policistou, který ji - což je na tom to nejkrásnější - poslal k vodě. Určitě by došlo k vraždě."

Maura byla vnitřně otupělá.

"On se mě zřejmě zbavil proto, mami ... no, kvůli tomu, kdo jsem. Ryanová. Nikdy mi to neřekl - teprve Mickey, který to všechno vypátral."

Sára políbila Mauru lehce na čelo. Najednou se cítila unavená a stará.

„Teď se vyspi. Ráno promyslíme co uděláme."

Když ji matka uložila a odešla z pokoje, Maura ještě chvíli ležela ve tmě. Nic se jí nedaří. Nejen že je těhotná, ale kvůli ní byli Michael a Geoffrey vyhozeni z domova. Slzy marnosti jí stékaly z očí a myslela si, že už nikdy nebude spát. Ale usnula. Jenom ji zase pronásledoval starý zlý sen.

Sára si v kuchyni uvařila konvici čaje a pila druhý šálek. S určitostí věděla, že tuto noc nezamhouří oka. Dopila čaj a usadila se do křesla. Se zavřenýma očima se začala modlit k Paně Marii Věčné Utěšitelce.

„Nejsvětější Panenko Marie, která jsi ve snaze poskytovat útěchu přijala jméno Matka Věčná Utěšitelka ... " Rty Sáry se v šeru kuchyně sotva hýbaly „ ... snažně tě prosím o pomoc."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Nakonec se matka s Maurou rozhodly využít adresy, kterou Maura dostala od drobného lékárníka. Za normálních okolností by k provedení operace vybrali starou matku Jenkinsovou, jenže její stále se zhoršující senilita a to, že nikdy nedovedla držet jazyk za zuby, přimělo Sáru, aby se k ní raději ani nepřibližovala. Potraty se sice někdy dělaly v místní nemocnici, ale Ryanové byla až příliš nechvalně známá rodina, než aby se tam o to pokusili a nedostali se pod studenou sprchu. Proto se Maura ve třech a půl měsících těhotenství s matkou vydala do malého bytu v Peckhamu. Pan Patel bydlel v desátém patře věžáku. Sára už byla v bytě dřív, aby připravila potřebné. Po dlouhé jízdě výtahem zaklepala na dveře.

Cestou z Notting Hill obě ženy mlčely. Maura byla nervózní. Něco v ní se bouřilo proti tomu, k čemu se chystala. Kdykoli se jí však v hlavě objevily tyto myšlenky, okamžitě si uvědomila, co by udělal Mickey, kdyby se to dověděl a představa, že by spáchal vraždu, jí okamžitě vrátila zdravý rozum.

Dveře otevřela Asijka. Měla na sobě kanárkové žluté sárí a neustále se usmívala, jako by touto zdvořilostí chtěla nahradit nedostatečnou znalost angličtiny. Maura a Sára se přistihly, že současně s ní pokyvují hlavami jako loutky.

Zavedla je do obývacího pokoje. Maura nikdy v životě neviděla tolik barev v jednom pokoji. Byly tam všechny možné odstíny zelené, modré a červené a na stěnách jako obrazy visely barevné koberce v jasných barvách. Maura zachytila matčin pohled a měla neodolatelnou chuť se zasmát. Nebyla si jistá, kdo z nich je nervóznější.

Do pokoje přišel malý neupravený Asijec.

"Dobrý den, dámy."

Potřásl jim rukama, usmál se na ně a hra loutek začala znovu.

„Pojďte, prosím, za mnou."

Malými dveřmi je zavedl do kuchyně. Páchlo to tam kari kořením a něčím odporným, co Maura nedovedla určit. Mohla to být krev. Nebyla si však jistá. Ať to bylo cokoli, pálilo ji to v hrdle. Uprostřed malé kuchyně stál umakartem pokrytý stůl. Do jeho žlutého povrchu vsákly malé tmavé skvrny. Maura s hrůzou hleděla na stůl. Po pravé straně byla pracovní plocha a na ní soubor nástrojů z nerezavějící oceli. Začala se potit. Cítila, že jí matka rozepíná a stahuje z ramen kabát.

„Máte měchýř dokonale prázdný?"

„Hm ... já ... mám."

Maura strachem koktala.

„Dobře. Svlékněte si spodní prádlo, prosím, a vylezte na stůl."

„Co? Vy to budete dělat tady?"

Muž se na ni zmateně podíval.

"Samozřejmě."

„Dělej, Maws. Stáhni si kalhotky."

Maura hořící rozpaky vyklouzla z kalhotek a s pomocí matky vylezla na stůl. Když se pod její váhou zahoupal, Maura dostala strach, že se s ní zřítí. Na okamžik zavřela oči. Na stropě nad sebou viděla viset holou žárovku. Na šňůře byla po mnoha letech vaření usazena vrstva tuku a mušinců. Znovu zavřela oči. Musela se zbláznit, že sem šla.

„Maminko ... maminko! Změnila jsem názor."

Její hlas byl naléhavý.

„No ... no. Jen se uklidni. Brzy bude po všem."

Maura se namáhavě zvedla, ale Sára ji přinutila znovu si lehnout.

„Propánakrále, Mauro! Chovej se rozumně!"

Měla pocit jako tehdy, když jako dítě byla u zubaře nebo u lékaře. Jenomže tentokráte nejde o vložku nebo o několik stehů, jde o zavraždění nenarozeného dítěte.

„Peníze, prosím."

Drobný Asiat natáhl ruku. Sára vytáhla z kabely obálku a podala mu ji. Roztrhl ji a vytáhl peníze. Přepočítal je. Pak peníze vrátil do obálky a zastrčil ji do kapsy pletené vesty. Kapsa vesty se vyboulila.

Sára se na něho dívala a zjistila, že má špinavé nehty. Přinutila se raději k pohledu na dceru. Maura se pevně držela okrajů stolu. Dlouhé vlasy visící přes okraj se skoro dotýkaly podlahy. Pan Patel se usmál na manželku. Byl šťastný, že má peníze. Zůstaly by mu, i kdyby si to to hloupé děvče ještě rozmyslelo.

„Dejte kotníky k sobě a rozevřete nohy."

Maura s hrůzou udělala, co řekl. Pan Patel dlouho stál na konci stolu a hleděl na rozevřené tělo. Potil se. Vlhké dlaně si otíral o špinavý svetr. Prsty jí rozdělil ochlupení. Sára viděla, že si olizuje rty a se stoupajícím odporem se od něho znechuceně odvrátila. Muž uchopil jeden z nástrojů a zasunul ho do Maury. Ta ucítila v těle chlad a ztuhla.

„Uvolněte se, madam, nebude to dlouho trvat."

Maura pocítila palčivou bolest, když ocelový hrot pronikl hrdlem dělohy. Když při otevření hrdla ucítila silný výbuch bolesti, prudce vydechla. Uchopil kyretu s podivně vypadající smyčkou na konci a začal s výškrabem.

Sára slyšela bolestné vzdechy dcery, na jejímž čele se začaly objevovat veliké krůpěje potu.

Muž rychle škrábal v hloubce těla. Sára ho slyšela mumlat si něco ve svém rodném jazyku, když vtom se Maura zoufale pokusila posadit.

„Ach, maminko ... prosím ... ta bolest! Nevydržím to!"

Hlas Maury byl prosáklý utrpením. Náhle vykřikla jako zvíře chycené do pasti. Asijka se snažila rukou ucpat ústa Mauře, které slzy kanuly po tvářích až do uší. Cítila, že je celá zpocená a nervózně převracela hlavu na tvrdém stole zleva doprava. Muž tlačil silněji při pokračujícím výškrabu. Sára a Asijka držely Mauru za ramena, aby přestala otáčet hlavou. Sára měla pocit, jako by se octla v nějakém hrozném snu.

„Uvolni se, Maws ... uvolni se!"

Ve vedlejším bytě někdo zesílil rádio, aby přehlušil bolestivé výkřiky. Melodie písně 'I wanna hold your band' naplnila malou kuchyň. Maura se snažila sevřít nohy, ale pan Patel je rameny násilím roztáhl.

"Proboha, ženská! Nehýbejte se."

„Maminko ... Zadrž ho, maminko ... Nevydržím to! Prosím!"

Maura měla pocit, jako by čurala. Jako by v ní praskla nějaká bublina. Pak ucítila horkost moče i krve. Muž vytrhl nástroj a v rodném jazyce vykřikl na svou ženu. Paní Patelová šla ke kuchyňské výlevce, z velké mísy vytáhla špinavé šálky a mísu přinesla na stůl.

Oběma se pak nějak podařilo Mauru posadit do dřepu nad mísu. Mauře se zdálo, jako by jí z těla vycházela nějaká hrouda. Přes potem zvlhlé vlasy viděla asi čtyři palce dlouhé děťátko ve slizu a krvi na dně žluté mísy.

Bylo po všem. Ramena se jí začala neovladatelně třást. Musela vynaložit velké úsilí, aby ji nepřemohla vlna hysterie. Tak toto bylo její děťátko. Začala úpěnlivě plakat. Z nosu jí visela dlouhá nudle, která spadla do mísy a smíchala se s krví a močí. Po obou stranách oranžové rakve jejího děťátka viděla svá bílá stehna, potřísněná krví. Omdlela, přepadla dopředu na stůl a mísu s příšerným obsahem shodila na podlahu kuchyně. Sára hleděla na malinký plod, na své vnouče a pocítila vlnu hanby, která od nohou stoupala až k srdci. Co to udělala? Pane můj, co to, proboha, udělala?

Paní Patelová ji chytila za ruku a Sára se probrala k životu. Odtáhla pohled od tělíčka a oběma Asijcům pomáhala s úklidem.

Když se Maura později probrala, měla kalhotky oblečené a mezi nohama cítila čistý ručník. Cítila se hrozně. Všimla si, že leží na neznámé posteli v neznámém pokoji. Jako omámená se rozhlížela kolem sebe. Pak si vzpomněla kde je, na škrábání studenou ocelí v ní a najednou na ni zase začal doléhat panický strach. Nepatrné tělíčko jejího děťátka se před ní začalo zvětšovat a začala zase plakat. Když Sára slyšela, že Maura je vzhůru, šla za ní. Sevřela ji v náručí a srdce jí při tom mohlo puknout. teď ví, proč její církev potraty zakazuje. Protože je to považováno za hřích. Stala se strůjkyní hrůzného činu. Všechnu bolest a utrpení přenesla na svou dceru. Něžně políbila Mauru do vlasů.

„Je po všem, lásko moje."

Pomohla dceři posadit se.

„Ach, maminko, cítím se hrozně."

Cítila, jako by měla roztržené břicho. Právě přestála potrat bez jakékoli anestézie. Žádná z nich to sice ještě nevěděla, ale po události onoho odpoledne Maura už nikdy nebude toutéž dívkou jako dosud.

O půl hodiny později jely Maura a Sára taxíkem do Notting Hill. Obě seděly mlčky, teprve když se Maura uložila do postele, řekla:

„Raději bych si to nechala, maminko. Vždy, když si představím, jak to tam leželo ..."

Hlas se jí zlomil. Začala vzlykat a zabořila tvář do polštáře. Sára odešla z pokoje. Nemohla se na dceřino utrpení dívat. Sešla po schodech do předního pokoje a nalila si velkou whisky. Na události toho dne dlouho nezapomene.

Později večer zašla za dcerou. Maura spala, na dlouhých řasách se jí leskly slzy. Sára jí přetáhla přikrývku přes ramena s tichým přáním, aby si její dítě odpočinulo a vzbudilo se aspoň v trochu lepším stavu. Věděla, že bude dlouho trvat, než se Maura bude cítit jako dříve. Kdoví, jestli se tak vůbec někdy bude cítit.

Teprve následujícího rána Sára zjistila, proč Maura tak klidně a dlouho spí. Když ji nemohla probudit a zmatena její bledostí, stáhla z ní přikrývku. Prostěradlo i matrace byly nasáklé krví. Maura Ryanová krvácela.

Na hlasité Sářino bědování konečně přiběhla kamarádka Pat Johnstoneová, která okamžitě po zjištění stavu zavolala sanitku. Obě ženy pak naplněné smutkem a starostí čekaly, až skončí operace Maury.

Pat Johnstoneová okamžitě poznala, co se stalo, a své přítelkyni se zapřísahala, že si to tajemství vezme do hrobu. Kromě do nemocnice pro sanitku zavolala Michaelovi. Nevěděla, co ještě by mohla udělat. teď držela svou kamarádku za ruku.

Sára seděla a jako ve snu čekala, až operace skončí. Až do smrti si bude vyčítat, že dceru zavedla do malého bytu v Peckhamu a nenechala ji dítě porodit v nemocnici St. Charles, kde teď usilovně bojují o záchranu jejího života. Pevně zavřela oči ve snaze zahnat nepříjemnou, stále se vnucující představu.

Obrátila se ve směru hluku, když uslyšela zašustění létacích dveří vedoucích do operačního sálu. Přišel chirurg. Plášť měl potřísněn krví, ve tváři unavený a vážný výraz. V kratičkém okamžiku Sáře napadlo, že její dcera zemřela. Pak promluvil.

„Paní Ryanová, vaše dcera je z nejhoršího venku."

Sára se slyšela říkat.

"Díky Bohu! Ach, díky Bohu!"

„Kdybych byl vámi, paní Ryanová, tak bych s tím děkováním nijak nespěchal. Vaše dcera byla uvnitř velmi zle zřízena. Museli jsme jí odebrat vaječníky. Byly zachváceny infekcí a obávám se, že ve stavu, v jakém byla, ten boj nemohla vyhrát. ať vaši dceru operoval kdokoli, měl by být odsouzen na doživotí."

Nevěřícně vrtěl hlavou.

„Je vlastně div, že není mrtvá. Jak to vypadá, nikdy nebude mít dítě ... další dítě. Ještě se neprobrala z bezvědomí. Ale jak jsem řekl, nejhorší je překonáno. Netroufám si však říci, jak se s tím vyrovná psychicky."

„Děkuji vám, pane doktore. Děkuji vám."

Sářin hlas byl tichý a plný hanby.

„Ať to vaší dceři udělal kdokoli, mělo by mu být znemožněno něco takového dělat. Za všechny ty roky jsem něco takového neviděl. Vypadalo to, jako by v ní pracoval s beranidlem. Obávám se, že vás budu muset požádat o jeho adresu. O vaší dceři policii neřeknu nic. Myslím, že byla potrestána dost. Nemohu ale připustit, aby se něco takového ještě někdy opakovalo."

Sára přikývla. Otevřela kabelu a chirurgovi podala kousek papíru, který Maura dostala od lékárníka. Vzal si ho. Pak poklepal Sáře po rameně a řekl:

"Vím, že snadná cesta se někdy zdá nejlákavější. Jenže, víte, tím se to nikdy nevyřeší. Ono se přece jen vyplatí udělat všechno pořádně. Vaši dceru teď převážejí na jednotku intenzívní péče, jestli ji chcete vidět."

S papírkem v ruce odešel.

Když Sára a Pat došly na jednotku intenzívní péče, byl tam už Michael. Právě přijel do nemocnice. Při pohledu na něho Sára zapomněla na všechna příkrá slova a utíkala k němu s rozpřaženýma rukama. Michael se slzami v očích matku přivinul k sobě. Ve chvíli, kdy se zaměstnanci nemocnice dívali na hezkého vysokého muže utěšujícího matku, Terry Petherick byl nelítostně bit dvěma najatými gangstery. Z nemocnice odejde až za tři měsíce a teprve za rok se vrátí do práce.

Michael posadil matku a ošetřovatelku požádal, aby jí dala šálek čaje. Kapesníkem jí utřel oči a šel se podívat na sestru do malého nemocničního pokoje. Jejím stavem byl zcela vyveden z míry. Jako by zestárla o řadu let! Z bílé pleti čněly ostře vysedlé lícní kosti na vpadlých lících byly hluboké dolíky. Při pohledu na ni si v duchu přísahal, že bez ohledu na všechno, co kdy udělala, nebo co se stalo, ji bude vždycky chránit. Uvědomoval si, že nebýt jeho, neležela by v nemocnici. Ani ten Petherick by se jí nezbavil. Ale teď je poraněná a je to jeho vina. teď už nesmí připustit, aby jí někdo ještě ublížil. Petherick výplatu za svůj podíl dostal. Najatí svalnatci ho zmlátili tak, že se nemohl pohnout. Tak je

to správné. Jak řekl Bennymu, člověk se musí starat o ženy.

Lehce jí sevřel ruku. Maura nabyla vědomí, otevřela oči a dívala se do Michaelovy tváře. Jazykem přejela přes popraskané rty a pokoušela se něco říci. Přiblížil hlavu k její tváři a když jí porozuměl, zavzlykal jí na rameně.

„Moje ubohé děťátko, Mickey. Moje ubohé děťátko."

Jemně ji sevřel v náručí, jejich slzy se smíchaly. I kdyby ho to mělo stát život, Maura už nikdy nesmí poznat žal.

Chirurg pan Bernard Frobisher se o týden později od policie dověděl, že na adrese, kterou jim předal, před třemi dny vybuchla zápalná puma. Nájemníci bytu, pan Ahman Patel, jeho manželka Homina a nejstarší dcera Naimah přišli o život.

Policie se domnívá, že pravděpodobně šlo o rasistický útok; nemají tušení, kdo by to mohl udělat. Pan Frobisher si svůj názor rozumně nechal pro sebe. Neměl nejmenší úmysl vystavit nebezpečí celou svou rodinu. Obzvláště ne kvůli nějakému andělíčkaři.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Maura byla z nemocnice už šest týdnů doma. Celá rodina se shodla, že z ní teď je zcela jiná dívka. Objevila se u ní chladnost a vypočítavost, což neladilo s jejími útlými rameny. Na váze ztratila tolik, že ji Benny dal přezdívku 'Tyčka'. Při své výšce a půvabné štíhlosti vypadala jako modelka. Kromě ňader. I ta se poněkud zmenšila, ale přece jen byla dost velká, aby cítila své 'vysoko položené těžiště'. Bennyho vtipům na své tělo se smála, v nitru však cítila, že za získanou štíhlost zaplatila příliš vysokou cenu.

Seděla v ložnici u okna a dívala se na děti, hrající si na ulici. Vzpomínala na dobu, kdy stejné hry hrála s Margaretou. Zatoužila po tom bezpečném světě, kdy její jedinou starostí bylo, kdy se má vrátit domů. Na profilu Maury byl vidět rozsah nastálých změn.

Nos byl ostřejší, římský, lícní kosti jako by byly vytesány ze slonoviny. Tmavě modré oči byly posazeny hlouběji. Kdysi si potírala krémem ruce a tvář, aniž by si uvědomovala svůj půvab. Ani při pohledu do zrcadla si toho nevšimla. Taková Maura Ryanová přestala existovat v den, kdy odešla z nemocnice. Vnější schránka zůstala nádherná, uvnitř však zela citovou prázdnotou. Nebylo v ní nic. Až do dneška. Dnes se jí v mysli začal formovat plán, k jehož naplnění však potřebovala Michaelovu pomoc.

Usmála se, když jakési dítě dole vykřiklo a ukazovalo na něco na chodníku. Správně odhadla, že jde o nějaký hmyz, což jí z podvědomí vyvolalo vzpomínku na studenou vlhkost prádelny, která jí vnikala až do morku kostí. Anthony ji tam zamkl, když byla ještě malým dítětem. Zhasl světlo a nechal ji ve tmě. Na vypínač nedosáhla, byla velmi malá. Nechal ji stát v plesnivinou páchnoucím prostředí s vědomím, že jí kolem nohou leze armáda švábů. Otřásla se při té vzpomínce ještě teď. Padl na ni strach a panika jako tehdy.

Pamatovala si, že jí lezli po nohou až do kalhotek. Když pocítila horkou moč stékat po buclatých nohou a vsakovat do ponožek a do botů, vydral se jí z hrdla ječivý výkřik, kterým přivolala matku, otce a Michaela ... velmi rozhněvaného Michaela. Ihned sundal opasek a Anthonymu nařezal tak, že se jeho výkřiky rovnaly jejím.

V hlavě se jí opět objevila představa děťátka v míse na nádobí. Snažila se představy zbavit, potřásala i hlavou, jako by to mohlo pomoci. Za to, co se v malinkém bytě stalo, neobviňovala nikoho, pouze sebe. Říkala si to nejméně dvacetkrát denně. Ani matku, ani Michaela. Nikoho jiného než sebe. A Terryho.

Obviňovala ho z celého srdce i duše. Od okamžiku, kdy viděla tělo svého dítěte, jejich dítěte, ležet ve špinavé míse, zachvátila ji nenávist. Onoho dne bylo zasazeno semínko nenávisti a Maura ho chovala a pěstovala až do nynějška, kdy vyrostlo do velikostí pohádkového fazolového stonku. V Daily Mirror se dočetla o jeho výprasku, ale nic to v ní nevyvolalo. Nepocítila žádnou lítost nebo soucit. Žádný smutek. Nic. Byla prázdná, jako vyždímaná, ať se to týkalo jeho nebo jí. Vyrostlé semeno zardousilo vzpomínku na všechno hezké, co kdy udělal nebo řekl, zapomněla i na jeho laskavost. Zapomněla na společné legrace i na společně sdílenou radost ze vzájemné blízkostí. Věděla. že kdyby ji tehdy od sebe nevyhnal, dnes by měla děťátko. Problémy s tím spojené by jistě nějak vyřešila.

Vyrovnala by se se strachem z Michaela. Se strachem mít děťátko jako svobodná. V Terrym Petherickovi teď nacházela dokonalého obětního beránka. Byla si jistá, že policie přesně ví, kdo jeho výprask nařídil, ale jako u tolika jiných věcí týkajících se rodiny Ryanů, nemůže nic dokázat. V duchu se usmála. Podaří-li se vše podle jejího plánu, brzy se stane platným členem Ryanů. vinným, pracujícím členem ...

Doufala, že Terry ukrutně trpí, že zranění mu poškodila i jeho hezkou tvář. Přála si to. Ze všeho ale nejlepší bylo, že Michael byl u matky zase dobře zapsán. Nadále doma sice nebydlel, ale přicházel velmi často. Zdálo se, že v den, kdy se odstěhoval, pro všechny začala nová doba. Geoffrey, Leslie, Lee i Garry, všichni se odstěhovali. Pouze Benny a ona zůstali doma. Lee a Garry spolu bydleli na Edward Road; Geoffrey si koupil byt v Knightsbridge nedaleko Michaelova bytu. Dům teď byl tichý na rozdíl od starých časů, kdy všichni byli mladí a dům od časného rána do pozdní noci hlučel jako v úle.

Horečný vzruch svého mládí však přece jen jistým způsobem postrádala. Ze snění ji vyrušilo zaklepání na dveře ložnice. Vešel Michael s velkou bonboniérou. Láskyplně se na něho dívala. Nebylo nejmenší pochyby, že je to zatraceně hezký muž.

„Mickey, pořád mi kupuješ čokoládové bonbóny. Já je přece nejím ..."

„Ty ne ... ale já je jím!"

Uličnicky se na ni zakřenil, vrhl se na postel, překulil se na podlahu, znovu se překulil na stranu a klečel před ní a s pokorným gestem jí nabízel bonbón. S nataženýma rukama a s očima ke stropu připomínal japonskou gejšu.

„To vše jen proto, že lady miluje Milk Tray."

Maura vyprskla smíchy.

"Mně je to sice jedno, ale toto jsou bonbóny Black Magic."

„Máš pravdu, jen se mi vysměj."

Posadil se na paty a podíval se na ni.

"Jak se cítíš?"

Jeho hlas byl něžný. Maura vzdechla.

"Cítím se OK. Cítila bych se ale zatraceně líp, kdyby se mě na to všichni přestali ptát. Já přece na to chci zapomenout."

Klesla s vážným výrazem na židli a opatrně se na něho zahleděla.

„Mickey, chci tě o něco požádat."

Pokrčil rameny.

"Tak žádej, princezno. Žádej o cokoli."

„Čestně, Mickey? O cokoli?"

Položil si ruku na srdce.

"Dávám ti své slovo."

Maura se na židli naklonila dopředu a zazubila se na něho.

„Chci, abys mi dal práci."

Michael na ni nechápavě civěl.

"O tom nechci nic slyšet, Maws."

„Slíbils mi to, Mickey." Její hlas byl odhodlaný a svárlivý. "Slíbils mi přece cokoli, oč si řeknu. Cokoli."

„To jo, ale něčeho takového bych se ani ve snu nenadál."

„Podívej se, Mickey."

Její hlas byl teď lichotivý a přemlouvavý.

„Přemýšlím už nějakou dobu o tom, že ... chci převzít zmrzlinu a hot dogs."

„Ty!"

Jeho výkřik zněl omráčeně.

„Proč ne? Jako děcko jsem si na to hrála."

Zatlačil ji zpátky na sedadlo.

"Ty ale vůbec nic nechápeš, princezno."

Znovu se naklonila dopředu, její hlas byl zoufalý.

"Ale ano, Mickey, chápu. Právě v tom se děsně mýlíš. Vím přesně, jak to zvládnout. Vždyť to dovede udělat každé pitomé děcko. Jestli se ti ale zdá, že nejsem k ničemu, tak zadrž. Všechno potřebné jsem pochytila, Mickey. Víc, než si myslíš. Nejlepší část života jsem strávila tím, že jsem poslouchala o všech vašich záměrech a intrikách. Zvládla bych to, Mickey, jen kdybys mi dal příležitost."

„Podívej se, Maws, je to nebezpečný kšeft pro chlapa, ne tak pro takovou kočku."

„To vím, Michaeli, jsem ale tvoje sestra. Ne nějaká praštěná kočka, která si jde vydělat pár šilinků. To jsem už mohla dávno začít mezi tvými společnicemi. Ale vím, že jestli mi dáš příležitost, rozjedu to a přivedu k úspěchu. Zpočátku mě budou respektovat jako tvou sestřičku, ale ujišťuji tě, že během několika měsíců si získám respekt sama."

„Ty ale opravdu nechápeš, Maws ..."

„Ale chápu! Právě jsem ti to chtěla říci, jen kdybys mne poslouchal. Vím, že když někdo dá dodávkové auto na jedno z našich stanovišť, ať oprávněně nebo neoprávněně, dostane výstrahu. Nebo se je snažíš vyplatit. Přijde na to. Jestli na naši hru nepřistoupí, vyřídíš je zápalnou bombou. Brzy dostanou rozum. Pokud náhodou majitele znáš a zalíbí se ti a stanoviště není důležité, zajistíš si menší procenta. Všemohoucí Bože, Mickey, všichni jsme přece ze stejného chovu. Jestli nechceš věřit mi, tak komu?"

Michael se pokoušel strávit její logiku.

„Já nevím, Maws."

Cítila, že začíná roztávat, a proto rychle přiložila polínko.

„Přísahám, Mickey, že se přičiním tak, abys byl na mě hrdý. Ta stanoviště budu spravovat líp, než je kdy kdo spravoval!"

Při pohledu na její odhodlanou, očekáváním a nadějí naplněnou tvář jí Michael už dál nemohl odmítat. Za všechno co prožila, za bolest a zlomené srdce se to zdálo být malým odškodněním. Zazubil se na ni.

"Tak all right. Vyhrálas."

Maura se mu vrhla do náruče, až spadli na podlahu. Políbila ho naplno na ústa.

„Ach, Mickey, díky! Díky! Budu pro tebe pracovat jako kůň, to ti slibuji. Nebudeš toho litovat."

Tak jsem přece jen zmrzlinu a hot dogs získala, pomyslela si, celá rozechvělá představou, že se zařadí do práce. Bude-li Terry Svatoušek Petherick chtít chytat zločince ... jen ať se pokusí chytit mě!

„Slibuji ti, Mickey, že toho nebudeš nikdy litovat!"

A nelitoval.

Maura šla přes dvůr ke skupině mužů. Všichni na ni upřeně hleděli. Někteří ji sledovali s pocitem nepřátelství, jiní ze zvědavosti. Maura teď byla jejich šéfovou a jako většina zaměstnanců čekali, jak se nový režim projeví. Všichni věděli, že je sestrou Michaela Ryana. Má jen sedmnáct roků. Její velká postava všechny překvapila. Byla vyšší, než většina přítomných. Na všechny se usmála a nervozitu skryla za fasádou přátelského vystupování.

"Předpokládám, že mě všichni znáte a doufám, že v několika příštích týdnech poznám i já vás. Otevřeně

přiznávám, že v tomto kšeftě jsem nováčkem a přivítám každou přátelsky míněnou radu, kterou mi budete ochotni poskytnout. Musím však zdůraznit ... že nakonec bude platit jedině mé rozhodnutí. Jestli některý z přítomných džentlmenů shledává nemožné s tím souhlasit, navrhuji, aby po dokončení střídání směn přišli za mnou. OK?"

Bedlivě hleděla do množství tváří před sebou a snažila se objevit sebemenší stopu nesouhlasu. Všichni se tvářili netečně. Na začátečnici to není špatné, pomyslela si.

„Vystoupí zvědové a postaví se stranou, chci poznat řidiče a dělníky."

Většina mladých mužů vystoupila a utvořila menší skupinu. Zvědové byli mladí muži, jejichž úkolem bylo sledovat pohyb policistů. Postávali na strategických místech v blízkostí dodávkového auta a sledovali nejen policisty na obchůzce, ale i pohyb policejních aut. Také dávali pozor na konkurenci, která se chtěla uchytit v jejich rajónu a svá zjištění hlásili řidičům, kteří byli hlavními oporami tohoto podnikání. Nebylo tak neobvyklé vidět s kvílejícími koly odjíždět dodávku, kdy zvěd je vtahován dovnitř prodejním okénkem.

Stávalo se to na obvyklých stanovištích policie: Westminster, parlament, Knightsbridge, před obchodními domy Harrods a v Baker Street, kam přicházelo mnoho turistů do muzea voskových figurín Madame Tussaud. Řidiči a obsluhující zůstávali klidní, protože zaměstnávali a platili si vlastní zvědy. Ryanové vypláceli pouze je. Zvědům, kteří vykazovali dobré pracovní výsledky, bývala přidělena jiná stanoviště. Všichni tito muži žili ve vzájemně propleteném společenství. Když byli chyceni a postaveni před soud v Bow Street, udávali 'kašulírovaná' jména a Michael za ně platil pokuty. Toto uspořádání všem vyhovovalo. Obzvláště v létě se dalo vydělat mnoho peněz. A jako v každém jiném výnosném podnikání, i tady chtěl každý urvat, co se dalo.

Maura si odkašláním pročistila hrdlo.

"Myslím, že zatím ponecháme obvyklé střídání směn. Všichni se můžete rozejít na svá obvyklá místa. Budu zjišťovat, jak jdou tržby a sem tam se u vás objevím." Opět se usmála. "Doufám, že budeme spolu dobře vycházet."

Muži přikývli, uspokojeni, že zůstávají ve stejném rajónu. Většina ten svůj znala jako své boty. Ve svém policejním okrsku znali každou cestu, průchod mezi domy a únikové trasy.

„Teď už jděte. Budete-li mít nějaký problém, zavolejte mi. Kdybych tu nebyla, někdo mě sežene."

Otočila se a odcházela k obytnému přívěsu, který jí sloužil jako kancelář. Z okna ji pozoroval Michael. Její první styk s muži na něho udělal dobrý dojem. Proti svému přesvědčení si začal myslet. že tu práci možná přece jen bude dělat dobře.

Všichni muži se rozcházeli ke svým dodávkám. Většina z nich byla zaražena. Nikdo nikdy dosud nepracoval pod vedením ženy. Všichni žili na hranici zločinu jako drobní lupiči, zloději aut nebo 'směnkaři' - lidi, kteří kupují kradené šekové knížky a používají je k nákupu věcí, jež pak rozprodávají přechovávačům kradeného zboží. Maurin vstup do tohoto čistě mužského světa vyvolal proto zděšení a nedůvěru. Je ale sestrou Michaela Ryana, tak jí poskytnou zkušební dobu. Jestli se neosvědčí, a všichni o tom byli přesvědčeni, Michael, který je především úspěšným podnikatelem, ji odstraní a všechno se pak vrátí zase do původních kolejí!

Maura šla do přívěsu s pocitem neurčité obavy. Zatím to šlo mnohem lépe, než předpokládala. Michael se smál a jen pomalu vrtěl hlavou.

„Princezno, ještě sis jistá, že tu sebranku chceš?"

„Ano, Michaeli, jsem si jistá. Jestli ti to nevadí, musím si teď prohlédnout některé knihy."

„Ale, prosím. Promiň, že si dovoluji dýchat."

Maura se zasmála.

"Vezmi si ještě kávu, než odejdeš. Musím říci, že v několika věcech ještě nemám zcela jasno."

„OK. Musím ti ale říci, Maws, že venku sis počínala opravdu dobře. Ti chlapi, to je spodina lidské společnosti, jako pracovníci jsou ale dobří. Ale jen je, proboha, dobře hlídej! Jestli ti některý polibí ruku, honem si spočítej jestli máš všechny prsty. Kdyby se snad některý choval příliš drze, dej mi okamžitě vědět. Většina z nich by totiž na ulici poslala i svou babičku, kdyby si myslela, že se tak podaří urvat pár šilinků. Drž se svého úsudku, lásko. buď férová, ale přísná. To je jediný zákon, který uznávají. Ukaž, že jsi silnější než oni a získáš si přátele na celý život. Ukážeš-li jen náznak slabosti ... nu, řečeno uhlazeně, jdeš do prdele."

„Zapamatuji si to, Mickey. Teď mi něco řekni o těch knihách."

„S knihami si budeš muset poradit sama, Maws. Já o nich vcelku vím pendrek. Řekl jsem Bennymu, aby tu svou prdel dnes odpoledne přenesl sem a ukázal ti, co máš dělat. Já jsem si totiž vždycky přišel jenom vyzvednout celkovou sumu. Jak k ní Bonny přišel, to jsem nikdy nezkoumal. Takže si to budeš muset probrat sama."

„Bonny by tu už měl brzy být. Zeptám se ho."

„To udělej. A ještě něco, Maws. V zásuvce tvého psacího stolu, po pravé straně, je pistole."

„Pistole?"

„Ano, pistole. Přece jsem ti řekl, že toto je nebezpečný kšeft. Nemusíš si ale dělat nijak velkou starost, protože ti tu poblíž nechávám svého nejlepšího kluka. Pro každý případ ale bude dobré, budeš-li vědět, kde ta pistole je. Jestli sem ty policejní špíny přijdou čmuchat, řekni jim, že mají zaplaceno až do příštího měsíce. Zbraně se za žádnou cenu nezbavuj. Jasné?"

Maura přikývla. Na tvářích měla vrásky a Michael se rozesmál.

„Ještě pořád si myslíš, že to dokážeš?"

Vztyčila se na sedadle.

"Ano, dokážu to zatraceně dobře. Chceš to kafe nebo ne?"

Když šla postavit konvici na vařič, krátce ji napadlo, že se zaplétá do něčeho, co je nad její síly. V následujícím okamžiku toto pomyšlení však energicky zavrhla. Dnes je den její inaugurace do světa Ryanů. Dnes je začátek její kariéry, v níž se postará, aby se její jméno stalo synonymem zločinu. Jakmile to doopravdy rozjede, bratr Michael ve hře

nebude!

Danny Forster byl zvědem už skoro dva roky. Pracoval pro 'Velkého Billa' McEwana, rozložitého extrovertního Skota. Stál u stanice metra na Baker Street a dával pozor na policisty i na policejní auta. Byl jasný jarní den a turisté se už hrnuli v plné síle. Před sebou v ulici uviděl cizí zaparkovanou dodávku prodávající zmrzlinu. Patřila bratrům Milano. Zamračil se. Už za několik minut budou otvírat. Rychle přešel kolem dodávky. Uvnitř byli čtyři muži. Zvědy neviděl žádné, z toho usoudil, že dva z nich jsou lamželezové. Pomalu se vrátil k muzeu Madame Tussaud a Skotovi řekl; co viděl.

O Velkém Billovi McEwanovi bylo známo, že nemá holubičí povahu. Nějaký soudce ho jednou charakterizoval jako nejnepříjemnější individuum, kterému by nemělo být dovoleno chodit po ulicích mezi slušnými a nevinnými lidmi'. Velký Bil to však bral jako poklonu. Sám sebe bral jako někoho, kdo se od průměrných lidí odlišuje, a potěšilo ho, že to tak chápe i někdo tak vzdělaný, jako je soudce. Když své pozoruhodné masivní tělo vyprostil ze zmrzlinové dodávky, loudavě se vydal do konkurenčního ležení. Byl očekáván.

„Tady je to můj záhon. Bude lepší, když odtud odprejsknete - a bystře!"

Při každém slovu se mu zachvělo obrovské, přes kalhoty převislé břicho. Velmi pohledný Ital v širokém úsměvu odhalil nádherné zuby.

„Máme povolení. To znamená, že z právního hlediska nic nebrání tomu, abychom tady byli. Nemohu vyloučit, že možná právě vy ... možná jste ... jak to říkáte ... na nesprávném místě."

Velký Bill vyvaloval na muže svá malá prasečí očička. Usoudil, že Ital je naivka. Každý, kdo pracuje ve zmrzlinovém obchodě, ho přece dobře zná. Pro své vynikající kvality dostal jedno z nejlepších míst v Londýně právě tady, říká se mu 'The Sword.'

„Půjdete do prdele, nebo ne?"

Jeho hlas nepřipouštěl žádnou námitku. Už se kolem nich shromáždili lidé, kteří se zájmem sledovali výměnu názorů. Nejen turisté, ale i Londýňané vycítili, že se tu odehrává bitva, a byli zvědavi, kdo vyhraje.

„Ne ..."

Dříve, než mohl Ital větu dokončit, Velký Bill odcházel pomalu ke své dodávce, která měla po stranách zelené nápisy 'Dingle Dells Ice Cream'. Aniž by řekl jediné slovo obsluhujícímu mládenci, nastartoval motor a vycouval z parkovacího místa. Obsluhující se snažil pokličkou přibýt napůl hotové hamburgery a nařezanou cibuli na stolním vařiči. Vypnul plyn a zavřel zmrzlinové pípy. Nechtěl nic riskovat.

Velký Bill si to se zmrzlinovou dodávkou namířil přímo na vozidlo bratří Milano. čtyři muži uvnitř stáli jako zkamenělí, když jim došlo, co má v úmyslu. Velký Bill narazil do zadku dodávky tak prudce, že až dopředu doletěla zezadu krabice kukuřičných lupínků a rozsypala se mu po kalhotách.

Vycouval a vrazil do Italovy dodávky znovu. Všichni se drželi, jak se dalo. Velký Bill pak bokem zajel k oknu řidiče a na čtyři muže zařval,

„Zítra se vrátím s bouchačkami a případně i s něčím jiným, čemu budete rozumět, abyste si našli jiné místo. Toto varování nebudu opakovat, je první a poslední."

Pak pomalu odjel. Hotdogová válka roku 1967 začala. Maura poslouchala, co jí říká Velký Bill. V několika týdnech po zapojení do práce už vnikla do světa 'zmrzlinářů'.

„Co s tím uděláte, paní?"

Maura povzdechla. Jestli ji ještě jednou osloví 'paní', uškrtí ho.

„Nu, Bille, zatím nejsem rozhodnuta, jakou odvetnou akci podnikneme, ale slibuji vám, že do čtyřiadvaceti hodin to vyřeším, OK?"

„To byste tedy zatraceně měla, paní, dnes mi ušlo proklatě hodně peněz."

Maura ho přerušila.

"Toho jsem si vědoma, Bille. Ale teď už vypadněte domů a nechejte to na mně."

Obrátil se k odchodu, Maura na něho ještě zavolala.

„Ještě něco. Jmenuji se buď Maura nebo slečna Ryanová. Je mi fuk, co si vyberete. Ale prosím vás, neříkejte mi paní."

Ledově se na něho usmála.

„To je rozumná řeč, paní. Dám vám vědět, jak se rozhodnu vás oslovovat."

Maura v duchu Velkému Billovi napsala jedničku s hvězdičkou. Když pak zůstala sama, uvažovala o jeho slovech. To je příležitost, na kterou čeká. Jestli vzniklou situaci vyřeší sama, bez pomocí bratrů, upevní si své postavení. Zavolala svého nejbližšího spolupracovníka, velkého černého muže jménem Tony Dooley. Jméno měl po dědečkovi Irovi, který se oženil s ženou ze Západní Indie.

Tony stál před Maurou a se zájmem poslouchal její plán na odvetu. Když domluvila, usmál se. Maura vytáhla ze zásuvky pistoli a zasunula ji do podpažního pouzdra. Přišla chvíle vhodná k návštěvě bratrů Milano.

George Milano si prohlížel dívku před sebou. Pohledem jí přebíhal po těle. Usoudil, že má dobré kozy. Byl zklamán, že se Michael Ryan rozhodl tak špatně. Vždy Michaela mlčky považoval za mazaného kšeftsmana. Vážil si ho. A teď najednou toto! Ulice se na citlivém místě dotklo, když obchod se zmrzlinou a hot dogs předal sestřičce, která je teď tady a pronáší skryté hrozby. Je to k smíchu! Usmál se na ni.

„Poslyšte, slečno Ryanová, vážím si toho, že jste si přišla se mnou pohovořit, obávám se však, že zbytečně mařite čas. Na všechny své dodávky mám zákonné povolení. Radím vám, abyste si zašla za svým velkým bratrem ... nebo snad předal i ostatní podniky své matce?"

Jeho jízlivá slova přinutila Mauru zatnout zuby.

„Takže nejste ochoten brát má slova vážně?"

Její hlas byl mírný. Milano vrtěl hlavou a stále se sladce usmíval. Maura vstala. Všimla si, že se jí dívá na nohy.

„Výborně, pane Milano. Budeme muset sáhnout k jinému opatření."

Z kanceláře odcházela se vztyčenou hlavou a Tonym Dooleyem v patách. Milano možná vyhrál první bitvu, ale Maura se rozhodla, že válku vyhraje ona. Z kanceláře bratrů Milano v Aldgate East odjela do Brixtonu na schůzku s jedním z bratrů Tonyho Dooleye. Ze schůzky odjela o dvě hodiny později s úsměvem na tváři.

V přívěsu na ni čekal hovor s Michaelem. Ujistila ho, že všechno je v nejlepším pořádku. Nemusí se o nic starat, jen čekat. Tony jí uvařil šálek kávy, pak spolu seděli v družném hovoru. Z neprávem obsazených rajónů docházely zprávy celý den. Maura řekla všem řidičům totéž. Aby jeli domů a následujícího dne se tam vrátili. Geoffrey byl znepokojen a Michael to věděl.

"Ona to přece sama nemůže zvládnout!"

„Jen vyčkejme, uvidíme, jak si povede, Geoffe. Mám takový pocit, že nás možná překvapí."

„Co když ji někdo zraní? Pomyslels na to?"

Michael se zasmál.

"Ale nezraní. Proč si myslíš, že jsem jí dal Tonyho Dooleye? Nech ji být, Geoffe. Jestli začne zmatkovat, snadno to převezmeme. A bude-li mít výsledky, osvědčí se jako důstojný nástupce. teď to ale pusťme z hlavy."

Geoffrey byl na Michaela vzteklý. Jak může od tak mladé dívky, jako je Maura, čekat, že si dovede poradit s někým, jako jsou bratři Milano?

„Máš tušení, jak to chce vyřešit?"

Michael se rozčílil. Ten Geoffrey se někdy chová jako stará bába.

„Ne, nemám! Do prdele, dej už pokoj. Přece požádala o dvacet čtyři hodiny, tak je přece dostane, all right?"

„All right ... all right, jen se nerozčiluj!"

Seděli a mlčeli. Michael doufal, že ho nezklame. Byl si moc dobře vědom neklidu v ulicích, způsobeným jejím jmenováním hlavou zmrzlinářů. Stala se terčem posměchu nejen mezi zločinci konkurence, ale i mezi vlastními zaměstnanci. Ne, že by se jí to někdo odvážil říci do očí. V jejich světě byly ženy vždycky jen manželkami nebo milenkami. Nikdo je nepovažoval za dost schopné k vedení tak složitého podnikání, kromě případů prostitutek; ty ovšem prodávaly své jediné bohatství, tělo, a přesto v devíti případech z deseti to dělaly pod dohledem muže - ať pasáka nebo milence. Složil prsty do sebe při pomyšlení na to, co sám dokázal. Mnoho teď bude záležet na tom, co Maura provede v následujících dvaceti čtyřech hodinách. Jenom doufal, že ji nepřecenil.

George Milano měl čtyřicet pět let. Jeho manželka dvaadvacet. Před dvěma lety přiletěla z Palerma týden před svatbou. Dala mu už dva syny a teď odevzdaně ležela pod ním, když nad ní odfukoval a hekal. V té chvíli zazvonil telefon. George se mrkl na hodinky. Byly dvě hodiny ráno. Aniž by ochabl v tempu milování, ozval se do sluchátka. S netečným výrazem pozorovala jeho tvář. Okamžitě poznala, že zůstane-li nehybná, brzy bude po všem. Necítila sice k tomuto muži nad sebou absolutně nic, ale její ženské pýše přece jen šlo na nervy, že mluví do telefonu a současně se s ní miluje.

„Jó?"

Jeho hlas byl nezvučný a afektovaný.

„Je tam George Milano?"

Byl to hlas Maury Ryanové. Otřáslo jím to tak, že málem opomněl další přiraz.

„Co chcete?"

„Jen mi napadalo sdělit vám, že před pěti minutami vyletěl do povětří váš podnik. V okamžiku výbuchu jsem náhodou šla okolo."

Spojení odumřelo. Stejně tak i Georgeova erekce. Ležel na mladé manželce s otevřenou pusou a se sluchátkem v ruce.

Magdalena Milano natáhla dlouhou ruku a prstem mu ústa zavřela. Smířila se s jeho nočním znásilňováním, ale nemusí se dívat na jeho umělé zuby a zažloutlý jazyk.

Její čin ho probudil k životu. Vyskočil z postele s penisem ztrácejícím se pod vlnami tlustého břicha. Za vykřikování nadávek v italštině se začal oblékat. Magdalena se se zavřenýma očima překulila, vděčná neznámé osobě, která telefonem přerušila jeho sexuální choutky. Když o pět minut později z domu odcházel, spala. Ve chvíli, kdy George došel ke svému podniku v Aldgate East, nejhorší požár byl zvládnut.

Vykročil k policistovi stojícímu vedle policejního auta.

„Vím, kdo to udělal! Byli to Ryanové! Volali mi ..."

Jeho hlas odumřel. V policejním voze seděla Maura Ryanová. Dívala se na něho nevinně.

"Prosím?"

Najednou si George Milano uvědomil, koho ve skutečnosti má před sebou. Jeho představa, že se zmocní postavení Ryanů v Londýně, se změnila na představu vlastního těla, plujícího v Temži.

Slyšel smích dvou policistů. Odvrátil se od jejich rozesmátých tváří a šel tam, kde kdysi byl jeho dvůr. Byly zničeny skoro všechny dodávkové vozy. Maura si všimla, že muži poklesla ramena a v duchu ho krátce politovala. Právě mu zlikvidovala živnost. Zatvrdila se však při představě, že kdyby bylo po jeho, bylo by to opačné.

Vystoupila z policejního auta. Její bratr měl ve své moci většinu policistů v tomto rajóně. Šla za Georgem Milano a položila mu ruku na rameno.

„Varovala jsem vás přece, pane Milano."

Sotva postřehnutelně přikývl.

"Vím."

„Toho, co se tu dnes večer stalo, nelituji, je mi však líto, že k tomu muselo dojít."

Znovu přikývl. Odešla od něho. S Tonym Dooleyem nastoupila do auta a odjela do svého podniku.

Zbytek noci tu raději zůstane s Tonym a s několika přáteli. Kdyby mělo dojít k nějaké odvetě, chce u toho osobně být. V půl šesté Tony koupil Daily Mirror. Výbuch ve firmě bratří Milano zaplnil vnitřní stránky. Psalo se tam, že po srážce konkurenčních dodávek v Baker Street byl zápalnou pumou zničen všeobecně známý italský výrobce zmrzliny. V Londýně a okolí byli Italové známí jako hlavní výrobci zmrzliny, plátek pokračoval líčením, jak otec George Milano zbohatl. Chlapec, který v devadesátých letech minulého století jako pouliční prodavač rozvážel zmrzlinu na vozíku, vybudoval říši bratří Milano ...

Maura, Tony a ostatní muži se zasmáli. Dokázali to! George Milano ve čtvrt na deset telefonoval Michaelovi.

"Halo, tady Michael Ryan."

„Haló, Michaeli. Tady George ... George Milano. Jak se vede?"

„Výborně. Něco takového ty asi nemůžeš říci, že?"

„Nedošlo mi, že držíš nad sestřičkou ochrannou ruku ..."

Jeho hlas zněl zoufale. Michael ho přerušil.

„Musím ti říci, Georgi, že sestra je pod mou ochranou, jen když si o ni řekne. Pokud jde o minulou noc, Georgie v tom nemám prsty. To si budeš muset vyřídit s ní."

Linka mlčela.

„Vím, co sis myslel, Georgi. Klepy se vždycky dostanou k tomu, koho se týkají. Vím, co se říká na ulici. Prý jsem byl cvok, když jsem dovolil, aby sestra převzala zmrzlináře. Ono se to ale vyplatilo, co říkáš? Předvedla ti docela hezký ohňostroj, že? Nu, můžu ti poradit jenom jedno. Chceš-li se dohodnout, pak jedině s ní."

Odložil sluchátko na vidlici a nahlas se rozesmál. Podíval se na Geoffreye, ukázal na noviny a řekl:

"Je to ale zatracená holka, co?"

V půl sedmé ráno Mauřini pracovníci nastoupili do práce. Srdečně ji zdravili. Získala si nejen jejich respekt, ale i přátelství, což Maura považovala za něco navíc. Pocítila jistou pýchu nad tím, co dokázala, když viděla, s jakou péčí se starají o své dodávky a doplňují zásoby. Chystali se k odjezdu pod jejím pozorným pohledem. Najednou, jako by se domluvili, začali cinkat klíči. Hluk byl ohlušující. Cinkání pracovníků firmy Dingly Dell znělo jako kdysi populární píseň: "Za kolik je ten pejsek v okně?"

Maura se hlasitě rozesmala a rukama si zakryla uši proti hluku. Melodii si pak pobrukovala celý den. Toto byl rozhodující okamžik v jejím novém životě. Během osmnácti měsíců ovládla v Londýně všechny rajóny. Díky svému přátelskému vystupování spolu s bezohledným užíváním tvrdých pěstí svalnatých mužů se Maura Ryanová octla na cestě za svým cílem.

KNIHA DRUHÁ

Pecunia non olet.
Peníze nesmrdí
- císař Vespasianus

bojím se Řeků,
i když přinášejí dary
- Vergilius

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
1975

Roy vešel do restaurace Lotus House v Dagenhamu. Bylo půl čtvrté ráno 1. prosince 1975. Došel k malému baru v koutě restaurace a udeřil pěstí do pultu. Zamračil se. Pan Wong ho obvykle přivítá, úslužně mu nabídne drink a vyplatí peníze. Royova ruka instinktivně vjela do saka k pistoli. Volnou rukou udeřil do pultu ještě jednou.

„Hej, je někdo doma?"

Ze stínu slabě osvětlené místnosti spíš ucítil, než zaslechl kroky dvou mužů. Obrátil se.

„Pan Ryan? Pan Roy Ryan?"

Uviděl malého snědého muže s úlisným úsměvem na tváři. Royovi napadlo, že kdyby se k němu přiblížil, určitě by ucítil pach česneku. Pevně sevřel pistoli.

„Dnes večer nebudete zbraň potřebovat, pane Ryane. Mám v úmyslu být k vám milý. Velmi přátelský. Jsem v jádru velmi pohostinný člověk."

Luskl prsty na velkého svalnatého mladíka vedle sebe.

„Dimitri, nalij drink pro pana Ryana a pro mne."

Mladý muž odešel k baru a drobný muž vyzval Roye, aby se posadil.

„Kdo jste?"

Jeho hlas byl napjatý, ale ovládal se.

„Jsem pan Dopolis. Snad vám to připadne k smíchu."

Odmlčel se, aby se Roy mohl zasmát. Ten ho však ignoroval.

"Přece normální Angličan při zaslechnutí takového jména vždycky řve smíchy."

Pokrčil rameny. "Naneštěstí se tak jmenoval otec a předtím jeho otec." Znovu se usmál. "Přece jsem ho nemohl změnit."

Jeho hlas byl družný, jako by se sešli staří přátelé.

„Podívejte se, pane Dopolpolisi, či jak se jmenujete, co chcete a odkud mě znáte?"

Pan Dopolis smutně pokynul hlavou.

„Ach, vy mladíci. Vždycky máte naspěch!"

Znovu luskl prsty a hoch přinesl další drinky.

„Prosím, pane Ryane. Posaďte se a napijte se se mnou."

Roy se posadil proti muži. Zblízka si ověřil, že jeho předpoklad byl správný. Dopolis opravdu páchl česnekem.

„Napijte se whisky, pane Ryane. Pohovoříme si trochu."

Dimitri stál mezi nimi a Roy si všiml, že má zbraň. Ve vatovaném koženém obleku ji nebylo možné snadno objevit. Roye však znervóznilo zjištění, že ten mládenec nemá obyčejnou pistoli. Vsadil by poslední libru na to, že v kůži kalhot na stehně má zvláštní dlouhou kapsu. A to mohlo znamenat pouze jediné. Mladý Dimitri nosí pušku s krátkou hlavní.

Podíval se na dveře a zvažoval možnost útěku. Hlasitý smích pana Dopolise ho přinutil obrátit se k němu.

„Vím, o čem uvažujete, mladý muži." Dopolis zvedl ruku, jako by mu chtěl zabránit v odchodu. "Až mne vyslechnete, budete moci volně odejít. Zbraň nebudete potřebovat. Dnes večer v žádném případě."

Mužův hlas byl chladný a vypočítavý, jako by cítil bolest při správném vyslovování slov. Roy se opřel a dlouze se napil whisky Chivas Regal, kterou před něho postavil Dimitri. Uvědomoval si, že nepatří do nejvyšší třídy v Británii. Roy sám sebe nikdy nepřeceňoval. Byl schopen pracovat jako bookmaker, s nevěstkami v klubech a jako napomahatel zločinu. Byl v první řadě při ozbrojených loupežích v širokém okolí. Stále patřil do těžké váhy. Proto teď byl v Lotus House. Přišel vybrat 'pachtovné', peníze za ochranu. Nevěděl, že právě toho využil Dopolis. Vybral si ho jako nejlepšího posla, protože chtěl, aby vyřídil něco Michaelovi.

„Royi, chci, abyste ode mne něco vyřídil svému bratru. Smím vám říkat Royi?" Na odpověď nečekal, jednal však, jako by mu bylo samozřejmě vyhověno. "Chci, abyste Michaelovi vyřídil, že i když mnoho let ke své spokojenosti ovládal West End, lidé začínají ... jak to mám říci? ... začíná je znepokojovat jeho postupné ovládání východního Londýna a dokonce i části Essexu."

Zdvořile se zasmál, jako by šlo jen o nedorozumění.

"Vybírá 'pachtovné' v restauracích, u bookmakerů, nemluvě o krčmách a klubech. Vlastní všechna stanoviště autotaxi. Má monopol na prodej zmrzliny a hot dogs. A nelze zapomenout na procenta z každé okázalosti konané na panském sídle. Ptám se vás, je to férové?

Moji přátelé a já bychom rádi věděli, co chce ponechat nám? Potřebujeme si také vydělat na živobytí. Proto jsme spojili své síly. Na výdělek nám však zůstala jediná cesta - a to jsou drogy."

Začal mluvit tiše a spiklenecky, jako by s Royem byli nejlepší kamarádi.

"Musíte svému bratru říci, o čem si tu povídáme. Řekněte mu, že jsme spojili své síly a bude-li to nutné, porazíme ho v otevřeném boji. Řekněte mu, že chceme East End. Krčmy, kluby, restaurace. Všechno. Musí se spokojit s West Endem, severním Londýnem a jihem za vodou. Jistě mu to bude stačit. Můžete ho ujistit o mém slovu, že mu nebudeme nikam strkat nos."

Roy se rozchechtal. Seděl a doslova řičel smíchy, že nebyl schopen mluvit. Ten chlap je opravdu cvok. Jinak to není možné. Každý zaměstnanec v kdejakém kšeftě v East Endu nepřímo pracuje pro Michaela, ať nakládá úhoře do rosolu nebo dělá zeď kapsářům na tržišti. I osamělí střelci, kterých stále přibývá, chodí za Mickeym nebo za jeho prostředníkem dřív, než se ve své lokalitě chystají zamávat svou puškou s krátkou hlavní a něco štípnout. A najednou tenhle mladý řecký blbec po něm chce, aby Michaelovi vyřídil výhružný vzkaz. Znovu se rozřehtal, až zapomněl na mládence s brokovnicí, zapomněl na všechno, kromě praštěného muže před sebou. Dopolis na něho hleděl ledově.

„Můžete se smát, pane Ryane, obávám se však, že já a moji přátelé to bereme vážně. Opravdu, velmi vážně. Poznáte to brzy."

Roy si kapesníkem otřel oči.

"Poslyšte, Mickey se nevedral do East Endu, jak jste se vyjádřil. Bojovali jsme o celí zasraný prostor a poctivě jsme vyhráli."

Malý muž na židli strnul ještě víc než dosud.

"Váš bratr"- ukázal na Roye - "zápalnou bombou zlikvidoval stanoviště taxíků, které patřilo mému bratranci Stavrosovi. Už dva dny po pohřbu vašeho bratra byl bratranec nadosmrti zmrzačen. Byl tak zle zraněný, že nemohl ani velet svým vojákům."

Dopolis měl zlostí zrudlou tvář a v koutcích úst se leskly kapky slin. Roy ho nevrle přerušil.

„Vojákům? Jakým zasraným vojákům? Vždyť on nedovedl ani řídit autíčko na autodromu v lunaparku. Zavraždil mého bratra!"

Roy se přestával ovládat. Dopolisova slova z něho odvanula poslední stopu strachu. Smrt Anthonyho byla pro všechny Ryany ještě příliš otevřenou ránou.

+Dopolis se přinutil ke klidu. Usmál se.

"Ta vaše známá výbušná irská povaha ... bude jednou vaší zkázou. Pamatujte si toto - když se začnete rozčilovat, přestanete uvažovat rozumně. Michael měl s bratrancem vypracovat dohodu, která by vyhovovala oběma stranám. Kdyby to udělal, váš bratr by dnes byl naživu."

„To je kravina!" Roy vstal. "Pane Oppodolopisi, či jaké to vaše zkurvené jméno je, dovolte, abych vám něco řekl ... Mickey vám utrhne obě uši a strčí vám je do prdele. A bude to dělat s úsměvem na tváři, teď buďte tak laskav a vypadněte. Mám moc práce."

Odstrčil Dimitriho.

"Pokud jde o tebe, hrdino, chceš-li tu zbraň použít, tak dělej! Stojíš tu jako sirotek v bouři ... ty šašku!"

Chlapec se podíval na Dopolise, který pomalu zavrtěl hlavou. Roy prošel služebními dveřmi do restaurační kuchyně.

Manželka s dcerou pevně držely na židli sedícího pana Wonga. Chvěl se strachem. Syn s čerstvými podlitinami na tváři stál za otcem. Všichni se na Roye dívali žalostně. Royovi zpěnila krev v žilách, vytáhl pistoli z pouzdra a vřítil se do restaurace. Tito lidé si přece platí za ochranu. Chránit je, to je přece to nejmenší, co pro ně muže udělat. Restaurace ale byla prázdná. Vrátil se do kuchyně.

„Co se tady stalo?"

Všichni začali mluvit najednou, matka a dcera v kantonském nářečí. Roy si zakryl uši a co nejhlasitěji zařval: "DRŽTE HUBU!"

Všichni okamžitě zmlkli. Roy ukázal na syna Hap Ki, který mluvil slušně anglicky, a vyzval ho:

"Řekni mi, co se tady stalo."

„Řeknu vám to, pane Ryane. Ten muž nám sebral prachy, které jsme měli pro vás. Řekl: 'Od příště budete prachy dávat mně.' Ten smrad! Řekl jsem, že platíme panu Ryanovi. Vždycky jenom panu Ryanovi. 'Už nikdy víc', řekli důrazně. A jestli jim prachy nedáme, o víkendu nám vypálí dům. Ještě pořád jsme nechtěli zaplatit.

Otec jim řekl, že pan Ryan je dobrý přítel a ochrání nás. Tak mě začali mlátit po hubě."

Ukázal na oteklé oko.

"Otec jim pak prachy dal. teď nemůžeme zaplatit vám."

Roy přikývl.

"To teď není důležité. Poslouchejte, o víkendu se vrátím jako obvykle. Kdyby k vám přišli dřív než já, zavolejte mi na toto číslo." Z kapsy saka vytáhl malou navštívenku. "Nemusíte mít obavy, za několik dní to bude vyřešeno."

Ženám pokynul na pozdrav a vyšel z kuchyně. Pistoli zasunul do pouzdra. Z pultu vzal ubrousek a opatrně zvedl skleničku, kterou používal Dopolis. Teď se ukáže, jaké přátele v londýnské policii ve skutečnosti máme.

Vyšel z restaurace a loudal se k autu. Na zadním sedadle spala dobrmanská fenka Tessa. Když auto odemkl, probudila se a začala radostně štěkat a vrčet. Roy na ni tiše mluvil, až se uklidnila. Rozvalovala se tady na skoro šestnácti tisících librách. Když se pes znovu posadil, Roy se v duchu usmál. Za měsíc obvykle vybere přes čtyřiačtyřicet tisíc. Něčeho takového se Michael rozhodně nevzdá, obzvláště ne ve prospěch příbuzného Stavrose, muže, který zavraždil Anthonyho.

Roy nastartoval auto. Ten Dopolis je určitě šéfem těch lotrů. Michael Ryan přecházel po kanceláři, což signalizovalo, že je naštvaný. Potáhl cigaretu a hlučně mezi rty vyfoukl kouř.

„Připadal ti známý? Už jsi ho někdy viděl?"

Roy zavrtěl hlavou.

„Ne, nikdy. Je to ale drzý holomek. A ten nafoukaný všivák Dimitri měl u sebe zkrácenou flintu, tím jsem si jist. Pachtovné od Wonga vybrali dřív, než jsem tam dojel, no, a tak si na mě počkali."

„Co řekl přesně o Stavrosovi?"

„Jen to, že je jeho bratrancem, že jsme ho vybombardovali a že vzhledem ke zranění ..." Roy se znovu rozchechtal, "nemohl velet svým vojákům. Vojákům, jen si představ! Pak ubrekoval, že ovládáš celý Londýn. Mickey, řeknu ti, je to opravdový hajzl."

Geoffrey vstal a mrkl se na hodinky.

"Ať Roy jede domů, co říkáš, a ještě si trochu zdřímnem. Je už skoro půl páté." Podíval se na Roye. "Myslím, že umíráš touhou, abys už byl doma. Děťátko se má co nevidět narodit, že?"

Roy s pusou od ucha k uchu jen přikývl. Michael si prsty protřel oči a opřel se o stěnu kanceláře.

„Promiň, Royi, zapomněl jsem. Jen jdi domů a Janine řekni, ať zavolá babičce, až dostane porodní bolesti. Stará se už na nemluvně celá třese."

Roy se rozesmál.

„Kdybys viděl, co všechno mají pro něho připraveno. Postýlku, kolébku a té pitomé výbavičky! Člověka by to přinutilo dát si skleničku, to ti řeknu."

Michael se usmál.

"Máš ji zřejmě opravdu rád, hochu! A co Carla, půjde domů, až se nemluvně narodí?"

Roy zvážněl.

„Myslím, že ne, Mickey. Maura má dům blíž školy a vůbec, škoda mluvit."

Nastalo rozpačité ticho. Všichni dobře věděli, že Janine nemůže svou dceru vedle sebe ani vystát. A tak Carla poletuje mezi babičkou a Maurou. Geoffrey si hlasitě odkašlal

„V každém případě, ahoj a nashle. Vyřiď Janine, že jí držím palce."

„Vyřídím, Geoffe."

Zvedl se k odchodu. Michael vzal ze stolu balíček a podával ho Royovi.

„Ještě něco. Zastav se s tím u černého Tonyho a řekni mu, že to je sáček na peníze. A že prachy chci nejpozději do soboty. Zdůrazni to, protože posledně bral vybíraní peněz zatraceně frajersky pomalu."

Roy převzal balíček.

„OK. Tak na shledanou."

Jakmile za sebou zavřel dveře, Geoffrey nalil dvě brandy. Jednu skleničku podal Michaelovi a sedl si před stůl do křesla. Michael seděl za stolem a kroužil s brandy ve skleničce.

„Tak co, Mickey, na co myslíš? Nějaké potíže?"

Mickey upil brandy.

"Na potíže s velkým P, brácho."

Odstrčil zbytek brandy a vstal.

"Pojďme domů, Geoffreyi. Jsem úplně vedle. Nějak mi to tady přestalo myslet."

Geoffrey hodil brandy do sebe. Zatím, co si oblékal kabát, Michael zhasl světla a sešel po schodech dolů. Před klubem stáli chvilku na chodníku a zhluboka vdechovali chladný noční vzduch.

Michael se dotkl Geoffreyova ramene, než nastoupil do auta, a odjel. Při pohledu na odjíždějícího Michaelova mercedesa padla na Geoffreye rozmrzelost. Pomalu šel k zaparkovanému autu. Věděl, že Michaela zajímá názor Maury na noční události, a štvalo ho to.

Maura se v posledních letech v podniku vyšvihla tak vysoko, že ve svých necelých dvaceti pěti letech prakticky vedla všechno spolu s Mickeym. Stala se jeho pravou rukou, jak vždy Michael neúnavně zdůrazňoval každému, kdo byl ochoten poslouchat. Jedině ona si mohla dovolit otevřeně s nim nesouhlasit a vždy jí to prošlo.

Tento fakt samotný jí získal autoritu nejen u všech bratrů, ale i u všech zaměstnanců, u všech do jednoho. Osobně řídila loupežné přepadení banky, s nímž si policie neporadila ani za osmnáct měsíců. Geoffrey ji začínal nenávidět. Zatraceně úžasnou Mauru ... ženu století. Odemkl auto a nastoupil, několik minut seděl a mlčky hleděl do noci. Celým svým životem byl vždy závislý na Michaelovi, den za dnem si stále víc uvědomoval, že bratři ho ve skutečnosti nepotřebují. Bylo to děsivé pomyšlení. Dobře věděl, že bez Michaela by se stal úplnou nulou. Nastartoval auto. Když se rozjel, zapnul rádio. Uklidňující tóny hudby Carpenters zaplnily auto. Geoffrey se spokojeně usmál. Maura je jako většina žen ... dostane-li do ruky kus lana, zpravidla se na něm oběsí. Nakonec si nasere do vlastního hnízda a Michael ji to pak spočítá. Takže nemusí celkem nic dělat, jen trpělivě čekat.

Povolil pevně sevřené prsty na volantu a nechal se unášet melodií 'We've Only Just Begun'.

Z klubu jel Michael do Mauřina domu v Ralnhamu v Essexu. Musí si s ní popovídat o všem, co se v noci sběhlo. Maura má v sobě něco, co on nemůže získat ani za milión let: vrozený chladně uvažující mozek. Nikdy nedovoluje, aby do pracovních povinností jakkoli zasahovaly city. Této její vlastnosti si Michael vážil. Maura s přehledem chladnokrevně řeší krizi, která ho vyvádí z míry. Jejím oblíbeným rčením je: "Mysli hlavou, ne srdcem".

Podíval se na dům. Byl ještě ponořený ve tmě. Vystoupil z auta. Když Maura tento dům koupila, smál se jí. Byla to rozsáhlá georgiánská zřůdnost, která se zdála být na spadnutí, teď, o rok později, dům prohlédl a ukázal svou krásu. Nechala vsadit nová okna, nové dveře a dala upravit příjezdovou cestu k domu. Sídlo koupila za babku, ale kdyby ho teď prodávala, vložená investice by se nejméně zdvojnásobila. To byla další Mauřina dobrá vlastnost. Něco, do čeho by jemu ani ve snu nenapadlo investovat, po Mauřině zásahu nabylo hodnoty.

Po křupajících oblázcích velikostí hrachu zajel před široké dvojité vstupní dveře. Zazvonil. Asi o pět minut později mu se zářivým úsměvem na tváři otevřela rozespalá Carla.

„Ahoj, strejdo Mickey. Tetička Maura se už obléká!"

Michael ji lehce plácl po zadečku.

"Ještě tě Maura nepřistihla, že jí říkáš tetičko? Jen počkej, zaživa z tebe stáhne kůži."

Vstoupili do obývacího pokoje.

„Neměj obav, nedám se přistihnout."

Její hlas byl plný smíchu. Carla byla ve skutečnosti velkým zdrojem radosti. Byla rozenou imitátorkou a dovedla lidi rozesmát. Michaela vždy ohromovalo, že její matka má pro ni tak málo času. Ještě že má Mauru a babičku, uvažoval. Obě jí bohatě vynahradí Janineinu vlažnost.

„Mám uvařit čaj?"

„Jo. To bude fajn."

Pozoroval ji, jak odchází z pokoje. Ve dvaceti letech z ní byla půvabná dívka. Měla stále rudě hnědé vlasy a pihy, ale měla v sobě zděděný půvab matky. Chodila dlouhými kroky jako nohatá kočka. teď, v krátké noční košilce, se její nohy zdály být neuvěřitelně dlouhé. Michael se posadil na pohovku a čekal na Mauru. Když vešla, vypadala jako by vůbec nespala. Světlé nakrátko zastřižené vlasy měla skvěle upravené. Oblečena byla do růžového hedvábného županu, stěží zakrývajícího bujné poprsí, a na nohou měla střevíčky s vysokými podpatky. Zářivě se na bratra usmála.

„Co tě sem přivádí za ranního rozbřesku?"

„Vznikl jistý problém, Mauro."

„To jsem si mohla myslet. Ach, tady je Carla s čajem."

Převzala od ní konvici a položila ji na edvardovský stolek vlevo od pohovky. Když Maura nalévala čaj, Carla neustále brebentila. Pohodlně opřený Michael se smál a odpovídal Carle na zdánlivě nekonečné otázky. Maura prokázala dobrý vkus. Pokoj byl vymalován kombinací broskvových a růžových odstínů. Koberce a těžké závěsy byly v barvě tmavého burgundského vína. Pokoj dýchal pohodou.

Přestože byl zaplněn nákladným nábytkem, bylo zcela zjevné, že se v něm opravdu bydlí, ať už podle čatsopisů na nízkém stolku, nebo podle všeho ostatního, velkou knihovnu plnou všemožných titulů nevyjímaje. Dickens a Trollope tu byli v těsném sousedství Harolda Robbinse a Lena Deightona. Mauřin čtenářský vkus byl tak extrémní, jako všechno ostatní v jejím životě.

Carla nepovažovala za podivné, že strýc je vytahuje z postele v šest hodin ráno. V rodině se to považovalo za normální. Neočekávané zde bylo normou, proto bylo lepší si na to zvyknout, než zbytečně bušit hlavou do zdi.

Michael a Maura nechali Carlu brebentit. Byla jakýmsi rodinným maskotem. Všichni ji milovali a když ji matka odvrhla a doslova předala Sáře, automaticky se stala vlastnictvím všech. Každý jí svým způsobem chtěl nahradit matku. Michael si myslel, že Maurin vztah k ní je nejhlubší. Carla se pro ni zřejmě stala náhradou za dítě, které potratila. Financovala její školní docházku a postarala se jí o všechno, od slušných šatů až po malé auto.

Když jim Carla dovyprávěla o svém posledním chlapci, mrkla se na pozlacené hodiny z doby Ludvíka XIV. postavené na římse nad krbem. Zaječela.

"Ale ne! Vždyť už je skoro sedm hodin! Abych už raději šla. V osm musím odejít!"

Vyletěla z pokoje. Michael se rozesmál.

„Je to hezká holka, Maws."

Přestože Maura byla jen o pět roků starší než Carla, nikdy na to nikdo nedělal narážky. Maura byla vždy považována za dospělou ženu. V Michaelových očích nikdy nebyla jiná. Dlouho byla sestřičkou, hned pak se stala jeho životní oporou. Mezi tím nebylo nikdy nic. U Maury se zdánlivě nikdy neprojevila hravost jako u Carly. Ten tajenmý okamžik, kdy se z dívky stává žena, jako by neexistoval. Z Maury se žena stala přes noc a od té doby jí je. Maura Ryanová se stala ženou v sedmnácti letech.

„Je to dobrá holka, Mickey, a je hezká. Když přebývá u naší matky, hrozně mi chybí."

„To ti rád věřím. Ona vytváří společenské ovzduší v tom tvém nádherném obrovském hradě."

Maura se zasmála.

"Můj dům z toho vynechej. Zřejmě tě mrzí, žes ho nekoupil sám. Tak co se děje? Co se stalo?"

Michael jí začal líčit poslední události. Stočená do klubíčka seděla na pohovce za ním, soustředěně poslouchala a kouřila jednu cigaretu za druhou. Nepřerušila ho ani jednou. Když domluvil, usmála se.

„Takže to byl Stavrosův bratranec, že?"

Usmál se také.

„No, tak to si budeme muset na toho malého tlustého hajzla došlápnout a pustit mu žilou!"

Michael se na ní zazubil. Maura řekla přesně to, co chtěl slyšet.

„Přesně to jsem si myslel! Poslyš, Maws, promysli všechno, co jsem ti řekl. Až na něco přijdeš, přijeď za mnou do klubu. Zaskočím teď domů, aby si Jonny nemyslel, že mne někdo někde oběsil. Tak na shledanou."

„All right, Mickey. A co s tou skleničkou, kterou sebral Roy? Mám ji poslat londýnské policii? Možná by podle otisků zjistili nějaké jméno ... myslím skutečné jméno i adresu."

Michael se pleskl rukou do čela.

"Do prdele, Maws. Úplně mi to vypadlo z hlavy. Nechal jsem ji v klubu."

„To nevadí, Micku. Jen zajeď domů a trochu se prospi. Zařídím to sama."

Když Michael odjel, Maura šla do kuchyně a ke snídani si připravila čaj a topinky. Čím víc přemýšlela o tom, co jí Michael řekl, tím se jí vše zdálo být podivnější, skoro nemožné. Kdo by čekal patnáct roků, aby získal zpět nějaký rajón? Ten chlap je možná Stavrosovým bratrancem, ale jeho slova jí nepřipadala moc důvěryhodná. Znenadání se do kuchyně přihrnula Carla a z tácu sebrala Mauře topinku.

"Dnes večer přijdu pozdě, Maws. All right?"

„All right, holčičko. Jeď opatrně."

„Pojedu."

A byla pryč. Vždy, když Carla odešla, dům se zdál být prázdný. Jako by mu vdechovala život. Maura, které v hlavě neustále vířilo to, co se dověděla od Michaela, se šla nahoru osprchovat. Měla před sebou velmi rušný den.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Maura vešla do klubu Le Buxom ve tři čtvrtě na jedenáct. Společnice ji jako vždy viděly rády, na rozdíl od některých mužů, kteří pro Ryany pracovali a měli se před Maurou na pozoru. Většina z nich ji považovala za nelítostnou lvici. Přesto, když byl někdo z nich v práci zraněn, byla to Maura, která dohlédla, aby o jejich manželky bylo dobře postaráno. Tušila, co se o ní povídá a vědomě tento mýtus živila a udržovala. Mauře stačila jejich úcta, o jejich lásku nestála. Chtěla být známá jako přísná lvice. Vyhovovalo jí to. Jedinými, na jejichž vztahu k ní jí záleželo, byly společnice.

Milovaly ji. Vždy zajistila, aby kolem Vánoc děvčata s dětmi dostala mimořádný přídavek. Byla jí za to vděčná. Většina klubů se společnicemi nechávala odměnu od zákazníků na jejich domluvě s děvčaty. Maura však zavedla, že odměna společnice, dvacet pět liber, byla zahrnuta do celkového účtu zákazníka. Když pak došlo při placení účtu k dohadování, vrátný-vyhazovač zajistil zaplacení účtu včetně odměny pro společnici. Díky děvčeti, které celou noc sedělo se zákazníkem a přemluvilo ho k zakoupení šampaňského v ceně dvě stě liber za láhev a balíčku cigaret o padesáti kusech v ceně třikrát vyšší než byla maloobchodní cena, mohl účet narůst až přes sedm set liber. Došlo-li k dohadování o zaplacení účtu, společnice nestála o to, aby šla s takovým zákazníkem do hotelu. Tady měla za svou práci odměnu jistou. Nebylo neobvyklé, že zákazník byl odveden do zadního baru a tam donucen k vyrovnání účtu.

Tak se stalo, že Le Buxom byl známý jako místo, kde se dá pracovat. Maura jim poskytovala jistý stupeň ochrany, což postupně skoncovalo i s donášením mezi děvčaty. Za to si jí vážily a milovaly ji. Rovněž špicovaly uši a říkaly jí všechno, co zaslechly. Maura si ve smlouvě vymínila, že společnice je vyřízena, bude-li nakažena pohlavní chorobou, či začne-li užívat drogy nebo nadměrně pít.

Věděla, jaký účinek to na ně má. Stávají se hrubými a svárlivými. Všechny prostitutky se na své kolegyně dívají jako na konkurenci. Kluby se společnicemi bývají plné klepů a pomluv a stálých potíží. Děvky by se navzájem

roztrhaly, semknout se dovedly jediné proti zapřisáhlému nepříteli - policii. Jinak dovedly nové 'zelené' holce ukázat švihadla, vyzkoušet je na ní a ukrást jí zákazníka. Lhaly si, podváděly a navzájem se okrádaly.

Všechny kluby mají 'šéfky', starší ženy se zkušenostmi prostitutky, které braly své postavení nesmírně vážně. Jejich pracovní náplní bylo udržovat pořádek mezi děvčaty a udržovat spojení mezi nimi a zákazníky. Když byl šéfové nabídnut 'drink' - jako procentní provize z odměny děvčat - byl v některých klubech děvčatům zapsán plný pracovní čas před jeho uplynutím. (Společnice se řídily pravidlem, že kdo přijde první do práce, je u nějakého stolu zapsán jako první.) A tak děvče nabízející 'drink' dostane s větší pravděpodobností velkomyslného zákazníka, Araba nebo Číňana; obě rasy byly známé neomezenými finančními možnostmi a tím, že neprotestovaly proti vysokým zfalšovaným účtům.

Tato forma poskytování společnic byla v Maurinych klubech postupně zlikvidována a děvčata jí byla za to vděčna. Maurin klub měl pořadí čekatelek, které chtěly pro ni pracovat. Svůj klub vedla stejně jako stanoviště taxi a stánky s hot dogs - spravedlivě a čestně.

Vždy stála na správné straně vůči policii a neměla s ní problémy. Již to nebyla mladá naivní dívka, kterou znal Terry Petherick. Nikoho se nebála. Hrůzu jí nenaháněly ani nelítostné prostitutky, známé lesbičky a hrubé děvky z ulice. Po ulicích Soho chodila beze stopy strachu. Svou pověst si získala už dávno.

Onoho večera přinesla bývalá společnice své nemluvně a všechny ženy z klubu se shlukly kolem malého uzlíčku. Zákazníci seděli sami, zatímco společnice vychvalovaly a muchlaly dítě. Dívka Jenny Randleová odešla z klubu před rokem, aby se provdala za jednoho z pravidelných zákazníků, za advokáta z Chiswicku. Zářila štěstím. Maura vzala nemluvně do náruče a nadechla se pachu dětského zásypu. Nemluvně bylo zabaleno ve velkém bílém šálu a bylo vidět jen malinkou, ještě zčervenalou a svraštělou tvářičku srdcovitého tvaru. Dítě otevřelo oči a zívlo. Malinká pusinka podobná růžovému poupátku udělala při tom dokonalé "O".

Maura pocítila, že v ní narůstá známá touha a oči jí rozpačitě zvlhly. Ten dojem však potřebovala udělat na své společnice. Byl to důkaz, že je mírná.

„Ach, Jenny, je nádherné ... Senzační."

„Díky, slečno Ryanová. Jsem tak šťastná."

Po schodech do klubu vešel Michael. U příchodu k výběrovým sedadlům viděl shluk asi dvaceti žen.

„Co se to tu děje? Snad ne nějaká zatracená odborová schůze?"

Jeho hlas byl podrážděný. Dívky okamžitě odskočily od Maury. Michael se s úžasem díval na Mauru v šatech za sto liber s nemluvnětem v náručí. V její tváři viděl skrývanou touhu stejně, jako ji viděla většina společnic, a najednou se na ni nemohl zlobit. Maura zacházela s děvčaty, jako by to byly kdovíjak vzácné pracovnice. Někdy ho to dohánělo k šílenství. Poslouchala jejich hloupé hádky, pomáhala jim v nesnázích, ať finančních, nebo jakýchkoli jiných, zajišťovala jim potraty, dokonce platila opatrovnice dětí, když na ně dolehla těžká doba. Uznával, i když nerad, že klub běží hladce, ale toto bylo přece jen příliš. Představil si, že by sekretářka přinesla do kanceláře nového potomka. Snad nebudou pořádat ještě večírky. Maura se na něho usmála.

„Čerstvé nemluvně Jenny, Michaeli. Není roztomilé?"

Všechny společnice ve střehu čekaly na Michaelovu reakci. Maura na něho však vrhla pronikavý pohled, jímž ho prosila o pochopení pro děvčata. Musel se v duchu usmát. Jen ona má tolik drzosti! Jedině Maura může očekávat od něho, od Michaela Ryana, od nejobávanějšího muže v Londýně, že bude vychvalovat nemluvně bývalé prostitutky. Při mrzutosti, kterou teď mají s tím praštěným Řekem, Maura od něho očekává, že se bude chovat jako laskavý strejda! Vytáhl peněženku, z ní pár desetilibrových bankovek a nabídl je Jenny. Na tváři rozehrál ten nejpodmanivější úsměv, před nímž jihla srdce všech žen.

„Kup mu něco za nás, Jenny."

Zdvořile vzala nabídnuté peníze a obdařila ho širokým úsměvem.

„Děkuji vám, pane Ryane, koupím."

S trapným pocitem odešel, aby ženy mohly pokračovat v prohlížení malinkého kousku člověčenstva, a stoupal po schodech nahoru do kanceláře.

Maura se zazubila na společnice, které se na sebe usmívaly. V takových chvílích si uvědomovaly, jaké mají štěstí, že ve vedení je Maura Ryanová. Jedná s nimi jako s opravdovými lidmi, ne pouze jako s děvkami. Kvůli obživě sice prodávají svá těla, což je automaticky řadí do druhé kategorie občanů, Maura však s nimi jedná tak, aby se mohly cítit jako řádně pracující děvčata. Jako řádní lidé živící se poctivou prací. Vrátila nemluvně Jenny a stáhla si vyhrnutý kabátek hedvábných šatů.

„Je to perla, Jenny. Máš ohromné štěstí. Ale teď, chaso, konec!"

Její hlas zněl žertovně.

"U stolů sedí několik smutně se tvářících zákazníků! Zpátky do práce!"

Děvčata, která nechala muže sedět samotné, se pokorně vracela ke svým stolům, vděčná za změnu v obvyklém běhu noci. Nemluvně Jenny jim poskytlo malou úlevu.

Maura odešla od části děvčat ještě cukrujících nad děťátkem a po schodech stoupala za Michaelem. V kanceláři přitiskla prst na rty a usmála se.

„Ani slovo, Michaeli Ryane!"

Seděl za stolem a mračil se na ni.

„Nuže, Maws! Co teď? Známky národního pojištění nebo dárková akce pro děti?"

„Buď zticha, ty mizero! Mám dojem, že zapomínáš na to, že ty ženy dole ..." prstem s dokonalou manikurou ukázala na podlahu, „... se nám starají o zatraceně velké příjmy. A Jenny byla jednou z nejlepších společnic ve West Endu. Tomuto klubu vydělala tisíce."

Maura se zahihňala.

"Nemluvě o tom, že sem přilákala několik vysoce společensky významných zákazníků. Jestli si vzpomínáš, pracovala v klubu New Rockingham, než jsme ji přetáhli k sobě. No, a ona s sebou přivedla i své zákazníky. Tak co?"

Drze na něho vyplázla jazyk.

Michael si rukama prohrábl husté tmavé vlasy. V jeho tmavě modrých očích se objevil malinký záblesk nesouhlasu.

"Přemýšlelas už vůbec o událostech minulé noci? Nebo jsi raději šla na návštěvu za bezprizornými dětmi do Routen House?"

Maura přistoupila k bratrovi a dala mu ruce kolem krku. Lehounce ho políbila na líčko a nadechla se vůně jeho vody po holení.

„Ani nevíš, Mickey, jak se mi líbíš, když se zlobíš. Routen House byl přece už před rokem zavřen. Už nemají žádné chudobince, tak se musí připojit k Armádě spásy."

Michael jí pevně sevřel ruce a rozesmál se.

"Ty máš odpověď na všechno. A Carla se začíná vybarvovat přesně podle tebe. Druhý takový prohnaný ptáček v rodině je to poslední, co bych potřeboval!"

Maura se od něho odtáhla a nalila si drink. Už ho měla zapotřebí. Jennyino nemluvně v náručí jí pocuchalo nervy víc, než byla ochotna si připustit. Když ho přitiskla k hrudi, pocítila v žaludku pocit tísně, podobající se pocitu, kdy člověk rychle přejede vrcholek kopce. Zvedl se jí žaludek. Co by dala za to, kdyby mohla mít vlastní dítě! Upila whisky.

„Tak, dejme se do práce. Princezno, co si myslíš o tom, co se stalo minulé noci?"

Maura se posadila na židli proti bratrovi. Zkřížila hedvábím zakryté nohy, pravou rukou se opřela o stůl a upřeně se zahleděla na Michaela.

„Ten chlap zřejmě chce, abychom se s ním rozdělili o teritorium. Tak se na to podíváme. Prsty máme v mnoha oblastech, že? Tu skleničku jsem dnes dopoledne poslala mládencům přes otisky."

Zavrtěla hlavou.

"Nevím, Mickey, ale ti mládenci mne přivádějí k smíchu. Na své drobné sázky a holky chtějí peníze co nejdřív, ale pak, když člověk po nich chce nějakou protislužbu, strkají prdele do kouta. Dnes dopoledne jsem se ale do toho obula, to ti řeknu! Pozdě večer bychom měli mít výsledky! Realisticky vzato, Mickey, dokud Dopolis neudělá nějaký další tah, nebo my na něho něco neobjevíme, nemůžeme nic moc dělat.

Pokud jde o vybraný úplatek za ochranu, zřejmě věděl, že Wong je Royova poslední štace. A vzít pachtovné starému pánovi nebyl žádný problém. Jeho odpor jistě nestál ani za řeč. Jenže Roy měl v autě přes šestnáct papírů. A i když v autě byla Tessa, kdyby Dopolis chtěl, mohl si ty peníze vzít. Jestli Roy odhadl správně, že ten mladý chlápek měl pušku s upilovanou hlavní," pokrčila rameny, „mohl si vzít přece všechno, ne? Myslím, že bude lepší počkat, až se Dopolis ozve. Jsem si jistá, že když mu nabídneme nějakou menší akci, bude šťastný jako blecha. Ovšem skutečnost, že je Stavrosův bratranec, situaci poněkud komplikuje ... chci tím říci, že všichni ho máme v žaludku. Nebo se snad najde takový blbec, který si to s námi rozdá?" Přezíravě mávla rukou. "Počkáme a uvidíme. Celkem mě to nijak moc nevzrušuje."

„A co s těmi domy v Essexu? Přemýšlela o nich vůbec?"

Michael přikývl.

"Jestli myslíš, že za to stojí, pak záleží jen na tobě."

Uvažoval o všem, co Maura řekla. Dávalo to smysl.

„Důležité je, Mickey, že vyžadují minimální přestavbu. Našla jsem senzační malou stavební firmu NHBC, která ty práce s radostí udělá. Naděláme z toho jmění, Mickey. O tom není pochyb. Nemovitosti jsou dnes základem podnikání."

„Jako ta stará 'ostuda', cos koupila v docích?"

Maura se shovívavě usmála.

„Já se z tebe pominu, Mauro. Když si představím, že kupuješ spoustu skladišť a blok obytných domů dokařů!.."

„Ty staré domy dokařů budou jednoho dne představovat celé jmění, hochu. Zapiš si má slova za uši!"

„Tak jó, Maws! Snažím si představit, jak kdekdo umírá touhou pořídit si minibyt se zahrádkou s jedním záhonem a malinkou koupelnou v předním pokoji. Sázím se, že budou stát fronty lidé ochotní zemřít, jen aby si ho koupili."

Maura, opřená o opěradlo, se smála. Nikdy nenabrala váhu, kterou ztratila po potratu a byla štíhlá podle poslední módy. Ve zlatých hedvábných šatech a odpovídajících botách vypadala, jako by vystoupila ze stránek módního časopisu. Čerstvě umyté světlé vlasy rámovaly její tvář jako platinová svatozář. V ní zářily odborně nalíčené jasně modré oči. Michael si uvědomoval, jak hezká a kultivovaná žena je jeho sestra. Pokud věděl, nikdy neměla milence nebo nápadníka. Od doby, kdy se stýkala s policistou. Michael si správně domyslel, že se pro něho trápí nešťastnou láskou. Nikdy se však o tom ani slovem nezmínili. Toto téma bylo jediné mezi nimi tabu. O všem pod sluncem se bavili, kromě o Terrym Petherickovi.

„Mickey, pamatuješ se na dům tety Nellie? Jako děcko jsem tam pobývala hrozně ráda. Pamatuji se na jeden Nový rok ... máma mne tam na několik nocí odvedla." Maura zavřela oči, aby si vzpomínky lépe vybavila. "Měla jsem asi šest nebo sedm roků. Když hodiny odbily Nový rok, strýc Bertie otevřel hlavní dveře domu. Byla mlhavá noc. Vidím to jasně před sebou. Najednou se do tmy ozvaly píšťaly všech lodí. Zdálo se, jako by všechny chtěly vplout do malého předního pokoje. Hluk byl ohlušující. Strýc Bertie mi dal napít horkého punče, abych lépe usnula ... milovala jsem ten malý dům."

Michael se na ni škodolibě zašklebil.

"Tak už toho nechej, Maws, nebo se ti tu rozbrečím."

„Ty prohnilý mizero! Ty snad vůbec nemáš duši, to je tvůj hlavní nedostatek. Ale abys věděl, Michaeli Ryane, ta stará místa budou mít za několik roků hodnotu státního dluhu. Kolují zvěsti, že se tam vybuduje soukromý přístav."

„Ve staré přístavní čtvrti?"

„Ve staré přístavní čtvrti."

„Stejně to ale nechápu, Maws."

Podívala se na něho a vážně řekla:

„Nemovitosti jsou penězi budoucnosti. Dej si říci, Mickey. Domy nic nejedí a vytvoří bohatství. Koupíš je levně a sedíš na nich, dokud nestoupnou ceny. V Londýně se teď přece hodně staví a brzy už nebude žádná volná stavební parcela, kromě těch, které bude možné získat v oblasti starých doků: Wapping, Woolwich a dál kolem Temže proti proudu."

Usmála se.

"Tak jen čekej a dívej se."

„Jestlipak něco víš, Maws?"

Nechápavě se na něho podívala.

"Ne, co?"

„Že jsi chytrá holka. Kdybys byla chlapem, byla bys schopna převzít vládu nad celým světem."

V jeho hlase byl nefalšovaný obdiv.

„Mám tebe a celý Londýn. Nic víc nechci, Mickey."

„Mne budeš mít vždycky, drahoušku."

Michaelův hlas byl plný něžnosti. Maura se na něho usmála. Pokud má Mickeyho, nepotřebuje manžela, ani milence - nepotřebuje nic. Při pohledu do jeho tmavě modrých očí si uvědomila, jak se za ty roky změnil. Ve čtyřiceti letech byl sice stále pohledným mužem, ale přibral na váze. Začínal tloustnout. Přesto však zatím vypadal dost dobře, aby se za ním točily pohledy žen i mužů, kamkoli přišel. Tmavé vlasy měl protkané šedinami. Lícní kosti měl stále vysedlé a oči hluboko položené. Střední věk se u něho projevoval vějířky vrásek kolem očí. Jako většině hezkých mužů i jemu tento věk vyhovoval. Na rozdíl od žen, které se vždy snaží udržovat mladistvé vzezření tak dlouho, jak jen to je možné, muži jako Michael svůj věk nesou s elánem, který tomuto věku dává jakýsi žádostivý lesk. Maura oběma nalila whisky.

„Abych nezapomněla, Mickey. Měla jsem dnes na drátě Mahoneye. Chce trochu víc zbraní, hlavně pušek M16. Řekl, že Otec McCormack je jako obvykle předá do Irské republiky. Jak, na to se mne neptej. Pravděpodobně na člunu. Chce je mít do konce měsíce, tak jsem mu řekla, že to je výborné ... ovšem za předpokladu, že zaplatí předem. Obchoduji s nimi velmi nerada, Mickey. Ale jak říkáš - neprodáme-li my, prodá někdo jiný."

Přikývl. Předpověď Otce MeCormacka, pronesená v Sářině předním pokoji před tolika lety, se ukázala překvapivě přesná. Dostávali se teď do nepřímého styku s akcemi Irské republikánské armády. Opatřovali jim nejen zbraně, ale zajišťovali bezpečné úkryty a podle možnosti i bezpečný doprovod.

„Kolik jsou ochotni utratit?"

„Mnoho. Zdroj zbraní z Libye vyschl, protože Arabi se začali prát mezi sebou. A přísun peněz z Ameriky dosahuje astronomické výše. Ani nejsou schopni je dost rychle utratit. Mám se spojit s Dixonem?"

Michael vzdychl.

"Tak jo. Zkus použít Billyho Bootnose jako prostředníka. Nechci, aby tebe nebo mě s nimi někdo viděl."

„Zařídím to. Zatím co tys vyspával, Michaeli", klesla na židli,

„prohlédla jsem si měsíční výkazy ... a jednala jsem s muži přes otisky prstů!" Usmála se. "U bookmakerů bylo umístěno několik vysokých sázek, ale nedošlo k žádné škodě. Klub si vede dobře. Stánky s hot dogs s ohledem na blížící se Vánoce vynášejí málo. Zvlášť na nových stanovištích, které jsme převzali."

„Takže jsi je přece koupila?"

„Jo, koupila." Její hlas byl mírně rozhořčený. "Všechno bylo provedeno poctivě a v souladu se zákonem."

„Kromě toho, že Roy měl při projednávání v ruce sekeru!"

Maura se mírně ušklíbla.

„Myslím ale, že to opravdu pomohlo. Dala jsem jim dobrou cenu, Mickey. Dost vysokou, dokonce překračovala hodnotu místa. Stanoviště taxi díky chladnému počasí a plných náručí vánočních dárků teď prožívají konjunkturu. Celkem vzato život jde dobře, vše se daří. Až vyženeme Řeka, bude nám do smíchu!"

„Díky za to, žes všechno vyřídila za mě, Maws. Co je nového v rodině?"

Zamračila se.

"Po pravdě řečeno, nic moc dobrého. Pohádala jsem se s Bennym a Garrym kvůli jejich frajerskému chování v kdejaké krčmě, restauraci a klubu v městě. Moc si otvírají huby a vykřikují, co jim slina na jazyk přinese o tobě, o mně a o všem možném."

„Na Garryho se mi to nějak nezdá, Maws."

„Vím, ale je to pravda. Vůbec nechodí do práce, Mickey. Sammy Goldbaum řekl, že už je mnoho dní vůbec neviděl. Vede autotaxi sám. Myslím, že bychom se mu za to měli nějak odměnit. Myslela jsem, že bychom mu mohli vrazit pětistovku ve vánočním balíčku."

Michael bouchl pěstí do stolu.

„All right, udělej to! To tedy je posraná situace! Tak on se stará o můj kšeft a moji vlastní bratři, kteří dostávají

značné podíly, dělají hovno! Teď už ale toho mám dost! Jestli si zavčas neplivnou do dlaní, půjdou do prdele. Nemůžu si přece dovolit mít ve svém kolektivu lenivé chlapy."

„Vím, co máš na mysli, Mickey. Zařídím, aby s nimi Geoffrey promluvil. Mimochodem, viděls dnes některého z kluků?"

Zavrtěl hlavou.

"Ne. Proč?"

„Možná nic. Jenom, že po nich není ani vidu ani slechu."

Zívla.

„Běž už domů, Maws."

„Měla bych, Mickey. Dnes už toho mám opravdu dost. Není to ale nic překvapujícího, protože jsem byla dnes ráno probuzena ze spánku. V šest hodin, abych byla přesná."

Michael se zasmál.

„Počkám tady ještě na chlapa z londýnské městské policie. Jak říkáš, nemůžeme dělat nic, dokud Dopolis neudělá další krok nebo na něho něco neodhalíme. Musíme přesně zjistit, s kým máme co do činění."

Maura obešla psací stůl a políbila ho na čelo.

"Na shledanou zítra, Mickey. Dobrou noc."

„Dobrou noc, princezno."

Maura kráčela k autu. Cestou domů doufala, že Carla bude u ní doma, až tam dojede. Měla o ni obavu, zvláště teď, kdy Janine čekala další dítě. Carla se sice tváří šťastně při zmínce o blížícím se narození, ale Maura se obávala, že nemluvně ji ještě více vzdálí od rodičů. Toto hrozící nebezpečí v Mauřiných očích poněkud zmenšovalo obtíže s Dopolisem. Teprve za několik dní zjistí, že to je opravdu velmi nebezpečný muž.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Bonny seděl za kuchyňským stolem a jedl mimořádně bohatou snídani. Vynutil si, aby mu matka každé ráno připravila dvě vejce, pět plátků slaniny, jelito, houby a tři obrovské klobásy. To všechno snědl s pěti topinkami a zapil konvicí čaje. Posledním kouskem topinky vytřel talíř a strčil ji do pusy. Přecpaný seděl pak na židli a oběma rukama si objímal břicho.

„To bylo báječné, mámo."

Sára se smála. Bylo to její poslední dítě, které bydlelo doma. Hrozila se dne, kdy i ono vyletí z hnízda.

„Nechápu, kam to všechno dáváš, Bonny."

Sebrala talíř a uložila do dřezu.

„Ještě si rychle zakouřím a vypadnu. Je na čase, abych se ukázal v sázkové kanceláři."

V jeho hlase zaznívala starost. Sára k němu otočila hlavu. Bonny je přece její dítě. Byla si vědoma všech jeho chyb, přesto však ho měla ráda.

„Dobře víš, že Michael to tvé ulejvání nesnáší. Ani Maura."

Sářin hlas byl sevřený, když se zmínila o dceři. Nikdy se nesmířila s tím, že pracuje s Michaelem v rodinných podnicích. Trápilo ji to víc, než si byla ochotna připustit. Podle jejího názoru jsou ženy k tomu, aby se vdaly a měly děti. Jen nerada si připouštěla, že Maura děti mít nemůže. Přesto však byla přesvědčena, že žádná žena by neměla žít a pracovat ve světě, který považovala za doménu mužů. Pochybné prostředí Soho a klubů kladla na nejnižší příčku společenského žebříčku, v níž se pohybuje spodina lidstva.

Benny si zapálil cigaretu Benson and Hedges a dopil čaj. Mrkl se na kuchyňské hodiny. Už bylo skoro půl deváté.

„Tak já jdu, mámo. Uvidíme se večer, asi v šest."

Vstal od stolu a políbil matku lehce na tvář. Sára se na něho usmála a řekla mu to, co mu říkála každý den.

„Buď opatrný, Benne. A udělej, co ti řekne Michael."

„Udělám. Nashle."

Vyšel z domu. Sára dokončila ranní toaletu. Už od chvíle, kdy vstala z postele, na ni doléhala úzkost. Utřela si ruce a zapnula rádio. Brzy bude na programu Jimmy Young. Ráda ho poslouchala. Dala se do obvyklé práce. Kolem deseti se objeví Janine. Měly domluveno, že si pohovoří o programu vánočních svátků. teď se na Janine dívala jako na dceru, ale na Mauru jako na vzdálenou příbuznou. Sára by nikdy ani sobě ani nikomu jinému nepřiznala, že nemá Mauru ráda, protože by to považovala za rouhání.

Nebylo jí ani po chuti, že Carla bydlí u Maury. Moc by si přála, aby se Janine a Carla sblížily, dávno se už ale tohoto přání vzdala pod tíhou skutečnosti, že Janine své dítě nebude mít nikdy ráda. Že dokonce s ním ani nevydrží pobývat ve stejné místnosti. Povzdechla si. Děti jsou opravdu poutem. Člověk je miluje a ony se mu nikdy nevymknou z života. ať jsou kdekoli, vždy kladou na člověka nároky na čas i energii. Těšila se na nové nemluvně. Kdyby čekala, až ji ostatní chlapci udělají babičkou, asi by se dožila zklamání. Žádný neprojevoval chuť se usadit. Michaelovy důvody byly jasné. Věděla, že žije s nějakým mužem. Zavřela oči a otřásla se hrůzou. Pokud šlo o Geoffreye a ostatní chlapce - ti zase přelétali od ženy k ženě. Takže je tu jedině Janine, která ve třiceti čeká druhé dítě.

Sára měla neurčité podezření, že kdyby se mohla dítěte zbavit, udělala by to. Sára začala utírat vlhkým hadrem kuchyňský nůž. Měla by s úklidem pokračovat. Chtěla mít dům uklízený, než z postele vyleze Benjamin. Byl teď jiný než dříve. V padesáti vypadal na devadesát, jenom se belhal po domě a čekal, až se otevře Bramley Arms. Pokračovala s úklidem, aniž by věděla, že než uplyne den, vzniknou problémy, o jakých se jí nikdy ani nezdálo.

Bylo jedenáct hodin a Michael s Maurou byli v malé kanceláři nad klubem Le Buxom. Ústřední policejní

stanice ve West Endu jim pozdě v noci vrátila skleničku. Otisky prstů na ní jim nebyly známy. V kartotéce zločinců nebyly. Michael a Maura se ani o krok nepřiblížili k odpovědi na otázku, kdo je Dopolis a čím se zabývá. Byli stále na začátku.

„Poslali jsme lidi do ulic a přesto je Dopolis pro nás stále velkou neznámou. Nevím, Mauro, ale čím víc přemýšlím o tom, co se sběhlo u Wonga, tím jsem vzteklejší."

Zazvonil telefon, zvedla ho Maura. Michael si zapálil cigaretu. Na celé věci bylo něco podivného, co Michael nebyl schopen rozlousknout. Nikdo přece nemůže být totálně neznámý. Vždy je někdo, kdo ho zná, nebo o něm ví. Ale Dopolis se najednou vynoří jako z řídkého vzduchu.

Maura odložila sluchátko a upřeně se zahleděla na Michaela.

„Ten zatracený Benny je zase na seznamu nepřítomných. V práci se vůbec neobjevil."

Michael zabručel.

„A co Garry? Ten se někde objevil?"

„Kupodivu ano. Podle Sammy Goldbauma je trestuhodné, že Benny ještě nešel do sebe."

„Podle toho, jak Bennyho znám, má zřejmě novou holubičku a nechce se mu ji opustit. Ale zařídím, aby nedostal tento týden zaplaceno. Uvidíme, jak daleko pak s ženskými dojde!" Zasmál se. „Jestli mě naštve, zatočím s ním. Dovede prošmejdit kde co, jen aby našel něco nového. Čichem jako vlk ucítí novou čubku na deset mil!"

„Sex a jídlo ... to je náš Benny. To jsou jeho dvě hlavní zaměstnání. Tentokráte už by měla jít sranda stranou, Mickey, a měl by dostat za vyučenou. Má dvacet devět roků, pro rány Boží, a chová se jako puberťák." Namířila prstem přes stůl na Michaela. "Budeš mu muset promluvit do duše. Tebe poslechne."

„All right. Až se objeví. Máš ještě něco k projednání, než vypadnu?"

Maura zavrtěla hlavou.

"Hlavní práci jsem už udělala včera. Dnes už jen to běžné. Mimochodem, kde je Geoffrey? Vůbec jsem ho neviděla."

Michael si přikousl spodní ret a Maura si sedla na židli. Tvářila se znepokojeně.

„Zase ho není!"

„Maws, on si myslí, že ti věnuji příliš mnoho času. Dopoledne jsem s ním měl vzrušenou debatu."

Maura si zapálila cigaretu. V duchu zuřila.

"O co šlo tentokrát?"

„Myslí si, že by ses měla starat o taxíky a ne o něho."

Maura nasála kouř a hleděla na bratra. Geoffrey jí začínal jít na nervy. Přestože byl zasvěcen do všeho, co dělali, byl informován o všech akcích a byl všeobecně považován za prvního po Michaelovi, vůči Mauře se choval chladně. Bral ji tak, jako by tam byla jen pro legraci. Zpočátku se s tím Maura smiřovala, teď, skoro po osmi letech, jí to však šlo na nervy. Geoffreye nebylo možné přesvědčit, že Maura je přínosem pro podnik. Že se snaží ze všech sil, aby vše navenek bylo legální. Na všechno, co ona udělá, se dívá svrchu. Kdyby mu zadala práci, s úsměvem přikývne, udělá však něco zcela opačného. Geoffrey si však nevšiml, že už i Michael má jeho rozmarů dost.

„Mickey, zkus s ním promluvit!" Její hlas byl zoufalý. "Chápu, že má někdy pocit, jako by byl mimo, ale kdyby se alespoň pokusil se mnou spolupracovat místo toho, aby byl vždycky proti mně ... řeknu ti něco, co jsem si zatím nechávala pro sebe. Hrabe se v záznamech."

Michael zvedl obočí a Maura se usmála.

"Čestně, Mickey. Přijde uprostřed noci a kontroluje, co všechno jsem dělala."

Michael se usmál.

"Někdy se tváří jako na pikniku, kde mu ušlo několik sendvičů. Buď tak laskava a raději to vždycky spolkni. Mám svých starostí dost."

„Promluvíš s ním ale?"

„No jo." Podrážděně vstal. "Stojí to za hovno, že? Nevím si rady s ním a s Bennym, je zázrak, že vůbec někdy něco udělali! No, pokud už nic nemáš, princezno, jsem hotov."

„Ne, Mickey, nemám už nic."

„Tak jdu, nashle."

Políbil ji na líčko. Maura ho pozorovala, jak si obléká kabát.

„Tak na shledanou, Mickey."

Seděla za stolem a kousala pero. Za okny hučel silniční provoz. Bylo krutě chladné ráno, ale v kanceláři bylo horko. Vyklouzla z usňových botů a kroutila prsty. V zelené sukni a bílé hedvábné blůze vypadala velmi mladě. Jako úřednice. Lidé byli vždy ohromeni, když při setkání s ní zjistili, že je Maura Ryanová. Přestože o ní leccos věděli, vždy byli překvapeni výškou a nádherným poprsím, ale i brzkým zjištěním, že za hezkou tváří pracuje analytický mozek, který dovede registrovat a rozpitvat vše, co bylo řečeno. Chvíli seděla a přemýšlela o Geoffreyovi. Tak dlouho se snažila navázat s ním spolupráci, on však nikdy neprojevil zájem. Její úvahy přerušilo řinčení telefonu.

„Haló ?"

„Haló, Maws!" Okamžitě poznala Margaretin nosový hlas.

„Haló, Marge! Chtěla jsem ti dnes večer volat. Jak se vede dětem?"

„Ach, vede se jim dobře, Maws. Už se těší na Vánoce. Dvojčata hrají příští týden ve vánoční hře o narození Páně, proto ti volám. Chtějí, aby ses na ně přišla podívat. Můžeš to udělat?"

„Řekni jim, že určitě přijdu. Nerada bych to zmeškala. Přivedu s sebou Carlu. To by už měla mít ze školy volno. Jak se vede malinkému Dennisovi?"

Marge zasténala.

"Teď je v dětské zahrádce, ale před deseti minutami rozházel toaletní papír po oné místnosti. Nevěřila bys, Maws, ale ten kluk je horší, než byla dvě děvčata. Člověk aby měl oči i na zadku."

Obě ženy se rozesmály.

„Budu se muset brzy na ně přijít podívat. Už je mi po nich opravdu smutno."

„Ne ale, abys mi je rozmazlovala. Holky se už začínají nějak moc naparovat."

Mauřin hlas byl cynický.

"Marge, děvčata se nikdy nemohou naparovat příliš - stejně je vždycky někdo odhalí! Marge, objevilas nějaké další domy?"

„Kupodivu objevila. Dva v Southendu a jeden v Shoebury. Všechny mají na sobě hroznou nástavbu."

„Ohromné. Podívám se na ně, až k tobě pojedu na návštěvu."

„Jak pokračuje tvůj dům?"

„Je dokončen, Marge. Někdy budeš muset přijet s Denem na večeři. Bude se ti líbit."

„Ach, jsem přesvědčena, že je nádherný. Stejně máš štěstí, Maws."

Maura se ohradila.

"Štěstí s tím nemá nic společného, Marge. Pracuju zatraceně tvrdě, abych si to mohla dovolit."

Na lince se ozval smířlivý hlas Marge.

"Vím, vím. Nemyslela jsem to tak, však víš. Měla jsem na mysli jen krásný pocit mít dobrou práci, hezký domov a sympatický bankovní účet! Zvlášť to sympatické konto v bance. My s Denem utratíme peníze dřív, než je on stačí vydělat!" Margareta se smála.

„Asi mi nevěříš, Marge, ale všechno bych vyměnila za hezkého chlapa a pár dětí."

„Ale já to přece vím, Maws. Moc ti přeji, abys někoho potkala."

„Jen se drž při zemi, Marge, ano? Chlapi v mém věku se přece chtějí usadit a mít děti. Ty já přece nemůžu nikomu dát, takže to ani nestojí za nějaké úsilí. Chci tím naznačit, že by mi asi nebylo dovoleno adoptovat dítě, co ty na to? Ne, Marge, s tím jsem se smířila už dávno. Budu se muset stále věnovat nějakému podnikání."

„K tomu máš zřejmě zvláštní nadání."

„Snad mi vydrží, Marge. Koukej, už musím jít. Zavolám ti a dám vědět, kdy se u tebe ukážu, all right?"

„OK, nashle."

Zavěsila.

Maura si zapálila další cigaretu. Co by dala za to, být na místě Marge! V duchu se usmála, když si představila malého Dennise a jeho dětské darebnosti. To je případ ... Do kanceláře vrazil Geoffrey.

„Kde je Mickey?"

„Před chvíli odešel. Co se děje?"

„Volali ze stanoviště taxi v Manor Park. Nějaký cvoklý grázl ohlásil bomby na všech našich stanovištích. Obtelefonoval jsem je, nechal je prohlédnout a řidiče jsem poslal domů."

„Co žes udělal?" Maura zamáčkla cigaretu. "Jenom kvůli jednomu zatraceně potřeštěnému telefonátu?"

Geoffrey se rozčílil.

„Potřeštěné to bylo, all right ... jenže tím potřeštěncem byl Dopolis! Nechápeš, že to je jen začátek? Že ten hajzl chce vyvolat válku. Maura s nevěřícím výrazem ve tváři se opřela o opěradlo. Krátce pohlédla na Geoffreye, pak začala jednat.

"Pozvi všechny hochy do mého skladiště ve Wappingu. Řekni jim, že se tam s nimi já a Mickey setkáme."

Geoffrey jen stál a hleděl na Mauru. Opovržlivě sevřel rty.

„Já nejsem žádný tvůj poslíček!"

Maura přivřela oči a přes zaťaté zuby řekla.

"Máme dost velké problémy s praštěným Řekem. Hádat se mezi sebou je to poslední, co bychom teď potřebovali. Tak co, uděláš, o co tě žádám ... prosím?"

Geoffrey se na podpatku otočil a zlostně vyběhl z místnosti. Maura se obrátila k telefonu a vytočila Michaelovo číslo.

„Jsi to ty, Jonny?"

„Ach, ahoj, Mauro. Mickey není ..."

„Mlč a poslouchej. Mickey se každým okamžikem objeví doma. Řekneš mu, že jedu za ním. Nikomu kromě Michaelovi a mně neotvírej dveře. Rozumíš?"

Naléhavost v jejím hlase mu něco naznačila.

„Co se děje?"

Jeho hlas byl pronikavý a vystrašený.

Maura bouchla sluchátkem. Neměla náladu utěšovat toho mladého teplouše. Zhluboka se nadechla, aby aspoň trochu uklidnila bušení srdce, které cítila až v uších. Padla na ni zvláštní vlna zlé předtuchy. Vklouzla do střevíců a rychle vyšla z kanceláře. Michael s Maurou vešli do klubu v jedenáct hodin. Byla mrazivá noc a světlo od vchodu se třpytivě odráželo na tenké sněhové pokrývce. Když vešli, zahalila je vlna horkého vzduchu. Gerry Jackson jim odebral zvlhlé kabáty.

„Psí počasí, že?"

Michael přikývl.

"Nějaká zpráva od Bennyho?"

Na schůzku do skladiště přijeli všichni, jedinou výjimkou byl Benny. Kupodivu nikdo nevěděl, kde je. Gerry Jackson se usmál.

„Jak Bennyho znám, je ukvartýrován u nějaké kočky!"

„To je možné, Gerry. Až se objeví Geoffrey, řekni mu, ať jde přímo nahoru, OK? A jednu společnici pošli do recepce." Michael podával Gerrymu malý zelený adresář. "Ať vytáčí postupně všechna tato čísla. Jestli se jí ho podaří objevit, dostane stovku. All right?"

Gerry převzal potrhaný adresář.

"Zařídím to. Mám poslat nahoru trochu kávy?"

Maura si mnula prokřehlé ruce.

"To je výborný nápad, Gerry. Jak se vede Anne a klukům?"

Rozpačitě se usmál.

"Už je zase těhotná."

„Slyšela jsem. Počítám, že bude jako moje máma. Hodně kluků a žádná holka!"

Gerry obrátil oči ke stropu.

„Ach, raději to ani nevyslovuj, Mauro. Vždyť už máme pět kluků."

Maura se na něho usmála.

"Tak sis neměl brát za ženu děvče, které je tak věrně oddané katolické víře."

Po schodech odešla za Michaelem do kanceláře. Sotva vstoupila, ozval se telefon. Zvedla sluchátko v naději, že volá Benny.

„Mohl bych mluvit, prosím, s Michaelem Ryanem?"

„Kdo volá?"

„Řekněte mu, že se to týká jeho mladšího bratra."

Maura podala sluchátko Michaelovi a opatrně zvedla vedlejší linku. Slyšela mužský hlas.

„Pane Ryane, zřejmě postrádáte jednoho bratra. Souhlasí?"

Maura se podívala na Michaela a očima ho zapřísahala, aby se nerozčilil.

„Zatím jsem žádného bratra nepostrádal ... pane Dopolisi. Je to pan Dopolis, že?"

Muž se lehce zasmál.

"To Je od vás velmi bystré, pane Ryane."

„No, k tomu zase není třeba mít zvlášť velkého filipa."

„Z vašeho hlasu cítím, že máte nějakou starost. Všiml jsem si, že vy Angličané, jste-li zahnáni do kouta, mluvíte poněkud jinou angličtinou ... Ujišťuji vás ale, že pokud jde o mne, nebude vašemu bratru ani v nejmenším ublíženo."

Slova byla pronesena vážně, s malou hrozbou v podtextu.

„Tak proč jste bratra sebral, pane Dopolisi? On přece nemá s pachtovným a tarify nic společného."

„To vím, pane Ryane. Používáme ho jen jako prostředek k uzavření dohody s vámi. Vím, že jste ... jak to mám říci? ... temperamentní muž. Chci, abyste si uvědomil, že nám jde jen a jen o kšeft.

Čekal jsem, že hrozbu bombou prohlédnete jako nejapný vtip. Chtěl jsem vám jen naznačit své možnosti, chcete-li. Například vím, že jste dnes měli ve skladišti schůzku. Vím z ní všechno, co víte vy." Jeho hlas zněl samolibě. Zřejmě se dobře bavil. "Mohli bychom se zítra setkat ve vašem skladě?"

Maura i Michael byli ohromeni. Jak mohl získat takové informace.

„Kdy se chcete sejít?"

„Zítra v půl sedmé. Už bude tma. Chci vám poskytnout dost času na promyšlení mých podmínek. Rád bych ještě zdůraznil, pane Ryane, že jsem přístupný jakémukoli vyjednávání, pokud je v můj prospěch ..."

„A jaké jsou vaše podmínky?"

Michael jen s obtížemi přemáhal vztek.

„Za prvé, chci získat londýnský East End pro sebe a svou rodinu. Máme tam sice několik legitimních podniků, ale to nám nestačí. Nechceme nadále zůstávat malou rybou. Jsem ochoten vám zaplatit půl miliónu liber za všechny vaše tamější podniky. Myslím, že to je rozumná nabídka."

Několik vteřin čekal, než pokračoval.

„Za druhé. Chci vaše slovo, že nezačne válka mezi gangy. Je to něco odporného, nemyslíte? Oba jsme rozumní. Pak vám dám já své slovo, že se nebudeme nikdy, opravdu nikdy snažit protlačit do West Endu. Ten zůstane celý vaší doménou."

Michael promluvil přes potlačovaný smích, pronikavý hlenovitý smích, který měl Dopolise varovat, že mu ve skutečnosti do smíchu není.

„Nechcete nic moc, že?"

Mužův hlas zchladl.

„Chci jen to, na co mám právo, pane Ryane. Můj bratranec Stavros byl ochoten s vámi vyjednávat, vy jste ale tehdy byl mladý a horkokrevný. Nepovažoval jste za moudré si podebatovat. Smutné, že vy jste ztratil bratra a můj bratranec byl na doživotí zmrzačen.

Nechci, aby se něco takového opakovalo. Varuji vás ale. Bude-li to nutné, budu bojovat. Vašeho mladého bratra jsem sebral, jen abych vám ukázal, že vím všechno, co víte vy. Mohl jsem vás sebrat všechny jednoho po druhém, včetně vaší sestry. East a West.

Nejsem nenasytný člověk. Nikdo nemůže mít všechno. Přináší to jen další chamtivost a závist, pane Ryane."

Michael poslouchal mužův hlas jako fascinovaný. Jeho duševní stav se projevil zlobným zábleskem v očích.

„No, fajn, jenže to jediné, čeho jste docílil, pane Dopolisi, je, že mi stoupá krevní tlak! Jestli se ménm bratrovi něco stane, ať náhodou nebo úmyslně, krutě za to zaplatíte. Věřte mi, kolego, to slavnostně slibuju."

„Vašemu bratrovi se nestane nic, pane Ryane. Za předpokladu, že uděláte, oč vás žádám. Na shledanou zítra v půl sedmé."

Spojení bylo přerušeno. Když Michael a Maura odložili sluchátka, vešel do kanceláře Gerry Jackson s kávou na podnose.

„Něco nového, Mickey'?"

„Společnici, která obvolává možná místa, řekni, ať toho nechá. Našli jsme ho."

„Kde je?"

Než odpověděl Michael, ozvala se Maura.

„Řekneme ti to později, Gerry, OK? Jestli proti tomu nic nemáš, chci si s Michaelem promluvit o samotě."

Gerry dotčeně položil podnos na psací stůl a odešel. Michael se tvářil znepokojeně.

„Co to děláš, Maws. Vždyť Gerry je jako člen rodiny! Nemůžeš s ním tak jednat!"

Maura přistoupila ke stolu a nalila kávu.

"Mickey, Dopolis právě řekl, že ví, kde jsme dnes všichni byli, je to tak? Rovněž řekl, že nás všechny mohl jednoho po druhém posbírat jako hrušky, je to tak? Nic ti to neříká?"

Její hlas byl otrávený.

„Máme u firmy práskače."

„Přesně."

Michael udeřil pěstí do stolu, až se káva vylila přes okraj šálků.

„Poslyš, ale Gerry by si spíše podřízl vlastní krk, než by mne udal! V tom jsi vedle, Mauro."

Teď uhodila pěstí do stolu Maura.

„Podívej se, Mickey, nemám chuť se s tebou hádat, teď nemám v hlavě nic jiného než to, že ti lidé sebrali našeho Bennyho a jeho bezpečnost jim nijak moc neleží v hlavě. Budeme muset postupovat velmi opatrně."

Michael vzdechl a prohrábl si vlasy. Jako by v tomto okamžiku zestárl.

„Možná máš pravdu, Maws."

Přistoupila k němu a objala ho v pase.

"Porazíme tu bestii jeho vlastní hrou. Přes pátrače, které máme venku, se dřív nebo později musíme něco dovědět. Vždy se něco vynoří."

„A co 'podmínky', které předložil?"

„Co je s nimi?"

„No, jak se zachováme?"

„Budeme s ním spolupracovat, Mickey. Upřímně řečeno, ani by mi moc nevadilo, kdybychom se East Endu zbavili. Ten nám vynáší jen pence a půlpence ve srovnání s tím, kolik budeme moci získat, až se v Londýně rozběhne výstavba."

Michael zaťal pěsti.

"Zase ty doky ... doky, pořád jen ta zatracená přístavní čtvrť! Tvůj bratr je v zajetí praštěného cvoka a ty nedovedeš myslet na nic jiného, než na doky. Jsi tím prorostlá jako rakovinovým nádorem!"

Maura byla ohromena jeho reakcí. Při pohledu do Michaelovy tváře se zarazila. Vyčetla z ní, že má z Dopolise opravdu strach, teď se neovládla Maura a rozhodla se mu říci všechno, co si tak dlouho nechávala jen pro sebe.

„Nejsi schopen vidět dál, než na špičku vlastního frňáku? Někdy mne opravdu přivádíš k zoufalství, Mickey. Vždyť jsme papírovými milionáři. Měli bychom od něho vzít peníze a odvézt Bennyho. Kdo ovládá West End, ovládá přece celý Londýn. Vždycky to tak fungovalo.

Ať si to ten praštěný všivák vezme, když o to tak hrozně stojí. Stejně bude tak či onak pracovat pro nás. Jen o tom popřemýšlej, Mickey. Všechny okázalosti, ať se vyskytnou kdekoli, stejně získáme my. A současně zabráníme otevřenému nepřátelství. A jakmile začne výstavba, cestou do banky se budeme smát my. A všechno bude ve shodě se zákonem."

„Nejsem si tím tak jistý ...

Maura sevřela pěsti. To je přece něco jako dar od bohů, jen kdyby on byl schopen to taky tak vidět! Stejně měla v úmyslu dát East End do pronájmu. Zbavit se ho, teď se k tomu nabízí skvělá příležitost.

„Mickey, všechny ty řeči o luxusních bytech a o soukromém přístavu jsou pravdivé. Je prokázanou skutečností, že jistí lidé už vykupují parcely. Sbírají peníze na investice do dlouhodobého projektu. Ježíši Kriste, Michaeli! Chceš snad být násilníkem celý život? Co vlastně chceš? Odpověz mi!"

Strčila do něho. Michael její ruku zachytil a odstrčil od sebe.

"A proč ne? Nevede se mi tak špatné a tobě také ne."

Maura měla slzy v očích. Kéž by se jí podařilo přimět ho, aby prohlédl.

"Takže ty se chceš celý život jen schovávat a utíkat, je to tak? Nabízí se nám příležitost být někým v mezích zákona. Legitimním způsobem utrácet své peníze. Vím, že bydlení v prostředí starých doků by pro tebe a pro nme nebylo to pravé. Vyrostli jsme v poválečné chudinské čtvrti a lepší to bylo teprve tehdy, když jsme v adrese měli slovo West End. Ale časy se mění, Mickey ... tato země začíná bláznivě stavět. Kamkoli se člověk podívá, všude rostou nová sídliště. Lidé dokonce kupují komunální domy. Vytváří se národ majitelů domů, to přece nemůžeš nevidět! Brzy budou vyčerpány všechny vhodné parcely, kromě prostor ve starých docích. A já chci při tom být. Chci právě to, a k tomu West End."

Její hlas se vytratil. Mohla se dát do pláče, ale hrdost jí v tom zabránila. Michael oběma nalil velké brandy. Podal Mauře skleničku a pomalu kroutil hlavou.

"All right, Maws, vyhrálas. Vezmu ten půl milión. Až bude Benny doma, podívám se na to, co se s přístavní

čtvrtí dá udělat. Jen doufám, že se Dopolis ve vlastním zájmu nechoval k Bennymu hrubě. Jak jsi to řekla ... Dopolis bude stejně nepřímo pracovat pro nás."

Maura odložila skleničku na registrační skříň a nadšeně mu vlétla do náruče.

„Ach, Mickey. Mickey ... ty můj nejdražší! Ujišťuji tě, že nebudeš litovat. Hned zajdu za naším právním zástupcem a řeknu mu, aby připravil koncept dohody, který si vezmeme na schůzku s tím řeckým mizerou. Ukážeme jim! Jen ať počká, ještě se bude divit! Jméno Ryan bude známé na šířku i na výšku po celé Anglii. Stejně jako Wimpeyho!"

Michael se na ni usmál.

„Co s Fitzpatrickovým podnikem? Ať aspoň zůstane irský, ne?"

Maura se štěstím roztančila. Michael se na ni usmíval. Měla pravdu. Zbaví se East Endu. Bennyho odvedou domů do bezpečí. Táta vždy tvrdil, že je těžké vlastnit obojí. Proto tak dopadli Krayové. Ať má Dopolis East End, vezmou od něj peníze a pak mu stonásobně zaplatí za únos bratříčka. Dopolis si pak bolestně uvědomí, že pracuje pro Ryany.

Vytáhl z kapsy cigaretu a zapálil ji. Něco mu napadlo. Jediným nepřítomným, kdo o schůzce věděl, je Jonny. Rozhodl se, že si se svým milencem promluví. Už ho má stejně plné zuby. Naskýtá se mu příležitost zbavit se Jonnyho.

Michael vypil brandy a pak spolu promýšleli další kroky. Když dorazil Geoffrey, bylo po vzrušení. Uvědomil si, že přišel pozdě. Jako vždy.

Roy, Leslie, Lee a Garry dole v klubu sledovali striptérky. Když byli konečně zavoláni nahoru do kanceláře, všichni byli rádi, že bratr je nalezen, zvláště Garry. Když přijímali od Michaela další pokyny, nikomu nenapadlo, že skutečné potíže je teprve čekají. Události se daly do pohybu, který jejich svět rozmetá na kusy.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Benny pozoroval muže vstupujícího do místnosti. Byl to ten, který mu už dříve přinesl jídlo. Benny se na něho usmál, aby ho přiměl k řeči. V zápase, který se odehrál při únosu, Benny ztratil dva zuby a získal tmavou modřinu přes celé oko. Muž měl modřinu na oku také. Podle Bennyho tím byla záležitost vyrovnána. Muž ale nebral na vědomí Bennyho úsměv, jen sebral prázdný talíř, hrníček a zkontroloval pouta, kterými byl Benny připoután k posteli. Benny se pokoušel uvelebit na posteli pohodlně. Svaly v pravém rameni se bolestivě ozývaly. Odhadl, že je v místnosti dvacet čtyři hodiny. Cítil zápach moče v kyblíku pod postelí. Měl omezený pohyb k pokleknutí a vyčurání do něho. Dosud se s ním nikdo nebavil. Neměl sice moc chuti předvádět se před nějakými lidmi, měl však neurčité podezření, že k něčemu takovému brzy dojde. Volnou rukou si masíroval rameno.

Byl si jistý, že místnost, ve které se nachází, je kancelář. Prostředí připomínalo kajutu. Určitě ho nedrželi v obytném domě. Nad okem cítil nabíhat velkou bouli. Ušklíbl se - stejně jim dal zabrat. Kdyby okamžik překvapení nebyl na jejich straně, bitku by vyhrál. teď nemohl dělat nic, než čekat. Věznitelé mu řekli, že bude zadržen do doby, než bude s Michaelem uzavřena dohoda. Nijak si s tím hlavu nelámal. Věděl, že pro únosce má větší cenu živý, než mrtvý. Doufal jenom, že někomu napadlo, aby informoval mámu, že asi několik dní nepřijde domů. Dělala by si starosti.

Pokusil se opřít o postel. Kulatou chlapeckou tvář měl porostlou strništěm, vypadal hrozně. Jazykem přejel po zubech. Nesmírně rád by se umyl a uvedl do pořádku. Nesnášel pocit nečistoty. Postel byla špinavá a páchla. Byla i vlhká. Petrolejová kamínka v koutě místnosti spolu s teplem vydávala i odporný zápach.

Byl rozhodnut, až bude doma, zjistit si jména osob zodpovědných za jeho zadržení a osobně každému uštědřit výprask. Místo, v němž ho věznì, je ponurou dírou, v jaké by nechoval ani svého psa Drivera ... Bennymu vůbec nenapadlo, že by se mohl octnout ve skutečném nebezpečí, ani možnost, že živý místnost neopustí.

Maura a Mickey přišli do skladu ve čtvrt na sedm. Geoffrey, Roy a Leslie už tam byli. Garry a Lee přijeli pět minut po čtvrt. Geoffrey zavěsil sadu reflektorů. Zvenku však sklad vypadal prázdný.

Dopolis přijel v doprovodu dvou statných mužů pět minut po půl sedmé. Michael odhadl, že jeho průvodci jsou jen svalnatí ochránci. Také si, stejně jako bratři, všiml, že jsou ozbrojeni. Dopolis mezi nimi vypadal jako trpaslík s tmavou pletí. Řek pokynul na pozdrav, Mauře se lehce uklonil.

Ve skladě mrzlo. Zima uvnitř se zdála být větší, než venku. Sníh padal stále hustěji. Dalo se předpokládat, že zůstane ležet. V ostré záři reflektorů přítomní vypadali jako divadelní herci na zkoušce. Dopolis promluvil první. Teatrálně si odkašlal, protože si potrpěl na dramatizování všeho, co dělal.

„Ani nevíte, jak jsem rád, že si můžeme spolu popovídat. Doufám, že jste zvážil mou výhodnou nabídku."

„Kde je Benny?"

Michaelův hlas byl rozhodný. Dopolis se zasmál a Maura si všimla, že na Michaelově krku naběhly šlachy. Lehce se dotkla jeho ruky, aby mu připomněla, že se nemá rozčilovat.

„Přece si, pane Ryane, nemyslíte, že bych byl tak praštěný a přivedl ho sem? Nejdřív chci vědět, jak jste se rozhodl."

Garry upřeně hleděl na tři muže před sebou. Potlačoval nutkání rozepnout kabát a brokovnicí je zlikvidovat. Cítil, že mu vlhnou dlaně. Maura ucítila stoupající napětí. Její hlas se v ozvěně nesl budovou.

„Rozhodli jsme se, že vaši nabídku přijmeme, pane Dopolisi."

Tři Řekové na Mauru ohromeně vytřeštili oči. Není přece myslitelné, že Michael Ryan připustí, aby za něho vyjednávala žena.

„Mladá dámo," řekl vlídně Dopolis, "přišel jsem projednat vážnou záležitost."

Maura odpověděla řízně.

"Toho jsem si vědoma, pane Dopolisi. Mám bratrovu plnou důvěru a jsem si jistá, že si to brzy uvědomíte i vy

a vyrovnáte se s tím." Usmála se. "Můžeme přistoupit k věci?"

Pana Dopolise to uvedlo do rozpaků. Všichni si toho všimli. Ani v nejdivočejších představách nepředpokládal, že bude jednat se ženou. Slyšel, že Maura Ryanová je prohnaná podnikatelka, ale přece jen, on je Řek a Řekové svým ženám nedovolují míchat se do mužských záležitostí. Napadlo mu, že to snad byl nápad Michaela Ryana, míněný jako urážka. Ženy jsou přece jen pro potěšení a rození dětí, pokud je mu známo. Maura si jeho pocity mohla přečíst ve tváři, jako by je měl nesmazatelným inkoustem napsány na čele. Začala mluvit vážným hlasem.

„Nabídl jste, že za půl miliónu liber koupíte náš majetek v East Endu. S potěšením vaši nabídku přijímáme, ale pod podmínkou, že budete pracovat, samozřejmě nepřímo, pro nás.

„Jenom bychom rádi, kdybyste s námi vždy předem prokonzultoval hlavní problémy. Jinak vše bude na vašem rozhodování. Ponecháme si pouze podíl ve skladech a nemovitostech ..."

Dopolis se zřejmě z prvního ohromení vzpamatoval.

„Milé děvče, to všechno je zahrnuto v ceně půl miliónu." Rozmáchl se rukama po skladišti. "Staré sklady potřebuji pro sebe. Chci" - pro efekt se odmlčel - "všechno, co vlastníte od Dagenhamu po Tower Bridge. Chci všechno, co máte v Katherine Dock, East Dock a v okolí London Dock. Chci všechno, co vlastníte ve Wapping Road, ve Whitechapel a Shoreditch. Chci Bethnal Green. Zkrátka, chci všechno."

Teď byli ohromeni Michael, Maura i Geoffrey. Dopolis se bezcitně usmál.

"Nepokoušejte se mne urážet pokusem o nějaké vyjednávání. Podmínky jsem vám dal jasné. Pro vás nebudu pracovat nikdy!" Ta slova vyplivl z pusy jako kulky z hlavně. "Chci všechno, slyšíte? Každý kousek, zámek, bednu i barel. A jestli se nedohodneme po dobrém, zničím vás. Osobně vás zabiji."

Přiložil si zavalitou ruku na prsa.

"Nepřišel jsem kvůli ničemu jinému, než pro odpověď na mé podmínky."

„Co bude s Bennym?"

To se ozval Leslie, který se už nemohl dočkat, až začne přestřelka.

„Co by s ním mělo být?" Dopolis pokrčil rameny. "V tomto jednání je naším hlavním trumfem. Pokud máme jeho, máme v hrsti vás."

Michael postoupil dopředu a Dopolise přinutil couvnout; v Dopolisově nažloutlé tváři se mihl záblesk strachu. Michael na něho namířil prst.

"Vy můžete jenom žádat, kolego."

„Ale, pane Ryane, v tom se velice mýlíte. Dokud mám vašeho bratra, můžu požadovat všechno, co mi napadne. Něco vám řeknu, pane Ryane ... za mnou stojí muž, jehož postavení je dost silné, aby vyděsilo i vás. Ano, i vás! Můj přítel, jehož mám plnou důvěru, má nejen hodně peněz, ale i hodně vojáků, kterými vás porazí. Vím, že s vaší jednotkou je třeba počítat, mám však k dispozici větší a nebezpečnější jednotku. Rozumíte dobře tomu, co vám říkám?"

Na ohavné Dopolisově tváři se objevil démonický výraz. Mluvil tak vzrušeně, že si nevšiml dlouhé sliny visící mu ze spodního rtu.

„Tak teď zase poslouchejte vy mě, kolego."

Michael k němu přistoupil blíž a současně luskl prsty. Geoffrey, Roy, Leslie, Garry a Lee vytáhli zpod kabátů brokovnice. Maura ustoupila dozadu. Bránila se tomu sice, ale ovládl ji strach. Nikdy ji nenapadlo, že by jednání mohlo dojít tak daleko.

Michael uchopil Dopolise za zimník z velbloudí srsti a nadzvedl ho nad podlahu, jako by nic nevážil.

"Začínáte mi jít na nervy. Comprendez? Nebo jak vám to mám, vy podvodníku, říct?"

Mrštil Dopolisem na zaneřáděnou podlahu a obrátil se k jeho přisluhovačům. Viděl, že jsou polekáni.

"Ať vám ani nenapadne vytahovat ty malé bouchačky. To byste už odsud neodešli. A držte huby, než si to vyřídím tady s tím vaším drzým šéfem."

K Dopolisovi roztaženému na studené podlaze šel s výrazem hromovládce. Chytil ho za klopy kabátu, otočil tváří nahoru a sklonil se k němu.

„Tomu svému pánu Důležitému řekněte, že jestli můj bratr nebude dnes večer do deseti hodin doma, zajdu si pro něho. A jestli bude na Bennyho hezké hlavičce zkřiven jeden jediný vlas, všechny vás zabiju. Pomalu a bolestivě."

Pustil Řeka na podlahu. Dopolis viděl Michaela vytahovat z kapsy kus olověné trubky. Snažil se odkutálet dál, ale to už ho Michael udeřil do nohou.

„Tak vy chcete všechno, jo? Všechno, co mám? Nechcete toho tak trochu moc, vy břídile?"

Trubkou udeřil do Dopolisova lokte a skladem se ozvalo mocné prasknutí. Oba průvodci fascinovaně hleděli na Michaela v akci. Leslie a Lee se zahihňali, když uslyšeli, jak Dopolis zadržuje výkřik bolesti.

„Nedostanete nic, kolego. Ani tu pomyslnou minci, jak říkají Australáci. To máte větší naději uhnat si tripla od posraného papeže, než u mne získat práci čističe hajzlů. Udělal jste osudovou chybu, pane Dopolisi. Byl jste dost hloupý, abyste mě naštval. Chci svého bratra a potom si přijdu pro vás a pro toho vašeho pana Posraného Důležitého. Abyste se už raději začal modlit, OK?"

Švihl olověnou trubkou do mužovy tváře a cítil hroutící se Dopolisův nos. Usmál se. Řek byl ve tváři samá krev. Podíval se na muže jeho doprovodu a odměřeně řekl:

"Zvedněte ho a odvezte domů. Jde mi na nervy."

Oba muži stáli ochrnuti strachem. Výraz, jaký teď viděli u Michaela, ještě v životě neviděli. Byl to výraz zjevně vychutnávající každou vteřinu této scény.

+Mickey na ně zařval:

"ZVEDNĚTE HO A VYPADNĚTE!"

Uposlechli ho, ale následkem strachu byly jejich pohyby trhavé a nemotorné. Zvedli Dopolise a začali ho

táhnout ze skladu. Jeho nohy vlekli po podlaze. Michael zařval, postavil se před ně a zabořil prst do Dopolisova zlomeného nosu. Kost i chrupavka byly jedinou otevřenou ránou na mrznoucím vzduchu.

„To je pro začátek. Nepřejte si mě, až se navztekám doopravdy. Chci bratra. A chci ho dnes večer."

Trhl hlavou ke dvěma mužům, kteří Dopolise vlekli ze skladu jak nejrychleji mohli. Michael vytáhl z kapsy kapesník a otřel si krev z prstu.

„Fíháá, Mickey ... tys mě ale vylekal."

„Poslyš, princezno, já sice možná vztekle křičím, ale sám nezačínám."

„Co když tě prásknou?"

To se ozval Leslie, který měl vždycky nesprávný dotaz v nesprávnou chvíli. Michael si ho zlověstně změřil.

„Proč se ptáš? Chceš to snad zkusit?"

Leslie zbledl a v hrůze upustil zbraň. Michael se zasmál.

„Ale ne ... Ne, Mickey. Já ne. Nikdy!"

„Jen jsem žertoval, pro tentokrát."

Michael prožíval opojné chvíle. Po výbuchu násilí je prožíval vždy.

"Nuže, Maws, zdá se, že tvé představy o docích jsou absolutně přesné."

Geoffrey přikývl.

"Ten pan Důležitý, ať je to kdokoli, to všechno chce pro sebe. Určitě to souvisí s řečmi o obnově rozvoje výstavby. Proč jinak by někdo chtěl získat tu hromadu sraček?"

Michael pokrčil rameny.

„Až bude Benny doma, pročešeme celé město. Nikdo se před námi neskryje. Aspoň ne na dlouho. Získal jsem jedno poučení. Ozve-li se nějaký zájemce, propachtuji East End, ale jen po drobných částech. Geoffreyi, poslouchej dobře, co se kde povídá. Pohlédni se kolem, jestli se nevynořují nějací staří filutové, aby si přihřáli polívčičku. Začíná mi to jít na nervy. Jak tomu říkají Yankeeové?"

Nahlas se zasmál.

"Konglomerát. To je ono, co utvoříme - konglomerát. Malí budou pracovat, velcí budou brát odměny!"

Mauře nešlo na rozum, jak mohl Michael tak rychle zapomenout na to, co se tady právě odehrálo. Jako by Dopolis nikdy neexistoval. Jako by nebyl zmlácen do krvava. Otřásla se. Lee ji okamžitě objal.

„Je ti zima, Mauro?"

Michael pokračoval.

"Měl jsem ti naslouchat už dávno, princezno. Konečně budeme pracovat v rámci zákonů. Z toho bude mít matka radost. Vraťme se teď do klubu. Už mi to tu leze na nervy."

O deset minut později byli na cestě do Dean Street. Maura a Michael jeli spolu. Celou cestu mluvil Michael, jako by si nevšiml jejího zaraženého mlčení. Mercedesa zaparkoval v Old Compton Street, protože Dean Street byla z nějakého důvodu uzavřena policejním kordonem. Všude bylo plno lidí. Maura i Michael viděli, že Geoffrey i ostatní přijeli před nimi. Maura šla ke Geoffreyovi. Pleť měl v soumraku šedou. Všude pobíhali policisté. Slyšela ostrý jekot sanitky uhánějící po Shaftesbury Avenue. Kromě náhodných kolemjdoucích byli v davu vyhazovači i společnice a několik zákazníků klubu. Na krku ucítila Michaelův dech, když oslovil Geoffreye.

"Co se tu děje?"

„Michaeli, v našem klubu byla odpálena bomba."

Jeho hlas byl bez života. Jako by nedovedl pochopit, co se stalo.

„Cože?"

Michael a Maura se zeptali současně.

„Řekl jsem, že byl vybombardován."

„Je někdo raněn, Geoffe?"

Zavrtěl hlavou.

"Nevím, Mauro."

Prodrala se davem a nevěřícně hleděla na to, co kdysi bylo vchodem do klubu Le Buxom. Zvedal se vítr a navál jí několik chladných vloček do tváře. Cítila jejich pálivý chlad.

Pak jako by jí v hrudi prasklo srdce. Cítila, že svírá ruce v pěsti a najednou se jí dýchalo tak těžce, jako by uběhla několik mil. Od vchodu klubu k ní šel Terry Petherick. I v mrazivé zimě ji po těle zalila horká vlna. Šel stále stejným, jí tak dobře známým, typickým dlouhým krokem. Měl stejné špinavě blond vlasy. Stejný nesouměrný úsměv. Bušení srdce cítila po celém těle. Poprvé po osmi letech uviděla muže, kterého nenávidí. Nebyla to však vůbec pravda, jen si namlouvala, že ho nenávidí. teď si najednou uvědomovala, že ho pořád miluje ... že ho miluje celou svou bytostí.

Přestala vnímat okolí a všechny zvuky se pro ni odmlčely. Uvědomovala si jedině to, že je naživu. Že opravdu ještě žije. Od potratu poprvé cítila neodolatelné nutkání vrhnout se mu do náruče. S každým krokem, kterým se k ní přibližoval, cítila horko prostupující celé její tělo ...

„Ahoj, Mauro. Dlouho jsme se neviděli."

Jeho slova jí zněla jako pohlazení. Cítila, že se chvěje. V krku měla sucho a věděla, že kdyby se pokusila něco říci, rozplakala by se. Do očí se jí tlačily horké a palčivé slzy. Pevně skousla ret.

Terry Petherick se na ni dlouze upřeně díval. Vzpomínal na Mauru, na zranitelnou mladou dívku, kterou znal, a styděl se za to, jak se k ní zachoval. Přes nápadný účes a nákladné šaty v ní viděl dívku, jakou kdysi poznal. Mladou ženu, s níž se miloval a kvůli níž skoro zemřel. teď před ním stála a i když skrytá v nové vnější ulitě, dívala se na něho známýma nehybnýma modrýma očima. Ty zůstanou vždy stejné. Když po strašném výprasku ležel v nemocnici, přemýšlel o ní. Nikdy k ní nepocítil zášť za to, co se mu stalo. Někdy si dokonce myslel, že si to zasloužil. Že si zasloužil

pocítit bolest. Ten pocit se vrátil právě teď, když se díval do tváře, která ho pronásledovala celých osm dlouhých roků. Michaelův hlas narušil jejich soukromé úvahy a vrátil je do skutečnosti.

„Ale, ale. To je přece Casanova z Vine Street."

Maura cítila, že rudne na tváři i na krku.

„Buďte zdráv, pane Ryane. Předpokládám, že o vybombardování klubu už víte." Terryho hlas byl klidný. "Vážně zraněni byli vrátný Gerry Jackson a jedna mladá žena, blond děvče jménem ..." podíval se do notesu, "... Sheree. Její příjmení se nám nepodařilo zjistit."

„Pokud budete potřebovat na něco se zeptat, obraťte se na bratra Geoffreye. Tamhle je."

Michael ukázal rukou na místo, kde Geoffrey stál s Leem, Garrym a Lesliem.

"Chci odvézt sestru domů. Tady to pro ni není vhodné místo. Obzvláště ne teď."

„Samozřejmě."

Terryho hlas byl přátelský. Maura si všimla, že má pleť stále jemnou jako nemluvně. Ráda by se natáhla a dotkla jeho tváře. Chtěla ucítit pod prsty jeho tělo. Zavřela oči a cítila, že ji Michael objímá kolem ramen.

„Pojď, Maws. Tady už nemůžeme nic udělat."

Měla velkou chuť Michaela od sebe odstrčit. teď se přece nemůže od Terryho vzdálit. teď ne, sotva ho znovu nalezla. Cítila, že ji Michael šetrně táhne pryč, ona se však stále dívala na Terryho a otáčela za ním hlavu, i když ji Michael davem strkal k autu. V srdci cítila, že Terry prožívá totéž, co ona. Měl to zřetelně napsané v očích a ve tváři. Najednou, jako by se odhrnula opona, Maura zase začala vnímat hluk a hemžení kolem sebe. Nervově otřesena se vrátila do skutečnosti a měla mučivé nutkání k pláči.

„Pojď, princezno. Nastup si do auta, lásko."

Michaelův hlas byl mazlivý, jako by byl jejím milencem. Tentokráte ji to však neuspokojovalo.

V rozmezí několik málo minut se k životu probudilo všechno to staré znepokojivé toužení. Dlouho potlačované doteky i zvuky a místa najednou ožívaly. Malý byt v Islingtonu. Jejich oblíbená restaurace. Vůně jeho těla, když svým mužstvím do ní vnikal. Bylo to jako silný opojný elixír, který ji zázračně vracel k životu.

„Pojď, Maws. Nastup si."

Otevřela dveře a poslušně nasedla. Leslie a Lee už seděli vzadu, Garry stlačený mezi nimi. Toto náhodné setkání vymazalo Mauře z hlavy události celého dne.

Michael nasedl na místo řidiče a zasunul klíček do zapalování. Nastartoval a vyjel. Teprve na Shaftesbury Avenue promluvil.

„Předpokládám, že si všichni uvědomujete, co se stalo!"

Nikdo neodpověděl.

"Bomba v klubu byla nastražena dlouho dopředu. Pět minut po tom, co jsem spráskal Dopolise, byla vyslána zpráva. Vše bylo dohodnuto předem. ať tam dal tu bombu kdokoli, byl připraven a čekal jen na pokyn."

Maura postupně vnímala Michaelova slova.

„Benny už domů nepřijde, že ne, Mickey?"

Ozval se Garry plačtivě.

„Pochybuji, že přijde, Gare. Opravdu o tom pochybuji."

„Ti sprostí hajzli! Tí hnusní prohnilí sprosťáci ..."

Leslie i Lee byli otřeseni.

„Mám tušení, od koho mohl Dopolis získat některé informace. Zajedeme tam."

Jeli mlčky. Všichni mysleli na Bennyho. Michael pevně svíral volant. Pan Důležitý měl být opatrnější. teď ho odhalí. Ohavnost toho, co se stalo, dopadlo na Mauru jako vědro ledové vody. Benny je už asi mrtev ... Roztřásly se jí ruce i nohy. Pohledem z okna zjistila, že jsou v Knightsbridge. Vánoční ozdoby domů Harrods už zdaleka lákaly kupce. Kamkoli pohlédla, všude bylo plno světel a vánočních nápisů, na každém obchodě i restauraci. A Benny je mrtev. Nebo před smrtí. Zavřela oči a představila si jeho tvář. Pak tvář Terryho.

Garry seděl shrbeně vzadu a usilovně přemýšlel o jméně zrádce. O jméně někoho, kdo šíleně nenávidí Michaela Ryana. Někoho, kdo k němu pociťuje zášť ...

Michael zaparkoval auto před svým bytem. Všichni šli za ním. Maura si všimla, že schází Roy a zeptala se Mickeyho, který právě zasunoval klíč do zámku dveří.

„Poslal jsem ho domů, Maws. Je mezi námi jediný, kdo má rodinu. Tak jsem ho po tom, co se stalo, raději poslal domů."

Přikývla, když otevíral dveře. Všichni vešli do obývacího pokoje. Jonny seděl na gauči. Měl na sobě zelený rolák a černé kalhoty. Byl velmi bledý. Čerstvě umyté kudrnaté vlasy měl ještě vlhké. Podíval se na Michaela a usmál se. Maura si všimla, že je na pokraji nervového zhroucení.

„Jonny, nalij nám každému čistou whisky ... ihned!"

Z Michaelova hlasu šla hrůza. Jonny vstal a šel splnit jeho přání. Třásl se tak, že málem upustil karafu whisky. Všichni se posadili na Michaelův tmavě zelený divan. Jonny přinesl whisky. Michael stál u krbu a když mu Jonny podával skleničku, zeptal se:

"Kolik ti zaplatili?"

Jonny se chtěl nějak vylhat. Věděl, že na tom závisí jeho život.

„Nevím o čem mluvíš, Mickey!"

Michael chrstl obsah skleničky Jonnymu do tváře. Pak ho chytil za blond kadeře a vykřikl:

"Tak ven s tím, Jonny. Odpověz na otázku."

„Přísahám, že nevím o čem mluvíš, prosím!"

Michael vrazil kolenem do Jonnyho klína takovou silou, že chlapce nadzvedl a nechal ho spadnout na podlahu. Pak vytáhl olověnou trubku, kterou použil na Dopolise a zamával s ní před Jonnyho obličejem.

„Můžeš si vybrat, Jonny, horší nebo mírnější způsob, ale stejně mi mou otázku zodpovíš. Znovu se tě ptám, kolik ti zaplatili?"

Jonny ležel na podlaze a těžce oddechoval. V ruce svíral varlata, která jako by měl vytržena z ochranného vaku. Trpěl hroznou bolestí. Michael upustil skleničku a Jonny měl nejistý dojem, že mu ji hodí do tváře. Michael skleničku odkopl směrem k Jonnymu, jako by četl jeho myšlenky.

Jonny nahrbil ramena a pevněji sevřel varlata.

"Pět ... pět pa-pa-pírů."

Michael se krutě zasmál.

„Pět mizerných papírů? Tak tys nechal zemřít mého bratra za pět všivých papírů? Kdyby sis o ně řekl, tak bych ti je dal. Ty zasraný buzerante z nejnižšího bahna lidské společnosti!"

Rozmáchl se olověnou trubkou a jedinou ránou Jonnymu roztříštil lebku.

Maura vyskočila a chytla Michaela za ruku.

„Tady ne, Mickey. Nezabíjej ho tady. Zjisti, s kým navázal styk. Pak ať si ho vezmou."

Pohodila hlavou směrem k bratrům. Všichni seděli na Michaelově velkém divanu a dívali se na Michaela. Maura se podívala Jonnymu do tváře.

„Kdo tě koupil, Jonny? Můžeš to říci i mně. Stejně jsi mrtvý. Nezačneš-li mluvit, nechám Michaela a Garryho, aby tě umučili. Myslím to smrtelně vážně, Jonny."

Rozplakal se a spolu s krví mu stékaly po tvářích slzy.

„Mauro ... já ... přísahám, nechtěl jsem ... nikomu ublížit. On mě k tomu přinutil! Řekl, ... že vy ... jste už stejně všichni hotovi. Že mám od vás raději odejít pryč ..."

„Kdo to byl, Jonny? Řekni mi, kdo to byl."

„Byl ... to ... Sam. Sammy Goldbaum."

Michael plivl Jonnymu do tváře.

„Sammy ne. Ten nikdy! Ty prašivý kojote ..."

„Přísahám, Mickey. Prosím tě, věř mi."

Jonny usedavě plakal.

„Miloval jsem tě, Mickey. Opravdu. Je mi to tak líto ..."

Michael ho kopl do nohou.

"Jo, tak tys mě miloval, to je pravda, ty frajere! Tys mě miloval, ale jen pro prachy. Za pět posraných papírů jsi prodal mě i mé bratry, ty všiváku!"

Pokynul hlavou a Garry s Lesliem Jonnyho zvedli z podlahy. Nikdo jim nemusel říkat, že Jonny se už domů nevrátí. Kvůli Bennymu se ho s radostí zbaví.

Jonny křičel strachem.

"Prosím, Mickey! Prosím ..."

Slzy se mu kutálely po tvářích a míchaly se s krví a s hlenem z nosu.

"Napovídal jsem jim jen nějaké nesmysly, protože jsem si myslel, že tam nebudete, abyste mě ochránili. Prosím tě, Mickey ... prosím!"

Michael zvedl nad hlavu olověnou trubku a plnou silou udeřil Jonnyho do hlavy. Ten okamžitě zmlkl. Už nikdy nepronese jediné slovo. Garry, Leslie a Lee ho vynesli z bytu.

Michael s hlavou v dlaních seděl na obrovském divaně.

"Benny je mrtev, Maws, protože ten špinavec ho prodal za pět všivých papírů. teď chci Goldbauma. Sammyho, svého přítele. Od nynějška už věřím jenom a jedině rodině."

Utřel si slzící oči.

„Pojď, Mickey. Sammyho vyřídíme spolu."

Odešli z bytu. Při nastupování do auta Maura slyšela vysoké hlásky skupiny zpěváků zpívajících koledy. Pro dobročinný účel zpívali před restauracemi na Beauchamp Place. Maura neměla daleko do pláče. Tento den byl v jejím životě ten nejhorší. Místo pláče si však zapálila cigaretu a dodávala si odvahu k tomu, co ji ještě tuto noc čeká. Věděla, že večer se stala spolupachatelkou vraždy, ale místo aby se cítila vylekaná, po celém těle cítila jen lhostejnost.

Pomyšlení na Terryho Pethericka se stalo přepychem, který si nemůže dovolit. Zašla už s Mickeym příliš daleko, než aby se mohla vrátit k normálnímu životu. Zúčastní se s ostatními odplaty za Bennyho smrt. V tmavě modrých očích se jí usadila rodinná tvrdost a její dětské sny se definitivně rozplynuly.

Terry se pro ni stal nákladným, nedosažitelným dárkem, který všechny chudé děti chtějí, který však nikdy nemají naději získat. Po celý zbytek života už bude muset vystačit s těmi několika okamžiky srdcervoucí rozkoše, kterou v ní dovedl roznítit. Bude o tom přemýšlet ve své osamělé posteli, ale až bude po všem, tento večer je nutné ještě něco udělat.

Michaelův mercedes uháněl ulicemi Londýna a Maura viděla najednou před sebou malinké děťátko v míse na mytí nádobí. Jen s velkým úsilím se jí podařilo vyhnat ho z mysli.

Stáhla okno auta a nechala si tvář ovívat studeným nočním vzduchem. Benny je mrtev. Ten velkomyslný, pomilováníhodný Benny je mrtev. Matka i otec budou zdrceni.

Když v Bethnal Green na křižovatce s Roman Road zastavili, nevěděli, že Benny leží jen dvacet yardů od nich na Giorgiouově skládce vyřazených aut. Zemřel přesně deset minut po sedmé hodině.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Sammy Goldbaum seděl u kuchyňského stolu a rozhlížel se po známé místnosti dýchající stále stejným pachem nadívané ryby a polévky kanadelach. Jeho žena Noola pekla nejlepší macesy, jaké kdy jedl. Vpravo od něho na stěně byla fotografie tří dcer. Nejstarší Rebeka měla po něm baňatý nos, jako jedinou známku židovského původu. Druhé dvě, Beatrice a Ruth, byly světlovlásky a zdědily dívčí půvab po manželce. Bylo mu jasné, že si pro něho Michael přijde, a tak jen trpělivě čekal. Měl veliký strach.

Manželka Noola seděla proti němu. Dělala si o manžela velkou starost, protože vypadal hrozně. Po třiceti letech společného života vycítila jeho špatný duševní stav.

„Sammy, řekni mi, co tě trápí? Sedíš tady jako socha a hledíš do neznáma. Máš strach z policie? Dostal ses zase do nějakého maléru?"

„Noolo" Hluboký Sammyho hlas byl podrážděný. "Nestrkej nos do mých záležitostí. Nemusíš vždycky o všem vědět. Víš, Noolo, někdy není zdravé vědět příliš mnoho. Běž raději do postele. Bůh ví, že ty máš ještě dobrý spánek."

Pokusil se na ni usmát, ale jen s malým úspěchem. Natáhla se přes stůl a stiskla mu ruku.

„Sammy, po všechny roky našeho manželství jsem vždy stála při tobě. Lhala jsem policii. Dokonce i vrchnímu rabínovi, Bůh mi to odpusť. Dělala jsem to z lásky. Teď vidím, že jsi k smrti vyděšený. Děvčata jsi na noc poslal k mé matce a neřekls mi víc než: ‚Jdi do postele, Noolo.' Máš mě za hlupáka?"

Potřásl hlavou. Měl by jí důvěřovat, stejně jako vždy předtím. Byla mu dobrou ženou, vzornou ženou. Bylo to neuvěřitelné, ale s přibývajícími roky manželství ji měl stále raději. Nikdy by nevěřil, že je něco takového možné.

„Ne, Noolo, miláčku. Nikdy by mi ani nenapadlo, že jsi hloupá. Myslím si však, žes měla k matce odejít s děvčaty. Dnes večer tady totiž může být velice nebezpečno."

„Ale proč, Sammy? Řekni mi proč?"

Její hlas byl zoufalý. Zadíval se jí do unavených očí. Šedé vlasy měla jako obvykle vyhrnuté a obvázané jasně zeleným šifónovým šátkem. Najednou ji viděl, jaká byla před třiceti pěti lety: drobná štíhlá mladá židovská dívka, elegantní postavy a s bodrostí překypujícím vystupováním. Musel se zasmát. On, muž statné postavy, se tehdy rozhodl ochraňovat drobečka, který se měl stát jeho manželkou. Ve skutečnosti se hlavou rodiny stala ona. Ale nikdy jí to neměl za zlé, ona vždy rychleji pochopila jádro každého problému a dovedla z něho najít cestu. Brzy se na ni začal spoléhat a už to tak zůstalo navždy. Až do dnešního večera. Tentokráte mu nikdo, ani ona, nemůže pomoci. Vůbec nikdo. Zhluboka se nadechl. Zasloužila si však dovědět se pravdu.

„Noolo, prodal jsem Michaela Ryana."

Noola si přitiskla dlaň k ústům. Oči skryla za úzkými štěrbinami, až je zavřela úplně, jako by tím chtěla vymazat to, co jí manžel právě řekl. Ruku odtáhla od úst a přitiskla ji k hrudi, jako by chtěla zastavit tlukot srdce.

„Ach, Bože, Sammy! Vždyť on tě zabije!"

Hlas se jí dojetím zlomil.

„To vím, Noolo. Čekám ho každým okamžikem. Proto jsem děvčata poslal pryč. Jim ani tobě neublíží. Myslím však, že by pro všechny bylo lepší, kdybych při jeho příchodu byl sám."

„Ale proč, Sammy? Proč?" Její hlas nabyl na síle a bojovnosti. „Vždycky ti byl dobrým přítelem, a staral se o tebe."

Sammy si otřel čelo.

„Já vím. Nebo si myslíš, že to nevím?"

Noola si sedla a upřeně hleděla na manžela. Všechno jí začalo být nad slunce jasné.

„Bůh ti pomáhej, Sammy Goldbaume. Hráls příliš hazardně, že?"

Přikývl.

„Takže ses zachoval jako Jidáš Iškariotský a zradils přítele. Velmi dobrého přítele."

„Nenapadlo mi, že tím někomu ublížím." Jeho hlas teď zněl pokrytecky.

„Přísahám, Noolo. A pak, dnes večer jsem v rádiu slyšel, že v jeho klubu Le Buxom vybuchla bomba. Nenapadlo mi, že způsobím takové trable, teď už nemůžu dělat nic jiného, než sedět a čekat na trest. Je zbytečné pokoušet se před ním uprchnout."

Noola vstala a přistoupila k manželovi. Políbila ho na horké suché rty a na zpocené čelo a odešla do postele. Věděla, že už manžela nikdy živého neuvidí. Vzala si tři prášky na spaní a když Maura a Michael přijeli, nevěděla o světě. Jak řekl Sammy, někdy je lepší nic nevědět.

Janine se podívala na Royе. Snídal, ale měla dojem, že každé sousto je pro něho utrpením.

"Co se děje, Royi? Ze zpráv jsem se dověděla o bombovém útoku."

Přestal kousat a podíval se na manželku ve vysokém stupni těhotenství. Pak odložil nůž i vidličku, vstal, přistoupil k ní a láskyplně ji objal.

„Jaký bombový útok?" Snažil se mluvit klidně. "Byl to výbuch unikajícího plynu. Přece víš, jak to je, když se něco stane v Soho. Tisk má vždycky manévry."

„Nějaké mladé děvče zemřelo a Gerry Jackson je vážně zraněn."

„Já vím, lásko. Byly to spáleniny. Čestně, Jan, byl to únik plynu ve vedlejším domě." Pohladil ji po nadulém břichu. "Ty se starej o juniora, já se postarám o ostatní."

„Jestli vznikl nějaký problém, Royi, chci ho znát."

Obrátil ji ke sporáku a popleskal po zadečku.

"Raději mi uvař šálek Rosie Lee. Lépe se mi bude z domu odcházet."

Janine naplnila konvici a zasunula zátku. Pak zapjala rádio. Právě byly zprávy v půl deváté. Hlasatelův hlas nezvykle duněl kuchyní, jako by v této domácnosti nebylo zvykem rádio poslouchat.

„Bombový útok na noční klub Le Buxom ve West Endu byl podle dopoledního šetření činem teroristů. Vlastník nočního klubu, pan Michael Ryan, byl v posledních letech viděn ve společnosti různých stoupenců organizace IRA. Pan Ryan je známou osobností zločineckého podsvětí. Pokusy o jeho obvinění však dosud vždy selhaly. Dnes dopoledne ho nebylo možné sehnat a získat od něho interview. Pan Heath ..."

Hlas pokračoval dál a Roy se vrátil ke snídani. Janine před něho postavila hrníček čaje. Nevěděla, co má dělat. Přitiskla ruce k velkému břichu, protože ucítila kopnutí děťátka. Napadlo jí zavolat Carle, ale pak si to rozmyslela. Počká, až odjede Roy a pak zavolá tchyni.

Sára Ryanová vypadala hrozně. Celou noc nespala. Šedé vlasy ji rozcuchaně visely z uvolněného drdolu a její tvář se zdála být vrásčitější než obvykle. V posledních letech ztloustla a najednou jako by všude přetékala - ňadra, břicho, dokonce i pod krkem měla velké faldy kůže. Vždy vypadala na svůj věk starší, ale v poslední dvaceti čtyřech hodinách zestárla o desítky let. Měla padesát devět. Jedině oči zůstaly čilé a plné bystrého chápání, které jako by ozařovalo vrásčitou tvář. Nepřestávala myslet na nejmladšího syna. Už ho neviděla déle než čtyřicet osm hodin, od chvíle, kdy zhltl jednu ze svých olympských snídaní. Vycítila, že se mu něco stalo. Neúspěšně se pokoušela spojit s Michaelem a s Maurou. Nebyli nikde k nalezení. Carla jí řekla, že Mauru neviděla už několik dní. Nezdálo se ji na tom nic divného, ale nervozita Sáry měla na ni takový vliv, že si sama teď dělala starost.

Od zprávy o bombovém útoku na noční klub měla ve střevech svíravý pocit. V pozdních hodinách předešlé noci mluvila s Royem, ten však byl skoupý na slovo a na nic jí neodpověděl. Napadlo jí, že tím snad chrání sebe i ostatní. Nalila velký hrnek čaje a nesla ho manželovi, který se jako obvykle do němoty zpil a ležel v posteli. Čaj položila na noční stolek a hrubě s ním zatřásla. Kyselý pach jeho dechu jen zvýšil nutkání k vrhnutí.

„Co je? Co chceš?"

Hleděla na jeho vyzáblou tvář. Už se skoro týden neholil. Dokonale reprezentoval své pravé společenské postavení - špinavé irské bahno nejnižší lidské společnosti. Musela se přemáhat, aby mu nevychrstla vařící čaj do obličeje.

„Benjamine ... ještě nepřišel domů."

Snažila přimět ho k nějaké odpovědi. Benjamin otevřel oči a kalným zrakem se rozhlédl.

„Vypadni, Sáro. Benny je přece dospělý chlap. Asi někde venku šoustá. Přece víš, jaký je."

Posadil se v posteli a podíval se na hodiny. Bylo těsně po deváté.

„Kriste Pane! Pročs mě budila?"

Sára se posadila na postel a chytila ho za ruku.

"Myslím, že se stalo něco hrozného. Minulou noc došlo v Michaelově klubu k výbuchu."

„Co."

„Bylo to ve zprávách. Roy sice tvrdil, že šlo o únik plynu, ale hlasatel řekl, že to byl teroristický útok."

Pozorovala měnící se reakce v Benjaminově tváři a povzdechla si. V takovém stavu ani nevěděl, jaký je den, ne tak aby pochopil, co mu říká. Bylo to s ním vždycky stejné. Nikdy se nemohla spolehnout, že by jí v něčem pomohl. Něco takového bylo nad jeho síly.

Po všech těch letech se s ním potřebovala poradit, ale zase jí není k ničemu. Slyšela na chodbě zvonit telefon. Běžela ho zvednout v marné naději, že volá Benny. Byla to Janine. Když uslyšela hlas snachy, cítila, že veškerá naděje z ní vyprchává.

„Sáro, můžeš ke mně přijít? Prosím."

„Ano, Janine, přijdu. Za hodinu jsem u tebe."

Odložila sluchátko a zavolala Carle. V půl jedenácté byly všechny tři v důvěrném hovoru u Janine. Nedobrý vztah tchyně a snachy byl překonán společným zájmem. Ve skutečnosti celkem nic nevěděly, měly však strach, i když nevěděly z čeho.

Pan Desmond Buckingham Gooch venčil svého psa každé ráno na Hampstead Heath. Vstával přesně v pět a k snídani měl vejce na měkko a jednu topinku. Pak se s fenou Victory procházel po Heath. Každé ráno od šesti hodin, v dešti i za sluníčka. Sousedé mu mezi sebou říkali 'Šovinista', ne však jemu do očí. Kokršpanělka Victory bylo krásné, ale poněkud praštěné zvíře. Nereagovala na žádné zavolání pána, nikdy nebrala na vědomí jeho povely, on ji však miloval z celého srdce. Byla jeho jedinou společnicí.

Onoho rána se zastavila u nádoby na odpadky, připevněné ke sloupu pouliční svítilny. Volal na ni svým nejpřísnějším hlasem, ona si ho však jako obvykle vůbec nevšímala a zůstávala na místě.

Začala kňučet. Zvednutou zadní nohou se pokusila hrábnout v nádobě. Pouliční světlo mělo děsivou zář. Právě se blížilo svítání studeného zimního rána. Oranžová zář svítilny se odrážela v tenkém poprašku sněhu, který přes noc napadal. Na Desmonda Buckinghama Goocha krátce padla neurčitá obava. Zdravý rozum však zvítězil a muž vykročil k odpadovému koši. Victory tam asi cítí odhozený hamburger, který je stravou dnešní mládeže. Kdyby mohlo být po jeho, vrátil by časy práškových vajec a přídělového hospodářství.

Dnešní mládež to má podle jeho názoru příliš snadné, až příliš snadné. Podíval se do odpadového koše.

Zpod tenké vrstvy časné ranní námrazy na něho civěla hlava. Zapotácel se a ruku si instinktivně přitiskl k hrudi. V puse ucítil zvratky směsi vařeného vejce a topinky spolu se žlučí, pálící ho na jazyku a dásních. Vyzvracel se na chodník. Zhluboka se nadechl a hrubě odtáhl Victory od koše, připnul k obojku šňůru a tahem i kopáním milovaného psa vlekl k bytu. Na chodbě se opřel o dveře a čekal, až se mu uklidní bušení srdce. Došel do ložnice, posadil se na postel, otevřel skříňku vedle postele a vzal si tabletky, které mu lékař dal na srdce. Roztřesenou rukou jednu vložil pod jazyk. Victory, jejíž jasně červený kabátek se ještě leskl sněhem, seděla a oddaně na něho hleděla.

Když ucítil, že je schopen pohybu, zvedl sluchátko telefonu vedle postele a zavolal policii.

Zpráva o nálezu hlavy se v ulicích objevila v půl jedné. Byla to hlava Bennyho Ryana.

Paní Carmen De'Sousa, žena ze Západní Indie, šla z noční směny u Forda v Dagenhamu domů. Po Lower Mardyke Avenue se pomalu blížila k bloku rodinných domků. Měla špatnou noc. Představitel odborů chtěl, aby všichni vstoupili do stávky. Nechápavě zavrtěla hlavou ve velkém vlněném klobouku. Tato země ji neustále uvádí v úžas.

Uslyšela zahvízdání pneumatik, když se někdo pokoušel o otočku smykem v mrazivém ránu. Nevšímala si toho. Auta projíždějí ve všech hodinách ve dne i v noci. Člověk ten zvuk přestane vnímat stejně jako neustále vyhrávající rádia, gramofony nebo výbuchy v chudinské čtvrti. Žádný rozumný člověk bydlící v Mardyke Estate nestrká nos do věcí jiných lidí.

Vykročila po schodech vedoucích k odpočívadlu před bytem. Držela se schodišťového zábradlí. Bylo velmi studené. Pod čerstvě napadanou bílou pokrývkou dokonce i Mardyke Estate vypadal jako příjemné místo. Na posledním schodě se zastavila. Uslyšela slabé mňoukání. Přešla přes odpočívadlo a na druhé straně začala sestupovat ke garážím, postaveným vzadu na celou délku bloku. Kdo měl všech pět pohromadě, nenechával tam svoje auto, garáže byly plné všelijakého harampádí, starého nábytku, starých kol, matrací a smetí.

Slabé zamňoukání se ozvalo znovu. Zavolala do tmy.

"Marley? Seš to ty, kamaráde?"

Došla na poslední schod a spíš cítila než viděla něco ležet před sebou. Přivřenýma očima se zahleděla na zem. Světlo tu už nesvítilo nejméně pět roků. V kapse těžkého houněného vrchního kabátu ucítila krabičku zápalek Swan Vestas. Vytáhla ji, jednu rozškrtla a podržela před sebou. Celý život bude litovat, že to udělala. Před ní na podlaze leželo tělo mladého muže. Mladého světlovlasého muže. S výkřikem uvízlým v hrdle hleděla na tělo a vteřiny se jí zdály být věčností. Teprve když ji zápalka začala pálit, probudila se k životu. Začala co nejhlasitěji křičet a naříkat. Během pěti minut vedle ní stáli skoro všichni obyvatelé bloku rodinných domků.

Jonnyho tělo bylo nalezeno.

Denise a Carol McBridgeonovy šly spolu k autobusové zastávce. Obě dívky pracovaly ve West Thurrock u firmy Van Den Bergh and Jurgen's.

Autobus přijel pět minut před sedmou. O dvě zastávky dále vystoupily a z London Road sešly na neudržovaný chodník, který byl používanou zkratkou do továrny. Jako obvykle žertovaly.

Na cestu v tom šeru sotva viděly. Carol o něco zakopla a tiše zaklela. Byl tam nějaký velký balík plachtoviny. Nebylo to nic neobvyklého, protože toto místo bylo širokým okolím používáno jako smetiště. Neobvyklé však bylo to, co vykukovalo z balíku na jednom konci. Bližším ohledáním dívky zjistily, že to jsou chodidla. Poměrně velká chodidla. Ve stejném okamžiku jim napadlo totéž, přelezly balík a co jim nohy stačily utíkaly do práce. Strach dával jejich krokům křídla.

Bylo nalezeno tělo Sammyho Goldbauma.

Vedoucí Denisy a Carol se ukázal v tom nejlepším světle, když jim za plnou mzdu dal volno do konce týdne.

Maura seděla ve výslechové místnosti policejní stanice ve Vine Street. Zapálila si další cigaretu a mohutně zatáhla. Měla strach, veliký strach, navenek se však tvářila, jako by jí mohl být celý svět ukradený.

Konstábl-policistka, která měla za úkol zůstat s ní, si ji kriticky prohlížela. Líbily se jí šaty, které měla Maura na sobě. Byly prosté, ale spolu se šňůrou perel a perlovými náušnicemi vynikala jejich jedinečnost a vysoká cena. Policistce Cotterové se na Mauře Ryanové líbilo všechno, od lesknoucích se blond vlasů až po boty a kabelku z krokodýlí kůže. Všeobecně se o ní vědělo, že málem zničila kariéru detektivního seržanta Pethericka. teď už to však byla stará historie, kterou uběhlá léta vyšperkovala tak, že se mezi osazenstvem na Vine Street stala součástí folkloru.

Do místnosti přišel detektivní inspektor Dobin. Usmál se na Mauru, ona mu úsměv oplatila. Když tu byla několik hodin, stále ji však z ničeho neobvinili. Zavolala svého právního zástupce. Byl na cestě z Cambridge. Nemusela dělat nic, jen zachovat klid a jasnou hlavu. Nic na ni nemají.

Násilím vyháněla z hlavy události minulé noci. Sammy Goldbaum si však zasloužil své. Sammy se měl stát dalším prázdným místem v Maurině mysli spolu se vším, co kdy udělala a co se ukázalo být prokazatelně špatné. Ani detektivní inspektor a konstábl- policistka, ani nikdo jiný, kdo se dotkl Mauřina života, i když šlo třeba jen o banalitu, nevěděli, že je jako časovaná bomba: nebezpečná časovaná bomba, která může každým okamžikem vybuchnout.

Pod vnějším pozlátkem klidu a přátelského jednání bylo skryto mnoho vzrušení a citů, které se jednoho dne provalí jako zhnisaný vřed.

„Mám být z něčeho obviněna?"

Její hlas byl klidný a ovládaný. Detektivní inspektor Dobin si odkašlal. Proti své vůli v té dívce nacházel zalíbení. Což ovšem zdaleka nemohl říci o svých pocitech k jejímu staršímu bratrovi. Bylo smutné, že oba měli dokonalé alibi, neměli na ně ani jedinou nezaplacenou pokutu za nesprávné parkování.

„Obávám se, slečno Ryanová, že mám pro vás špatnou zprávu."

Mauřina tvář zůstala netečná. Jen dlouze zatáhla z cigarety.

„Ale ne? A jakou?"

Dodávala si odvahy, protože věděla, co řekne.

„Na East Heath Road nedaleko Hampstead Heath byla dnes časně ráno v koši na odpadky nalezena hlava. Je to hlava vašeho bratra Benjamina."

Viděl, že zbledla. Koutek úst se jí začal chvět. Byla to však jediná známka slabostí.

„Znovu se vás ptám, slečno Ryanová - můžete mi něco říci o smrti Jonnyho Fenwicka nebo Samuela Goldbauma?"

Maura na něho nepřítomně hleděla. Zamáčkla cigaretu a okamžitě si zapálila další. Zavrtěla hlavou. Detektivní inspektor Dobin zpozoroval slzy hromadící se v jejích rozkošných očích. Pochopil, co na ní mladého Pethericka tak zaujalo. I při své výšce a ženských tvarech si stále zachovávala určitou naivnost, která muže láká, aby ji ochraňovali.

S naprostou jistotou věděl, že i když půvabné stvoření sedící před ním žádnou vraždu nespáchalo, spolu s bratrem Michaelem k nim dalo příkaz. Věděl také, že z policejní stanice odejdou, protože neexistoval jediný důkaz, aby je mohli dál zadržovat a vyslýchat.

Michael byl u 'přítele', mladého právníka, který už byl na policii a podepisoval přísežné prohlášení, a tato mladá žena byla u Timothy Reptona, velmi známého herce, který sklízel vynikající úspěchy ve dvakrát týdně hraném zamilovaném představení s názvem 'Křižovatka'. Pan Repton už byl též na policii a sepisoval přísežné prohlášení.

Oba svědci byli ve svých postaveních nepostižitelní, ale, podle názoru detektivního inspektora Dobina, oba byli prolhaní mizerové. S Ryany to bylo vždy stejné. Byli hladší než naolejovaný úhoř. Nejvyšší šéf kolem poletoval jako šmolková moucha. Dostal od nějakého pohlavára příkaz, aby Ryani byli ‚zdvořile' vyvedeni z budovy. Povzdechl si.

„Tak vám, slečno Ryanová, děkuji za čas, který jste mi věnovala. Můžete odejít."

Maura vstala. Kabelku z krokodýlí kůže si dala na rameno a natáhla ruku. Dobro jí zdvořile potřásl.

„Je můj bratr také propuštěn?"

„Ano, slečno Ryanová, čeká na vás v recepci."

„Děkuji. Moc vám děkuji. Máte tušení, kdo mohl zranit ... zavraždit mého bratra Bennyho?"

Její hlas byl tichý.

„Ne, slečno. Můžete si být ale jistá, že uděláme vše, co bude v naších silách. Stejně tak pokud jde o bombový útok na klub vašeho bratra."

Maura sklonila hlavu a vyšla z místnosti za ním. Na rozdíl od ní Michael dával o sobě už zdaleka vědět. Slyšela ho dřív, než ho uviděla. Když zahnula za roh a vykročila k němu, ukázal na ni.

"Nic se neboj, děvče. Tady ti mizerové za dnešní den zaplatí. Můj bratříček je mrtvý a vy zatýkáte mě?" Jeho hlas byl rozhořčený. "A mou sestřičku! Můj klub byl vybombardován, ale to vás, mizerové, vůbec nezajímá. Jsem daňový poplatník a chci svá práva!"

Vrchní superintendent neměl daleko k slzám.

"Prosím, pane Ryane. Musíme přece sledovat každou stopu."

„Proč nehledáte skutečné zločince? Násilníky a nemravná individua obtěžující děti? Proč nehledáte vraha mého bratříčka?"

Maura ho chytila v podpaží.

"Pojď, Michaeli. Uklidni se, lásko. Vypadneme odtud." Vyvedla ho do odpoledního vzduchu. "Mickey, prosím tě, pojďme domů. Myslím, že budu zvracet."

Michael ji objal a přitiskl k sobě.

"Neměj obav, Dopolis zaplatí za to, co udělal, miláčku, a zaplatí za to zatraceně draze."

V té chvíli Maura nestála o to, aby někdo za něco zaplatil. Měla největší chuť ode všeho utéci. Místo toho se však unaveně usmála. To nejhorší měli teprve před sebou. Musí se postavit tváří v tvář matce.

Sára už několik hodin seděla potmě v předním pokoji. Když ji policie přijela informovat o Bennym, šla do pokoje, zatáhla těžké závěsy a sedla si do křesla u ohně. Necítila nic. Vůbec nic. Bolest teprve pocítí. Ach, dobře to věděla. Pocítí. Bude to zase jako s Anthonym. Benjamina přinutila, aby šel identifikovat pozůstatky Bennyho. ať se aspoň pohledem dotkne té špinavosti.

V plápolajícím ohni náboženské sošky vypadaly jako živé. Vstala a šla k velkému příborníku se soškami. Otevřela zásuvku a vytáhla dřevěný růženec. Vrátila se do křesla. Políbila Kristův kříž a začala se modlit.

Z ložnice nahoře slyšela vzlykat Carlu, ale nijak ji to nedojímalo. Bude dobře, když si to dítě uvědomí, co teta Maura a strýc Michael způsobili. Možná že u ní ztratí něco ze svého lesku. S Geoffreyem se odmítla setkat. Když brzy po policistech přijel, vyhodila ho. Teď Sára nechtěla vidět žádné jiné ze svých dětí, jedině Mauru a Michaela. Ach, jak moc je chtěla vidět! Chtěla je vyhodit ze svého domu i ze svého života. Jsou tak hnusní ... zkažení a odporní.

Slyšela cvaknutí otevíraných dveří pokoje. Podívala se a ve světle z haly poznala siluety Maury a Michaela. Neřekla nic. Oba mlčky vešli do pokoje a zavřeli za sebou dveře. Sára se modlila dál.

„Zdrávas Maria Milostiplná, Pán s Tebou, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života Tvého, Ježíš . .. "

Michael se díval na matku. Byla malá a nohama sotva dosahovala na podlahu, když seděla na velkém, žíněmi čalouněném křesle. Pokoj měl svůj vlastní dlouhodobě nevětraný, odporně nasládlý zatuchlý pach levandulového leštidla a zaprášeného sametu.

„Mám rozsvítit, mami?"

„Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší, Amen."

„Zdrávas Maria Milostiplná ... "

„Pojď, Michaeli. Nechme ji."

Maurin hlas jako by něco rozezvučel v Sářině hlavě. Jako by jí v hlavě něco vybouchlo. Z polotmy se ozval její hlas.

„Tak ty chceš odejít, Mauro Ryanová, že?" Její hlas byl tichý, družný. Jako by se přátelsky bavili o počasí. "Víš, že dnes ráno našli hlavu tvého bratra? V koši na odpadky. To je přesně to nejsprávnější místo, ne? V popelnici. Kam ale odloží vás dva, až budete mrtví. Do kanálu, předpokládám, se zbytky sraček a stokové vody. Ach, ano. Vy dva s největší pravděpodobností skončíte právě tam. Ve špíně a smradu odtokové žumpy."

„Mami! Proboha!"

Michaelův hlas byl otřesen.

„Nechoď na mě s 'Bohem', Michaeli Ryane. S tebou jsem totiž skončila, slyšíš mě? Skončila jsem s tebou ... Anthonyho ti nikdy neodpustím."

Maura poslouchala matčin hlas. Věděla, že Sářina slova zlomí Michaelovi srdce.

„A co já, mami? Co já?"

Mauřin hlas byl jako led. Sára cítila jeho chlad a otřásla se v křesle.

„Ty hnusná děvko! Vím o tobě všechno, Mauro Ryanová. O tobě a o něm." Hlavou trhla směrem k Michaelovi. "A víš co si o vás dvou říkají lidé? Že spolu spíte. Víte o tom? Jenom já vím, že to není pravda, protože on je zasraný buzerant a ty jsi bezpohlavní. Ani nejsi schopna se s nějakým mužem vyspat, Mauro Ryanová."

Maura pocítila horkost na celém těle. Šla k vypínači a cvrnkla do něho. Pokoj prozářil jas stowatové žárovky. S maskou nenávisti na půvabné tváři přistoupila k matce.

„Takže jsem bezpohlavní, že? A čí je to zatracená vina? Tvoje! Ty se chceš považovat za matku? Ty, která mě odvedla k andělíčkáři? Ty, která mě přidržovala na tom zatraceném stole, když pakistánský všivák ze mne vytrhával moje děťátko. Tys nás dostala tam, kde jsme, matko. I ubohého Bennyho. Maminčina chlapečka, kterého jsi ještě ve dvaceti devíti letech držela doma! Ty jsi svým dětem znemožňovala žít normálním životem! To ty jsi přivedla manžela k chlastu a své děti k tomu, že jsou bezpohlavní.

Možná skončím v odpadním kanálu nebo ve stoce. Kdo ví? Ale i když se tam octnu, alespoň jsem ti konečně řekla, co si o tobě myslím. Jsi odporná a pomstychtivá stará čubka! Jsi dokonce žárlivá i na mě a na Carlu, že? Jen si to přiznej ! A můžeš pokračovat tak dál ... a zpytuj svědomí!"

Sára zírala na dceru jako hypnotizovaná, ať už si setkání s Maurou a Michaelem představovala jakkoli, něco takového jí ani ve snu nenapadlo. Očekávala, že se u nich setká s mlčením, až jim bude umývat hlavy. Toto však rozhodně ne.

„Vysedáváš tady v pitomé tmě a modlíš se růženec! Jsi stará licoměrnice. Dovol, abych ti řekla ještě něco. Ten tvůj starý miláček Otec McCormack je aktivním členem IRA. No, a ten nás do toho zapletl. Když jsi ho poslala, aby rozumně domluvil Michaelovi, kněz ho do toho zatáhl. Tobě se jen smál, ty hloupá stará krávo!"

„Ne! Tos neměla o knězi říkat. Jsi sprostá lhářka."

„ZAVŘI TU SVOU NEVYMÁCHANOU HUBU!"

Mauřin hlas se odrážel od stěn.

"Slyšíš mě? Aspoň jednou v životě drž hubu. Možná nejsme oporami církve, ale vůči tobě máme svědomí čisté. Všechno jsi dostávala od Mickeyho, později ode mne a od ostatních kluků. Nemělas nic ... NIC!"

Maura přeběhla tam, kde jako svědci této scény stály náboženské sošky. Vzala sošku svatého Šebestiána a mrštila jí o zem.

„Nemělas peníze ani na tyto blbosti!"

Najednou zmlkla a zatajila dech při pohledu na matku sedící v křesle. Vypadala jako vetchá stařena. Všechna bojovnost Mauru okamžitě přešla. Šla za Michaelem.

„Pojď, Mickey. Odejdeme."

„Mami ... Tys ale nemyslela svoje slova doopravdy, že ne, Maws? Mami, podívej se na mě!"

Sára těžce vzdechla.

„Mauro, odveď ho pryč a zůstaň tam s ním. Oba se mi hnusíte."

Maura se obrátila k ženě, kterou po celý život střídavě milovala a nenáviděla.

„Ani ne zpola tak, jako se mi hnusíš ty, matko."

Při těchto slovech Maury se Michael probral ze snění.

"Zbožňoval jsem tě, mami." Jeho hlas byl nebezpečně tichý. "Ale celý život jsem jen slyšel, 'Michaeli, dej mi to, synu'. Nebo, 'Pomoz mi s tím'. O mne si však ve skutečnosti neměla vůbec zájem, že? Byl jsem pro tebe jen pár rukou."

Oči měl zvlhlé a Maura cítila, že mu puká srdce ve chvíli, kdy mluví s nejdůležitější osobou ve svém životě.

"Pomáhal jsem ti s dětmi, jak přicházely. Vodil jsem je a nosil, když jsi měla dlouhé ... bolestně dlouhé ... těhotenství. Když jsi porodila další dítě, hned sis do postele pustila starého pána, že? I po mrtvě narozených dětech jste se k tomu vraceli jako pářící se psi.

A ty se divíš, proč jsem se stal tím, čím jsem? Já ti to řeknu. Nikdy jsem netoužil po ženě a po všem, co s ní souvisí. Nikdy jsem nechtěl, aby mi nějaká citově založená pijavice vysávala vnitřnosti, jak jsi to dělala ty s námi. Anthony je mrtev a náš Benny - všechno bych obětoval, kdyby mohl být s námi! Ale chci pryč z tohoto domu a z této rodiny a od tebe ... obzvláště od tebe.

Pojď, Maws. Ponechme ji modlitbám a náboženskému zanícení. K ničemu jinému se stejně nehodí."

Sára měla pocit, jako by ji někdo zabodl dýku do srdce. Nikdy si neuvědomovala, jak byla odkázána na Michaelovu bezpodmínečnou podporu. Nehybně seděla a snažila se zvládnout dýchání. Sotva Michael vyšel s Maurou z pokoje, potkali Carlu. S něžnou tvářičkou zkroucenou bolestí stála na chodbě a rukama objímala své štíhlé tělo.

„Posbírej si věci, Carlo, odcházíme."

Zavrtěla hlavou. Dlouhé rudohnědé vlasy se jí vlnily před obličejem.

„S tebou nikam nepůjdu, Mauro. Zůstanu tady u babičky."

„Řekla jsem, seber si věci."

Mauřin hlas nepřipouštěl smlouvání.

„Ne. Nikam nepůjdu."

Maura vzdechla.

"Tak si dělej co chceš, Carlo. Víš kde jsem, až mě budeš potřebovat."

Carla jen opovržlivě ohrnula rty.

"Nikdy už tě nebudu potřebovat. Nikdy! Nejste nic než vrazi."

Maura se ohnala a uštědřila Carle pořádný políček.

„Tak si tu zůstaň se svou vzácnou babičkou ... Tím končí naše veškeré debaty. Můžeš si dělat co chceš. Pojď, Mickey, jdeme."

Když odcházeli z domu, z kuchyně po schodech ven vyběhl Bennyho vlčák Driver a jako u vytržení začal skotačit ve sněhu. Michael otevřel dveře mercedesu a pes skočil na přední sedadlo, pak přelezl dozadu. Seděl s vyplazeným jazykem a vrtícím ocasem bušil do sedadla.

„Vezmu ho k sobě domů, Mickey."

Nastoupili a Michael s těžkým srdcem odjel.

V domě se k sobě pevně tiskly Sára a Carla. Teprve na Bayswater Road Michael promluvil.

"Až přijdeme do tvého bytu, Maws, budeme muset sehnat kluky. Policajti sice na nás nic nemají, ale musíme své další kroky zvažovat velice opatrně."

Maura neodpověděla. Michael jednou rukou pustil volant a poplácal ji po noze.

„Poslyš, Maws, nemám moc zkušeností, ale naučil jsem se jedno. Když člověka potká velký nezdar, je třeba na něj zapomenout co možná nejrychleji. Benny je mrtev. Nic nám ho nepřivede zpátky. Teď se musíme dohodnout, kdy a jakou odvetnou akci podnikneme."

Maura jen unaveně přikývla. Máma má pravdu. Mickey je blázen ... a měla neurčitý pocit, že sama se jím stává také.

Driver položil hlavu na Mauřino rameno. Na tváři cítila jeho horký dech. Zvedla ruku a hladila hebkou psí srst. Benny svého psa miloval stejně jako miloval život - nadšeně. Napadlo jí, že Benny si možná ani neuvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí. Něco takového by mu nikdy nenapadlo.

Pevně zavřela oči a místo očekávaných slzí se začala smát. Počáteční zahihňání postupně vzrostlo v hluboký nevázaný smích.

Smích, při němž se jí otřásala ramena a bolelo břicho. Odněkud z velké dálky slyšela kňučení psa, což ji z neznámého důvodu ponouklo k ještě většímu výbuchu smíchu.

Michael zastavil a přitiskl ji k sobě. Cítila zatuchlou vlhkost jeho kabátu. Teprve teď se rozplakala. V duchu viděla Terryho Pethericka, Anthonyho a Bennyho tak zřetelně, jako na fotografiích. Pak se jí zjevila matčina tvář, stará a vrásčitá ... padl na ni pocit strachu a chvíli si myslela, že se snad opravdu zbláznila.

Jak se s ní něco takového mohlo stát? A co bylo ještě důležitější: jak to, že připustila, aby se to vůbec stalo? Obě otázky měly zůstat ještě mnoho let nezodpovězeny, ale když oné noci v autě seděla s Michaelem a Driverem, poprvé si uvědomila, jak je ve skutečnosti osamělá a nešťastná.

„All right, Maws. All right, lásko moje. Postarám se o tebe. Neměj obav."

Michaelův hlas byl něžný a chraptivý. Nechtěla, aby se o ni staral. Chtěla by raději, aby ji objal Terry Petherick a šeptal slova lásky, jak to dělával kdysi. Už je to hodně dávno. Bylo to dřív, než se dala na špatnou cestu. Ale jako to dělala s mnoha jinými nepříjemnými věcmi v životě, násilím myšlenky vyhnala. Skryly se tam, kde budou trpělivě čekat na den, kdy všechny zase vyplavou a budou ji trápit jako dávno zapomenutý sen z dětství.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

„Veselé Vánoce, teto Mauro!"

Margaretina dvojčátka přiskočila k posteli, kde spala Maura. Otevřela oči a několik vteřin zmateně uvažovala, kde je. Když uviděla dvě rozzářené tvářičky, pokusila se o úsměv.

Byla u Margarety. Posadila se na posteli a přivinula k sobě Patricii a Penelopu. Po tabletkách na spaní užitých včera pozdě v noci se cítila malátná. Zívla.

"Veselé Vánoce, krasavice."

„Děkujeme za vánoční dárky, teto Mauro. Jsou nádherné!"

Při pohledu na rozzářené tvářičky se v břichu ozvalo známé sevření. Co by dala za to, být jejich matkou! Obě k sobě pevně přitiskla. Do pokoje vešla Margareta s podnosem v ruce. Maura ucítila vůni vajec a slaniny.

„Ale Marge, nedělej hlouposti. Já přece ještě nevstávám."

Margareta našpulila ústa a zavrtěla hlavou.

"Přece vstávat nemusíš, Maws. A co vy dvě! Taťka vás čeká dole se snídaní."

Obě dívky odstoupily od postele. Jejich jasně zrzavé vlásky každému zřetelně napovídaly, kdo je jejich matkou. O pět minut starší dvojče Patricia se zašklebila.

"Nemůžeme tu zůstat, maminko?"

Její hlas byl spíše kňouráním, které Margareta k smrti nesnášela.

„Ne, ani nápad. Koukejte už raději mazat."

Obě dívky vyběhly z pokoje.

„Margie, já opravdu nemám chuť k jídlu."

Z mastné vůně slaniny a vajec jí začalo být špatně.

„Po tom všem, cos v posledních týdnech prožila, musíš něco sníst."

Margaretin hlas byl pohoršen.

"Jestli nepřestaneš dělat hlouposti, skončíš v nemocnici. Kouříš, kouříš a kouříš! Piješ a piješ. A pak pojídáš prášky na spaní, abys mohla zapomenout na svět."

„Ale Marge, proboha, dej pokoj."

Margareta položila tác na Mauřiny nohy, jako by jí tím chtěla zabránit vstát.

„Ne, nedám pokoj! Jsi moje nejlepší kamarádka a cítím, že ti musím teď bez obalu něco říci."

„Co jako na příklad?"

Mauřin hlas byl jízlivý.

„Tak bych mohla začít tím, že vypadáš staře a jsi vyzáblá na kost a kůži. Příliš mnoho piješ. Je už nemožné dostat z tebe jediné rozumné slovo. Jsi neustále špatně naložená, jízlivá a upřímně řečeno, Maws, pomalu mi začínáš jít na nervy!"

Maura zavřela oči a opět zívla.

„Marge, možná ti uniklo, že nedávno byl zavražděn můj bratr. Roznesli ho po Londýně jako kousky smetí. Ještě pořád se levé chodidlo a některé části těla pohřešují. Hrozně jsem se pohádala s matkou a Carlou, která je přesvědčena, že já a Mickey jsme vinni zavražděním Bennyho. Policisté mne zatkli a déle než tři hodiny vyslýchali pro podezření ze dvou vražd. A ty máš drzost tvrdit, že já nejsem já!"

Mauřin hlas nabýval na síle.

"Něco takového přece stačí k vyvolání deprese i u královny, nebo snad ne?"

Margareta vzdechla. Měla Mauru opravdu velmi ráda.

"Podívej, Maws, z ničeho tě přece neobviňuji, chci jenom, aby ses vzchopila. Když už ne kvůli mně, tak aspoň kvůli dětem. Já opravdu nemohu strpět, aby tě viděly v takovém stavu. Minulou noc jsi byla tak ožralá, že tě Dennis musel do postele donést."

„Já vím, Marge, a mrzí mě to. Je to však jenom tím, že cítím jistou zodpovědnost za to, co se stalo ..."

„To je přece blbost a ty to dobře víš! Dovedu spolknout hodně, Maws, ale sebelítost v žádném případě. Takový přepych si nemůže žádná z nás dovolit."

Maura se zadívala na Margaretu, jako by ji viděla poprvé. Od narození dětí zesílila. V růžovém županu z látky s vystouplým vzorem vypadala jako malý růžový Buddha. Vlasy měla nedbalé sepnuty a ve tváři usoužený výraz, charakteristický pro matky malých dětí. Jenom syté modrozelené oči si zachovaly svou osobitost z doby raného mládí. Jiskřily vtipem a čtveráctvím.

Margareta ukrojila malý kus slaniny a podržela ho před Mauřinými ústy. Ta ho neochotně snědla. Margareta do ní postupně vpravila celou snídani. Když dojedla poslední sousto, strčila jí do ruky hrnek čaje. Pak sebrala podnos a odcházela z pokoje. Otevřela dveře, druhou rukou přitiskla podnos k boku a obrátila se k Mauře.

„Mělo by ti být jasné, že s prázdným žaludkem nemůžeš kout pikle a nic pořádného naplánovat..!"

„Co tím chceš říci?"

Marge se na ni drze zasmála

„Víš, Mauro Ryanová, nejsem tak pitomá, jak vypadám. Budu ti vděčná, když se mnou nebudeš jednat, jako bych opravdu byla pitomec."

Ztišila hlas.

"Můžeš mi věřit, že to co vím a co jsem si domyslela, půjde se mnou až do hrobu. Ty teď potřebuješ zase získat zdravý rozum a sebedůvěru a já ti v tom chci pomoci."

Vyšla z pokoje a zabouchla za sebou dveře. Maura se opřela o polštáře a povzdechla si. Ta stará hodná Marge. Je to jediná skutečná kamarádka. Posadila se v posteli, čaj odložila na noční stolek a vzala si balíček cigaret. Jednu zapálila a hluboce vtáhla kouř do plic. Margareta má pravdu, co nejdříve se musí zase sebrat. Cítila by se mnohem líp, kdyby se s ní sblížila Carla a mluvila s ní. Kdykoli ji zavolá, vždy bouchne sluchátkem. Pokusila se volat i Carliným kamarádkám, ale bezvýsledně. Na žádný Mauřin vzkaz neodpověděla. Maura si dovedla představit, že matka je ve svém živlu a štve Carlu proti ní. Ach, jak dobře odhadla matčiny úmysly ...

Znovu zatáhla z cigarety a najednou jí bylo špatně od žaludku. Kombinace smaženého jídla, cigaretového kouře a silné kocoviny byla zřejmě pro žaludek příliš. S dlaní přitisknutou k puse utíkala do koupelny. Cigaretu odhodila do splachovací mísy a začala zvracet. Žaludek se jí zvedal tak, jako by měla vydávit všechny vnitřnosti. Na těle jí vyrazil studený pot. Pustila sprchu, noční košilku přetáhla přes hlavu a stoupla si pod proud vody. Ze studené vody stékající po těle se roztřásla, až začala jektat zuby. Ve snaze rozproudit krev v rukou a nohou však vydržela.

Za několik minut cítila nádherný pocit tepla, jaký dovede vyvolat jenom studená voda. Cítila stahování kůže, zatímco cévy pod ní se zoufale snažily rozvádět teplou krev po trpícím těle. Bradavky měla tvrdé jako z kamene a když přepnula na horkou vodu, vychutnávala slastný pocit horka prostupujícího až do kostí. Zvedla tvář, aby ji voda spláchla od hlavy až po paty. Cítila, že se do ní postupně vrací život. Bylo to po mnoha dnech poprvé, kdy ten pocit byl skutečný, skoro hmatatelný.

Pak ale přišly slzy. Proud slaných pramínků se míchal s přívalem vody tryskající ze sprchy a tekl přes prsa a prázdné břicho a chodidla do odpadu.

V duchu viděla matčinu nenávistí sálající tvář. Hezkou bezstarostnou tvář Bennyho, mladého chlapce, který byl vždy tak trochu šprýmařem a uličníkem. Viděla tvář Terry Pethericka, blížícího se k ní v noci po bombovém útoku na klub. V těch okamžicích poznala, že má o ni stále zájem a že kdyby nebyla Maurou Ryanovou, oženil by se s ní. Mohla by jako teď Margie kontrolovat účty, dohlížet na děti a být milována. Tak, jako Dennis stále miluje Marge, i s velkým břichem protkaným stříbrnými žilkami a svěšenými prsy. To by se Mauře líbilo. Vždy, každou vteřinu.

Místo toho měla nadbytek peněz, které ani nevěděla jak upotřebit. Vede podnik, který je podvodnější než vláda na Kubě a má bratra, který už je na ní skoro úplně závislý. Pokud jde o mladší kluky, ti za Bennyho smrt obviňují ji. Jsou přesvědčeni, že kdyby tak tvrdohlavě neusilovala o nemovitosti v přístavní čtvrti a předala je Dopolisovi, Benny by byl naživu. Musela si čestně přiznat, že v tom mají pravdu. Rozplakala se usedavěji. ať to byl kdokoli, kdo řekl, že peníze přinášejí štěstí, byl to lhář. Nečestný, prohnilý lhář!

Dala by poslední penci za to, kdyby mohla být jenom manželkou Terry Pethericka. Je to jediný muž, kterého chtěla a je jediným mužem, kterého bude vždycky chtít, i kdyby žila do sta let. Škoda, že si neponechala děťátko! Kdyby neměla nic jiného, měla by alespoň je. Nikdy by nepřevzala zmrzlinu a hot dogs. Nikdy by se nestala tím, čím je. Člověkem, který pozoroval bratra vraždit starého muže Sammyho Goldbauma, trpělivě čekajícího, až si pro něho přijedou, který pak pokorně šel k autu. Ona teď má na svých rukou jeho krev, kterou z nich už nikdy nesmaže.

Vždycky si myslela, že jestli se ještě vůbec někdy setká s Terry Petherickem, naplive mu do tváře. Místo toho však cítila nutkání všechno mu o sobě povědět. O děťátku, o životě s Michaelem .:. prostě všechno. Moc si přála, aby to bylo zase takové jako dřív, když byla mladá a volná. Byla sice ještě mladá, ale za uplynulé roky se stalo příliš mnoho, aby zůstala stejnou dívkou jako kdysi.

Zavřela kohoutek a stála ve stísněném prostoru sprchového kouta. Náhlé ticho bylo překvapivě hlučné, že ji vytrhlo ze snění. Slzení ustalo, zůstala jen těžká únava. Vystoupila ze sprchy a zahalila se do vlhkého ručníku. Při vysušování vlasů uvažovala, co udělá.

Pak se rozhodla. Nemůže udělat nic jiného, než vykročit do budoucnosti. Bez ohledu na vzrušující minulost, nikomu není dopřáno ji prožít znovu. Margareta měla pravdu, když řekla, že sebelítost je destrukční zhoubná síla, kterou si nemůže dovolit. Bude se muset přinutit být k sobě ještě tvrdší. Mnohem tvrdší. teď si však potřebuje lehnout!

Usmála se v duchu. Marge jí to přece říká už několik roků! Tvrdohlavě pokrčila rameny, jako by odhazovala všechny dřívější obavy a starosti. Ze zrcadla proti sprše setřela sraženou páru a upřeně se zahleděla na svůj obličej. Kolem tváře opuchlé pláčem visely splihlé prameny vlhkých vlasů. Usmála se na sebe. Znovu se sebere a pomalu vyhojí utrpěné rány na duši i na těle. Spolu s Michaelem by mohli udělat díru do světa. Stejně už nikoho jiného nemá.

Jednoho po druhém všechny ztratila. Věděla však, že vždycky bude mít Michaela a Margie. Tu hodnou starou Margie.

Vzpomněla si, že je Boží hod vánoční. Doma má perleťovou krabičku na šperky. Koupila ji pro Carlu ... Odehnala tu myšlenku. Ať si ta nevděčná potvora zůstane s babičkou! Maura ji nepotřebuje. Nepotřebuje nikoho.

Rukama prohrábla vlasy a těšila se z jejich hedvábné měkkosti. Ručník nechala sklouznout z těla a s rozkoší vychutnávala zvláštní pocit, když si rukama přejela po krku, přes ňadra a pevné břicho až k ochlupení. Zvedla noční košilku z podlahy, oblékla si ji a vrátila se do ložnice, kde měla necesér. Cítila se mnohem líp. Opravdu mnohem líp. Při zapnutém vysoušeči vlasů si začala prozpěvovat. Margie měla pravdu. Sebelítost je prevít. teď nemůže dělat nic jiného, než jít stále dopředu, jen a jen dopředu.

Když konečně sestupovala po schodech, byla dokonale upravená, nalíčená i učesaná. Na sobě měla šaty, za které by Marge musela dát dvouměsíční výlohy na domácnost. Potěšilo ji tiché překvapivě Dennisovo zahvízdnutí.

„Kdybych nebyl tak šťastný se svou starou Margie, hned bych šel po tobě, Maws!"

Marge se rozesmála.

"Jen se nenaparuj, Dennisi Dawsone. Teď už bys určitě nebyl schopen tak lehce navazovat přátelství s nikým, nemluvě o takové lásce, jako je Maura. Určitě ne od doby, kdys přišel o vlasy."

Usmála se na Mauru.

"Má na hlavě jen čtyři vlasy v pěti řadách!"

Maura se smála s ní. Dennis vlasy ztratil velmi brzy a Maura věděla, že to je jeho bolavé místo.

„Pojď a vezmi si šálek. Vypadáš mnohem líp."

Maura vešla do malé kuchyně.

"Cítím se opravdu mnohem lépe, Marge. Děkuji ti, žes mi sem dovolila přijít."

Margareta zapnula elektrickou konvici.

"Co to meleš, ty kašpare? Toto je tvůj domov tak dlouho, pokud si to budeš přát."

Rozevřela paže a Maura do nich vletěla. Margaretino malé boubelaté tělo se těsně přitisklo k Mauřině vysoké štíhlé postavě. Hluboký projev citu Mauru nesmírně vzrušil.

„Kdybys věděla, co jsem udělala, Marge!"

„PŠŠ!" Margareta s prstem přiloženým ke rtům poodstoupila od Maury.

„Podívej se, Mauro, já přece vím, že ty a Michael nejste vyloženě košer. Vždycky jsem to věděla a bylo mi to jedno. Ty jsi moje kamarádka a nic jiného mě nezajímá."

Maura se na ni zamračeně podívala.

"Někdy si myslím, že opravdu nejsem tak zcela v pořádku. Hned jsem mrzutá a deprimovaná a myslím na hrozné věci."

„Maws, vždyť jsi toho tolik prožila. Musíš se snažit z toho dostat. Bennyho smrt by přece na každého zapůsobila hrozně. To přece bylo něco strašného. Chce to čas, aby se ta rána zhojila."

„Možná máš pravdu, Marge."

Chtěla Margaretě říci, co Michael udělal Sammymu Goldbaummovi a Jonnymu Fenwickovi. Chtěla jí říci, že mu pomáhala. Znovu na ni dolehl ten zvláštní pocit, jako by se na sebe dívala odněkud shora. Vždycky věděla, že působit lidem bolest dělalo Michaelovi potěšení. Až do noci s Jonnym Fenwickem a Sammym Goldbaumem jí to bylo jedno.

„Mauro!" Margaretin hlas přerušil její myšlenky. "Máš na drátě Mickeyho."

Maura se nepřítomně rozhlédla po kuchyni. Margareta se na ni udiveně dívala.

"Je ti dobře, holka?"

Maura přikývla a odešla z kuchyně do obývacího pokoje. Dvojčata sledovala v televizi Mary Poppinsovou a nemluvně Dennis sedělo tátovi na klíně. Maura si mimochodem všimla, že vánoční stromek stojí šikmo nakloněný tam, kde si hrávají děti. Vyšla na chodbu a zvedla sluchátko položené na stolku pro telefon.

„Mickey? To jsem já."

„Ach, miláčku. To bys nikdy neuhádla."

Jeho hlas překypoval vzrušením.

„Co?"

Mauřin hlas byl nevýrazný.

„Je u mne na návštěvě dcera Sammyho Goldbauma. Přece ji znáš ... ta s tím velkým frňákem."

„Rebeka."

„Jo, to je ona. Rebeka. Zkrátka a dobře, řekla, že za mnou přišla o Božím hodu vánočním, aby mi dala najevo, že vůči mně nechová nepřátelství. Připadá mi to tak trochu jako mazání medu kolem huby. No, důležité ale je, že přinesla několik dokladů ze Sammyho věcí. Prošel jsem je a zkus uhádnout, co jsem našel v hromadě starých sázenek?"

„Co?"

„Jméno zájemce o nemovitosti, jméno, které jsme hledali. 'Řídící mozek' za Dopolisem."

„Sammy přece tvrdil, že nemá ponětí, kdo je ..."

„Sammy si možná ani neuvědomil, co má. Našel jsem totiž výstřižek z novin. Z Daily Mirroru. Z rubriky dostihů a na obrázku je Dopolis. teď se dobře drž, Maws. Ten obrázek je z Ascotu! Co mohl dělat právě tam, uvažoval jsem. Pak jsem si všiml, že stojí vedle Williama Templetona. To je přece někdo a to mě ťuklo. To on je zřejmě tím panem Důležitým, o němž se zmiňoval Dopolis."

Maura hleděla jako omráčena.

"On je přece pair a tedy je členem britské sněmovny lordů!"

Mickey se zasmál.

"No právě! To je tedy opravdu mizera hogofogo! Sázím se, že je uveden i v You Know Who ... či jak se ta kniha jmenuje."

Maura se proti své vůli zasmála.

"Jmenuje se Who is Who, ty moulo. Kriste Všemohoucí, Mickey, jestli máš pravdu ..."

„Vím, že pravdu mám. Mám na to dobrý čich. Koukej, můžeš přijet za mnou?"

„Teď nemůžu, Mickey. Slíbila jsem Marge a Denovi, že se s nimi zúčastním vánoční večeře."

„Tak dobře, princezno. Ale pokud možno co nejdříve přesuň ten svůj zadeček sem, all right?"

„All right, Mickey. Šťastné a veselé."

Její hlas byl smutný. Z Michaelova hlasu se vytratilo vzrušení.

"Vím, že to v několika posledních týdnech byla hrozná doba. Slibuji ti, Maws, - že ti to nějak vynahradím. Šťastné a veselé, drahá."

Maura něžně odložila sluchátko. Význam Michaelova zjištění byl zcela mimořádný a dalekosáhlý. Vrátila se do obývacího pokoje a začala si hrát s dětmi. Přitiskla je k podlaze a lechtala je, až smíchy začaly ječet. Marge a Dennis ji s potěšením pozorovali, protože takové chování znamenalo, že je z ní opět stará dobrá Maura.

Vzrušení na Mauru dolehlo teprve, když seděla u jídelního stolu a jedla bohatou vánoční večeři. Tak lord William Templeton ... Najednou se nemohla dočkat, až se do něho pustí. Spolu s Michaelem ho zaživa pohřbí. Zvedla jasně modrou prskavku a namířila ji na Patricii.

"Tak pojď, Patty. Podíváme se, kdo vyhrává papírový klobouk!"

Lord Templeton také seděl u jídelního stolu ve svém velkém sídle v Kentu. Dům pocházel z patnáctého století a nad velkým křeslem v koutě u krbu byl obraz předka, namalovaný Holbeinem mladším, oblíbeným malířem Jindřicha VIII. V rodině se tradovalo, že zpodobněný předek byl tím, kdo nařídil popravu Sira Thomase Mora. William rád věřil, že to je pravda.

Ve svých čtyřiceti pěti letech byl mužem poněkud vyčerpaným. Celý život utrácel své nesmírné bohatství ve všelijakých zábavách a kratochvílích, sexuálních i jiných. Lovil velké šelmy v Jižní Africe a kouřil hašiš v Turecku. Procestoval Himálaj a na Maledivách pozoroval z moře vyplouvat obrovité rejnoky. Dělal pokusy s drogami a byl přesvědčen, že na světě není země, kterou by nenavštívil.

Jako velmi mladý se oženil s chlípnou a o několik let starší ženou. Po roce ho opustila s větší částkou peněz a s přáním všeho dobrého. Naučil se od ní mnoho, že není radosti bez bolesti; že muž, obzvláště bohatý muž, musí své bohatství užívat moudře. Pokud věděl, nikdy nezplodil žádné dítě. William Templeton, na rozdíl od většiny mužů, necítil potřebu se realizovat v potomcích. Potěšení nalézal spíše v samotářském životě. Kdyby ženu přece jen chtěl, bylo pro něho velmi snadné ji získat.

Nimral se ve vynikající vánoční večeři. Byl velmi znepokojen. Litoval, že se zapletl s Řekem Dopolisem. Nebylo dosaženo cíle - získání skladišť, která v přístavní čtvrti vlastní Ryanovi. Dopolis se ukázal být ničemou na úrovni hráče pokru, hrajícího o nízké sázky. Nebyl tím tvrdým mužem, jak o sobě prohlašoval. Ryani s ním dokonale zametli. Škoda, že bedlivěji nesledoval jeho postup, mladý chlapec Benjamin by nikdy nezemřel. Otřásl se. Zpočátku na něho Dopolis udělal dojem a obdivoval i jeho přípravu akce. Neměl z čeho poznat, že nakonec tak špatně dopadne.

Odstrčil talíř. Přešla ho chuť. Dopolis nikdy neměl dát příkaz zabít toho chlapce, a k tomu tak příšernou smrtí ... Bude si teď muset dávat velký pozor. Nezbývá mu jiná cesta, než být tvrdší než Michael Ryan. Napadlo mu však, že to asi bude tvrdý oříšek.

Poněkud vyzáblý sloužící jménem Rankin začal před ním na stole utírat prach. Templeton si na pohodlném

křesle poposedl dozadu. U jídelního stolu bylo místo pro dvacet čtyři osoby. Za normálních okolností by v době vánoc přijal pozvání přítele na večeři, ale tento rok po potížích s Dopolisem chtěl být sám u svého krbu.

Připouštěl, že s Řekem udělal osudovou chybu. Pohrával si s myšlenkou navštívit Michaela Ryana a za sklady mu nabídnout dobrou cenu, ale nápad vyhnal z hlavy tak rychle, jak se mu tam vloudil.

Několik jeho nejlepších přátel se ocitlo ve vězení Ford Open; v kruzích, v nichž se pohybuje, se člověk dřív nebo později nevyhnutelně setká s někým, kdo zpronevěřil peníze v bance, v níž pracoval, nebo se zapletl do nějakého jiného podvodu. To je těžko ovlivnitelná skutečnost. Ten Ryan je však přece jen drsný chlap a jeho sestra zřejmě není o nic lepší. Zapálil si kubánský doutník a nalil si velký Remy Martin do sklenice, kterou mu Rankin nechal připravenou u lokte. Ne, udělal tragickou chybu. teď mu nezbývá nic jiného, než chybu napravit. Byl si jist jednou věcí. Skladiště v každém případě získá. Získá všechny nemovitosti Ryanů podél Temže.

Usmál se sám sobě. Jako obvykle byl ohromen vlastní inteligencí. Považoval se mezi muži za typického představitele nejvyšší třídy. Bože na nebi, vždyť je bratrancem královny! Musí sice připustit, že se jím stal přiženěním, byl to však přece jen dost blízký příbuzenský vztah, aby se Nigel Dempster téměř pomočil vzrušením prakticky vždy, když se objeví na veřejnosti. Uklidnil se. S Dopolisem neexistuje žádné hmatatelné pouto.

Seděl v křesle, kouřil doutník, popíjel brandy a zvažoval příští kroky. Až bude zahájena výstavba ve staré přístavní čtvrti, každá čtvereční stopa bude mít cenu malého jmění. Celý večer přemýšlel, jak získat nemovitosti Ryanů.

Naštěstí si nebyl vědom, že Maura a Michael Ryanovi také přemýšlejí a kují pikle o stejné záležitosti - jak získat jeho nemovitosti a jak ho přimět ke spolupráci.

Maura a Michael si už byli jisti, že William Templeton je jejich člověk. Starý Michaelův přítel, pracující v bulvárních novinách, vložil jeho jméno do novinářského počítače a zásobil je všemi klepy, které kdy byly o něm zveřejněny. Pomohli i přátelé z IRA. Posledním zdrojem informací byli 'informátoři' na ministerstvu zahraničí, jejichž informace šokovaly i Michaela. Templeton se totiž ukázal být hlavním akcionářem zbrojního závodu, který mnoho let zásoboval zbraněmi všechny zájemce po celém světě. Bylo zřejmé, že Templeton není žádný anděl. A navíc se zdálo jasné, že musí být pod ochranou policie. Z toho pak vyplývá, že ve všech transakcích s ním je určitě zapleteno mnoho dalších lidí, uvažovala Maura.

Hlavními kupci byly severoafrické státy, Irán, Irák, Libye - jejich seznam by byl nekonečný. Zásoboval i Rumuny a Čechy. Všechna zjištění nasvědčovala tomu, že Templeton patří ke stejnému druhu lidí jako jsou oni!

Michael jásal! Jediným mrakem na obzoru byl Dopolis. Věděli sice už o něm všechny potřebné informace, jeho likvidaci však zatím museli odložit. Měl se stát návnadou na Williama Templetona. Jak Michael v jedné chvíli poznamenal:

"Jen ať si vyhojí ty své bolístky, za Bennyho zaplatí, až se bude cítit líp."

Sára Ryanová se stále s nikým nebavila. Michaela se to velice dotýkalo. V životě byla pro něho matka vším. Odcizení ho naopak sblížilo se sestrou. Každou možnou minutu trávili spolu. Maura ho teď potřebovala víc, než kdy jindy. V jeho přítomnosti se smrt Sammyho Goldbauma a Jonnyho Fenwicka jevila jako splátka dluhu.

Uznávala to, pokud byla s ním, ale jakmile se od něho vzdálila, cítila se opuštěná a padlo na ni zděšení. S každým uplynulým dnem byla zatrpklejší a zahanbenější. Dny po vánocích trávili procházením novinových článků a rozhlasových a televizních zpráv o Templetonovi a rozhodli se zajet za ním po Novém roce. Do té doby budou čekat na vhodnou příležitost.

Dvacátého devátého prosince 1975 se narodil Royův syn. V sedm hodin večer Roy tu zprávu zatelefonoval Michaelovi a ten ji poslal dál. V půl deváté přijeli Michael a Maura do nemocnice St. Mary's Hospital. Po letmém pohledu na miminko Michael a ostatní hoši vzali s sebou Roye, aby to oslavili. Všichni v těch chvílích ve zvýšené míře pochovali ztrátu Bennyho.

Maura zůstala u Janine. Všimla si, že nikde nevidí matku. Vzala do náručí nemluvně pojmenované Benny Anthony.

„Je opravdu krásný, Janine. Doufám, že si své štěstí uvědomuješ?"

Janine se unaveně usmála.

"Jsem sice trochu bolavá, Maws, ale on za to stojí."

Maura přikývla. Hleděla na nemluvně tak upřeně, že Janine bodl osten strachu.

„Jednou jsem málem měla děťátko, Janine. Už je to dávno."

Mauřin hlas byl smutný. Janine jí bylo v tomto okamžiku poprvé líto.

„Já vím, Mauro. Roy mi to řekl."

Přitiskla nemluvně těsněji k hrudi.

„To je nádherné gesto pojmenovat dítě po Bennym a Anthonym. Nějak je to vrací mezi nás."

Políbila ochmýřenou hlavičku miminka.

„Myslím, že by bylo mnohem lepší, kdyby nám dovolili Bennyho nechat spálit. Představovat si ho u ledu je pro mne hrozné."

„Nemluv o tom, Mauro, prosím."

Janine neměla daleko do pláče. Janine lekal Mauřin monotónní hlas, když mluvila o bratrovi. Vždy měla z Maury tak trochu hrůzu, teď z ní byla vyděšena. Maura se na ni rozzářeně usmála.

„Promiň, Jan. Stávám se chvilkami trochu morbidní!"

Znovu políbila hlavičku nemluvněte a přitiskla ho k sobě. Janine se musela ovládat, aby jí dítě nevytrhla. Nechtěla, aby ta žena chovala její dítě. Nedávno Roy řekl, že podle jeho názoru to Maura nemá v hlavě v pořádku. teď při pohledu na ni si byla Janine jistá, že je opravdu schopna všeho. Měla hrozný pocit, že by Maura byla schopna nemluvně i zabít, kdyby tím vyřešila svůj problém. Janine se otřásla.

„Je ti zima?"

„Ne, Mauro, jen jsem unavená. Povít dítě dá člověku zabrat."

„Marge to popsala jako vysrání fotbalového míče."

Janine ohrnula rty. Nikdy nepochopila zvyk Ryanů mluvit sprostě. Sprostá slova používají stejně lehce jako její matka říká Bůh ti žehnej! Janine sebrala odvahu a odhodlala se svěřit se Mauře s myšlenkou, která jí už mnoho měsíců vrtá hlavou.

„Mauro?"

„Co?"

Houpala chlapečka v náručí s pohledem upřeným na jeho malou tvářičku. Pokukoval po ní tmavě modrýma očima Ryanů. Janine potahovala za prostěradlo a obezřetně pokukovala po švagrové.

„Tyká se to Roye."

Maura se lehce zasmála.

"Ten září jako kandelábr! Ještě nikdy jsem ho takového neviděla. Všichni kluci si ho dobírají. Člověk by si myslel, že to je jeho první dítě."

„Já vím ... vím."

Janine obtížně hledala vhodná slova. Maura vycítila, že Janine má něco na srdci a podívala se jí do očí.

„Tak co máš na srdci? Jen do toho. Vysyp to ze sebe! Já přece nejsem žádná lidožravá obluda či strašidlo, jak to o mně roztrušuje matka."

Její hlas byl zahořklý.

„Napadlo mi, jestli bys pomohla Royovi založit malý podnik ..."

Při pohledu na pohoršený výraz Maury se její hlas postupně vytratil.

„Cože chceš? Aby Roy pracoval mimo rodinu? To přece nemyslíš vážně!"

Janine se rozplakala.

"Ach, Mauro, tolik se bojím." Zakryla si dlaněmi tvář. "Cítím se jako manželka policisty s obavami čekající, jestli manžel přijde domů. Po tom, co se stalo Bennymu ..."

Maura jí odtáhla ruce z tváře.

"Jsi vynervovaná, v tom to je. Po porodu se ještě necítíš ve své kůži."

„NE! To není tím!" Janine zapomněla na opatrnost. "Nechci se stát vdovou a vychovávat dítě sama. Chci, abychom byli normální rodinou. Skutečnou rodinou. Royovi role hrdlořeza či gangstera nesedí."

Maura uložila dítě do dětské postýlky vedle postele. Bezvýraznou tvář pak naklonila nad Janine a začala mluvit tichým hrozivým hlasem.

„Mám ti něco říci, Janine? Pro případ, že to ušlo tvé pozornosti. Bez ohledu na to, jak mám Roye ráda, je to zabedněná hlava a je pitomý jako ovce. Vždyť sotva umí počítat do padesáti. Proboha, pořád čte jen comicsy McErvell ať by pracoval kde pracoval, nikdy by se nedovedl o tebe postarat. V žádném případě bys nemohla žít, jak jsi teď zvyklá. Tvůj otec se z něho pokoušel udělat řezníka a víš dobře, jak to dopadlo.

Kdyby se Roy dověděl, cos tady dnes večer řekla, vyťal by ti dobře zaslouženou facku. teď ještě něco o druhé hovadině, která z tebe vypadla ..."

Hrubě přitlačila Janine na polštáře a prstem ji rýpla do žeber.

„Tak ty toužíš po skutečné rodině? Ano? Ty, kterás svou dceru vyhnala k mé matce? Nebo jsi na to zapomněla, drahoušku? Dostaneš-li se do kritické situace, nic ti nezabrání, abys i nový přírůstek neodhodila za ní, nemyslíš? Už se mě nikdy nepokoušej takhle nasrat. SLYŠÍŠ MĚ?"

Mauřin hlas způsobil, že se nemluvně v postýlce začalo vrtět.

„Chci zapomenout, cos tady dnes řekla, Janine, protože porod dítěte může člověka vyvést z míry. Ale varuji tě, jestli se doslechnu, žes to řekla ještě někomu jinému, přijdu si to s tebou vyřídit. Jasné?"

Janine s chvějícími se rty přikývla. Uvědomila si, že si udělala nepřítele na celý život.

Maura ji pozorovala zblízka. Pak se nepatrně usmála. Úsměv však nedosáhl očí. Zvedla z podlahy kabelku, otevřela ji, vytáhla modrou aksamitovou krabičku a podala ji Janine.

„Tak ji otevři."

Ta slova řekla ostře. Janine se tak chvěla, že jí Maura musela přidržet ruce a pomoci ji krabičku otevřít. Byl v ní náramek ze zlata a platiny.

„Nechala jsem na něj vyrýt jeho jméno."

Janine těžce polkla, přestože se tomu bránila.

"Dě ... děkuji. Je nádherný. Krásný."

Nechtěná slza jí stekla po tváři. Maura ji ohleduplně setřela.

„Hlavu vzhůru, drahá. Přece máš nádherného chlapečka. Měla by ses smát, ne plakat."

Janine se přinutila k úsměvu. Myslela si, že už to nedovede.

„Jaks to řekla ... jsou to asi hormony, či co."

Maura se zasmála.

"To je lepší. Odejdu teď do hospody Crown and Two Chairmen, protože Roy mezi tou chasou může skončit špatně."

Zasunula kabelku pod paži a Janine políbila na líčko.

„Janine, nedávno jsem slyšela krátké úsloví. Možná by ti mohlo poskytnout látku k přemýšlení. Bylo na zdi jakéhosi veřejného záchodku a Mickey mi ho přečetl. Znělo ‚Život je jako posraný sendvič. O co víc máš chleba, o to míň sníš hoven.' Kdybych byla na tvém místě, popřemýšlela bych o tom."

S posledním pohledem na nemluvně Maura odešla. Janine byla přesvědčena, že v duchu soptí, a měla pravdu. Posadila se v posteli a zvědavě si prohlížela náramek s vyrytým jménem. Náhle jí vyrazily horké slzy. Cítila se jako zvíře chycené do pasti. Tchyně měla pravdu. Bratři nikdy nedovolí, aby Roy odešel z rodinného podniku.

Za chvíli přišla ošetřovatelka a přednesla jí improvizovanou přednášku o zacházení s nemluvnětem. Janine v posteli jen zamlkle seděla a poslouchala její slova. Stále plakala, i když už ošetřovatelka skončila a odešla.

Maura jela do Crown and Two Chairmen v lepší náladě, než měla v několika uplynulých týdnech. Z deprese jí pomohla Janine svou domýšlivostí a zbytečnou snahou o počestnost. Sobě musela čestně přiznat, že když chovala nemluvně, vyvolalo to v ní mateřské city a měla vztek, že nemluvně patří Janine. Ta ovšem nevěděla, že si k žádosti o laskavost u Maury nemohla vybrat horší čas.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Maura vešla do hospody Crown and Two Chairmen v Dean Street. Prodírala se davem lidí, až konečně kluky našla v koutě.

Roy už byl velmi opilý. Vzduch byl hustý cigaretovým kouřem a přátelskou náladou. Leslie uviděl Mauru první a nejistě vstal. Byl opilý, jak zákon káže. Maura se na něho usmála.

„Ahoj, Maws."

Jeho hlas byl opile huhňavý.

„Raději se posaď, Les, nebo spadneš."

Rozhlédla se kolem stolu. Šest zbývajících bratrů sedělo a pokukovalo po sobě jako bezpohlavní koně, každý v jiném stupni opilosti. Pouze Michael byl o něco málo střízlivější. Vstal a nabídl jí své místo.

„Posaď se, Maws, obstarám ti něco k pití. Na co máš chuť? Na skotskou?"

Maura si sedla a přikývla. Michael odešel k výčepnímu pultu.

„Zřejmě se dobře bavíte, hoši."

Snažila se vložit do hlasu bodrost, ale pět párů očí na ni jen bezvýrazně hledělo. Maura si poprvé uvědomila, že se k ní všichni chovají rezervovaně a dotklo se jí to. Jen Geoffrey se choval trochu jinak. Uvědomila si, že působí dobrým dojmem. Nejen působí dobrým dojmem, ale je velmi, velmi jistý sám sebou. Maura mu v duchu napsala jedničku.

„Tak co, Royi, konečně ses dočkal syna."

Přikývl s hloupým úšklebkem opilého. Maura začala hrabat v kabelce po cigaretách. Vycítila, že není vítána. Nebyla si však jista, jestli je to kvůli Bennymu nebo jen proto, že se chlapci tuto noc chtějí veselit sami. Michael se vrátil s whisky na podnose. Vzala si dvojitou skotskou a naráz ji vypila.

„Je to tak zlé, Maws?"

Michaelův hlas byl něžný.

„Ne, ono to je ve skutečnosti ještě mnohem horší. Jestli kluci dovolíte, potřebuji si něco zařídit v klubu. OK?"

Vzala kabelku a co nejrychleji odešla. Venku mrazivé noci zhluboka povzdechla. Pořád ležel sníh, i když většinou se už změnil ve sněhovou a ledovou čvernalou kaši. Pozorně našlapovala po Dean Street ke klubu Le Buxom. Největší škoda byla způsobena ve foyeru. Hlavní sílu výbuchu pohltila recepční přepážka, kde oné noci seděla Sheree Davidsonová. Jak se ukázalo, klubu vznikla jen minimální, spíše kosmetická škoda. Když Maura vešla dovnitř, hluboce ji dojalo pomyšlení, že Sheree už sem nikdy nepřijde se svými neuvěřitelnými historkami, přerušovanými hlasitým vřískavým smíchem. Byla oblíbena jak mezi zákazníky, tak mezi společnicemi. Nechala po sobě dvě děti, které se dostaly do péče soudního dvora.

Nikdo nevěděl, kde by se měl hledat jejich otec či otcové. Kdo ví, jestli sama Sheree věděla, kdo je otcem jejích dětí. Pokud šlo o Gerry Jacksona, byl odvezen na jednotku spálenin v Billericay. Jeho manželka obdržela předběžnou splátku, aby nebyla přes Vánoce a Nový rok bez peněz. Do doby, než lékaři rozhodnou o rozsahu zranění Gerryho, bude dostávat pevnou týdenní částku. I kdyby se už nemohl do práce vrátit, bude zajištěn velmi slušně. Klub už byl v provozu. Otevřen byl za necelý týden po oné 'nepříjemnosti'

Když se Maura ocitla ve známém prostředí, slyšela 'My Eyes Adored You'. Uvědomila si, že své vystoupení předvádí Louise Bartonová. Mrkla se na hodinky. Už bylo skoro jedenáct. Překvapilo ji, že už je tak pozdě. Vyklouzla z kožichu a zamkla ho v malé šatně u vchodu do klubu.

Uchopila kabelku a noční práci zahájila tím, že šla k nabízecím sedadlům. Nové děvče Monika, skutečná nefalšovaná Francouzka, nastoupilo před několika týdny. Byla to velmi, velmi hezká dívka, velice inteligentní a nezapadala tak docela mezi běžný typ prostitutek. Mauru zaráželo, že je ochotna vzít doslova každého zákazníka. Jedna z dívek Mauře řekla, že 'jde na věc' i za padesát liber. Nejnižší sazba, za kterou Mauřina děvčata obvykle pracovala, byla sto liber plus honorář společnice. Maura z toho usuzovala, že buď má Monika hrubého pasáka neústupně trvajícího na noční kvótě, nebo má problémy s drogami.

Spíš usuzovala na to druhé. Kdyby tomu tak bylo, netrvalo by dlouho, a bylo by to odhaleno. K raziím docházelo velice často. O každé sice věděli týden předem, aby mohli poslat pryč veřejnosti známé občany, soudce nebo někdy i politiky, ale s uvězněním děvčat, u nichž se najdou drogy nebo jasné známky drogové závislosti, si policisté nedělají ani ty nejmenší výčitky svědomí.

Před vyššími místy to bylo důkazem tak zvané přepadové spolehlivosti.

Maura se však na to dívala jinak. Na rozdíl od některých majitelů klubů neměla nejmenší chuť zaměstnávat někoho, kdo by přistižením poskytl raziím dojem oprávněnosti.

Monika byla ve společnosti dvou černých děvčat. Jejich přátelské klábosení bylo samo o sobě něčím neobvyklým. Mezi černými a bílými prostitutkami odjakživa existovala nevraživá rivalita. Monika byla oblíbená zřejmě u všech. Maura vykročila k nim.

„Ahoj." Všem třem pokynula na pozdrav. "Moniko, šla bys na chvilku nahoru se mnou?"

Mauřin hlas byl přátelský. Ostatním děvčatům napadne, že Maura získala zakázku domů k nějakému pravidelnému zákazníkovi. V takovém případě dotyčný musí zaplatit dvě láhve šampaňského, padesát cigaret a malý organizační poplatek. Pak je děvče taxíkem odvezeno na adresu zákazníka.

Monika vstala a Maura si všimla, že se jí nějak mimořádně lesknou oči. Měla rozšířené panenky. Šla po schodech za Maurou do kanceláře. Maura rozsvítila světla, přešla k oknu a zatáhla okenní žaluzie. S úsměvem na tváři se obrátila k Monice a nabídla jí židli.

Děvče se posadilo. Maura si nesedla na židli za stolem, ale obešla stůl, postavila se před Monikou a opřela se o hranu stolu.

„Moniko, natáhni ruce, prosím."

„Ale proč?"

Maura si odkašlala. Protivilo se jí to.

"Natáhneš, prosím tě, ty ruce? Dobře víš, proč."

Monika měla dlouhé černé vlasy a tmavé oříškově hnědé oči. V jasném světle kanceláře Mauru překvapily hrubé rysy v její tváři. V tlumeném světle baru vypadala mnohem mladší. Tam jí Maura hádala něco kolem dvaceti, teď však její věk odhadla spíš ke čtyřicítce.

„Prosím tě, Moniko. Nedělej to horší, než to je."

Monika natáhla ruce. Maura na nich hledala stopy po modřinách. Nenašla žádné.

+Monika se na ni vítězoslavně podívala.

"Tak vidíte, slečno Ryanová, nic."

Maura se omluvně usmála.

"Stáhni si punčochy, prosím."

Monika se zarazila.

"Prosím za ... co jste řekla?"

Maura dokončila větu za ni.

„Prominutí. Prosím za prominutí. Jestli nemáš nic proti tomu, stáhni punčochy. Chci se mrknout na lýtka a holeně, OK?"

V očích Moniky se zaleskla zloba. Mauře v tom okamžiku připadala jako krysa zahnaná do kouta.

„Sundej ty punčochy, Moniko. Buď uděláš, o co tě žádám, nebo zavolám vyhazovače, který ti je stáhne násilím. Vyber si."

Všimla si, že Monika pohledem opatrně bloudí po kabelce pokryté korálky, kterou měla na klíně.

"Ať tě nenapadne bodnout mne, miláčku. Skončilo by to slzami, a buď si jistá, že by nebyly moje."

Mauřin hlas byl pevný jako beton. Monika na ni hleděla a zvažovala možnosti pro a proti. Za několik vteřin si však vyhrnula černé hedvábné šaty těsně obepnuté přes stehna a pomalu si začala rozpínat podvazkový pás. Pak srolovala punčochu přes koleno a nohu nabídla k prohlídce. Maura se usmála. Některé triky už znala. Stáhla Monice černý střevíc a punčochu stáhla úplně. Chodidlo bylo posypáno vpichy po jehle. I mezi prsty. Maura jí hodila punčochu zpátky a povzdechla si.

„Jsi sama proti sobě. Víš to, Moniko?"

Žena pokrčila rameny. Začala si natahovat punčochu. Maura pokračovala.

"Vím, že mluvíš německy, arabsky a dokonce částečně i japonsky. Nejsi praštěná, že bereš drogy?"

Monika si natáhla punčochu, vzala si cigaretu, kterou jí nabídla Maura a nechala si ji zapálit. Pak vyfoukla kouř.

„Lidé jako vy mne nutí ke smíchu. Jen se nedívejte tak ... jak to říkáte? ... šokovaně. Noc co noc chodím spát s cizími muži. Někteří jsou velmi pohlední, velmi laskaví. Ale někteří jsou hrubiáni, kteří mě chtějí jen zraňovat."

Viděla změněný výraz v Mauřině tváři a rozesmála se.

"Jste velmi komická dívka. Ve svém klubu mě nechcete, protože beru drogy. Dovolte, abych vám něco řekla. Jako prostitutka pracuju od sedmnácti let. Tedy přes dvacet roků. Musím mít něco, co mi poskytuje aspoň ždibek štěstí, nu a nalézám to v drogách. Spala jsem s tisíci různými muži a když pracuji pro lidi, jako jste vy, vydělávám vám zatraceně mnoho peněz. Kolik mých mužů vám odmítlo zaplatit účet?

+Žádný. Sladkými řečmi si omotám kolem prstu každého muže, kterého chci. Tak se mě nesnažte poučovat nebo mi dělat kázání! Odejdu z vašeho klubu. Od bombového útoku to tu stejně stojí za hovno. Všechna děvčata už jsou z toho nervózní." Vstala a cigaretu odložila do popelníku na psacím stole. "Ale než odejdu, ještě vám něco řeknu. Kdo je horší, co myslíte? Já, protože prodávám své tělo, nebo vy, kdo na tom vydělává hromadu peněz?"

„Všem děvčatům dávám velmi dobré podmínky. Poskytuji jim takové zajištění, jaké nenajdou nikde jinde v celém Londýně."

Mauřin hlas zněl jako obrana. Monika se rozesmála.

"To je pravda. Opravdu. V mých, ale i v jejich očích přesto všechno však zůstáváte kuplířkou."

Pokrčila rameny. "Sbohem."

Monika vyšla z místnosti a Maura se cítila hluboce pokořena. V této době zřejmě není 'Slečnou Oblíbenou'. Dokonce i bratři se před ní chovají opatrně. Ovšem, kromě Michaela.

Spočinula rukama na stole. Nejraději by odešla z kanceláře i z klubu do auta a jela a jela, až by dojela někam,

kde ji nikdo nezná a kde by mohla být tím, čím ve skutečnosti je. Dvacet pět roků starou dívkou. Ne ženou ... dívkou.

S nelibostí slyšela někoho otevírat dveře. Vešla mladá společnice jménem Candy. Nikdo nevěděl, jestli to je její skutečné jméno. Nesla šálek kávy. Maura se na židli vzpřímila a pokusila se o úsměv.

„Napadlo mi, slečno Ryanová, že byste mohla mít chuť na šálek kávy."

Položila kávu na Mauřin psací stůl. Maura ucítila vůni whisky. Candy se usmála, jako by četla její myšlenky.

„Je to irská káva. Velmi silná irská káva."

Po mnoha dnech se Maura usmála prvním opravdu srdečným úsměvem.

"Díky, Candy."

Candy si sedla na židli, na které před chvíli seděla Monika. Byla přírodní blondýnka s vlasy ještě světlejšími, než Maura. Bylo to neobvyklé, protože Mauřiny vlasy byly skoro bílé. Candiny vlasy byly stříbřitě blond a měla nesmírně okouzlující hnědé oči. Byla to překvapující kombinace. Před několika týdny se ostatní společnice složily po pěti librách a Candy jim ukázala své ochlupení. Mělo přesně stejnou barvu jako vlasy na hlavě. Tím nejen ukončila veškeré dohady o sobě, ale byla bohatší skoro o sto liber. Děvče si povytáhlo šaty bez ramínek. Tímto pohybem zvýraznilo svou dětskost.

„Vypadáte spokojeně, slečno Ryanová."

„Opravdu se spokojeně cítím, Candy."

Dívka hlasitě popotáhla.

"Chtěla jsem s vámi mluvit kvůli něčemu osobnímu."

Maura upíjela kouřící voňavou kávu a zvednutím obočí ji vyzvala k hovoru.

„Zvečera se před klubem poflakoval nějaký chlap."

„Co to bylo za chlapa - pasák?"

Maura promluvila otráveně. Na něco takového teď neměla nejmenší chuť ani pomyslet. Jen ať se to nějak vyřeší samo. Candy zavrtěla hlavou.

"Ale ne. Nikdo takový. Byl to policista."

„Kdože to byl?"

„Policajt. No, přece, navoněnej policajt."

Candy se zasmála.

„Na co se vyptával? Snad ne na noc, kdy tu vybuchla bomba? Na co?"

Její hlas byl dychtivý. Candy poposedla na židli.

"Ale ne, nic takového, slečno Ryanová. Ptal se na vás."

Maura údivem otevřela pusu.

"Na mě?"

„Ano, na vás. A tady to mi pro vás dal." Candy vytáhla zpoza ňader proužek papíru. "Ptal se mě, jestli tu dnes večer budete. Řekla jsem, že nevím. No, a nabídl mi dvacet liber za to, že vám to doručím. Tak jsem to udělala. Doufám, že jsem neudělala nic špatného?"

Mauřiny oči hltaly slova na proužku papíru.

"Ne ... Ne, Candy. Udělalas dobře, žes tu zprávu převzala."

Vstala od stolu, uchopila kabelku a lístek do ní zastrčila. Pak vytáhla peněženku a nabídla Candy tři dvacetilibrové bankovky.

„Ale ne, slečno Ryanová, to nemůžu vzít. Ten chlap už mi dal dvacku."

Maura vtiskla bankovky do dívčiny ruky.

"Jen si je vezmi, Candy. Dnes večer ses zachovala velmi dobře."

Candy si vzala nabízené peníze a poťouchle se usmála.

"Nu, když myslíte ..."

Maura se hlasitě rozesmála. V těle už cítila stoupat hladinu adrenalinu.

Candy vstala a Maura teď udělala něco, čím si z ní udělala přítelkyni na celý život. Přivinula děvče k sobě.

"Candy, můžu ti věřit, že o tom nikomu neřekneš?"

Candy se lehce dotkla Mauřiny ruky.

"Podívejte se, slečno Ryanová, já nevím, co na tom lístku je. Nečetla jsem to. A ani nejsem žádný práskač. Jste na mě hodná a jestli vám to můžu takto oplatit, ráda to udělám."

„Díky, Candy, vážím si toho."

Candy se s úsměvem na tváři vrátila po schodech dolů. Maura Ryanová se jí zalíbila. Ať si o ní říká kdo chce co chce, o děvčata se stará. Candy si musela přiznat, že bez ní by se moc daleko nedostala. Octla by se zpátky u nějakého pasáka a někde v rajónu na Park Lane, nanejvýš, s ohledem na půvabný zevnějšek, na King's Cross by šlapala chodník. V Le Buxomu má aspoň naději si něco našetřit. Za to jí je nesmírně vděčná.

Po odchodu Candy Maura nedočkavě vytáhla lístek z kabelky. Byl od Terry Pethericka! Nemohla tomu ani uvěřit! Četla ho znovu a znovu.

„Až ti bude po mě smutno, zavolej toto číslo. Líbám, Terry"

Dole bylo telefonní číslo. Maura byla jako u vytržení. Pořád ji ještě chce. Proč by jí jinak psal? Útržek papíru přitiskla k hrudi. Terry cítil nutnost poslat jí tu zprávu. Napadlo jí sice, jestli v tom není skryta nějaká léčka, ale především cítila vzájemnou přitažlivost. I když z toho nikdy nic nebude, vždy ji bude těšit, že ji stále chce bez ohledu na to, co udělala. Byla si totiž jista, že všechno ví nejen o ní, ale i o tom, co se v posledních týdnech přihodilo.

Opírala se o opěradlo židle a dopíjela už studenou kávu. Whisky v ní podráždila chuťové buňky a najednou cítila, že umírá hlady. Pro tuto noc to tady zabalí a pojede domů, do svého domu. Ne do Michaelova bytu.

Byla na vrcholu blaha. Monika, chování bratrů k ní v hospodě Crown and Two Chairmen, Benny, Sammy, Jonny, Janine - to vše jí v těchto vzácných okamžicích vypadlo z hlavy a myslela jen na Terryho. Michaelovi napsala vzkaz, že za ním přijede ráno, a pak si za spokojeného pobrukování posbírala věci a chystala se odejít.

Posadila se na okraj psacího stolu a upřeně hleděla na telefon. Mrkla se na hodinky. Bylo patnáct minut po půlnoci. Není už na telefonování příliš pozdě? Rozložila složený útržek papíru a vpíjela se do slov. Slova ‚Líbám, Terry' jako by z papíru vystupovala. Líbám ... Zvedla sluchátko a vytočila číslo. V puse cítila sucho a jímala ji závrať. Co když spí, nebo má společnost? Při té představě poklesla na mysli. Ale dřív, než stačila něco udělat, uslyšela jeho hlas.

„Haló? Kdo tam? Jsi to ty, Mauro?"

Jeho hlas byl něžný a když vyslovil její jméno, vycítila touhu, která jej ovládala. S obtížemi polkla.

„Terry."

Slyšela v jeho hlase úlevu.

"Opravdu jsi to ty?"

Na lince se rozhostilo ticho, jako by nevěděli, co říci.

„Chtěl bych se s tebou sejít, Mauro."

Terryho hlas zněl nejistě.

„Ovšem, jen když o to stojíš."

„Už jsem byla na odchodu domů, do svého domu, když jsem dostala tvůj vzkaz."

„Mohl bych k tobě přijít, Mauro?"

V jeho hlase zaznívala naléhavá prosba.

„Dám ti adresu."

Skoro nebyla schopna říci jediné slovo.

„Adresu znám. Brzy přijedu."

V jeho hlase zaznělo jásavé vyzvánění zvonů a Mauře se zdálo, že se jí srdce v hrudi utrhne. Zasmála se. Led svírající srdce se roztříštil na tisíce kousků.

„No, ovšem, vždyť jsi policista - takže mou adresu znáš!"

„Přirozeně."

Živě si představila jeho nesouměrný úsměv, který jako by zazněl i v jeho hlase.

„Brzy na shledanou."

Odložila sluchátko a pod tlakem neskonalé radosti se začala chvět. A opět pocítila hlad. Jenže tentokráte to nebylo nedostatkem jídla.

Terry Petherick civěl na sluchátko v ruce. Zatelefonovala! Nemýlil se! Stále po něm touží, jako on po ní. Sebral klíčky od auta a sako a doslova vyběhl z bytu. Nasedl do Fordu Escort a rozjel se směrem do Rauhamu. K Mauřinu domu.

Počátkem večera se projel po Dean Street v bláhové naději, že Mauru aspoň zahlédne. Bezvýsledně. Už týdny pociťoval neodolatelnou touhu se na ni aspoň podívat. Od oné noci po výbuchu bomby si připadal, jako by se octl v jiném světě. V uplynulých letech se s ženami stýkal, ale žádná ho nepřitahovala tak jako Maura Ryanová.

V tomto okamžiku se mu v těle rozezvučely všechny výstražné signály. Nebral je však na vědomí. Nebyl si teď jistý ničím jiným než tím, že ji musí vidět. Dotknout se jí. Cítit ji. I přesto, co udělala - že se stala spoluvinicí vraždy. Magnetizmus, který mezi nimi vznikl, neustále zářil jako do dálky svítící maják. Přitlačil na plyn a uháněl po zledovatělých silnicích za ní a za vším, co slibovala.

Výjimečně jednal zcela impulsivně a vychutnával každou vteřinu těchto okamžiků. Měl pocit, jako by se najednou probudil k životu. Byl to nádherný pocit.

Maura zastavila a několik minut zůstala sedět v autě. Pociťovala nervozitu a vychutnávala každou její vteřinu. Dívala se na velký dům stojící ve strašidelné tmě a poprvé byla ráda, že je doma ... ráda, že v domě není Carla. Od Terryho nikdy neměla muže, postupně v sobě potlačila všechny city, jak sexuální tak romantické a soustředila se jen na práci a na Carlu. Teď však v ní city přetékaly jako záplava vody z protržené přehrady.

Vystoupila z auta a vešla do domu. Paní McMullenová, která se jí ve dne starala o dům, nechala topeni jako obvykle zapnuté na mírný stupeň.

V domě bylo teplo a útulno. Maura vyběhla po schodech jako mladá školačka připravující se na první schůzku. Shodila ze sebe šaty, vešla pod sprchu a celé tělo vydrhla do růžova.

V bílém hedvábném županu seděla v obývacím pokoji a popíjela červené víno, když uslyšela Terryho auto. Při zaslechnutí křupavého zvuku jeho kroků po štěrkové příjezdové cestě ji zaplavila zahlcující vlna euforie. Přijel. Opravdu přijel za ní. Otevřel dveře a vešel do pokoje.

Slyšela, že dýchá stejně těžce, jako ona. A pak, bez jediného slova ji líbal. A bylo to tak přirozené, jaké by to mělo být. Jaké to bylo kdysi. Líbal ji na tváře, na oči, na krk. Vzala ho za ruku a pomalu ho vedla po schodech nahoru do ložnice.

Hleděli na sebe v tlumeném světle nočních lampiček. Vpíjela se mu do očí a viděla v nich zrcadlení vlastních pocitů lásky a touhy. Začala mu rozepínat košili a když ji z něho stáhla a uviděla široká ramen a svalnaté paže, opět na ni dolehl stejný pocit, jako když se měli milovat poprvé. Rozepnul si kalhoty a ukázal jí své tuhé mužství.

Prsty se dotkla ztopořeného údu, lehce a dráždivě. Cítila horkost mezi nohama a tuhnoucí bradavky. Byl nahý a Maura fascinovaně pozorovala, jak před ní stojí hrdý a silný. Když jí rozvazoval šňůru županu, nehybně stála a chvěla se vzrušením a touhou.

Viděla, jak očima bloudí po jejím těle a v té chvíli ho chtěla víc, než kohokoli nebo cokoli jiného v životě. Něžně jí položil na postel a lehkými, bolestivě smyslnými polibky ji líbal po celém těle. Vychutnával její pižmovou vůni

a pociťoval opojnou rozkoš, o níž si myslel, že už ji nikdy nepozná. Zvedl jí nohy na ramena, až byla plně otevřena - jako dokonale zralá růžová broskev. Pozorovala ho, když jediným pohybem do ní vnikl, a zasténala. Spolu se pak pohybovali v dokonalé souhře. V rytmu jeho pohybů odpovídala energickým protipohybem.

S rozkoší vnímala vzrušení narůstající až do orgasmu, slyšela se sténat a vzdychat a prosit ho, aby do ní vnikl ještě hlouběji. Cítila kapky potu, dopadající na ni z Terryho, sevřela ho nohama, přitahovala ho blíž, hlouběji a hlouběji, až si myslela, že rozkoší zemře. Kluzká těla se divoce pohybovala, až dosáhla orgasmu. Cítila, že ji silně mačká ňadro, až bolestí vykřikla.

Pak s bušícími srdci leželi vyčerpáni a uspokojeni. Dlouhé tiché minuty leželi spleteni a vychutnávali důvěrný pocit blízkostí, který tak dlouho postrádali. Terry se konečně opřel o loket a něžně ji políbil na oteklé rty. Podívala se mu do tváře - do tváře, která ji skoro devět let střídavě pronásledovala a přitahovala, a usmála se.

„UŽ je to dávno."

Její hlas byl tichý, skoro neslyšitelný.

„Příliš dávno, Mauro. Přespříliš dávno."

Leželi těsně vedle sebe, až se uklidnili a vášeň, která je tak ovládla, vyprchala. Opět ji políbil a díval se na ni tak upřeně, jako by ji chtěl zhltnout. Pohledem se vpíjel do každého rysu a všechno ukládal do mozku, aby už z toho nikdy nic nezapomněl. Maura ležela a dělala totéž. Oba si uvědomovali, že toto je výjimečné milostné setkání. Že ve studeném denním vzduchu se budou muset rozejít, každý odejde do jiného světa, který nebude moci nikdy opustit. Nikdo to však nevyslovil nahlas. V těchto okamžicích vychutnávali, co měli. Až se budou muset rozejít, zůstanou jim vzpomínky na tuto noc. Terry ji přitáhl k sobě a sevřel v náručí.

"Nikdy jsem ti nechtěl ublížit, to přece víš. Přísahám."

Maura tiše odpověděla.

"Já vím, Terry."

Měla by mu teď říci o děťátku. Byla vhodná příležitost. Nenašla ale v sobě k tomu dost síly. Nikdy nenajde odvahu mu to říci. Osamělá slza jí vyklouzla z oka při pohledu na Terryho, který slzu jazykem slízl. O dítěti mu neřekne nic, stejně jako on se nezmíní o tom, co mu udělal Michael. Byla to mlčenlivá, nevyslovená dohoda. A tak jen leželi a ze rtů jim zcela přirozeně splývala slova lásky. Potom se milovali znovu. Už ne s takovou divokostí, ale dlouho, pomalu a beze spěchu, přesto však byli i pak zadýcháni a spokojeni. Ale to už se blížilo ráno a rozchod už nemohli více oddalovat.

„Pojď, udělám ti něco k snídani."

Natáhla si župan a odešla do kuchyně. V probouzejícím se světle časného rána už vyzpěvovali ptáci a Maura si moc přála, aby den nikdy nenastal a noc trvala navždy. Slyšela Terryho popiskovat si pod sprchou a měla hroznou chuť vykřiknout něco na protest proti osudu, proti Bohu, proti nespravedlnosti. Z mrazničky vytáhla chléb a připravila topinky. V okamžiku, kdy dodělávala míchaná vajíčka, přišel do kuchyně. Vlasy měl ještě vlhké. Položila před něho snídani.

„Kdysi jsi mi nikdy neuvařila snídani."

„Tehdy jsem přece nesměla zůstat přes noc."

Řekla to sotva slyšitelným hlasem. Usmál se.

"Co budeme dělat, Mauro?"

Ta slova zazněla jako úder do kovadliny. Oba věděli, že neexistuje nic, co by mohli udělat. Sedla si ke stolu proti němu.

„Co se stalo minulou noc, bylo nádherné, Terry, ale musíme to brát tak, jak to je - jako nádhernou epizodu v našich životech. V našich skutečných životech. Zítra je Nový rok, rok 1976 ... a ty se vrátíš ke svému policajtování a já se stanu zase Maurou Ryanovou."

Smutně se usmála.

"Jen to, prosím tě, nepokaz nějakými nesplnitelnými sliby. Ty a já žijeme v různých světech, ve světech, které nelze nikdy sloučit."

Hlas se jí zlomil.

Terry věděl, že má pravdu a za tu otevřenost ji miloval ještě víc. Za uplynulé roky se stalo příliš mnoho věcí. Za to, co právě řekla, se v jeho očích stala ženou s velkým Ž.

Během snídaně si oba uvědomovali stále víc se jasnící oblohu za kuchyňským oknem. Povídali o ničem, o bezvýznamných věcech, aby nemuseli myslet na to, čeho měli plnou hlavu. Na to skutečné. Na skutečný svět. Konečně Terry vstal a Maura věděla, že přišel okamžik rozloučení.

„Můžeme se někdy vidět, Mauro?"

Smutně zavrtěla hlavou.

"Ne, Terry. Nejlepší bude, když všechno necháme tak jako dosud. Pro nás žádná budoucnost neexistuje."

„Půjdeš se mnou aspoň ke dveřím, prosím?"

V jeho hlase slyšela slzy. Zavrtěla hlavou.

„Ne. Půjdeš sám. Já zůstanu tady. Nechci se dívat, jak ode mne odjíždíš."

„Ach, Maws." Klečel před ní a tiskl ji tak pevně, že málem nemohla dýchat. "Nemohu odejít, Mauro. Přece to všechno nemohu opustit jen tak."

Políbila ho na temeno hlavy.

"Jdi. Jen jdi. Nedělej to těžší, než to je."

Naposled mu v dlaních sevřela tvář.

„Miluji tě, Terry Pethericu. Bůh mi buď nápomocen, ale vždycky tě budu milovat."

„Já vím. Též tě miluji."

Odstrčila ho od sebe. Tolikrát četla frázi, že někomu 'puklo srdce' a teď si konečně ověřila, co to doopravdy znamená. Člověku může puknout srdce a nesmírná fyzická bolest člověka nutí z hloubi duše i těla strašlivě vykřiknout.

Seděla u stolu a měla pocit, jako by měla smysly tisícmilionkrát zesíleny. Slyšela, jak našlapuje na tlustý koberec. Zvuk zavíraných vstupních dveří jí připadal jako ohlušující třesknutí. A pak slyšela nastartování motoru a po něm zvuk odjíždějícího auta. Odjíždějícího od ní ... zpátky do skutečného života.

Bylo po všem. Noc skončila a začíná skutečný život. Památku na tuto noc si ponese až do hrobu. Rozplakala se zdravým usedavým pláčem, který byl bolestivější o to, že zněl tak opuštěně.

Terry jel domů do bytu do Hampsteadu. Jel pomalu, ne tak riskantně jako v noci. Odchod od Maury byl tím nejkrutějším, co v životě kdy zažil, věděl však, že Maura měla pravdu. I to, že se ukázala být statečnější než on. Mnohem statečnější. A správně odhadl, že Maura je osamělejší. Ale ať je jaká je, miluje ji.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Bylo třetího ledna a Maura s Michaelem jeli do kanceláře lorda Templetona. Maura stále zářila blahem z milování, bez ohledu na slzy v pozadí. Nějak se v posledních dnech smířila, že je bez Terryho, bez jakéhokoli muže, přestože sexuální touha duše i těla byla ještě příliš živá. Michael hovořil o jejím nedorozumění s Janine.

„Proboha, Maws, nech ji být. Po tom, co se stalo s Bennym, ji přece nemůžeš obviňovat, že má nervy v háji. Janine je tak trochu poseroutka. A není sama, takových je víc."

„Jenže v tom to vůbec není, Mickey. Ji lákalo především to, že Roy je Ryan. Šla po nějakém vzrušujícím výtržníkovi, jenže se svým chytračením pohořela. Jen se podívej, jak se zbavila Carly! A teď, když se Roy ukázal jako dobrý živitel, je poněkud k smíchu, když po něm chce, aby se stal praštěným bankovním úředníkem nebo něčím podobným! vždyť je to směšné!"

„Tak se jí vysměj ! Vím, že náš Roy by tuto firmu nikdy neopustil, jako by si nikdy nepodřízl vlastní hrdlo. Přitáhni ho zpátky k bookmakerům, to by mělo madam na čas umlčet." Zeširoka se usmál. "Jsem zvědav, co řekne, až se doví, že Roy chce, abychom byli kmotry. Počítám, že to zapůsobí stejně jako v synagoze kus vepřového!"

Maura se usmála poněkud zatrpkle.

„Ten nový rok ale pěkně začíná. Benny je mrtev. Matka s námi jedná, jako bychom byli nakaženi dýmějovým morem, starý pán je neustále nasraný ..."

„Přestaň kecat nesmysly, Mauro."

Michaelův hlas byl ostrý jako břitva.

„To, co se stalo Bennymu, musíme brát jako riziko zaměstnání. Mohlo se to stát komukoli z nás. Mně, tobě, prostě komukoli z nás. To je riziko, které musíme brát v našem ..."

Odmlčel se, jako by hledal slovo. Maura dořekla větu za něho.

„Oboru."

Zasmál se.

„To je ono, Maws! Oboru. Nám nezbývá nic jiného, než pokračovat dál. Bennyho nedokážeme vrátit stejně jako Antneyho. Soustřeďme se raději na Templetona. On je husou, která nám bude snášet zlatá vejce. Jenže on o tom ještě nemá tušení!".

Opět se zasmál.

„Se starou přístavní čtvrtí jsi měla stoprocentní pravdu, teď už je mi to jasné, Maws. Dopolisovi nabídl East End jen jako návnadu. Lord Willy šel zcela jistě po skladištích a dokařských domech. Vím tolik, děvče, že potřebuje svalnatce. Mnoho svalnatců. Těch my máme nadbytek. V tom je naše síla."

Nepřítomně přikývla.

„Řeknu ti, Mauro, že rok 1976 bude NAŠÍM rokem."

Vyhlédla na studenou a zaneřáděnou londýnskou ulici a povzdechla si.

„Doufám. Bože, ani nevíš, jak v to doufám."

Lord Templeton vystoupil z limuzíny. Šofér mu podržel otevřené dveře a Templeton kolem něho prošel, jako by řidič byl neviditelný. Dělal to tak každý den. Jistým krokem vystoupil po několika stupních vedoucích do recepční místnosti jeho budovy na Park Lane. Olivrejovaný vrátný mu zasalutoval. Lord odpověděl nepatrným kývnutím.

Osobní tajemník David Manners mu šel v patách, prakticky utíkal, aby s ním udržel krok. Měl přesný rozpis Templetonových schůzek na celý den.

Templeton sebevědomě vstoupil do vstupní haly, jeho krok však na okamžik znejistěl. Vedle osobního výtahu stáli Michael a Maura Ryanovi. Zhluboka polkl a rozhlédl se kolem. Zaměstnanci procházející kolem na něho uctivě hleděli. Vzchopil se, vyloudil na tváři široký úsměv a šel k výtahu.

Pozornost soustředil na Mauru. Byl překvapen jejím půvabem. Vypadala jako debutantka ve světlých béžových Chanelem navržených šatech s vyztuženým lemováním. Čerstvě umyté vlasy zářily v umělém světle. Všiml si všeho od botů z kůzlečí kůže až po hedvábný, zlatou diamantovou broží přichycený šátek, nedbale přehozený přes rameno. Nebylo mu to sice vhod, ale musel přiznat, že na něho působí ohromným dojmem. Byla skvělá.

Muž stojící za ní byl nejnápadnějším hezkým mužem, jakého Templeton pravděpodobně vůbec kdy viděl. I Michael byl oblečen s dokonalým vkusem. Templeton pocítil nepříjemné zamrazení, jaké předchází hlubokému pádu. Nikdy v životě nepocítil strach, ale teď zjišťoval, že se mu tento pocit ani trochu nelíbí. Šel dál a každým krokem, kterým se k ním blížil, strach i nervozita vzrůstaly. Když k ním přistoupil, Maura se usmála a natáhla ruku.

"Jsem nesmírně potěšena, že se s vámi konečně setkávám, lorde Williame. Bratr a já jsme se na setkání s vámi velice těšili."

V jejím hlase nezazněla ani stopa obvyklého cockneyského přízvuku. Templeton se po jejích slovech poněkud uklidnil. V opětovaném úsměvu odhalil bezvadné zuby.

„Je mi potěšením, moje drahá. Kdybych věděl, jak jste půvabná, určitě bychom se setkali už dřív."

Pak obrátil pozornost k Michaelovi, překvapen jeho výškou - byl skoro o stopu vyšší než on. Michael si s ním beze slova potřásl rukou. Nepřátelský pohled však Templetonovi napověděl, na čem je. Když se otevřely dveře výtahu, uvedl je dovnitř a pánovitým gestem odbyl Davida Mannerse.

„Až tě budu potřebovat, pošlu pro tebe, Davide."

Manners jen přikývl. Tady se děje něco podivného, usoudil. Krátkou jízdu výtahem projeli mlčky. Maura se dívala Templetonovi do tváře. Poznala, že má strach, ale bez ohledu na to si musela přiznat, že se jí líbí. Měl hranatou tvář, zašpičatělý nos, vystouplé lícní kosti a navíc i špičaté uši. Učesat kštici zrzavě hnědých vlasů je asi dost obtížné, napadlo ji.

Jako by mu to dávalo nádech zranitelnosti. Nad velmi tmavýma hnědýma očima měl řídké obočí, typické pro lidi s rezavými vlasy. Jeho ústa ji mimořádně zaujala.

Na muže nebyla velká, ale pevná a odhodlaná. Snad to bylo následkem hranaté čelisti. Ale ať to bylo čímkoli, líbilo se jí to. Doufala jenom, že dnes odtud všichni odejdou s uzavřenou dohodou.

Dveře výtahu se otevřely a všichni vstoupili do království mahagonu. Zdi byly obloženy po celé ploše a jediným nábytkem byl velký mahagonový psací stůl a dvě kůží čalouněná křesla s opěradly pro hlavu. Za psacím stolem seděla mladá žena, typická sekretářka bohatého muže. Jistým způsobem byla velmi hezká. Maura si ji dovedla představit, jak si rozpouští bohaté černé vlasy a mění se ve femme fatale. Přiložila si dlaň na ústa, aby nebylo vidět její zahihňání. Musela ovládat své reakce na představy, které se jí neustále honily hlavou.

Vedle psacího stolu sekretářky byly dvojité dveře. Templeton je otevřel a zavedl návštěvníky do kanceláře. Michael se rozhlédl s jistým opovržením. I tato místnost byla svatyní dřeva. Na obložených stěnách bylo několik vybraných, a jak Michael odhadl, velice cenných obrazů ze sportovního života. Samozřejmě, nemohl vědět, že nádherný tmavý kůň na největším obraze je Stubbs. Podlaha byla pokryta stejným tmavě šedým kobercem jako v předpokoji. Mahagonový stůl tu však byl podstatně větší. Podél zdí vlevo a vpravo byly velké pohovky s postranními opěradly, černé a lesknoucí se, jako by byly právě vybalené a ještě na nich nikdy nikdo neseděl.

Před psacím stolem byla dvě další křesla s opěradly pro hlavu. Maura si sedla do jednoho, Michael do druhého. Templeton přes otevřené dveře požádal sekretářku, aby přinesla občerstvení. Pak šel nervózně ke křeslu za psacím stolem. Cestou zakopl a musel se chytit stolu, aby neupadl. Konečně se posadil. Jeho křeslo bylo vyšší než dvě protější. Byl to nápad amerického návrháře, který řekl, že mu to poskytne psychickou převahu nad návštěvníky. Ten návrhář se ovšem nikdy nesetkal s někým jako jsou Ryanovi. Templeton sepjal ruce jako k modlitbě.

„Co pro vás mohu udělat?"

S úžasem poslouchal svůj chraplavý a nesrozumitelný hlas. Odpověděla Maura.

„Myslím, že odpověď znáte předem, lorde Williame."

Snažila se ležérně vyslovit jeho jméno. teď, v soukromí, nabyl její hlas na tvrdosti. Tato změna mu připomněla, s jak nebezpečnými lidmi má co dělat. Od odpovědí ho zachránila sekretářka, vezoucí na mahagonovém vozíku občerstvení. Michaelovi napadlo, že tento muž je posedlým fetišistou pro dřevo. Kromě kávy byly na vozíku topinky, máslo, máslem pomazané teplé vdolečky, džem a med.

„Přejete si, abych obsloužila, pane?"

Dívka se usmála s krátkým pohledem na Michaela.

„Nechejte to tady, Marie."

Templetonův hlas byl odměřený.

+Dívka přikývla, pomalu odešla z místnosti a zavřela za sebou dveře. Maura si stáhla rukavice z kozinky a položila je na podlahu vedle kabelky.

„Dáš si čaj, Mickey?"

Michael přikývl a Maura nalila tři šálky čaje, jako by byli na čajovém dýchánku. Jeden podala Michaelovi, který hlasem drsný jako beton poprvé promluvil.

„Musím říct, že to je paráda. Bratříček měl též rád každé ráno šálek čaje. Říkal, že se mu po něm dobře sere."

Podíval se zpříma na Templetona, kterému se zježily vlasy.

„Náš Benny opravdu sral pravidelně. V sedm hodin každé ráno. Jestlipak se posral, když jste ho zabili? Je mi jasné, že o tom všechno víte."

Michaelův hlas byl věcný.

Williamu Templetonovi bylo špatně. Šálek čaje, který mu Maura podala, se rozklepal na podšálku. Lord se roztřásl po celém těle. Maura odložila šálek, šla k němu a vzala mu šálek i podšálek z pevně sevřené, třesoucí se ruky.

„Co po mně chcete?"

Michael se napil čaje a řekl:

"Chceme malého lumpa jménem Dopolis. Myslím, že víte, kde ho najdeme. Chci se ho osobně poptat na smrt svého bratra." Usmál se na Templetona. "Jistě víte, že i policie hledá Bennyho vraha. Proč jim nezatelefonujete? A poptejte se jich též na Michaela Ryana. Zeptejte se jich na mou výbušnou povahu."

Družným tónem řeči jen zvyšoval hrozbu skrytou ve slovech.

„Moje výbušná povaha se už v Londýně stala legendární, že Maws?"

Přikývla.

"Jednou jsem vrazil do rolls-royce jenom proto, že řidič se na mě špatně podíval. Musím ještě dodat, že moje výbušná povaha je tak trochu surová." Nahnul se k Templetonovi. „Něco jako Boží hněv. Nu, a v Londýně jsem Bohem já."

„Se smrtí vašeho bratra nemám nic společného. Přísahám!"

Templeton si uvědomoval, že mluví nesmysly.

„Takže nejste ochoten nám říci, kde najdeme Dopolise?"

„Nemám ponětí."

Maura zavrtěla hlavou, jako by se dívala na nezbedné dítě.

"Vy asi nechápete, v jaké situaci jste. My ..." rukou ukázala na Michaela, „... jsme něco jako Soudný den, nebo chcete-li, konečná fáze rakoviny. Stejně vás nakonec dostaneme, tak byste si měl raději ušetřit zbytečné utrpení. Už jste nás rozčílil a to je velice nebezpečné. Ptám se vás naposled. Kde najdeme Dopolise?"

Templeton byl jako přirostlý ke křeslu. Očima bloudil po místnosti, jako by čekal, že zpoza obložení se vynoří boží pomoc. A to si myslel, že jedná s negramotnými hlupáky. Jenže ti tak zvaní hlupáci ho nějak vystopovali a v jeho vlastní kanceláři zahnali do kouta. Nemůže dělat nic jiného, než se z toho nějak vykroutit.

„Bydlí v Surrey."

Na blok před sebou naškrabal adresu a list málem hodil přes stůl na Michaela. Bože, prosím tě snažně, odveď ty lidi odtud pryč. Jestli to pro mě uděláš, přísahám, že od nynějška budu vždy hodným člověkem. Jako mnoho lidí před ním se k modlitbě uchýlil jako k poslednímu útočišti.

Michael zvedl list papíru a vstal.

"Tak dobře, odcházím. Odevzdávám vás do schopných rukou své sestry, která vám vysvětlí všechno o našem společném podnikání."

„O společném podnikání?" Templeton byl dokonale vyveden z míry. Michael se rozesmál. "Staroušek Willy chápe rychle. Budeme spolupracovat. Já, ona a teď i vy." Ukázal na Templetona. "Abych nezapomněl, budu vám říkat Willy. Lord William je přece jen příliš dlouhé, že? Vy mi, samozřejmě, budete říkat pane Ryane. Pokud - ale pozor, jenom pokud - ve vás najdu zalíbení, pak vám možná dovolím říkat mi Mickey." Znovu se zasmál. "Musím vám přece nabídnout něco, na co byste se mohl těšit, že?

Je tu ještě jedna věc, než odejdu. Neukvapujte se s názorem na mou sestru. Ať řekne cokoli, tak to raději udělejte. Pochopil?"

Templeton na něho jen mlčky civěl.

Michael se rozkřikl:

"Řekl jsem, POCHOPIL?"

„Ano!"

„Hodný chlapec. Nu, tak srdečné sbohem, či jak si vy velká zvířata říkáte."

Políbil Mauru na líčko a odešel z místnosti. Templeton hleděl na dveře, jako by je viděl poprvé v životě.

Maura si nalila druhý šálek čaje.

"Tak co, můžeme se dát do práce?"

Muže sedícího před ní jí bylo trochu líto. Po noci s Terrym a po krutém rozchodu kupodivu našla v srdci místo i pro lítost k němu. Nadechla se a pustila se do svého dávného oblíbeného tématu o staré přístavní čtvrti.

„Víme, že jste se zajímal o naše nemovitosti v Tobacco Dock a podobných oblastech. Náhodou vím, že i vy tam máte nemovitosti.

Naším přáním je spojit se a podnikat společně. Vím totiž, že máte přístup k důvěrným informacím i ze zákulisních jednání. Jakmile výstavba dostane oficiální požehnání, můžeme okamžitě zahájit práce, protože máme v hrsti všechny velké podnikatele v South East. Kdyby se vyskytla nějaká protekční konkurence, můžeme okamžitě zastavit práce. Pokud jste ochoten se akce zúčastnit s námi, jsme my ochotni nechat plavat bratrovu smrt. Dopolis za ni ovšem zaplatí. Takže buď půjdete s námi, nebo půjdete ke dnu. Máte na výběr."

Zvedla šálek a napila se. William Templeton zíral zcela ohromeně. Dokonce mu vyhrožuje žena! Žena, a navíc žena z dělnické třídy! A ti pacholci chtějí, abych vstoupil do společného podniku s nimi! Kdyby z nich nešel strach, musel by se smát. Nevyhýbal se tak zcela styku s hrubiány a nevychovanci - ovšem vždy při zachování příslušnosti ke své třídě!

Ale spolčit se s Michaelem Ryanem! To je něco nepředstavitelného! Dopolis se ukázal být větší chybou, než se mu zpočátku zdálo. Teď se bude muset s Ryany zaplést, ať se mu to líbí nebo ne. Nápad začít s pomocí Řeka válku gangů se ukázal být hloupý, teď, kdy se setkal se skutečným odpůrcem. Musel si přiznat, že byl zatraceně naivní. I jeho přesvědčení, že dělnická třída je sebranka nemyslících tupohlavců, se ukázalo jako osudově špatné. V tomto okamžiku, jak se zdálo, je tím tupohlavcem sám.

„Tak jak jste se rozhodl? Nemám čas čekat celý týden."

Templeton se zazubil.

"Mám takový dojem, že moc na výběr nemám, že?"

Maura se na něho usmála. Opravdovým úsměvem, který ji činil velmi mladou a velmi hezkou.

„Lorde Williame, ráda bych vám řekla, že dnes jste viděl hezkou stránku Michaelovy povahy. Protože jste nikdy nežil naším způsobem života, těžko to můžete pochopit. Chci vás se vší vážností požádat, abyste s námi jednal se stejnou úctou, jako jednáte s kterýmkoli jiným obchodním partnerem. Brzy uvidíte, že v naprosté většině budete jednat pouze se mnou, protože majetkovou stránku našeho podnikání vedu já. Doufám, že se od vás dovím leccos nového o obnově výstavby. Velice si přeji, aby moje rodina našla vhodnou a společensky přijatelnou příležitost ke vložení peněz."

Templeton si nerad přiznával, že se mu dívka docela líbí. Oceňoval její upřímnost. Nezbylo mu než nad nevyhnutelným pokrčit rameny. Bylo mu jasné, že s Ryany musí jednat, ať chce nebo nechce. Žádné východisko neexistovalo. Jako v pavučině chycená moucha věděl, že každý boj musí nakonec vzdát.

„Podnikání s nemovitostmi není vždycky poctivé, slečno Ryanová. Upřímně řečeno je spíš velice špinavé."

Maura ho přerušila smíchem.

„Mám pocit, lorde Williame, že jste mě dobře nepochopil! Já totiž za poctivé považuji i to, co je někdy nezákonné a občas i špinavé, ale co je společensky přijatelné. Jako třeba cizoložství. Chceteli slyšet můj otevřený názor, pak musím říci, že vy a lidé vašeho druhu jste parta těch největších pokrytců a farizejů, s jakými jsem se kdy setkala."

Z balíčku před sebou vytáhla cigaretu, zapálila si ji a kouř mu foukla přes stůl do obličeje.

„Mračíte se na dělnickou třídu, když se rozhořčuje. Ale Londýnská burza denně spekuluje s milióny liber. A tak to dělají taky banky a stavební společnosti. Při pohledu zblízka však k tomu nepoužívají jen své peníze. A jsme u toho. Existuje dvojí měřítko. Jedna sada zákonů pro honoraci a jiná pro veřejnost. Dovolte, abych vám něco řekla.

Nemám sice rodokmen jako vy a v gramatice nejsem zběhlá, mám však něco, co mi hraje do ruky - mám peníze. Mnoho peněz. A penězi dokážu otevřít každé dveře. I do neprodyšně uzavřeného Royal Enclosure v Ascotu. Nu, a právě tam jsme našli vás. Porušil jste totiž zlaté pravidlo zločinců, lorde Williame. Dovolil jste, aby se svět dověděl, čím se zabýváte. Udělal jste osudovou chybu."

V pozadí Templetonových očí jako by se zablýsklo nepatrné světélko a Maura neodolala, aby se na něho neusmála.

„Dovolte, abych vyslovila svou domněnku. Vy jste neodolal pokušení blýsknout se před veřejností, mám pravdu? Nu, a toto vaše malé faux pas nás přivedlo přímo k vašim dveřím. Moje a bratrova - obzvláště Michaelova - tvář je sice nejméně jedenkrát měsíčně v News of the World, ale nelze z nich nic zjistit, ani dokázat. Všechno mohou být jenom dohady. Od nynějška budete vy," ukázala na něho cigaretou, "'panem Poctivým', naším štítem před veřejností.

Chci, abyste mě přesně informoval o záměrech se starými doky."

Templeton několik vteřin mlčky hleděl na Mauru. Věděl, že vše, co řekla, je pravda.

„Mauro ... smím vám říkat Mauro?"

„Samozřejmě."

„Myslím, že vy a já opravdu budeme moci spolupracovat. Mám dokonce pocit, že bychom se dokonce mohli i spřátelit."

Usmála se na něho a s úlevou si oddechla. Chtěla se mu ukázat v nejlepším světle, aby nabyl přesvědčení, že je stejně dobrá, ne-li lepší, než kdokoli jiný, s nímž dosud projednával obchodní záležitosti.

„Bez ohledu na to, že jsme po vás šli, jak by se vyjádřil bratr, nevidím důvod, proč bychom se nemohli stát přáteli. Pojďme teď ale k dokům."

Úmyslně se chovala trochu hrubě. Chtěla jeho přátelství, ale také chtěla spolupráci, a proto považovala za nutné neustále mu připomínat, s kým jedná. Templeton zmáčkl tlačítko interkomu na psacím stole.

„Prosím, pane?"

V místnosti se ozval sladký hlas Marie.

„Nepřepojujte mi žádné hovory a přineste čerstvý čaj."

„Ale, pane! Za deset minut máte schůzku s ministrem životního prostředí!"

„Tak mu jednoduše řekněte, že mám naléhavou poradu!"

Přerušil spojení.

Maura zvedla obočí a Templeton ohromen slyšel, jak se směje. Našel v té dívce zalíbení. Otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl pořadač. Otevřel ho a vyndal několik dokladů a mapu. Podal je Mauře. Zatímco je studovala, Marie přinesla čaj a velký vozík odvezla. Byla zamračená a tentokráte za sebou bouchla dveřmi.

„Tak dobře, Mauro, řeknu vám všechno, co o tom vím. Toto všechno," mávl rukou nad doklady před sebou, "bylo nějakou dobu předmětem rozhovorů za zavřenými dveřmi. Jak jste bystře poznamenala, bude tam příležitost vydělat mnoho peněz. V roce 1967 byly zavřeny East India Docks. V roce 68 London Docks. V roce 69 Katherine Docks a v roce 70 Surrey Docks. teď už se čeká jen na konečné uzavření Millwall a Royal Victoria and Albert. A pak to všechno začne."

„Takže i ostatní doky se nakonec zavřou?"

Maura se snažila zachovat si neutrální hlas, ve skutečnosti však byla zcela vyvedena z míry."

„Ale ano. Během příštích pěti let. Proto se tam nic neinvestuje. Čím zchátralejší a zbídačenější to tam bude, tím spíš budeme moci půdu získat. Příležitost pro báječné kšefty et cetera."

Usmál se na ni.

„Obávám se, že žijeme v době, kdy masy lidu jsou balamuceny kecy, jestli mi odpustíte ten výraz. I 'Průměrný' muž z ulice si kupuje Sun, aby se pokochal pohledem na ňadra. Ve skutečnosti však čte toryovskou propagandu. Ať bude v době, kdy to všechno začne, v úřadě kdokoli, toryovec či labourista či dokonce, Bůh nám pomáhej, vřískající lord Sutch, my vyskočíme na rozjetý vůz s kapelou a zajistíme si investice a výsadní postavení. ‚Peníze rodí další peníze' ... to je politika každé vlády. Osobně si myslím, že u vesla budou konzervativci, ale nijak si s tím hlavu nelámu. Vše potřebné už bylo ušito dávno. teď dopijte čaj, dokud je teplý, a já vám poskytnu další podrobnosti. Doufám, že je shledáte navýsost vzrušujícími."

Maura a William Templeton se na sebe usmáli. Maura pomalu zavrtěla hlavou a řekla:

"A to mají tolik drzosti, že nás nazývají zločinci !"

Komitét Docklands Joint Committee v roce 1976 zveřejnil strategický plán využití přístavní čtvrti. Ryanové a

lord Templeton vykročili za svým cílem.

KNIHA TŘETÍ

PÁD

Je zvláštním přáním hledat moc a ztratit svobodu
Francis Bacon

Co chcete dát, a já vám ho zradím?
A oni odvážili jemu třidceti stříbrných
Matouš

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
12. února 1985

+Geoffrey zaparkoval před Le Buxomem. Nebylo ještě devět hodin ráno. Zvedl příruční kufřík ze sedadla spolujezdce, zamkl tmavě modré BMW a šel do klubu. Pozdravem ho přivítaly uklízečky.

V roce 1980 byla v původním sklepě otevřena restaurace. Od té doby byl klub otevřen téměř dvacet čtyři hodiny denně. Šel dolů domluvit jídelní lístek s Peterem Petrilkem, který po deseti letech v Parkhurstu přijal místo šéfkuchaře u Michaela Ryana.

Geoffrey zběžně prohlédl jídelní lístek a jako každý den přikývl na souhlas. Pak si objednal kávu a šel do kanceláře. Zapálil si cigaretu, posadil se a začal s denní prací - procházel denní údaje o provozu klubu a baru - podle nového opatření Maury, aby měla přehled o hotovosti použitelné k okamžité investici při očekávaném rozmachu stavební konjunktury. Otevřel zásuvku, ale kalkulačku v ní nenašel. Zřejmě si ji zase vzal Michael. Zamáčkl cigaretu, vstal a šel do sousední Michaelovy kanceláře.

Přestože Geoffrey měl největší kancelář, většina obchodních jednání se odbývala v menší kanceláři používané Michaelem a Maurou. Tušil, že mu větší kancelář přidělili, jen aby mu udělali radost. O menší kanceláři se vždy mluvilo jako o Michaelově, přestože ve skutečnosti ji používal Michael i Maura. Cestou ke dveřím se mračil. Pokud to nebylo nezbytně nutné, nikdy sem nechodil. Místnost byla prázdná. Rozhlížel se po kalkulačce a namátkově na velkém stole překládal doklady a pořadače. Když už se chystal k odchodu, všiml si, že malá registrační skřínka je odemčena, klíče visí v zámku a nejvyšší zásuvka je mírně pootevřena.

Zavrtěl hlavou. Přistoupil ke skřínce, zasunul zásuvku, ale v okamžiku, kdy už ji chtěl zamknout, se zarazil. Skousl ret a zásuvku vytáhl. Toto bylo totiž jediné místo, kam kromě Michaela a Maury nikdo jiný neměl přístup. Osudovou náhodou se teď i jemu naskytla příležitost se do ní podívat. Rozhodoval se mezi zvědavostí podívat se, co v ní může tak přísně soukromého být, a mezi strachem, že bude přistižen. Rozhodl se příležitosti využít. Odběhl, rozhlédl se po chodbě, tiše zavřel dveře a vrátil se k registrační skřínce. Rozevřel jednu složku a začal v ní číst. Už za několik minut úplně zapomněl na strach z Michaela a Maury a odnesl si pořadač do své kanceláře. S postupným čtením dostával stále větší vztek.

Maura a Leslie byli v Brixtonu. Zastavili před činžákem. Leslie vystoupil z auta a otevřel Mauře dveře, aby mohla vystoupit. Zamkl auto a šel za ní po zaneřáděných schodech činžáku. Byly to nízké, jen dvoupatrové činžáky. Maura procházela po terase, až došla k číslu 28. Zaklepala a dveře otevřela asi osmiletá dívenka. Byla to míšenka a Maura si povšimla její mimořádné vychrtlosti.

„Hledáme byt Jackie Travernaové. Jsme tady dobře?"

Mauřin hlas byl přívětivý a laskavý.

„Jo, je v posteli."

„Myslím, že mě přijme. Jen mě k ní zaveď, panenko."

Mauřin hlas zněl i jejím vlastním uším poněkud podivně. Ztratila schopnost jednat s dětmi. Dítě pokrčilo kostnatými ramínky. Jako by tím naznačilo, že je mu to jedno. Tmavou úzkou chodbou šla Maura za ní až do malé ložnice, jejíž téměř celou plochu zabíralo velké dvoulůžko. Byl tam hrozný nepořádek, i když si Maura byla jistá, že jinak Jackie udržuje byt v čistotě a pořádku. Jackie ležela v obrovské posteli sama. Na hnědé pleti se jí leskla vrstva potu.

Maura překvapeně vydechla, když se na ni podívala.

"Leslie! Pojď sem!"

Přiběhl do pokoje v domnění, že Maura narazila na nějaké potíže.

„Do prdele!"

Jeho hlas byl otřesen.

V posteli ležící Jackie bylo poznat jenom podle dráty připomínajícího afro účesu. Tvář měla oteklou, jako by ji poštípaly včely. Na každé tváři měla od koutku úst až do vlasů dlouhý škrábanec. Jackie jen smutně hleděla.

„Mauro." Její hlas byl jako udušený.

„Jen klid, Jackie. Jen klid, děvče. Kdo ti to udělal? Byl to Rubens ... Danny Rubens?"

Jackie s očima plnýma strachu přikývla.

„Tak už se netrap. Zařídím, aby se o tebe někdo postaral."

„Díky. Nemůžu ... mluvit."

Žena se nemohla skoro ani pohnout.

„Já vím. Já vím. Vrátím se později. All right?"

Usmála se na Jackie, v duchu však soptila hněvem.

"Pojď, Leslie. Hni tou svou prdelí."

V autě si Maura zapálila cigaretu a řekla:

"Sežeň Leeho a Garryho. Zajedeme na krátkou návštěvu k Rubensovi."

Geoffrey už skoro hodinu pročítal obsah pořadače. Ještě četl, když do jeho kanceláře vešel Michael. Geoffrey se na něho podíval se skoro hmatatelnou roztrpčeností. Michael uviděl zelený pořadač a snažil se navodit přátelské ovzduší.

„Chceš ještě kafe, Geoffe?"

Geoffrey ho ignoroval. Uchopil pořadač a mrštil jím přes psací stůl.

„Díky, brácho."

V jeho hlase bylo znechucení. Michael povzdechl.

"Proboha, Geoffe. Ty přece nejsi mým vrchním kontrolorem, to přece víš."

Geoffrey si třesoucíma rukama zapálil další cigaretu.

„No, právě, to je ono, že, Mickey? Já nejsem nic."

„Podívej se, Geoffe, víš, co se říká: Co člověk neví, to srdce nebolí."

Geoffrey zatáhl cigaretu a kouř vypustil nosem. Tvářil se přitom jako rozzuřený býk.

„Odepsals mě, že?"

Mickey se usmál.

"No tak, Geoffe. Nakonec bych ti to stejně řekl. Proč z toho děláš takovou aféru?"

Michaelův hlas nabýval na rozhodnosti. Ten den se nějak necítil ve své kůži.

„Tak já ti řeknu, proč z toho dělám takovou aféru, jo? Právě jsem si přečetl tydlencty kecy." Ukázal na zelený pořadač. "A zjistil jsem, co v tomto podniku vlastně znamenám. Dohlížím na kluby, jo. Dohlížím na vinné bary, jo. Dohlížím na bookmakery a na stanoviště taxi. Ovšem skutečnou práci děláš ty a Maura - nádherná zasraná Maura."

„Jí z toho vynech."

Michaelův hlas zazněl unaveným a nepřátelským tónem. Geoffrey zamáčkl cigaretu.

„Ne, nevynechám ji z toho. Ona je přece původcem všeho. V den, kdy vstoupila do tohoto podniku, jsi mě odstrčil."

Geoffrey mluvil hlasitě a uvědomoval si, že se projevuje hystericky, bylo mu to však jedno. Musí to vyřídit jednou provždy.

„Kecáš nesmysly a dobře to víš, Geoffreyi. Krucinál, dej s tím teď pokoj."

Geoffrey začal křičet a zapomněl na všechnu opatrnost.

"Ne, nedám pokoj. Náhodou jsem se dočetl, že máš v úmyslu se pustit do největší loupeže zlata, jakou tato země zažila. A máš odvahu jen tady stát a říkat mi, že se to nakonec stejně dovím! A kdy tak asi? Až to bude v novinách nebo ve zprávách? Za jakého hajzla mě vlastně máš? Jaké jiné pikle se ještě kují za mými zády? Tak co, odpovíš?"

Geoffrey vstal a postavil se před Michaela, který byl o dobré tři palce vyšší a nejméně o dva kameny těžší. Oba věděli, že kdyby došlo ke rvačce, Michael by snadno vyhrál. Geoffrey na to ale nedbal. Michael se ho ještě jednou pokusil uklidnit.

"Kroť se, Geoffe. Není třeba, aby nás kdekdo slyšel, nemyslíš?"

„Vsadím se, že to stejně kdekdo ví! Kdekdo kromě mne, ovšem." Vypnul hruď. "Já j sem přece od prvního dne s tebou podstupoval všechna rizika. Ale od doby, kdy ta zasraná pijavice Maura přišla na scénu, byl jsem odstrčen. Od té doby už existuješ jen ty a Maura ... Maura a Michael ... dynamické duo. Šoustala s policajtem a ty s ní jednáš jako s nějakou královskou výsostí."

Michael vymrštil jednu ruku ke Geoffreyovu hrdlu, druhou ho chytil kolem šíje a sevřel.

„Tak skonči už s tím žvaněním, jo? Že by Geoffreyovi puklo srdíčko? Ty hajzle jeden, je mi z tebe nanic!"

Odhodil Geoffreye od sebe, šel k oknu a rukama si prohrábl vlasy. Pak se obrátil a natáhl prst.

"Tak já ti teda řeknu, proč Maura převzala to tvoje tak zvané místo, jo? Protože ona má většího filipa, než ty vůbec kdy budeš mít! Po celou dobu jsi mi jen visel kolem krku jako zasraný albatros. Musel jsem tě nosit už od doby, kdy jsme byli dětmi."

Michael si rukou otřel tvář. Byl nervózní a rozzlobený.

„Kdybys byl ponechán na vlastních nohou, byl bys už zatraceně dávno zabásnutý. A ty máš drzost žárlit na vlastní sestru jen proto, že ona má v sobě něco, co právě naše situace vyžaduje. Tady o to všechno se přičinila ona."

Energicky máchl rukou.

„Ty nedovedeš zorganizovat ani nejjednodušší záležitost, kamaráde. Nikdy bys nedokázal ani polovinu z toho, co dokázala ona. Dohániš mě jen k zuřivosti! Konečně, taks to přece dělal vždycky!"

S tváří zkroucenou vztekem ukázal znovu prstem na Geoffreye.

„Mám ti říct ještě něco? Ty tady pracuješ jen proto, že to navrhla Maura. Kdyby záleželo na mně, dal bych to už dávno na starost Gerry Jacksonovi, kamaráde, a tebe bych už před lety vyhodil. Maura ale řekla: ‚Rodina je na prvém místě'. Spolkl jsem to, ale v nitru jsem s tím nesouhlasil.

A jestli se ti to nelíbí, můžeš vypadnout. Ale řeknu ti jedno. Jestli ještě někdy ... jediným slovem ... budeš o ní

takto mluvit, zlikviduju tě. A teď buď tak laskav a běž do řiti, než dostanu doopravdy vztek!"

Geoffrey ohromeně civěl na Michaela. Z každého póru Michaelova těla cítil prýštit vlny vzteku. Potvrdil mu to, co už dlouho tušil, něco, co si sám dříve nechtěl přiznat: že Mickeyho provokuje. Ale on je přece vždycky ochoten položit za něho život. Je z bratrů jediný, kdo se neoženil, kdo ani nežije s děvčetem. I Michael měl stálého milence. On ale celý svůj život žil jen a jen pro Michaela.

Pomalu se narovnal, vzal sako, klíče od auta a vyšel z kanceláře. Když sešel po schodech do foyeru, všiml si, že všechny uklízečky přestaly pracovat. Zřejmě všechny poslouchaly. Cítil, že se mu ponížením rozpalují tváře. Z klubu odešel a do auta nastoupil jako ve snách. Že mu Michael mohl říci něco takového! Najednou mu bylo špatně z toho, co se právě odehrálo. Z toho, že už to nikdy mezi nimi nemůže být, stejné jako dosud.

Maura a tři kluci dojeli k řadovému domu v Tulse Hill, kde měl svůj kutloch Danny Rubens. Lee mocně zabušil na dveře. Otevřela mladá, na sedmnáct let vypadající dívenka. Protože Maura znala Rubensovy choutky, usoudila, že jí není víc než patnáct.

„Je Danny doma?"

Protlačila se kolem dívky do domu.

„Ještě není vzhůru. Nevstává před dvanáctou."

Garry se na ni usmál.

"Tak to aspoň zažije nějakou změnu, co říkáš?"

Všichni začali stoupat po schodech.

„Estelle, kdo je tam?"

Schodištěm hřměl hluboký melancholický hlas. Všichni čtyři mu kráčeli vstříc.

Maura i bratři si všimli, že dům je velmi pěkně vymalován a všude je čisto. Maura veša do ložnice a usmála se na Dannyho.

„No, ty teda seš velké zvíře, že jo?"

Danny Rubens ležel na posteli nahý. Přetáhl přes sebe prošívanou pokrývku. Z minulé noci byl ještě napůl opilý, byl ale natolik při smyslech, aby si uvědomil, kdo mu do bytu nese nesnáze.

„Garry, zavři dveře. Není nutné, aby všichni v okolí slyšeli Dannyho vřískání."

Na velké zpocené Dannyho tváři byly oči jako tmavohnědé tůně. Hlavu měl oholenou. Pod pravým obočím si Maura všimla pulsující žíly. Byl vyděšený, hrozně vyděšený, to právě Maura chtěla.

V době, kdy si Danny Rubens odpykával tři roky vězení za znásilnění s přitěžujícími okolnostmi, pěstoval kulturistiku. Obrovské svalnaté tělo mu většinou poskytovalo výhodu.

„Co chcete?"

Maura se zasmála.

"Jen zavři ten svůj negerský zobák, Rubensi, tys přece nikdy Londýn neopustil."

Garry, Leslie a Lee se rozřehtali. Věděli, že hra začala. Maura mu stáhla z těla pokrývku a nechala ho nahého, nechráněného.

„Přišla jsem kvůli jedné své dívce - Jackie Travernaové."

„Nikdy jsem o ní neslyšel."

Maura otevřela kabelku a zapálila si cigaretu. Rubens pozorně sledoval každý její pohyb. Zatáhla, až rozžhavila konec cigarety.

„Neustále se o tobě dovídám zajímavé věci, Rubensi." Maura pokynula bratrům. "Přidržte ho."

Leslie a Lee přistoupili k posteli a po menší potyčce přitlačili Danny Rubense k posteli. Maura pokynula Garrymu.

"Roztáhni mu nohy a přidrž mu je."

Nasála kouř do plic a netečně přihlížela marným Rubensovým pokusům vykroutit se. Konečně ležel na posteli s roztaženýma rukama a nohama.

„Teď chci od tebe slyšet, pročs tak zřídil jedno z mých děvčat."

Rubens byl na nejvyšší míru vyděšen. Oči mu lezly z důlků, že mu bylo vidět nažloutlé bělmo.

„Říkám vám, že sem nikdy žádnému černému zajíčkovi neublížil."

Garry ho udeřil pěstí do tváře.

„Když jsi o ní nikdy neslyšel, jak víš jakou má barvu?"

„Jen sem hádal, člověče. Hádal sem."

„Drž hubu, ty černý kuplíři." Ozval se Leslie. "Ať promluví sestra."

Jeho hlas byl tichý a jakoby znuděný. Rubens měl pocit, že se strachem pomočí.

„Slyšela jsem, pane Rubensi," Maura dala důraz na slovo pane, "že máš poměrně obrovské přání. Že se chceš stát superpasákem ve West Endu. A též jsem slyšela, že jedeš po některých mých děvčatech."

Posadila se na posteli a otevřela kabelu. Rubens zvedl hlavu a natáhl krk, aby viděl, co se děje. Byl nahý a zranitelný, a vůbec se mu to nelíbilo.

Z ruční kabelky Maura vytáhla pistoli ráže .38 s velice krátkou hlavní. Rubensovi lezly oči z důlků.

„Co s tím chcete?"

Skoro plakal.

„Sestra se ti chystá ustřelit koule, Danny. Jednu po druhé."

V Leslieho hlase byl žertovný tón.

Maura namířila zbraň na Rubensovy genitálie. Ucítil na kůži tvrdý chlad oceli. Lehce mu pistolí přejela po penisu a dolů přes varlata. Třela je pomalu, zasněně, jako by jí to dělalo potěšení. Pak znovu zatáhla cigaretu. Rubens,

který byl ve vězení 'kořenem', celý dospělý život prožil na ulici a kdekomu s potěšením naháněl strach, začal ronit slzy. Tekly mu po tvářích. Z nosu mu vycházely velké bubliny soplů a trhal obrovskými rameny, jako by vzlykal.

„Prosím ... neustřelujte mi ptáka!"

Kňučel jako malý kluk. Garry, Leslie i Lee se zase zasmáli.

Maura položila nedopalek cigarety na Rubensovo břicho. Se slzícíma očima ucítil pálení. Maura mu nechala cigaretu na pevném břichu, aby mu doutnající tabák pomalu a bolestivě spaloval kůži. Rubens skučel bolestí.

„Danny, kde máš Stanley nůž?"

Mauřin hlas byl tichý a přívětivý, jako by byli milenci na pikniku.

„Přísahám ... Přísahám, že nemám Stanley nůž."

„Bolest je krásná věc, že? Jackie Travernaová trpěla velkou bolestí, Danny, hroznou bolestí." Její hlas zdrsněl. "teď jsi na řadě ty."

Pokynula Lesliemu, který z kapsy saka vytáhl Stanley nůž. Jeho blýskající ostří držel muži těsně u tváře.

„Tak kde to chceš, chlapečku Danny? Na tváři nebo na ptákovi? Záleží to jen na tobě. Ale rozhodni se rychle, nebo ti to udělám na obou místech."

Danny vytřeštěně hleděl na Leslieho a věděl, že si nedělá legraci. I strachem zaslzenýma očima viděl, že se setkal s někým silnějším, než je sám.

„Prosím, člověče. Prosím."

Jeho hlas byl jen skřehotavým šepotem.

„Tak na tváři !"

Leslie se zašklebil a nůž od Dannyho očí přemístil k jeho ústům. Řízl hluboko a svědomitě. Krev začala tryskat pomalu, jako by nevěděla, jak se má zachovat při postupném rozevírání jednotlivých vrstev pokožky. Ve chvíli, kdy říznutí zopakoval na druhé mužově tváři, krev už vytékala s každým úderem srdce.

Všichni jako na povel pustili Dannyho a postavili se. Danny si volné ruce přitiskl ke tváři a když je oddálil, měl dlaně poskvrněné tmavě karmínovou krví.

Vykřikl hlasitě a bolestivě, jako zajíc chycený do pasti.

„Danny, nikdy se nesnaž získat něco nebo někoho, kdo patří mně. Příště bys nemusel dopadnout tak dobře."

„Ach, Bože, vždyť krvácím! Pomozte mi někdo!"

Bílé saténové prostěradlo na posteli se pomalu barvilo červeně.

„Pojďte, kluci. Máme ještě moc práce."

Sotva odešli z pokoje, vběhla dovnitř mladá dívka Estelle. Když vycházeli z domu, byly její výkřiky hlasitější než Dannyho.

Geoffrey byl ve svém bytě. Nalil si velkou skotskou, posadil se na divan a vzpomínal na své prožitky s Michaelem. Jako maják nad všemi ostatními se mu vnucovala jedna vzpomínka. Lokl si skotské a vybavil si ten den skoro před čtyřiceti roky.

Měl tehdy něco méně než osm, Michael měl skoro deset let. Bylo to za války a otec je spustil dírou v troskách vybombardovaného domu. Michael neměl jako obvykle vůbec strach. Rozsvítil svítilnu a kuželem světla přejížděl po rozházených troskách sklepa. Všude kolem leželi obyvatelé domu jako hromádky zkrvaveného masa.

Zápach byl nesnesitelný. Geoffrey ještě dnes cítil hrůzu, která tehdy na něho padla. Shora se ozval otcův hlas naléhající, aby si pospíšili. Vykrádání vybombardovaných domů byl velký zločin.

Michael odtáhl tělo děvčátka z malé příruční pokladny, na kterou ji výbuch odhodil. Podal otci pokladnu a rychle sbíral všechno použitelné k snědku nebo k prodeji. Pohyboval se mlčky a rychle.

Tiše volal na Geoffreye, aby mu pomohl odtáhnout tělo muže. Že to je muž, poznal jenom podle šatů, protože tvář měl úplně roztříštěnou.

Geoffrey se tehdy nedokázal ani pohnout. Michael k němu přišel, šťouchl ho do břicha, obrátil ho a přinutil, aby mu pomohl. Těžké mužovo tělo táhli po podlaze mezi sebou. Geoffrey se v těch okamžicích rozplakal. Michael oloupil muže o náprsní tašku a hodinky. Pak přistoupil ke groteskně ležící ženě na podlaze. Nohy měla daleko od sebe a ruce a krk zkrouceny tak, jak by to za života nebylo možné.

Michael jí sebral brož a snubní prsten. Geoffrey zaslechl zapraskání kostí, když jí Michael zlomil ohnutý prst, aby mohl prstýnek stáhnout.

Otec je pak vytáhl z díry. Ještě teď cítil údery otcova opasku, když ho tehdy v noci seřezal za to, že se 'choval jako nemluvně'.

Od té doby se snažil držet krok s Michaelem. Pomáhal mu při bití lidí, při vykrádání bombardovaných městských částí, prostě ve všem. Geoffrey si však v duchu přiznával, že se mu všechna tato činnost ve skutečnosti protivila. Teprve teď mu ale došlo, že Michael to ví už dávno, a proto jím celou tu dobu pohrdá. V Mauře našel Michael spřízněnou duši. Dalšího osamělce. Další pokřivenou verzi otce. Dopil sklenici skotské a opřel se o opěradlo židle. teď se nemohl Michaelovi postavit, byl si ale jist, že na něho vyzraje. I na tu mrchu sestru! Ví své, a tak bude sedět a čekat a jednoho dne svých vědomostí využije. Při vzpomínce na výrazy uklízeček dostal chuť je oba zavraždit.

Jak kdysi dávno, kdy ještě byli malí, říkával táta: 'Nerozčilujte se. Vyrovnejte si účty.' Právě to měl v úmyslu udělat.

Maura a Michael jedli pozdní večeři na Beauchamp Place v The Greek Revolution. Probírali události dne. Tvořili teď vynikající tým. Maura i ve třiceti pěti vypadala stále mladě. Oblékala se ležérně, nikdy nenosila šaty podle poslední módy, ale vybírala si jednoduché a nákladné šaty klasického střihu. Musely být ale drahé. Blond vlasy jí splývaly v dlouhých kadeřích a tvořily ozdobný rám hezké tváře. Její lehkost a Michaelův tmavý krásný vzhled se navzájem dobře doplňovaly.

Michael byl v padesáti velmi přitažlivým mužem. Oblékal se staromilsky, ale dobře a jako vždy lpěl na šedých a černých odstínech. Jen příležitostně si oblékl něco, co nazýval 'okázalé'.

„Doufám, že Geoffreyho už přešel záchvat vzteku," řekla Maura ustaraně.

„Upřímně řečeno, Maws, já na něho seru. Rozčílil mě."

Maura chvíli mlčela. Už několik měsíců mezi bratry pociťovala vzrůstající napětí. Překvapovalo ji však, že dosud vždy tak všímavý Michael to vůbec nebere na vědomí. Geoffrey na ni žárlí už dávno a Maura to ví. Jenže teď už žárlí i na Michaela a Maura instinktivně vycítila, že Geoffrey se může stát velice nebezpečným.

Michael vytřel kvasnicovým chlebem talíř a vsunul chléb do úst.

„Ještě mi řekni, co hodláš udělat pro Jackie Travernaovou?"

„Ještě nevím, Michaeli. Ta ubožačka je v hrozném stavu. Myslím, že jí dám nějaké peníze."

Michael se zasmál.

"Chováš se jako nějaká posraná sociální pracovnice! Měl bych si dát na tebe větší pozor, děvenko. Jako další krok jsi schopna rozdávat naši hotovost hladovějícím miliónům!"

Maura se usmála s vědomím, že Michael vědomě odvádí pozornost od Geoffreye.

„Než zapomenu, Maws. Willy Templeton se chce zúčastnit zlaté akce. Řekl sem jo. Co ty na to?"

„Proč ne?" Pokrčila rameny. "Mám dojem že se dere do všeho."

Uchopila garnáta a utrhla mu hlavu.

"Jestli to chceš ty, Mickey, jsem pro."

„Rozbíhá nějaký velký džob na St. Martin's Wharf. Stejně je ale komické, Maws, že když má člověk na své straně lorda, je to ohromná pomoc. Nemyslíš?"

Jeho hlas byl chladný a vypočítavý.

„Samozřejmě, je to výhodné. Je to jako když jdeš na večírek se známými lidmi. Lidé jsou v jádru snobi. Včetně hvězd. Nás milují, protože jsme pro ně nebroušenými diamanty. Sama ale ze sebe nerada dělám cvičenou opici. Willyho mám však docela ráda."

A opravdu měla. Ráda ho viděla, což bylo divné, protože nebýt jeho, byl by Benny stále naživu. Ale i s touto skvrnou se mu musela obdivovat.

Odpovídal výrazu 'vzdělaný lotr', který někde zaslechla. Přes Williama Templetona se setkala s mnoha jemu podobnými lidmi - bohatými a vzdělanými muži, kteří dokázali provádět brilantní švindle. Švindle, které se nikdy nedostaly do novin nebo před prokurátora, protože zúčastněné firmy by na burze cenných papírů ztratily důvěryhodnost, což by mělo pro ně katastrofální ekonomické a politické následky. Místo toho jsou těmto darebákům nabídnuty obrovské peněžní odměny na odchodnou a jako dárek na rozloučenou se jim uspořádá skvělý večírek. Jejich fotografie se pak objevují v novinách spolu s dojímavými větami: 'Zdravotní potíže přivedly ke konci kariéru hlavy Té a Té korporace'.

'Chci strávit víc času s manželkou a rodinou', bylo další oblíbenou záminkou. Do těchto případů nebyli však zapleteni jen podnikatelé, ale i politici, soudci ... mezi podvodníky měla skoro každá profese své zastoupení. Maura a Michael se přes Williama Templetona postupně dovídali, kdo k nim patří. A postupně vnikali do tajemství zcela nové hry.

Číšník přinesl hlavní chod, kleftiko, a znovu nalil vinné poháry. Když odešel, promluvila Maura.

„Zítra začnu pracovat časně ráno. Konečně jsem vyřešila několik posledních problémů na zlaté akci. Shledáš-li všechno OK, můžeme začít s přípravami."

„Napijme se na to, Maws."

Michael zvedl pohár vína Chablis.

„Na zdraví."

Dotkli se poháry. Kdyby je někdo neznal, myslel by si, že plánují večírek a ne největší loupež zlatých cihel, jakou Anglie zažije. Zatímco seděli v restauraci, Danny Rubens ležel v nemocnici. Byl pod velkou dávkou sedativ. Jedna ošetřovatelka byla překvapena, že i v hlubokém, drogami vynuceném spánku Rubens pevně drží genitálie v ruce.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

14. února 1985

Maura zaklepala na dveře Geoffreyova bytu. Bydlel nedaleko Michaela v Knightsbridge. Byla tam dosud jenom dvakrát. Přestože pracovali spolu a byli bratrem a sestrou, mlčky dodržovali nevyřčenou dohodu: nemám tě rád, drž se ode mne raději dál. Maura ji až dosud dodržovala.

Geoffrey otevřel dveře. Zdál se překvapen, když ji uviděl. Vypadal hrozně. Několik dní se už neholil a jako černovlasý měl na bradě tmavé strniště. Maura byla překvapena, když v něm viděla i šediny. On a Michael si byli po celý život velice podobni, Geoffrey byl jakousi zředěnou verzí svého bratra. Byl velký a hezký, ale když lidé uviděli Michaela, okamžitě přestali věnovat pozornost Geoffreyovi.

Dnes vypadal starý a nemocný a Mauře ho bylo líto. Vrásky kolem očí, tak sexy u Michaela, činily Geoffreyův zjev vyčerpaný a vyžilý. Zpravidla umyté a lesknoucí se vlasy měl zamaštěné a zplihlé. Viděla, že si ji prohlíží od hlavy až po paty. Jeho pohled byl pohrdavý, jako by byla kdovíjak ušpiněná.

„Co chceš?"

Jeho hlas byl agresivní. Zblízka cítila kyselost velkého množství whisky, kterou vypil od střetu s Michaelem.

„Smím vstoupit?"

Její hlas byl neutrální.

Podržel otevřené dveře a sledoval, jak jde kolem něho. Poprvé v životě se ho trochu bála. Přibouchl za ní dveře a šel do obývacího pokoje. Maura šla za ním, nebyla si však jistá, činí-li dobře. Pokoj byl v chaotickém stavu. Bylo sice už poledne, ale závěsy byly ještě zatažené. Přistoupila k dubové knihovně a aby něco dělala, začala si prohlížet tituly knih. Snažila se přijít na způsob, jak stávající situaci zbavit skryté výbušnosti.

Roztáhl těžké závěsy a slabý únorový sluneční svit ozářil pokoj. Pokračovala v prohlížení knih a čekala, až Geoffrey začne rozhovor, aby jí poskytl nějaký náznak, čím ho má usmířit po tom, co se stalo.

„Máš v úmyslu si něco přečíst? Co tak Zločin a trest? Jestli chceš, můžeš si ho půjčit."

Jeho hlas sršel zlobou.

Podívala se mu do očí.

„Proč jsi včera nepřišel do práce?"

Snažila se, aby ani tónem nepřipomněla střet bratrů, ale sotva to vyslovila, věděla, že to neřekla dobře. Geoffrey se zasmál.

„Chceš snad říci, že ti Velký Bratr o našem střetu neřekl? Mickey ti přece řekne i to, když ho svému milenci strčí do prdele. Jsem si jistý, že je hezká řada věcí, o kterých by stálo za to se o bratrovi zmínit."

Maura se upřeně zahleděla na Geoffreye, než odpověděla. Rozhodla se kápnout božskou. Bylo jasné, že on jí to však nijak nehodlá usnadnit.

„Podívej, Geoffe, řekl mi o tom. Je z toho opravdu hluboce rozrušen. Vzal sis to příliš moc k srdci ..."

Geoffrey seděl v křesle a začal se smát.

„Di se vycpat, Mauro. Říkáš hluboce rozrušen? Byl by však mnohem víc rozrušen, kdyby chcíplo to staré prašivé Bennyho psisko. Pro mě nehne ani prstem a od nynějška ani já nehnu prstem pro něho."

„Kde budeš pracovat? Co budeš dělat?"

Šla k němu a klekla před jeho křeslo.

„S tím si nemusíš dělat starost, pořád budu pracovat pro vás."

Dal důraz na 'pro vás'.

"To, co ti teď řeknu, můžeš vyřídit Michaelovi: už mu nebudu k službám dvacet čtyři hodiny denně. Po dokončení přiděleného úkolu okamžitě vypadnu. A odmítám dělat nějakou těžkou práci. Budeš-li ty nebo on chtít někoho zmlátit nebo jinak mu pohrozit, budete si k tomu muset najít někoho jiného."

„To zní celkem přijatelně, Geoffe. Přemýšlela jsem, co bys řekl převzetí přístavní čtvrti. Myslím, že tobě a Willymu by se společně dobře pracovalo, a já a Mickey, nu, máme ještě jiná želízka v ohni."

Geoffrey se zatvářil tak hrozivě, že jí bylo špatně.

„Takže sestřička přišla nalít olej na rozbouřené vody? Nabízíš mi přístavní čtvrť, protože si myslíš, že mě tím přinutíš, abych poslouchal jako hodiny. Abych byl poslušným chlapcem."

„Ale vůbec ne, Geoffreyi. Tu čtvrť už jsi mohl dostat dřív."

Přerušil ji tichým a vážným hlasem.

"Uvědomuješ si, že mi už je přes padesát? Nikdy jsem se neoženil, ani jsem s žádnou ženou nebydlel. Cele jsem se věnoval práci s Michaelem v tomto podniku. A pak jsi přišla ty a všechnos mi vzala. Obalamutilas ho a od té doby se ho držíš."

Hleděl na ni se skoro hmatatelnou nenávistí. Maura se posadila na paty a upřeně se dívala do jeho vrásčité, nenávisti plné tváře.

V šedém slunečním svitu vypadal jako k životu se probouzející ošklivý střešní chrlič. Ale urazil ji. Urazil a znepokojil.

„Geoffreyi, víš, v čem je tvůj problém? Ty nevíš, jak máš žít svůj život. Chováš se jako pijavice, vysávající z každého slávu. Žil jsi v Mickeyho stínu, jenže k tomu tě nikdo nenutil, sám sis to vybral. Kdybys chtěl, mohl ses oženit, tys však nic takového neudělal. Ne kvůli Michaelovi, ale protože sis sám sebou nebyl jistý a věděls, že se nedovedeš natrvalo s někým spojit. Kdysi před lety mě a Michaela matka nazvala bezpohlavními, myslím, že ty jsi jím též."

„Ty čubko! Jak se můžeš odvážit přijít sem a žvanit takové nesmysly?"

Maura vstala a urovnala záhyby sukně. Pomalu se k němu naklonila.

„Nemysli si, že po přečtení několika knih se z tebe stal kdovíjaký mudrlant. Jsi plný blbostí. Ty se potřebuješ zbavit Hermana Hesse a Tolstého, odejít odsud a narazit si kočku. Ale opravdovou kočku, ne jednu z těch prostitutek na vysokých podpatcích, dosažitelných na telefonické zavolání, s nimiž se normálně povaluješ. Opravdovou ženu s vlastním mozkem.

Je mi z tebe špatně, Geoffe. Pořád jenom naříkáš. Všechno pořád jenom probíráš a převracíš, až najdeš něco, co se ti zdá být urážlivé vůči tobě. Bez ohledu na to, jde-li jen o náhodnou poznámku nebo o pitomost, kterou nazýváš konspirací. Mám na mysli pořadač, který sis onehdy přečetl. Ty jsi paranoik, v tom je tvůj problém. Chceš-li se zítra vrátit do práce, zajeď do kanceláře v St. Martin's Wharf. Jestli ne, je to tvoje věc."

Měla se k odchodu, ale zastavil ji jeho hlas.

"Nenávidím tě, Mauro. Tak hrozně tě nenávidím, že chuť nenávisti cítím až v puse. Podobá se žluči. Jednou mi matka řekla, že nejsi normální ženská. Že vůbec nemáš pocity jako má každá normální žena, teď vidím, že to je pravda. Dokonce jsi zabila vlastní dítě."

Obrátila se jako tygřice. Zhořklým hlasem řekla:

"To je matčin názor, že? Tak až se vy dva zase budete vybavovat o mně, tak se jí zeptej na toto. Zeptej se jí, kdo mě přidržoval na stole, když ten špinavý chlap ze mě vyškrabával mé dítě, zeptej se jí na to. A když už s ní budeš mluvit, zeptej se jí též, jak to, že každý týden bere peníze od Michaela, když ani neuznává jeho existenci. Zeptej se jí,

proč nutila ubohou Carlu, aby se provdala za toho pitomce Malcolma.

Proč ji zdržovala u sebe a nikdy se ani nepokusila, aby Carla znovu žila s matkou. Vím, co si všichni o Janine myslí, ale řeknu ti to - to ... když totiž matka dostala Carlu do svého domu a mohla ji oblékat a brát s sebou na mši, nikdy by jí už nedovolila vrátit se domů. ty a matka si jste podobni jako vejce vejci. Oba jste manipulátoři, ale žádný z vás jste nikdy nedokázali zmanipulovat mě nebo Michaela. A to vás dovádí k zuřivosti!"

Než se zmohl na odpověď, vyšla z bytu a zabouchla za sebou dveře.

Geoffrey chvíli seděl v křesle a přemýšlel. Instinktivně cítil, že by měl na Mauru a Michaela zapomenout. Ale jeho nevyzpytatelný mozek mu napovídal, že kdyby pro ně přestal pracovat, nemohl by dále shromažďovat potřebné informace. A on je chce shromažďovat. Aby je mohl někdy použít. Spolkne hrdost a ráno půjde do práce. A bude čekat na vhodnou příležitost ...

Maura odjela za Jackie Travernaovou. Soptila vztekem. Ten Geoffrey jí jde na nervy. Vždycky jí šel na nervy a zřejmě tomu tak bude už napořád. Sportovního mercedesa zaparkovala před činžákem, v němž bydlela Jackie. Pečlivě zamkla auto a vyšla po několika schodech.

Když se blížila k odpočivadlu před bytem Jackie, uvědomila si, že vzbudila pozornost. Na odpočivadle se bavily ženy a děti všech barev si hrály i na betonovém nádvoří domu. Všude byly odprýskávající nátěry a drolící se cihlové zdivo, vše svědčilo o tom, v jaké chudobě tu lidé žijí. Bavící se ženy se dívaly na její červenohnědé Jasoper Cronan šaty a na zcela jistě skutečný kožich a s nenávistí v očích se odmlčely. Maura se obrátila bokem, aby mohla projít.

V pomačkaných teplákových soupravách a beztvarých šatech vypadaly jako stařeny, i když Maura podle hladké pleti ve tvářích zjistila, že jsou mnohem mladší než ona. Kdyby její život probíhal jinak, zcela snadno by mohla být jednou z nich. Ale proti něčemu takovému se okamžitě vzbouřilo celé její já.

Ne. Nikdy by nepřipustila, aby vypadala jako tyto ženy. Většina z nich se veškeré naděje vzdala už ve velmi raném věku. ať by s ní život udělal cokoli, Maura věděla, že sebeúctu by si zachovala vždycky. Dveře Jackieina bytu byly pootevřené. Váhavě vstoupila. Kdyby ty ženy, které se na ni dívaly s tak otevřenou nenávistí, věděly, že má v kabelce pistoli, asi by se tvářily jinak.

„Jackie? Milá Jackie?"

Její hlas byl něžný. Uslyšela z ložnice hluk a vešla. Jackie ležela na posteli. Tvář už neměla tak oteklou a vypadala lépe. Ne o moc, ale přece jen vypadala lépe, než při poslední Mauřině návštěvě.

„Ach, Mauro ..."

Jackie se snažila mluvit. Maura si k ní sedla na postel.

"Zaskočila jsem se na tebe podívat. Mám ti uvařit šálek čaje?"

Jackieiny tmavohnědé oči se údivem otevřely. Maura Ryanová jí uvaří čaj? To je něco jako čekat, že královna umyje podlahu v kuchyni. Maura se na ni usmála a domyslela si její úvahy. Šla do kuchyně a uvařila konvici čaje. Místnost byla malinká, ale poměrně uklizená. Všimla si, že v kredenci není skoro nic. Nechala luhovat čaj a odešla na odpočivadlo. Ženy tam ještě klábosily a Maura si domyslela, že se baví o ní. Rozhodným krokem k nim vykročila.

„Není náhodou některá z vás přítelkyní Jackie Travernaové?"

Odpověděla tlustá žena s dlouhými ucouranými hnědými vlasy.

„Já jsem. Proč?"

Její hlas byl drzý a nezřetelný.

„Zřejmě víte, že měla nehodu."

Tlustá žena hlasitě vzdechla.

"Vodím její Debbie do školy. Proč?"

„Obstarala byste pro ni nákup, kdybych vám dala peníze?"

Maura viděla, že si ženy vyměnily pohledy.

"Samozřejmě vám za to zaplatím."

Tlustá žena pokrčila rameny.

"All right."

Šla za Maurou do bytu. Maura byla potěšena samozřejmostí, s jakou vešla do pokoje za Jackie. Maura zvedla kabelku z postele, otevřela ji a vytáhla pět dvacetilibrových bankovek.

"Jackie, máš mrazničku?"

Žena přikývla.

„Výborně. Tady je sto liber. Zaplňte mrazničku i kredenc. Za námahu vám dám dvacku, OK?"

Tlustá žena civěla nevěřícně na peníze. Pak si je vzala. Z Mauřina hlasu usoudila, že nepatří ani k pečovatelské službě ani k sociálním kurátorům. Až ta žena odejde, doví se o ní od Jackie.

Když sousedka odešla, Maura nalila Jackie a sobě čaj. Odnesla ho do ložnice a šálek vložila Jackie do rukou. Na rukou i ramenou Jackie, které se podařilo posadit, Maura viděla rudé modřiny. Zatracený Danny Rubens!

Znovu otevřela kabelku, zapálila dvě cigarety a jednu podala Jackie. Maura se jí upřeně dívala do tváře. Na každé měla asi třicet stehů a jizvy bude mít už po celý život. Vytáhla vkladní knížku stavební spořitelny a podala ji ženě.

„Je na ní pět tisíc liber. Chci, abys je použila na dovolenou nebo tak nějak. Až se budeš cítit líp, chci abys převzala práci vedoucí dívky v našem novém klubu Crackerjack."

Mauře trvalo minutu, než si uvědomila, že Jackie pláče. Vzala jí z rukou čaj a položila ho na podlahu vedle postele. Pak jí položila ruku na rameno.

„No tak ... no. Uklidni se, Jackie."

Mluvilo se jí obtížně.

"Jste tak hodná. Měla jsem takový strach. Myslela jsem, že skončím na King's Cross s úchylkáři."

Maura se jí podívala do očí.

"To v žádném případě. Jsi dobré děvče, Jackie. A za práci vedoucí dívky je proklatě dobrý příjem. Budeš výborná. Obdivuhodně výborná."

Vzala z podlahy čaj a podala ho Jackie.

"Teď to vypij, já zajdu pro popelník!"

Tlustá žena se vrátila z nákupu a byla ohromena, když 'bohatou kočku', jak si Mauru v duchu pojmenovala, viděla mýt podlahu kuchyně.

Když Maura o něco později odešla, byla si jista, že stonásobně posílila společenské postavení Jackie Travernaové, jen jí bylo líto, že Jackie musela tolik vytrpět, než toho dosáhla.

Po příjezdu k domu našla Maura na skleněné verandě u vchodu kytici bílých růží. Zvědavě otevřela obálku. Na kartičce byl nápis:

„Šťastný den svatého Valentýna. Mickey."

Usmála se v duchu, ale hluboko v nitru se slabý hlas zvědavě ptal, proč nikdy nedostávala květiny od nějakých 'opravdových mužů. Od mužů, kteří s ní nejsou spřízněni. Vzala růže, prošla do kuchyně a položila je na odkapávací desku. Rychle prolistovala poštu, dopisy, účty a oběžníky. Pak si všimla tlusté krémové obálky. Otevřela ji a vytáhla složený list nádherného papíru. Byly na něm sametové květy, uspořádané v košíčku zhotoveném ze zlaté niti. To určitě není spěšná zásilka z obchodního domu Woolworth.

Usmála se. Že by zase Michael? Rozevřela složený list a málem ji ranila mrtvice.

„Chcete být mou Valentýnou? Přijďte se mnou povečeřet. 7.30 v Savoyi. Willy."

Na několik sladkých vteřin ji zaplavilo mocné vzrušení, jaké přináší nový milostný poměr. Pak se mrkla na hodinky. Bylo už po páté. Vyběhla po schodech, aby se rychle připravila. Vyřídí ho tak rychle, až mu oči vylezou z důlků!

William Templeton seděl u svého stolu. Tajně pokukoval po hodinkách. Chybělo dvacet minut do deváté. Nepřišla. Cítil, že se ho zmocňuje strach. Možná jí měl zavolat. Jenže v telefonu by se kněmu mohla chovat přezíravě a to by byl úplný konec. Když to blahopřání uviděl u Harrodse, pocítil pošetilé nutkání ji koupit právě pro ni. Skoro se sám sobě zasmál. V jeho věku? Na té horší straně padesátky ... Měl hrozný pocit, který padne na lidi, kteří dostanou kvinde. Pocit, který je nutí si myslet, že o tom všichni vědí. Že se jim všichni za zády smějí. Cítil, že na něj padl stín, když hleděl snad už po sté na jídelní lístek a jen pánovitě mávl rukou.

„Ještě nebudu objednávat, děkuji."

„Doufám, že ne. Myslela jsem, že přece jen počkáte na můj příchod."

Zvedl oči. Stála tam půvabnější, než ji kdy dříve viděl. Měla na sobě dokonale padnoucí šedé šaty z moaré. Jako všechny její šaty i tyto byly zcela bez ozdob. Se svými ňadry a úzkým pasem nepotřebovala žádné tretky, jaké nosila většina žen. V uších měla krásné perlové náušnice a kolem krku tenkou jednoduchou šňůru perel, která na světle bílé pleti zářila jako živá. Hedvábně lesklé světlé blond vlasy byly jako vždy bez nejmenší chybičky. William si s potěšením uvědomoval obdivné pohledy přítomných hostů. Neohrabaně vstal.

"Už jsem si myslel, že nepřijdete."

Maura si sedla a usmála se na číšníka, který jí přidržel židli.

„Váš lístek jsem dostala teprve po páté hodině, tak jsem si musela pospíšit."

„Vypadáte nádherně, moje drahá, jako skvostný obraz. Tak, snad trochu šampaňského, myslím." Usmál se. "Pravého šampaňského, ne bryndu, kterou podáváte ve svých klubech!"

Maura se rozesmála. Poprvé po mnoha letech se opravdově zasmála. Člověku dělá dobře, když si ho někdo hledí. Když ho potřebuje. A tento muž ji určitě potřebuje ... Uvolněně se na židli opřela a nechala se zaplavovat dobrými pocity.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

19. března 1985

„Odkud máš ta čísla?"

Michael byl podrážděný. Leslie se zazubil.

„Dostal jsem je v dálničním autoservisu. Ta nynější jsem nechal udělat u Jimmy Charletona. Dluží nám nějakou laskavost."

„Výborně! Jsou range rovery připraveny k akci? A co motorky?"

Leslie přikývl.

"Jo. Byly prohlédnuty, opraveny a umyty. Jsou čisté jako jeptiščiny kalhotky."

Garry se zeširoka usmál.

"Prohlédl jsem všechny zbraně. Jsou vyčištěné a připravené k použití."

„Dobře. Velmi dobře. Uvědomujete si, že toto je velká akce, jo? Není to běžná záležitost. Každý špinavec v zemi si na to zlato brousí zuby. Bude to největší příležitost od dob Ronnieho Biggse."

„Ještě ho pořád nechytili."

Mauřin hlas byl humorný. Všichni se zasmáli, kromě Michaela.

„To se ještě může stát, ať se stane cokoliv, nebuďte domýšliví. Důsledně dodržujte pravidla, která jsem stanovil a budeme OK."

Maura vstala a pohledem přejela tváře bratrů.

"A co s dírou?"

„Všechno hotovo. Připravena, čeká."

Řekl Lee.

„Pak nezbývá už nic, jen připravit alibi. Nechám to na vás, kluci. ať je jakékoli, ujistěte se, že je pevnější než kachní zadek. OK?"

Všichni přikývli.

„Tak na shledanou ráno." Michael se usmál na tváře kolem sebe. „Pokud ovšem není nějaký dotaz."

„Jo, jeden mám."

„To bys ani nebyl ty, ty nápaditý mozečku, že?"

Mauřin hlas byl veselý. Když se ptal Garry, dalo se čekat, že dotaz bude věcný. Urovnal sklenice.

"Co se stane s pěšáky?"

Michael a Maura čekali, že se na to někdo zeptá. Odpověděl Michael.

"Chtěl jsem vám to říci až ráno, ale když se ptáš ..."

Pro efekt se odmlčel a upřeně se podíval na bratry.

„Zlikvidujete je. Všechny. Čím míň lidí nás bude moci identifikovat, tím líp."

Roy zakašlal.

"A co policajti, Mickey? Přece v tom taky jedou, ne?"

„Jo. Jsou v tom až po krk. O to větší důvod se jich zbavit. Lidé se občas dají zviklat."

Pokrčil rameny, jako by tím větu dokončil.

„Fajn. Kdo by teď měl chuť na pár pint?"

Všichni čtyři bratři vstali.

„Ne abyste se dnes večer ožrali!"

Michaelův hlas byl přísný.

„Garry, zítra si nezapomeň vzít kontaktní čočky."

„Jen žádný strach, Mickey. Vše bude v nejlepším pořádku. Sladké jako med."

Když kluci odešli, Maura se obrátila k Michaelovi.

"Zlikvidováním všech nejsem nijak nadšena, Mickey."

Michael zhluboka vzdechl. Ve tmavém ručně šitém obleku a čisté bílé košili vypadal jako bankéř. Právě takový dojem chtěl budit. V malé maringotce vypadali, jako by sem nepatřili.

„Podívej, Maws, nikdy se nic nesmí ponechat náhodě."

Přistoupil k ní, objal ji kolem ramen a přitiskl, až na tváři ucítila jeho dech.

„Všechno to nepříjemné nechej na mně. Tys už svůj díl udělala."

„Až začne zabíjení, Mickey, přijdeme o ochranu všech našich provozoven. Uvědomuješ si to?"

„Jo, Uvědomuju si to, Maws. A ten toryovský člen parlamentu, který obtěžuje ženy na King's Cross ... nuže, ten bude naším obětním beránkem. Pozítří budou na cestě do bulvárního tisku jeho obrázky, které jsme pořídili. To by mělo pozornost většiny lidí aspoň na chvíli odvést od loupeže. Aspoň do doby, než jim dojde šokující poznání."

Maura mlčela. Michael to bral jako znamení souhlasu.

"Tak, holka, pojďme domů. Jsme všichni tak trochu nervózní."

Maura však cestou domů byla víc než nervózní. Byla úplně vyděšená. Když vjela na příjezdovou cestu ke svému domu, srdce jí poskočilo pohledem na rozsvícená světla v domě. Zřejmě přijela Carla. S radostí vyskočila z auta. To znamená, že je s ní též malý Joey. Vešla do domu.

„Teto Mauro! Teto Mauro!" Čtyřletý Joey jí s nataženýma baculatýma ručkama utíkal naproti. Maura ho nadšeně zvedla a přitiskla k sobě.

„Ahoj, tygře."

Carla se na ně dívala ze dveří kuchyně. Mauru zaplavil pocit lásky a zalíbení, jako vždy, když ji viděla. Carla vypadala jako mladá Janine, měla její červeno hnědé vlasy a štíhlou postavu, ale něco měla navíc - ženskou auru, kterou Janine nikdy neměla.

„Právě dovařuji večeři. Nemohla sis to líp načasovat."

„Co tě ke mně přivádí? Čekala jsem tě až o víkendu? Ne, že by mi to vadilo. Přece víš, že se můžeš kdykoli nastěhovat."

Maura se najednou chovala jako kdysi. Měla chuť políbit Carlu za to, že ji odvádí od myšlenek na to, co se stane zítra. Carla mlčela. Tvářila se zaraženě. Maura ten výraz znala. Něco nebylo v pořádku.

„Co se stalo?"

Carla si svým obvyklým pohybem rukama prohrábla dlouhé vlasy.

„Pojď povečeřet, Mauro. Řeknu ti, proč jsme přišli pojíst k tobě."

Maura šla za ní do kuchyně se zamračenou tváří. Joey se jí pevně držel kolem krku. Kuchyň voněla kuřetem a ona najednou cítila, že má ukrutný hlad. Sedla si k velkému kuchyňskému stolu a pozorovala Carlu při práci.

To byla celá Carla. Neřekne Mauře nic, dokud si to nepromyslí. Domyslela se, že jde o problém s Malcolmem, Carliným manželem. Když se Carla po Bennyho smrti odmítla s Maurou a Michaelem stýkat, neviděly se skoro rok. Jednoho dne pak Maura přijela domů a na schodech přede dveřmi našla sedět Carlu.

Dostala se do rozepří s Nanou, jak nazývala Mauřinu matku. Maura ji okamžitě ubytovala ve vlastním pokoji a všechna nedorozumění byla zapomenuta a odpuštěna.

Tehdy, před šesti roky, se Carla provdala za Malcolma Spencera. Byl o dva roky starší než Carla, která měla

tehdy dvacet šest. Jako architekt patřil ke střední třídě, byl to však ten nejnafoukanější hlupák, s jakým se Maura kdy setkala. Carla ho však milovala, a tak Maura své výhrady spolkla a přizpůsobila se. V době narození Joeya už si oblíbila muže, za něhož se provdala dívka, která pro ni v životě tolik znamenala. Potěšilo ho narození syna a zdálo se, že ho to nějak polidštilo. Ale jen do křtin.

Vzhledem k přítomnosti Mauřiny matky se křtiny staly nervózní událostí.

Sára vytrvale ignorovala nejstaršího syna a jedinou dceru. Na všechny přítomné to mělo nedobrý vliv, ale pak Malcolm všechny rozčílil ještě víc. Carla držela nemluvně vedle křtitelnice, ostatní stáli uctivě okolo. Carla podávala kojence knězi a lehce povolila sevření. Kněz dítě okamžitě zachytil, takže se nic nestalo. Ve většině rodin by se to vzalo v legraci a stalo by se důvodem k vtipkování. A na občasných rodinných sjezdech by se to připomínalo a přidávalo k tomu něco navíc.

Malcolm však dítě vyrval manželce z rukou takovým způsobem, že Carla ztratila rovnováhu. Maura a všichni její bratři vyčkávali konec obřadu se sevřenými rty. Nikdo se netvářil radostně, jak je v takových chvílích obvyklé. Všichni trpělivě čekali na konec.

Po obřadu před kostelem mezi účastníky bylo ovzduší tak husté, jako by mělo dojít k vraždě. Michael naprosto jednoznačně Malcolmovi řekl, že jestli někdy pozvedne hlas vůči jeho neteři nebo se k ní bude chovat hrubě, pohřbí ho pod novou právě budovanou dálnicí.

Maura si byla jista, že toto střetnutí Malcolmovi konečně naznačilo, kam se neuváženě přiženil. Mezi zúčastněnými od té doby panovalo napjaté příměří. A teď se tu objevila Carla i s malým Joeyem. Vsadila by poslední libru, že se stalo něco vážného. Než Carla připravila jídlo, hrála si Maura s Joeyem, který jí také zazpíval nedávno naučenou píseň ‚The Wheels on the Bus'. Konečně seděli všichni u stolu a jedli kuře. Carla k tomu udělala bramborovou kaši se syrovým žloutkem a brokolicí. Maura s chutí a s mimořádným potěšením jedla, ale jen do chvíle, než Carla začala povídat, co se přihodilo.

Carla a Joey měli jet společně s dětmi z jeslí do zoo. Když tam ale Carla přijela s obědem v balíčku a pláštěm do deště, protože jasné počasí bylo nejisté, bylo jim řečeno, že jeden z řidičů mikrobusu onemocněl a výlet je zrušen. Joey byl zdrcen a odmítl v jeslích zůstat.

Carla ho tedy naložila do auta a místo plánovaného výletu do zoo se rozhodla vzít ho domů, aby dokončila některé domácí práce. Napadlo ji, že Malcolm nebude nijak nadšen, protože když je Joey v jeslích, pracuje doma, obzvláště dnes, kdy se měli domů z výletu vrátit až v pět hodin. Na příjezdové cestě před domem viděla stát červenou fiestu.

Nechala proto auto na silnici. Napadlo jí, že Malcolma přišel navštívit někdo z pracoviště. Vzala Joea z auta a obešla dům k zadním dveřím, protože otevíráním dveří z verandy a hlavních dveří by s největší pravděpodobností vyrušila Malcolma a jeho hosta. V kuchyni svlékla Joeymu kabát a boty a dala mu pomerančovou šťávu. Kupodivu u stolu seděl tiše a šťávu klidně pil.

Carla dala vařit vodu na čaj a rozhodla se zeptat Malcolma a návštěvníka, jestli mají chuť na šalek čaje. Vyšla z kuchyně, přešla velkou vstupní halu a přistoupila ke dveřím pokoje, který Malcolm používal jako kancelář, když pracoval doma. Zaklepala a vešla. Těžké brokátové závěsy byly zataženy. Zvenku si toho nemohla všimnout, protože okna pokoje vedla dozadu do zahrady. Přestože v pokoji bylo přítmí, viděla dost dobře. Malcolm seděl na kancelářské židli a na něm, s rozepnutou blůzou a odhalenými ňadry a do pasu vyhrnutou sukni a bez kalhotek, seděla slečna Bradley-Humeová, Malcolmova sekretářka.

Pár vteřin si nevšimli Carly, která jako k zemi přirostlá stála a pozorovala, jak slečna Bradley-Humeová rytmicky pohybuje zadkem. Když Malcolm natáhl krk, aby ženu políbil, uviděl Carlu. V hrůze vstal a rezervovaně se tvářící slečnu Bradle-Humeovou shodil na podlahu. Carla si dobře všimla velkých, poněkud pytlíkovitých ňader slečny Bradley-Humeové.

Pak už svírala ženiny dlouhé myší vlasy v ruce a táhla ji po koberci. Žena se snažila osvobodit tím, že Carlu škrábala po rukou, které jí jako svěrák držely za vlasy. Malcolm nevěřícně a bez hlesu civěl na Carlu.

Carla kopla slečnu Bradle-Humeovou do břicha a obrátila pozornost k manželovi. Když ho viděla stát ve spodkách a džínsách (značkových džínsách, protože si myslel, že v nich vypadá jako opravdový chlap), spuštěných až na kotníky, definitivně došla k přesvědčení, že se provdala za dokonalého idiota. Jeho malé vychrtlé nohy s řídkými chlupy připomínaly kuřecí. Úd, který nebyl nikdy dostatečně velký k zahájení milování, byl teď scvrklý a vypadal jako malé skrabatělé jelito. Chtělo se jí smát. Škoda, že se nemůže vidět! Pan Důležitý! Slečna Bradley-Humeová se zvedla z podlahy a natáhla si kalhotky, pověšené na kreslícím prkně. Zcela oblečena teď stála před Carlou.

„Není to tak, jak vám to připadá."

Její vytříbený přízvuk měl za následek, že se Carla rozechvěla ďábelskou nenávistí.

„Vypadněte z mého domu, vy couro! Vy ušoustaná sprostá flundro!"

Slečně Bradley-Humeové poklesla brada na podlouhlé koňské tváři. Carla se jí s krutým pohledem smála do očí.

„Snad jsem vás nešokovala nějakým nemravným slovem? Nelíbí se vám snad slovo ... šoustat? Nu, jenže to jste právě dělala, vy děvko z vyšší společenské třídy. Šoustala jste s mým mužem. Šoustala, šoustala, šoustala ..."

Malcolm se k ní přišoural tak rychle, jak mu to dovolovaly spuštěné kalhoty. Ucítila palčivou bolest, když jí dal facku. Uklidnila se a pozorovala, jak si Malcolm natahuje ty své směšné džínsy.

„Vypadněte z mého domu. Oba."

Slečna Breadley-Humeová rychle odešla. Změna tónu Carlina hlasu ji přiměla běžet k autu. Cestou ze dveří porazila Joeya, že upadl na podlahu. Jeho vyděšený křik jen zvýšil Carlin vztek. Přiskočila k němu a zvedla ho z podlahy.

„All right, synečku. To nic není. Jenom malá nehoda, zase to bude dobré."

Obrátila se k manželovi.

"Svá slova jsem myslela smrtelně vážně, Malcolme. Chci, abys odešel z mého domu."

Pokusil se ze situace vymluvit a začal dávat najevo svou pánovitou povahu.

„Neodejdu z tohoto domu. Jsi jen vynervovaná. Uznávám, že jsem se zachoval jako uličník ..."

„Tak tedy uličník!" Carla nevěřícně pokračovala. "Jsi šoustající kretén, Malcolme, zapiš si to za uši. A z mého domu odejdeš, nebo požádám strejdy, aby tě vystěhovali!"

To bylo poprvé, kdy mu vyhrožovala vůbec, nemluvě o strýcích. Malcolm si uvědomil, že ztratil velký vliv, který dosud nad Carlou měl. Pokusil se proto takticky změnit její rozhodnutí.

„Přestala bys, prosím tě, používat to slovo s Š? Nebo snad chceš tak ukazovat skutečnou tvář příslušnice dělnické třídy?"

Carla poplácala Joeya po zadečku. Pomalu se uklidňoval a začal poslouchat hádku rodičů.

„Odcházím k Mauře, Malcolme. Až se za několik dní vrátím, chci abys už tu nebyl."

Děsila ho neodvolatelnost, vyznívající z jejích slov.

„Ale, miláčku, vím, že jsem se zachoval špatně. Sama si o to řekla."

Jeho hlas byl vemlouvavý. Lichotivý. Klamavý. Potřeboval ji. Carla se nelítostně zasmála.

"Nedivím se, že si o to řekla. Nikdo jiný než ty by nebyl ochoten poskákat někoho tak šeredného. Jenom ty. Skončili jsme, Malcolme. Skončili jsme definitivně."

„A co Joye? Jsem přece jeho otcem!"

Malcolm se teď choval farizejsky.

„Jestli uděláš, co říkám a odejdeš z mého života a z mého domu, možná ti dovolím, abys ho občas navštívil."

Dobře se teď bavila. Po zmírnění prvotního otřesu si totiž uvědomila, že konečně má bona fide důvod zbavit se ho.

„Carlo, prosím tě. Pro všechnu lásku, kterou jsme spolu prožili ..."

„Jdi do hajzlu, Malcolme." Její hlas byl tichý, ale rozhodný. „Pojď, Joeyi, pojedem k tetě Mauře, co říkáš?"

Vyšla z pokoje, přešla přes vstupní halu a vyšla z domu. Posadila Joeya do dětské sedačky a vrátila se do domu, aby si vzala kabelku a několik věcí. Při posledním, definitivním odchodu se Malcolm pokusil ještě jednou.

„Prosím tě, Carlo."

Jeho hlas byl teď zoufalý. Zastavila se na příjezdové cestě, zapíchla prst do vzduchu, nabrala do plic co nejvíc vzduchu a zařvala:

"Poraď si, jak umíš, blbče!"

Nastoupila do auta a odjela k Mauře. Maura ohromeně poslouchala. Nemohla se zbavit představy, jak Carla tu ženu táhne za vlasy po podlaze.

„Ach, miláčku, Carlo, je mi to líto. Muselo to být hrozné."

Carla se zaraženě usmála.

„Joeyi, přestaň plivat to maso." A zase se podívala na Mauru. „Abych řekla pravdu, Maws, každý okamžik té scény jsem prožívala s nesmírným potěšením. Myslím, že jsem ho konečně uviděla tak, jak ho vidíte vy ostatní."

„My jsme ho nikdy neviděli se staženými kalhotami!"

Obě ženy se rozesmály.

"Vždyť víš, jak to myslím. Je to šašek, Maws. Dokonalý šašek."

Maura zvážněla.

"Ale bylas přece do něho zamilovaná, ne?"

Carla se podívala na malého Joeye.

"To ano. Opravdu jsem zpočátku byla do něho zamilovaná, teď už je po všem."

Maura pokračovala v jídle, ale jakoby najednou ztratila chuť. Zahnala pocit nenávisti, který ji nutil jít Malcolma zabít.

„Dovedeš si představit, jak se bude tvářit Nana, až se doví, že jsem opustila zákonného manžela?"

Takovou představu Maura brala přezíravě.

"Ach, vykašli se na ni, Carlo. Ať si myslí co chce. Dokud to nevyřešíme, můžeš zůstat u mě."

Carla chytila něžně Mauru za ruce.

„Já vím. Jsem něco jako nežádoucí osoba. Vždy opuštěná. Máma mě přece nechtěla. A táta jakbysmet. A teď se ke mně i manžel zachová tak sprostě. Možná jsem něco přece jen udělala špatně."

„Nemluv hloupě." Mauřin hlas byl příkrý. "Jestli chceš, něco ti řeknu. Jednou, je to už hodně dlouho, jsem byla v podobné situaci jako ty. Odešla jsem k Marge. Ta mi řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Tehdy řekla, že sebelítost je přepych, který si žádná z nás nemůže dovolit. Nejsou to sice její přesná slova, ale smysl je správný. Musíš se sebrat a probudit k novému životu ..."

„A začít znovu."

Carla poslední slova zazpívala a obě se zase rozesmály.

„To je ono. V tom je síla té myšlenky."

„Zvláštním způsobem se cítím volná, jakoby osvobozená, jako bych po mnoha letech vyšla z vězení."

„Tak je to dobře, Carlo. Snaž si ten pocit zachovat. Pomůže ti překonat několik příštích týdnů. Tvůj pobyt u mě má ještě jednu výhodu. Moje matka ti sem totiž nebude telefonovat, takže se můžeš rozhovoru s ní vyhnout jak dlouho budeš chtít."

Joey převrhl sklenici mléka a obě ženy vyskočily, aby přinesly hadr. Přestože se zde Carla objevila v důsledku

domácích problémů, Maura byla ráda, že ji má zase u sebe a s ní i Joeya. Aspoň má, důvod nepřemýšlet o tom, co se má stát následujícího dne. Nemohla také vyloučit, že Carlina přítomnost u ní jí poskytne dokonalé alibi, kdyby se nějakou náhodou policie přece jen pokusila ji vyslýchat.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Byly čtyři hodiny ráno dvacátého března 1985. Maura a Michael seděli v maringotce v ohradě, která patřila Michaelovu příteli Jimu Dickensonovi.

Jim byl starý kriminálník. Mnohokrát za život byl poslán do vězení za různé přestupky od bankovní loupeže (dostal jen osm roků, protože neměl nabitou zbraň), až po vyděračství. Pokusil se vydírat vysoce postaveného činitele, který byl transvestitou. Po posledním propuštění z vězení navázal styk s Michaelem. Přátelí se spolu od dob Joea Ryby v Notting Hill. Byl to schopný statný muž a Michael mu svěřil půjčovnu kradeného zboží v Cranfordu. Podnik koupil zavedený a přihlásil ho na jméno Jima Dickensona. Michael stejně nevěděl, co jiného s ním má udělat.

Ohrada zabírala čtyři akry a byla obklopena deset stop vysokými plotovými panely, kromě toho byla hlídána třemi dobrmany a německým ovčákem. Onoho rána však tu nebyl nikdo kromě Michaela a Maury. Psi byli zavřeni ve zvlášť pro ně postaveném kotci. Jejich štěkání a vytí šlo Mauře na nervy.

Michael mrkl na hodinky. Byly čtyři minuty po čtvrté hodině.

„Ještě deset minut, Maws, a bude po všem."

Maura si zapálila další cigaretu a myšlenky soustředila na Carlu a Joeya.

Roy a Gerry čekali na křižovatce s kruhovým objezdem na Bath Road. Oba měli motorku Kawasaki 650. Od hlavy po paty byli oblečeni v černém. Gerry cítil pot vystupující mu na čele. Byl vyděšený, doopravdy vyděšený. Jak rád by našel odvahu nastartovat motor a odjet ... a jet kamkoli, pryč odtud.

Roy myslel na Janine a Bennyho, který už měl skoro deset. Když se manželka úplně zbavila Carly, snažila se získat aspoň chlapce. Zavřel oči ve snaze soustředit se na nadcházející práci. Kdyby selhali, byl by to jejich konec. Byli by bezpečně a spolehlivě pod zámkem. Zakručelo mu ve střevech a doufal, že se nebude muset jít vyprázdnit někde vedle silnice. Neustále se ubezpečoval, že každá minuta loupeže byla podrobně naplánována. Co by teď dal za cigaretu!

Jen aby dělal něco jiného, než jen čekal na světla náklaďáku. Vycítil i nervozitu Gerry Jacksona a tím se jeho stav jen zhoršil. Začal zhluboka dýchat, aby ovládl bušení srdce.

Garry, Leslie a Lee seděli v tmavomodrém range roveru. Všichni tři už měli přes hlavy přetažené černé kukly s otvory pro oči. Garry vedl tichý rozhovor. Leslie a Lee pouze bručeli odpovědi. Všichni byli nervózní. Garry hladil brokovnici na klíně. Čtyři minuty po čtvrté začali všichni odpočítávat vteřiny.

Do zahájení akce zbývalo deset minut.

Davie Muldoon řídil nákladní auto s přívěsem s nákladem zlata směrem k letišti Heathrow. V duchu se obíral hádkou, kterou měl předešlý večer s manželkou. Už mu šla na nervy. Nejdříve řekla, že zase přijede její matka. Pak odpálila skutečnou bombu. Zase je těhotná. Čtyři zatracená děcka v pěti letech.

Už vypadala jako strašidlo z Hammerova filmového hororu. Když se postavila na váhu, ručička vyletěla na víc než šestnáct kamenů.

Při prvém setkání vážila osm kamenů a měla nejlepší soupravu ňader, jakou kdy viděl. teď byl hrozný pohled na její tukové faldy a svěšené prsy. Ale jako dříve používala stále stejnou taktiku. Útok je nejlepší obranou. Než se zmohl na to, aby řekl, že nebudou moci hradit hypoteční splátky, přijde-li další dítě, už na něho vyrukovala s pitím.

Nu, kdyby se podívala do zrcadla, možná by vytušila, proč on tolik pije. Vždyť jen k tomu, aby našel odvahu ji políbit, musel vypít nejméně osm pint Hurlimanse. Potřásl smutně hlavou. Doběhl se tehdy. Všichni kamarádi ho varovali: 'Podívej se na matku a uvidíš dceru za dvacet roků.' Měl toho plné zuby.

Dům vypadal jako městská skládka odpadků. Nikdy neuklízela. Minulou noc se před ním ukázala v celé své nádheře. S odbarvenými žlutými vlasy a skoro dva palce odrostlými kořínky mohla být kandidátkou na roli v kabaretním programu. Ušklíbl se sám nad sebou. Její nadměrně velká noční košile byla znečištěna vším možným, od dětských zvratků po čaj. I zuby se jí kazily. Tvrdila, že to je následek tolika porodů brzy za sebou, on však byl přesvědčen, že k tomu vydatně přispívá i to, že si je vůbec nečistí. Špinavá čubka! Otřásl se. A to jsou jí teprve dvacet čtyři. Jak bude vypadat za dalších pět roků?

Joey Granger vzrušeně pozoroval měnící se výraz ve tváři svého přítele. Napadlo mu, co je toho příčinou. S Davieho manželkou Leonou se setkal jen jednou a stačilo mu to. Připomínala mu utahaného rottweilera. Chudák Davie je určitě tím nejdobráčtějším chlapem na světě. Jinak by si to všechno těžko mohla dovolit. Kdyby sám měl takovou ženu, už by jí dávno dal pár facek.

„Zapálil bys mi cígo, Joeyi?"

Davieho hlas byl klidný.

„Víš přece, že je to zakázáno."

„Samozřejmě to vím, nikdo nás ale nikdy ještě nezastavil."

Joey zapálil dvě cigarety a jednu podal Daviemu.

„Takové přitahování otěží nemám rád, znervózňuje mě to."

Joey se nepatrně usmál.

„Jen buď klidný a pokuřuj retko. Policajtů je tu víc, než na výročním slavnostním shromáždění zednářské lóže!"

Davie se usmál nad svým přirovnáním.

***

Před nákladním autem s přívěsem jela bílá granada. Seděli v ní detektivní inspektor Tomlinson a tři mladší muži, detektiv seržant Milton, detektiv konstábl Johns a detektiv konstábl Llewelyn. Konstábl Johns byl všeobecně označován za žvanila.

„Pane, proč je tady tolik policistů, když nikdo neví, že se zlato veze na Heathrow?"

Jeho hlas byl velmi mladý a velmi naivní a inspektoru Tomlinsonovi ho bylo líto. Ale jen kratičký okamžik. Měl hlavu plnou mnohem důležitějších věcí.

„Konstáble Johnsi?"

Jeho hlas byl přísný.

„Ano, pane?"

„Zavřete aspoň na pět minut tu svou nevymáchanou klapačku a dejte příležitost prdeli!"

Llewelyn a Milton se tiše zasmáli. Johns zůstal jako opařený. Jak se má člověk něco dovědět, když se nesmí ptát? uvažoval.

Tomlinson byl nervózní, velmi nervózní, ti mladí však brali svou práci velice vážně. Sám si nejlépe uvědomoval vážnost situace, dokonce lépe než Bank of England. Vždycky měl slabost pro koně.

V posledních letech se však stala příliš nákladnou vášní. Vášní, kterou u něho Michael Ryan nadšeně podporoval, teď už nebyl schopen platit ani hypotéční splátky, ani splátky na auto a, Bůh mu buď milostiv, ani neměl na běžné výdaje. Michaeli Ryanovi už dluží tolik peněz, že mu jen při představě té částky je mdlo. Jeho úkolem teď je dohlédnout, aby tito tři idioti svou práci zfušovali. Pak bude všechno v suchu a všechny dluhy bude mít vyrovnány.

Zbraně byly zamčeny ve zvláštních skříňkách, zabudovaných v palubní desce a v opěradle zadního sedadla. Měl klíče, ale chtěl si je ponechat co nejdéle, než odzbrojí ty tři mladé kovboje sedící v autě za ním. Nenápadně se mrkl na hodinky. Ještě čtyři minuty k zahájení akce. Překvapovalo ho, že se ani trochu nepotí.

Za nákladním autem jelo další neoznačené auto. Byla to špinavě hnědá Sierra 1600E.

Seděli v ní detektivní inspektor Becton a další tři mladí detektivové v civilu, seržant Bronte, seržant Marker a konstábl Williamsová. Becton byl znepokojen. V takové akci nerad viděl ženu. Také měl u sebe magické klíče ke zbraním, které rozdá těmto ještě skoro dětem Becton se měl také postarat o to, aby celá operace dopadla špatně.

Po dvaceti letech v policejním sboru byl konečně odhalen. Byl ženatý, měl tři nezletilé děti, roztomilou manželku Jeanette, kterou z celého srdce upřímně miloval, a hezký, skoro už zaplacený, samostatně stojící rodinný domek v Chiswicku. Měl pouze jeden problém, ten však stál zato.

Před mnoha lety zjistil, že má zálibu ve velmi mladých chlapcích. Až dosud se to nijak nedotklo jeho, jak říkal 'skutečného života', jeho rodiny a zaměstnání. Před týdnem ale dostal v obyčejné hnědé obálce jisté fotografie. Nebylo nejmenších pochybností, že na fotografiích je on. Byly v zářivých barvách. Jeho jednání na nich bylo naprosto jednoznačné.

Stál na chodbě domku a fotografie tiskl k hrudi, když vešla Jeanette. V časném ranním světle byla hezká jako obrázek, vůbec nevypadala jako matka tří dětí nebo jako manželka sexuálního zvrhlíka, protože když se na obrázcích uviděl, uvědomil si, čím doopravdy je. A představa, že se to doví manželka a děti, ho přiváděla na pokraj infarktu. Zatelefonoval na číslo přiložené k obrázkům a teď sedí v autě se dvěma mladými muži a půvabnou mladou ženou a čeká, až provede něco, co bude nadosmrti skvrnou v jeho kádrovém materiálu. Mrkl do zrcátka a viděl zeleného antona plného uniforem jedoucího za sierrou. Podíval se na hodinky na palubní desce. Do zahájení akce zbývaly tři minuty. Roztřásl se.

Když projel zelený anton, Gerry a Roy nastartovali motorky. Gerry musel třikrát šlápnout, než se ta jeho probudila k životu. Sklopili štítky na přilbách, jeden na druhého kývli a vyrazili za zeleným antonem.

Byl asi dvě stě yardů od křižovatky. V zeleném antonu bylo deset ozbrojených policistů, většina podřimovala. Pouze dva byli ve střehu. Jedním byl řidič seržant Raymond Paine a druhým obsluha vysílačky seržant Martin Fuller. Nevěděli, že za několik vteřin budou smeteni ze silnice. Paine přes okno slyšel monotónní hučení policejního vrtulníku, letícího za nimi. Zívl. Takové mimořádné úkoly neměl nijak v lásce. Roy natáhl kohoutek svého Magnum ráže .358. Jel souběžně se zeleným antonem a jediným výstřelem vyřadil vozidlo z provozu. Zadní pneumatika vybuchla tak hlasitě, že se všichni podřimující policisté probudili. A probudili se právě včas, aby ucítili, že dodávka sjíždí ze silnice na travnatý okraj, dvakrát se převrací, až konečně zůstává ležet na pravém boku na opačné straně vozovky.

„Ježíši Kriste! Viděli jste to?"

Policisté Watts a Harper ve vrtulníku viděli ve slabém světle jasně modrý záblesk.

„Volám všechny jednotky na křižovatce Bath Road. Máme oprávněný důvod se domnívat, že začalo loupežné přepadení ... !"

Když se hlášení z vrtulníku ozvalo z přijímače v Bectonově voze, odpověděla konstábl Williamsová. Becton a oba mladí muži už byli z auta venku a utíkali kolegům na pomoc. Konstábl Williamsová si i v tom blázinci uvědomila, že Becton neodemkl malou schránku se zbraněmi. V zoufalství udeřila do přístrojové desky. Ozvaly se výstřely, nepochybně dojde ke zranění policistů, kteří nemají na obranu ani klacek. Bylo to smutné!

Zvedla sluchátko a začala volat požární sbory a sanitky.

***

Inspektor Tomlinson udělal svou práci dobře. Aspoň z pohledu Ryanů.

Po vypálení rány zajel s bílou granadou na okraj silnice. Nákladní auto muselo prudce změnit směr, aby se vyhnulo. Řidič pak se skřípáním zastavil, když zjistil, že má cestu zablokovanou range roverem, který jako by se objevil z čistého vzduchu.

„Je to loupež!"

Hlas konstábla Johnse byl nevěřícný. Dřív než mohl dostat odpověď, mířily na ně dvě brokovnice s upilovanými hlavněmi. Během několika vteřin byly otevřeny dveře a všichni leželi na vlhké silnici s rukama v poutech za zády.

Davie a Joey seděli ohromeně v nákladním autě. Pak jim vysoký muž v černé kukle zbraní pokynul, aby otevřeli dveře. Před odjezdem dostali sice pokyn, aby zvlášť konstruované dveře nikomu neotvírali, ani kdyby je sám Ježíš požádal o svezení. V nastalém zmatku však na tento pokyn oba zapomněli. Otevřeli dveře a vyskočili z kabiny. Davie pak už jen pozoroval, jak dva maskovaní muži odjíždějí s jeho nákladním autem.

Garry, Leslie a Lee skočili do range roveru a když se s kvílejícími pneumatikami rozjeli, uviděli nad sebou policejní vrtulník. Garry, ze všech vždycky nejodvážnější, se vyklonil z okna a puškou M16 zahájil na něj palbu. Schválně si ji vzal právě na tuto práci. Z dálky slyšeli jekot policejních vozů a sanitky jedoucích po M4. Garryho vlasy vzplanuly i pod kuklou, když vrtulník vybuchl. Leslie ho vtáhl dovnitř a pomohl mu doutnající vlasy uhasit. Hystericky se rozesmáli. Bylo po všem.

Maura a Michael vzrušeně čekali v ohradě. Bylo dvacet minut po čtvrté.

Vyšli z maringotky a stáli na nádvoří. Po jejich pravici byla v zemi vykopaná černá díra. Byla dvacet pět stop hluboká a skoro čtyřicet dlouhá. Byla vykopána tak, aby se do ní dalo vjet. Široká byla patnáct stop. Bratr a sestra přešli po štěrku a otevřeli velká kovová vrata.

„Mickey, jsem hrozně vyděšená."

Maurin hlas byl spíš jen zaskřehotáním.

„Myslíš, že my ostatní snad ne?"

Usmál se na ni ve tmě. Nic sice neviděla, ale vycítila to z hlasu. O patnáct minut později nákladní auto s přívěsem, s range roverem v závěsu, projelo bránou. Motorky zůstaly na místě loupeže. Roy zajel s nákladním autem přímo do díry. On i Garry pak vystoupili a po šikmém sjezdu se po čtyřech drápali nahoru. Po obou stranách díry byly velké hromady hlíny. Díra byla vykopána velkým lanovým exkavátorem. Trvalo to skoro pět hodin.

Leslie, Lee, Garry a Roy vylezli do obrovského buldozeru a za méně než hodinu díru zahrabali. Nákladní auto přestalo existovat. Zmizelo z povrchu světa. Pod zemí zůstane několik roků, než bude možné zlato bezpečně vybrat. Michael pozoroval bratry, dopravující na místo zahrabaného auta všechny možné druhy strojů od výklopných vozů přes nakládací zařízení jeřábů až po pásové buldozery.

Vřava v místě loupeže se uklidnila. Becton a Tomlinson dostávali co proto od vedoucího superintendanta Liverseye. Byl na nejvyšší míru rozzuřen.

„Ten zatracený nákladák zmizel z povrchu světa. Vám dvěma ani nenapadlo ozbrojit své muže!" Prskal vzteky. "Jak si myslíte, že to, k čertu, vysvětlím? To bych opravdu rád věděl. Kdyby mi nenapadlo nic lepšího, myslel bych si, že jste se dali ke komunistům, vy zatracení pitomci!"

Vyrušil ho zdravotník sanitky.

"Promiňte, pane, k obětem nedošlo. Myslel jsem, že byste to chtěl vědět. Pouze jedno vážné zranění výstřelem. Myslím, že při havárii dodávky jeden muž neúmyslně postřelil kolegu sedícího naproti."

„Co piloti vrtulníku?"

„Obávám se, že uhořeli."

„Tak jak můžete tvrdit, že nedošlo k obětem. Všichni jste zatracení pitomci."

Liversey poodešel od mužů. Věděl, že budou padat hlavy a měl pocit, že jedna z nich bude jeho. Byl by však rozčilen mnohem víc, kdyby věděl, že nákladní auto, v jehož přívěsu je skoro za dvacet miliónů zlatých cihel, je s ještě teplým motorem pohřbeno ani ne dvě míle odtud.

Jim Dickenson otevřel ohradu v osm hodin ráno. Ve čtvrt na devět už vřela činností. Miloval svou firmu. Miloval Michaela Ryana, že mu dovolil ji mít. V pět odpoledne už byla čerstvě zasypaná díra součástí krajiny. Ani jedinému zaměstnanci nenapadlo, že chodí a jezdí po zlatě v hodnotě dvaceti miliónů liber. Loupež se však nadlouho stala hlavním předmětem jejich hovorů.

Ve čtvrt na sedm Maura a Michael jeli po M4 zpátky do Londýna. Leslie a Garry už odjeli dřív, stejně jako Roy. Lee jel odstavit range rovem do Langley ve Slough, kde nechal své auto. Všichni se shodli, že noční směna dopadla dobře. Gerry Jackson odjel dřív než ostatní, protože musel včas otevřít hlavní sázkovou kancelář v Wandsworthu. Konec konců, život šel dál.

Do svého domu přišla Maura skoro až v devět dopoledne. Byla vyčerpaná.

Přivítal ji malý Joey. Políbila ho, chvíli se s ním mazlila a pak se rozhodla jít spát. Všimla si, že se Carla ani neptá, kde byla celou noc. Po teplé koupeli nahá vklouzla do postele. Chlad prostěradla a pokrývek ji uklidňoval. Přestože se jí podařilo odvrátit Michaela od zbytečného zabíjení, dovolil Garrymu, aby střílel na vrtulník. Zahrabala se do polštářů. Ve zprávách slyšela, že posádka uhořela. Oba byli ženatí a měli děti. Hlasatel to ohlásil strohým hlasem.

Obrátila se na posteli a snažila se odehnat všechny špatné myšlenky. Bylo toho v její mysli příliš mnoho špatného. Až do ložnice slyšela ze schodiště doléhat Joeyův radostný smích a vzpomněla si na děti pilotů vrtulníku. Jsou malé a bezmocné, uvažovala. Neměly tváře. Jako její vlastní děťátko, které se jí stále do myšlenek vracelo, obzvláště ve chvílích, kdy byla na dně jako teď. Loupež samotná ji ani v nejmenším nevzrušovala. Zabíjení ano. Ani na okamžik nepovažovala za něco špatného to, co řekla Lesliemu, aby udělal Dannymu Rubensovi, té lidské spodině. Pořezal jednu z dívek, která pracovala pro ně a za to zaplatil. Nemohla však na policisty pohlížet jako Michael, jako na nepřátele. Jako na nějakou všemohoucí sílu, kterou je třeba ničit při každé příležitosti. O policii se však nijak zvlášť nezajímala. S výjimkou Terryho Pethericka ... Posadila se na postel, upravila si polštáře a znovu si lehla do jejich chladu. Kdyby na něho začala myslet, vůbec by neusnula. Uslyšela zaskřípění dveří.

„Spíš?"

Carlin hlas byl tichý.

„Ne, miláčku! Pojď dál."

Carla vešla do ložnice se sklenicí brandy. Došla k Mauře a sklenici položila na noční stolek.

"Napadlo mi, že by ti to třeba přišlo vhod. Pustila jsem Joeyovi na videu Pošťáka Pata, tak mám několik minut pro sebe."

Maura se posadila na posteli. Věděla, že jí Carla nabízí možnost ulevit si zpovědi. Nechtělo se jí ale mluvit: musela by jí říci, jak nešťastná se cítí kvůli tomu, co se stalo v posledních dvaceti čtyřech hodinách. Nenacházela sílu se k tomu gřiznat. Uchopila sklenici brandy a upila. Carla se pokusila znovu.

„Včera večer telefonoval William Templeton. Chce, abys mu co nejdříve zavolala."

„Díky. Zavolám mu později."

„Právě jsem ve zprávách slyšela, že asi před půl hodinou byli zastřeleni dva policisté, kteří hlídali ukradené zlato. Policie si myslí, že lupiči dostali strach z možné identifikace."

Upřeně pozorovala Mauřinu tvář a nepřekvapilo ji, když Maura zbledla.

„Myslím, že nějaký Vecton a Tomlinson." Její hlas se vytratil, když pozorovala Mauřinu reakci. Tetina ústa se pohybovala, aniž by vydávala jedinou hlásku.

Mauřina mysl se ocitla ve víru. Ne Vecton ... Becton a Tomlinson. Ti dva byli vydíráni. Odložila brandy na noční stolek, hrubě odstrčila Carlu a vyskočila z postele.

Utíkala ke skříním na šaty, teď už zakrývajícím celou stěnu. V zrcadlech na nich v běhu viděla svá pohupující se ňadra. Otevřela jedny dveře a začala se v největším chvatu oblékat. Natáhla si džínsy a kašmírový svetr, bosé nohy zasunula do kožených mokasínů, vyběhla z pokoje a s Carlou v patách utíkala po schodech dolů.

„Pro rány boží, Mauro. Co se děje?"

V Carlině hlase zazněla starost. Věděla, že Mauru rozčílilo to, co jí řekla. Zaplavil ji pocit viny.

„Nic. Musím zajet za Michaelem, to je všechno."

Sebrala klíče od auta a vyběhla z domu. Carla vešla do obývacího pokoje. kde Joey seděl před televizorem a sledoval Pošťáka Pata a Jess. Sedla si na divan a upřeně hleděla na obrazovku rozmrzelá, že raději nemlčela.

Mauřino bušení na dveře vyburcovala Michaela ze spánku. Okamžitě mu napadlo, že přišli policisté, a nahý vyskočil z postele. Pak

334 335 přes poštovní schránku slyšel volat Mauru. "To jsem já. Pusť mě dovnitř."

Spěchal jí otevřít v domnění, že se něco stalo. Když otevřel, Maura málem vpadla do chodby. Měla rozcuchané vlasy a na tváři rozmazanou maskaru. Rychle za ní zavřel dveře a pokusil se ji chytit. Vytrhla se mu.

„Ty mizero! Ty prohnilý smradlavý syčáku!"

Michaelovi překvapením klesla brada.

"Co? Co jsem udělal?"

„Zastřelils ty dva policisty, přestožes mi slíbil ..."

Michael zívl.

"To je všechno? Myslel jsem, že jde o něco důležitého."

Jeho hlas byl slabý, plný touhy po spánku. Maura se na něho překvapeně zahleděla. To je vše? pomyslela si. Prozrazuje to úroveň jeho morálky.

„Myslel jsem, že se něco stalo. Něco hrozného."

Vrátil se do ložnice a oblékl si župan. Šla za ním a když se k ní obrátil a utahoval si pásek, pustila se do něho. Pravou rukou mu napadla tvář a cítila, jak se nehty hluboce zadírají do kůže.

„Ty prohnilý mizero! Ty smradlavý, ohavný lumpe!"

V mžiku jí sevřel ruce a hodil ji na postel. Ruce jí přitiskl k bokům a držel ji na posteli, přestože se bránila jako divoká kočka. Vší silou se snažila vymanit ze sevření, aby mohla pokračovat v potyčce. Slyšela se vykřikovat oplzlá slova a vyčítat mu všechny zločiny, které až dosud držela pečlivě pod zámkem. Přímo je ze sebe chrlila. Michael ji s klidným a nic neříkajícím výrazem přidržoval na posteli.

Za chvíli, která se Mauře zdála být věčností, ve skutečnosti však trvající jen pět minut, Maura začala plakat. Horké slzy jí během několika málo vteřin zmáčely tvář i vlasy. Cítila, že z ní vyprchává chuť se prát, jako by z ní někdo vymítl dábla.

Pak ji Michael sevřel do náruče. Hladil ji po vlasech a šeptal uklidňující slova. Maura si nerada uvědomila, že mu to dovoluje. Potřebuje ho. Jeho paže ji svíraly jako ocelové pásy a věděla, že mu všechno odpustí. Už mu vlastně odpustila. Nikdy však neodpustí sobě samé, Mauře Ryanové.

Michael ji držel, až se uklidnila a pláč se změnil na ojedinělé vzlyky. Pak ji od sebe odstrčil, podíval se jí do tváře a řekl.

„Poslyš. Maws, ty policajty bylo nutné vyřídit. Jeden nemravně obtěžoval děti. Potloukal se po nádražích a vyhledával osamělé malé chlapce. Můžeš si pomyslet, že jsem teplý, homosexuál, říkej si co chceš, ale většina teplých by se nikdy nedotkla malých chlapců, to by si raději usekli ruku. Je to zvrhlá země, Maws, kde páni Bezúhonní se potěší s nějakým chudákem buzerantem, než odejdou domů k manželce, dětem a k večeři."

Jeho hlas byl tichý, hypnotizující.

„Pokud jde o toho druhého, byl to hrozný všivák. Byl hrubý a násilnický a mlátil manželku. Když si začal zlost vybíjet na dětech, rozešla se s ním. Obdržel soudní příkaz, který mu zakazoval za ní chodit a mlátit ji."

Hleděl jí do tváře. Takovou Mauru neměl rád. Polekanou, vyčerpanou. Hlasitě potáhla nosem a podívala se mu do očí.

„A co ... co ... piloti vrtulníku?"

Nemohla se ubránit vzlykům.

„S nimi ty nemáš vůbec nic společného, Maws. To byla záležitost vyloženě moje a ostatních. Tys nám pomohla celou akci naplánovat. Nesnaž se mě obviňovat, Maws. Ty ne. Zkus na ně myslet z pohledu spodiny společnosti, jako je třeba Danny Rubens. Existujeme my a oni, děvče, až do nynějška ses tím pravidlem řídila. Nechtěj mě rozplakat. Tento podnik už se mnou vedeš dlouhé roky a jsi jeho hlavní oporou. Kdybys ale chtěla odejít, Maws, poradím si i bez tebe."

Nebylo možné neslyšet podtón hrozby, který v jeho tichých slovech zazněl. Hluboce polkla.

„Já přece nechci odejít."

A opravdu nechtěla. Věděla to s naprostou určitostí. Usmál se jedním ze svých nejhezčích úsměvů, kterým jako by se mu rozjasnila celá tvář.

„To je opět moje děvče!"

Sevřel ji znovu v náručí a Maura se k němu přitulila. Michael má pravdu. Po všechny roky spolupráce ji něco takového nikdy netrápilo. Ale hluboko, hluboko ve svém nitru věděla, že zabíjení jí vždycky bylo proti mysli. Ještě teď se někdy probouzí celá zpocená se vzpomínkou na Sammyho Goldbauma. Otevřela v mozku ten malý koutek a vymetla všechny špatné myšlenky. Do doby, než se opět zhroutí.

+Michael ji pevně držel a díval se přes její rameno na stěnu. Po loupeži zlata se dalo očekávat ledacos, ale něco takového v žádném případě nečekal. V takovém stavu ji viděl jen jednou, když po Bennyho smrti byli zlikvidováni Sammy a Jonny. Nezbývá, než aby udělal totéž jako tehdy. Ponechá ji u sebe a bude na ni dávat pozor s nadějí, že ji z toho dostane. Políbil ji na bílou blond hlavu. Opravdu ji má rád. Má ji hrozně moc rád.

Všechny první stránky novin psaly o loupeži zlata a o zabitých policistech. Obviňován byl kdekdo, od organizace IRA až po italské teroristické organizace, o nichž psal tři dny po loupeži Sun. Goarrican volal po vládním vyšetření. Jak se mohla neznámá osoba nebo osoby dovědět o operaci nejvyššího utajení.

Policie mlčela. Jako obvykle měla podezření, ale žádný jednoznačný důkaz. Vrchní superintendent Liversey odešel předčasně do důchodu stejně jako dva vedoucí představitelé Bank of England.

Kdyby policie zahájila vnitřní vyšetřování, možná by se divila, kolik vysokých úředníků si může dovolit prázdniny na Seychellech nebo na Bahamách.

Loupež z předních stran tisku nakonec odsunul člen parlamentu. Byl tajně vyfotografován při předkládání nemravných návrhů prostitutce, která 'ostudnou profesi' provozuje na King's Cross. Britská veřejnost si mnohem raději přečetla o dobrém sexuálním skandálu, než o loupeži s násilím a vraždění. Daily Mirror volal po vládním vyšetřování, tentokráte sexuálního života prominentních toryovských členů parlamentu. Dotyčný postižený zůstal ještě nějaký čas oblíbencem Michaela Ryana.

Geoffrey Ryan opsal do zeleného pořadače všechno, co se dočetl o loupeži. Pak ho založil spolu s pořadačem nasbíraných informací o Mauře a Michaelovi. Jednoho dne, i když nevěděl, kdy ten den nastane, je proti nimpoužije.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

12. října 1986.

Michael Ryan šel po nábřeží. Vyhrnul si límec, aby se zahřál. Lídé kolem něho spěchali. Zezadu ho dohonil nějaký muž a srovnal s ním krok.

„Pane Ryane, velice jste se opozdil!"

Měkce afektovaně protahoval samohlásky jako v jižním Irsku.

„Vím. Na poslední chvíli jsem byl nucen něco neodkladného zařídit. Víte přece, jak to chodí."

Muž byl sice o hlavu menší než Michael, byl však velice statný. Jeho malá tmavá očka neustále pozorovala okolí, jako by někoho vyhlížel.

„Potřebujeme vědět, můžete-li zajistit dodávku, pane Ryane. Na váš vzkaz čekáme už dva týdny. Proto jsem zorganizoval dnešní schůzku. Kdejaký útvar od Belfastu po Liverpool mě hledá. Jen kvůli vám jsem vyšel z úkrytu."

Michael se zhluboka nadechl.

„Podívejte, Ryane, vy přece máte v hrsti víc než dost policistů i soudců. Šeptá se, že máte i slušný počet politiků. Nechci od vás nic jiného, než několik cestovních pasů, to je vše. Ježíš ví, že máme dost zbraní a semtexu, abychom jimi mohli znovu vyzbrojit třeba celou britskou armádu. V těchto dnech však nejde ani o zbraně ani o semtex, ale o cestovní pasy."

„Dejte mi ještě pár dní. Mám rozdělanou velkou věc v St. Martin's Wharf. Budu mít spoustu německých i jiných. Dodám vám perfektní neodhalitelné pasy. Vyčkejte ještě, ano? Ozvu se za několik dní, OK?"

„Myslím, že nemám moc na výběr, že?"

O'Loughlin pokynul Michaelovi, obrátil se a zmizel v davu. Sotva však poodešel od Michaela pár kroků, vykročili k němu z každé strany dva muži.

Jejich záměr pochopil příliš pozdě. Sáhl do kapsy pro zbraň, ale ve stejném okamžiku ucítil pistoli vraženou do boku.

„Jestli se o něco pokusíte, Pate, zabiju vás tady na ulici."

Pak ho vecpali do daimlera čekajícího u okraje chodníku. Když muž oddálil zbraň, řekl:

„Práskli vás, Pate, starý kamaráde. Docela sprostě jste byl udán."

Pat O'Loughlin se na zadním sedadle tvářil navenek lhostejně, ale uvnitř byl jako vařící kotel. Upřeně hleděl na

míjející budovy. Podrazil ho Michael Ryan. Jedině on ho mohl prásknout. Bezděčně sevřel pěst. Michael Ryan za to zaplatí.

Maura vstala z postele velice rozespalá. Znepokojivé myšlenky ji vzbudily příliš časně, nebo jí to tak aspoň připadalo. Postavila se vedle postele a protáhla se. Oblékla si župan a šla po schodech do kuchyně. Cestou na chodbě sebrala poštu a noviny.

Uvařila konvici čaje, zapálila si jednu ze šedesáti cigaret, které denně vykouřila, a rozložila noviny. Z první stránky Daily Mailu se na ni upřeně díval Patrick O'Loughlin. Ohromeně si obrázek prohlížela. Pak se podívala na titulek:

PROFESIONÁLNÍ VRAH IRA ZATČEN.

Násilím se přinutila k přečtení článku.

„Podle získaných informací byl včera na nábřeží policií zatčen Patrick O'Loughlin, hledaný za bombový útok na vojenskou základnu v Surrey, kde zahynuli čtyři vojáci. Je také uprchlým vězněm. Za sektářské vraždy v Belfastu byl odsouzen ke čtyřnásobnému doživotnímu vězení. Po muži, s nímž byl včera viděn, policie stále pátrá ..."

V Maurině mysli se rozvířila smršť myšlenek. O'Loughlin se včera setkal s Michaelem a každý policista, který za něco stojí, by Michaela Ryana poznal. Ti, kteří u nich nejsou na výplatní listině, se jeho zatčením snaží získat postup. Hluboce vdechla kouř cigarety a šla k telefonu na stěně v kuchyni. Navolila Michaelovo číslo. Okamžitě se ozval Michaelův milenec.

„Zavolej okamžitě Mickeyho!"

„Je pod sprchou ..."

„Tak pro něho zajdi!"

Její hlas byl naléhavý. Richard Salter našpulil rty. Neměl Mauru rád a ona neměla ráda jeho. Odložil sluchátko na stolek a odešel do koupelny. Michael ho mávnutím ruky odháněl. Myl si hlavu a právě mu po těle tekla splachovaná mýdlová pěna.

„Mickey, lásko, na telefonu je tvoje sestra. Řekla, že s tebou musí okamžitě mluvit."

Michael stál pár vteřin pod sprchou, aby spláchl aspoň většinu mýdla. Pak stáhl z věšáku ručník, omotal si ho kolem beder, odstrčil Richarda a vyšel z koupelny. Všude za sebou nechával kapky vody. Zvedl sluchátko.

„Co se děje, Maws?"

Richard pozoroval, že výraz na Michaelově tváři přechází od neskrývaného šoku po kypící vztek. Odběhl do kuchyně dokončit snídani. Ať Michaelovi řekla sestra cokoli, úplně ho vyvedla z míry. Richard míchal vajíčka a s úlevou si v duchu řekl, že on neudělal nic špatného.

Když o deset minut později položil snídani na stůl, slyšel zabouchnutí vstupních dveří. Michael odešel, aniž by se s ním polibkem rozloučil!

Richard si zamračeně sedl ke stolu. Zatracená děvka! Podíval se na nadýchaná vejce připravená pro Michaela a s úsměvem si je přesunul na svůj talíř. Kdo šetří, má za tři, bylo jeho heslo.

Michael rozčilen nastoupil do auta. Během jízdy hustým ranním provozem jeho vztek poněkud polevil. Maura řekla, že si o tom budou muset v klidu popovídat, a měla pravdu. Někde hluboko v mysli tušil, kdo ho podrazil. Na tváři se mu objevil krutý výraz. Z toho, co mu Maura řekla, vyplývalo, že podle novinového komentáře je za zatčení O'Loughlina zodpovědný muž, s nímž měl schůzku. Veřejnost sice neví, kdo jím byl, ví to však IRA. A to by mohlo znamenat velké problémy. Je už s nimi mnoho let v obchodním spojení.

Z Londýna vyjel směrem na Essex. Nechápal, proč Maura bydlí v tak obrovském domě daleko na venkově. Po příjezdové cestě dojel k domu a vystoupil z auta. Maura na něho čekala u otevřených dveří. Políbil ji na líčko. Přiložila prst na rty. Šel za ní do kuchyně, kde si pomocnice paní McMullenová právě oblékala kabát.

„Za dnešek dostanete zaplaceno, paní Mac, ale teď dům potřebuji pro sebe."

„Ach, to je v pořádku, drahá. Nevadí mi to."

Usmála se na oba a odešla z kuchyně. Oba mlčky stáli, dokud neslyšeli zabouchnutí dveří.

„Byla jsem pod sprchou, když přišla. Mrzí mě to. Kávu?"

Michael přikývl.

„Maws, prásknout mě mohl jenom někdo velmi blízký. Kromě mne, tebe a Geoffreye o té schůzce nikdo nevěděl."

Maura pokrčila rameny, aniž by pochopila, co naznačuje.

"Mohl to být někdo ze strany O'Loughlina."

Michael se posadil ke stolu.

"Proč by mě chtěl uvést do podezření někdo z Irů?"

Obrátila se k němu.

"No, já jsem to určitě neudělala."

Její hlas byl chladný.

„To vím, princezno. Takže zůstává pouze jediná možnost ..."

Když si Maura uvědomila, co naznačuje, pochybovačně zakroutila hlavou.

„Ne, Geoffrey ne. Prokristapána, Mickey, je to přece tvůj bratr."

Roztřesenýma rukama nalila kávu.

„Myslím, Maws, že mě shodil Geoffrey. Tuším to. Už dlouho se cítí ukřivděný. Ať se to policajti dověděli od kohokoli, znali přesně místo schůzky. Sám jsem se o něm dozvěděl teprve hodinu předem. A dobře víš, že telefony nechávám každý měsíc prohlédnout, nejsou-li napíchnuté. Jsou čistší než na ruském velvyslanectví. Ne, ať to udělal kdokoli, musí to být někdo velmi blízký. O tom není vůbec pochyb."

„Mohlo by to pocházet také odněkud z O'Loughlinovy strany."

Její hlas byl smutný. Cítila totiž, že Michael má pravdu. Těžce si sedla, jako by byla k smrti unavená.

"Co chceš dělat, Mickey?"

Usrkl čaje.

"Co myslíš ty? Nemůžu to nechat jen tak."

Maura si skousla palec.

"Zatím to ale nevíš jistě, Mickey."

„Poslyš, Maws, už nějakou dobu mě zneklidňuje několik věcí. On přece požádal, aby se mohl vrátit ke klubům, že? Nechtěl už dál pracovat s Williamem. Je to tak?"

Maura pomalu přikývla.

„No, tržby šly nápadně dolů. Ptal jsem se ho na to a on řekl, že všechny kluby jsou na jedné lodi. Pak jsem zjistil, že kluby New Rockingham a Pink Lussycat tržby skoro zdvojnásobily. Došlo mi, že se hrabal v pokladně. Byl taky viděn s policajtem Bootnosem, známým policejním špiclem a donašečem Viděl je Richard."

Maura mávla rukou.

"Odpusť, Mickey, ale při všech svých chybách Geoffrey není práskačem. Pokud jde o tvého Richarda ..."

Michael se na ni rozkřikl.

"Ale, Maws, jdi už s tím do prdele! Vždyť je to nad slunce jasné. Richard pracuje v Londýně a širokém okolí a shání praštěné nesmysly do novinové rubriky drbů. Neexistuje nic, co by nevěděl nebo nedovedl zjistit. Možná ho nemáš ráda, ale to na zjištěních skutečnostech nic nemění. Geoff nás zaprodává. Ne jenom mě. Vsadím se o jakoukoli částku, že zaprodává také tebe."

„Takže jaký bude další krok?" Její hlas byl sotva slyšitelný.

„Řekněme, že nedojde domů k večeři s tou usmrkanou kočkou, kterou si narazil."

Maura se zpříma podívala na Michaela a zavrtěla hlavou.

"Ne, Mickey! To nemůžeš! Ne vlastní krev! Kvůli mně! Kvůli mámě! Nedělej to!" Michael položil svou velkou dlaň na její mnohem menší a hebčí a stiskl ji.

„Nemůžu to přece nechat jen tak, Maws." Jeho hlas byl teď tichý. Znělo v něm definitivní rozhodnutí! Maura se na něho vzrušeně podívala a snažila se rychle vymyslet nějaké jiné řešení.

„Mickey, prosím. Já to vyřeším!"

Snažila se mluvit přesvědčivě.

„Pošlu ho do jiné země. Může jet do Španělska a dohlížet na naše tamější investice. Vyřídím to s ním, přísahám. Bude dodržovat linii rodiny. Musí se dovědět, žes ho odhalil. Postarám se o to."

„All right. All right." Michaelův hlas byl rozmrzelý. "Máš dvacet čtyři hodiny na to, abys ho poslala pryč. Jestli tu ještě potom bude, zemře. Můžeš mu to vyřídit, teď ale musím jít a vysvětlit to Kellymu. On si totiž myslí, a můžeš na to vsadit vlastní život, že O'Loughlina jsem práskl já."

Náhle vstal a Mauře blesklo hlavou, jak prudký a nebezpečný může být. Políbil ji na čelo a odešel z domu.

Maura několik minut seděla a přemítala o jeho slovech. Pak si zapálila další cigaretu, šla k telefonu a zavolala Geoffreye. Z nastálé situace jí srdce usedalo žalem a cítila se fyzicky na dně. Jestli Geoffrey odmítne odjet, zemře.

Michael jel do Le Buxomu. Přestože měli kanceláře po celém Londýně, tento klub byl vždy jeho oblíbeným místem. Z těchto kanceláří vybudoval rozsáhlou říši a tady se vždy cítil v bezpečí. Nikdy nenašel potěšení ve velkých projektech investiční výstavby, vždy se cítil doma v těchto méně honosných podnicích. Všechny velké podniky byly legálními zdroji jeho příjmů. Platil daně z příjmů i daň z přidané hodnoty. Michaelovu srdci nejbližší však byly vždy kluby, sázkové kanceláře a loupeže.

Na rozdíl od Maury nikdy nezapomněl na svůj původ. Stačilo zavřít oči, aby znovu viděl šváby, holé podlahy a matčino stále odulé břicho. Michael chtěl mít ohromující hromadu peněz, takovou hromadu, kterou nikdy nebude možné spotřebovat. Chtěl se vyrovnat vzdělaným lotrům, s nimiž se setkal přes Templetona. Své bohatství chtěl nosit jako kabát, chtěl mít možnost koupit si cokoli a kohokoli mu napadne. S uloupeným zlatem a výnosem z majetků v přístavní čtvrti toho dosáhne. Věděl, že provedli největší loupež v dějinách Anglie. Věděl, že policie není o nic blíž k jejímu vyřešení, než k vyřešení vražd Jacka Rozparovače. Vduchu měl radost sám ze sebe. A to všechno chce teď zničit Geoffrey.

Svým přesvědčením o jeho vině ohromil a zmátl sestru. V nitru věděl, že Geoffrey je jeho Achillovou patou. Kdyby byl někdy přistižen nebo předvolán k výslechu, byl přesvědčen, že by za tím byl jedině Geoffrey. Z ostatních kluků by nikomu ani ve snu nenapadlo nějak uškodit jemu nebo Mauře. Geoffrey toho schopen byl.

V roce 1960 byl na místě loupeže poznán Garry. Byl obžalován z ozbrojené loupeže. Michael zaplatil nejlepšího londýnského právníka Douglase Denbyho QC. Nakonec Garry vyšel volný. Michael však věděl, že kdyby ho policie přinutila promluvit o starším bratrovi, nebyl by ten hoch vůbec postaven před soud. Michael si však jeho mlčením byl jistý. Věděl, že i kdyby Garry dostal patnáct roků, nikdy by neřekl ani slovo.

Geoffrey byl něco jiného. Připomínal mu hada, který uklidňuje oběť falešným pocitem bezpečnosti, než na ni zaútočí a zlikviduje ji. Má ve své organizaci zrádnou zmiji, kterou sestra nechce vidět. Smutné je, že Geoffrey chce zničit v prvé řadě ji a teprve pak Michaela. Zaparkoval auto. Pečlivě se podíval, jestli neuvidí na ulici něco podezřelého, vystoupil a šel do klubu. Službu měl Gerry Jakcson.

„Ahoj, Mickey"

Michael slyšel radost v přítelově hlase a dělalo mu to dobře. Gerry nosil částečnou paruku, protože při nočním bombovém útoku na klub mu ohořely vlasy a už nikdy nenarostly. Ve dne tedy Gerry nosil příčesek. Přišel též o jedno ucho a část tváře a krk mu už navždy zůstal vydutý a slabě nafialovělý. Michael bral Gerryho jako mladšího bratra.

„All right, Gerry? Neptal se po mně někdo?"

Mluvil klidně.

Gerry zavrtěl hlavou.

„Ta irská vypadá líp. Je nová?"

Gerry se zasmál nad poznámkou o nové paruce. Byl velice dobře naladěn bez ohledu na svou hrůzně vypadající hlavu.

„Jo, stála mě skoro dvě stě liber. Je z opravdových vlasů, podívej se."

Sundal příčesek z hlavy a podával ho Michaelovi, který ho rozpačitě vzal.

„Jo, nádherná."

Oba se společně rozesmáli. Po mnoha letech si Michael poprvé vzpomněl na dobu, kdy si jako děti spolu hráli. Gerryho otec padl ve válce a matka si vydělávala na Ilayswater Road. Z příjmů prostitutky spolu se státní podporou vychovala šest dětí. teď bydlela v Enfieldu jako vážená stará paní, která bezmezně miluje svá vnoučata.

Najednou na Michaela padl nic dobrého nevěstící pocit. Hodil paruku příteli a s úsměvem odešel nahoru do kanceláře.

Chvíli trvalo, než dostal spojení s Kellym. Když se mu to konečně podařilo, nepřekvapilo ho, že Kelly s ním jedná s největší podezřívavostí.

„Kelly, věřte my, sám jsem byl podveden. Přísahám."

Po drátě zaprskal Kellyho huhňavý severoirský přízvuk.

"Podvést Pata O'Loughlina nebylo moudré. Při první příležitosti se vrátí. Prakticky jste mrtev."

Kellyho hlas byl věcný, jako by se bavil o počasí. Michael jen s námahou ovládl vztek. Vztek, kterým naháněl strach většině otrlých zločinců.

„Řekl jsem vám, že to byl podraz. Co víc ode mne chcete? Kolego, s vaší organizací jsem už ve spojení skoro třicet roků. Přispíval jsem jim dřív, než jste se narodil."

O Geoffreyovi jim nemohl říci, protože by mu už nikdy nevěřili, bratr by zemřel a matka by se usoužila žalem. Kelly přerušil jeho horečnaté úvahy.

„Pane Ryane, my si myslíme, že jste zahazardoval příliš. V jednom z vašich tak zvaných bezpečných domů byli před hodinou zatčeni Sean Murphy a Liam McNamara. Jste mrtev, Ryane."

Telefon oněměl.

Michael jen ohromeně zíral. Murphy a McNamara! Odložil sluchátko na kolébku. Na čele mu vyrazil studený pot. Vstal z židle a šel k baru v koutě místnosti. Nalil si velkou dávku brandy a jedním hltem ji vypil. Geoffrey ho jako cucáka odsoudil k záhubě. Nu, vymaže Geoffreye Ryana z povrchu světa. Ať jdou do prdele Maura i jeho zatracená matka! Rozkřikne do světa, že Geoffrey práskl toho Ira.

Jestli ho IRA vyřídí první, bude vše v pořádku. Jestli ne, pak Michael sám tomu lotrovi prostřelí břicho. Udělá to i bez Irú. Zatelefonoval do Mauřina domu. Musí ji dát vědět, co se děje. Ozval se Templeton.

„Willy?"

„Ahoj. Michaeli."

Jeho hlas byl vřelý.

„Je tam Maws?"

„Ne, odešla k matce za Geoffreyem. Mohu pro tebe něco udělat'? Řekl jsem, že budu brát hovory za ni. Chtěl jsem ji vzít na oběd, ale znáš svou sestru. U ní je podnik vždycky na prvním místě!"

Jeho slova zněla vesele a přátelsky. Michael se přinutil ke smíchu.

„Jestli přijde dřív, než se s ní setkám, předáš jí ode mne vzkaz? Řekni jí, že se musím, doopravdy musím zbavit zaměstnance, o němž jsem se s ní bavil. Řekni jí, že Kelly na tom neústupně trvá. Zapamatoval sis to?"

„Ano, Buď bez obav. Napsal jsem si to."

„Tak na shledanou později, Willy."

„Ahoj, Mickey."

Tak Maura zřejmě spolkla hrdost a jela do matčina domu. Zřejmě u ní najde toho mizeru. Určitě si myslí, že je tam v bezpečí. Ten hajzl! Michael si oblékl kabát a odešel z klubu. Bylo brzy po poledni a provoz byl hustý. Když konečně vjížděl do Lancaster Road, vřel vzteky. Geoffrey ho prodal. Geoffrey za to zaplatí. Pokusí se přinutit bratra, aby odešel z matčina domu, jestli neodejde, vyvleče ho násilím.

Do prdele s matkou! Do prdele se všemi! Nenechá se zničit takovou onucí! V záchvatu zlosti si Michael nevšiml černé Granady Scorpio, zaparkované naproti přes cestu.

***

Maura našla Geoffreye v matčině domě. Telefon zvedl Garry. Požádala ho, aby nikomu neříkal, že volala. Měla pocit, že Geoffrey by se pokusil odejít, kdyby se to dověděl. Musí s ním mluvit dřív než Michael. Požádala Garryho, aby ho zdržel do jejího příchodu. Auto zaparkovala v Bletchedon Street a k matčinu domu šla oklikou pro případ, že by Geoffrey sledoval, co se děje na ulici. Když stoupala po známých schodech před hlavním vchodem, nebezpečně se jí rozbušilo srdce. V tomto domě už nebyla déle než deset roků. Od zavraždění Bennyho. Otřásla se. Nestála o to setkat se s matkou a otevírat staré rány, nemá však na vybranou. Doufala jen, že Geoffrey pochopí její snahu pomoci mu.

Sebrala odvahu a zaklepala na dveře. Uslyšela tlumené matčiny kroky po linoleu a domyslela si, že jde z kuchyně. Dveře se otevřely a skoro po jedenácti letech si tyto ženy stály poprvé tváří v tvář. Maura byla vyděšena strašidelným zjevem matky. Vypadala jako malá tlustá stařena. Tváře měla zvrásněné jako ořech a vlasy svázané do typického drdolu byly úplně šedivé. Pouze oči byly stejné jako kdysi, živé, s náznakem potměšilosti.

Matka si určitě pomyslí, že ji jdu prosit za odpuštění, napadlo Mauře. Nu, nebylo by se co divit. Jistě by za to

dala cokoli. Maura však věděla, že setkání s matkou pro ni neznamená nic.

„Ahoj, mami."

S úžasem zjistila, že hlas má normální. Sára ji přejela pohledem od hlavy až k patě. Maura měla na sobě černý kalhotový kostým s bílým kašmírovým svetříkem vespod. Málem slyšela, jak matka v duchu počítá jejich cenu.

„Co chceš?"

Sářin hlas byl strohý a Mauře bylo jasné, že se jí to pokusí ztížit co nejvíc. Maura však bez vyzvání vešla do domu. Musela se kolem matky protáhnout. Všimla si při tom, jak je malinká.

„Je tu Geoffrey?"

Maura otázku položila cestou do kuchyně. Sára šla za ní. Byla plná zvědavosti, mlčela však. V příchodu Maury bylo něco zvláštního. Geoffrey se v poslední době tvářil jako opařená kočka. Při každém zazvonění telefonu nebo zaklepání na dveře dostal málem nervový záchvat. Vycítila, že dcera má klíč k tomuto tajemství a z toho důvodu, jedině z toho důvodu, její přítomnost v domě strpí.

Maura vešla do kuchyně. Geoffrey a Garry seděli u kuchyňského stolu. Garry se na ni usmál, ale Geoffrey se tvářil, jako by do něho udeřil blesk.

„Ahoj, Geoffreyi."

Dívala se mu do očí. Kuchyň vypadala jako kdysi. Za posledních deset let se vůbec nezměnila.

„Můžu s tebou mluvit? Ale o samotě, prosím."

Viděla, že se Geoffrey dívá na matku stojící za ní. Maura kývla na Garryho. Vstal od stolu a přistoupil k matce.

„Mámo, pojď. Nechejme ty hrdličky"

Geoffrey ji ostražitě pozoroval. Maura cítila, že mu z každého póru prýští strach.

„Michael všechno ví."

Geoffrey sklonil hlavu.

„Je třeba se s tím smířit, Geoffe, stejně by netrvalo dlouho vyčenichat tak prohnilou křivárnu. Přišla jsem ti pomoci, ale když se tak na tebe dívám, nechápu, proč jsem se kvůli tobě vzrušovala. Máš dvacet čtyři hodiny na to, abys odjel ze země."

Geoffrey trhnutím zvedl hlavu. V očích měl podivné světlo, v němž se odráželo jeho zděšení.

„Nikam nejdu. Nenaženeš mi strach."

Maura se hlasitě rozesmála.

"Stejně ti ho naháním. Už máš plné kalhoty, jak ze mě, tak z Michaela. A věř mi, že jeho nálada, když jsem od něho odešla, by rozklepala nohy i samotnému ďáblovi."

Ve chvíli, kdy říkala tato slova, uslyšela čtyři hlasité rány a hned nato se Geoffrey začal hystericky smát.

Michael se zaskřípěním zastavil u matčina domu. Fiona Dalgleeshová, která se synem chodila po obchodech, se skřípavého zvuku kol polekala. Chytila syna za ruku. Ti praštění řidiči. Z auta viděla vystupovat velkého, dobře vyhlížejícího pána. Byla od něho asi patnáct stop. Pak ve slabém říjnovém slunci viděla zřetelné zablesknutí. Podívala se na druhou stranu ulice, kde stálo černé auto a zděšením vyvalila oči. Muž sedící vedle řidiče držel v ruce namířenou zbraň. Bez rozmyšlení shodila syna na dlážděni a lehla si na něho. Ze rtů jí unikl pronikavý výkřik.

Hněvem stále soptící Michael vystoupil z auta. Uslyšel dívčin výkřik a podíval se jejím směrem. Viděl ji vrhat se na malého chlapce. To bylo poslední co viděl. V následujícím okamžiku mu do hlavy vnikla kulka a Michaelův mozek rozstříkla po celém chodníku. Dívka viděla, jak se s ohromeným výrazem hroutí a padá. Muž se zbraní vystoupil z auta a do oběti ještě třikrát střelil. I v té hrůze si Fiona Dalgleeshová uvědomovala, že tyto výstřely byly zbytečné. Velký dobře vypadající pán už byl mrtev. Auto odjelo a ulice ztichla.

Pouze Michaelova krev, tekoucí v karmínových pramíncích po chodníku naznačovala, že tady něco není v pořádku.

Když Maura a Garry uslyšeli výstřely, vyběhli z domu. Sára běžela za nimi. Geoffrey zůstal v kuchyni sám.

Najednou byla ulice plná zvědavých lidí, vynořujících se ze všech domů. Maura seběhla po schodech na chodník. Zvedla Michaelovu hlavu a chovala ji v pažích, tak otřesena, že ani nemohla plakat.

Geoffrey, matka, bratři ... všichni jí v těchto okamžicích vypadli z hlavy. Policisté spolu s obsluhou sanitky museli Mauru násilím odtáhnout od bratrova těla. Bílý kašmírový svetr měla potřísněný krví a částečkami mozku i lebky. Hluboce otřesený Garry stál mlčky vedle ní. Sára vrhla jeden jediný pohled na nejstaršího syna, ležícího roztaženého na chodníku s hlavou na klíně dcery, a vrátila se do domu. Necítila nic.

Maura a Garry byli po duševním otřesu odvezeni do nemocnice. Maura musela dostat uklidňující prostředky. Následujicího dne dopoledne z nemocnice odešla s Villiamem Templetonem. Byli přítomni i novináři. Všechny celostátní deníky pak otiskly obrázek Maury s Templetonovou paží kolem jejích ramen. I v hlubokém žalu si uvědomovala, že kvůli ní za sebou spálil všechny mosty a byla mu za to vděčna.

Vzal ji k sobě domů a střežil ji před vnějším světem. Odmítala mluvit s kýmkoli. Nechtěla vidět ani Carlu ani Marge, ani bratry. Otěže vedení rodinného podniku převzal Roy, í když ho o to nikdo nepožádal. Všichni se divili, co se stalo s Geoffreyem a proč, jako po Michaelovi nejstarší, se neujal vedení podniku sám. Maura měla tři rozhovory s policií. Pokaždé řekla totéž. Nemá ponětí, kdo stojí za bratrovou vraždou.

Věděla to však dobře a neustále o tom přemýšlela. Po dvou týdnech v ústraní se Maura cítila připravena opět se světu postavit tváří v tvář. Po prožitém žalu byla neústupnější a nelítostnější než kdykoli předtím. Nitro jí teď spalovala krutá nenávist, velká, hraná nemající, hořkostí podmalovaná nenávist. A má v úmyslu využít ke svému prospěchu. Michael je mrtev. ale Ryanové půjdou svou cestou dál. Tím je Michaelovi zavázána.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Maura přišla do klubu v půl desáté, přesně čtrnáct dní po Michaelově smrti. Přivítal ji Gerry Jackson a něžně jí položil ruku na rameno.

„Budeš-li něco potřebovat, Mauro, zavolej."

Pokynula mu a po schodech šla ke kancelářím. Přes hlasitě hrající hudbou slyšela hovor zákazníků i cinkot skleniček. Roy byl očividně otřesen, když ji uviděl.

„Maws?"

„Musela jsem se vrátit do světa, hochu. Díky, že ses tady toho ujal. Slibuji ti, že na tom nebudeš tratný."

Rozpačitě vstal od stolu, protože se cítil být přistižen na Michaelově místě. Maura ho mávnutím ruky vrátila.

"Nikam nechoď, seď, Royi."

Znovu se posadil. Byl otřesen její změnou. Vypadala staře. V krátké době od Mickeyho smrti na ni dolehly všechny uplynulé roky. V očích se jí objevil ocelový záblesk, který tam dřív nikdy neviděl. Kdyby něco takového bylo možné, byl ochoten uvěřit, že se v ženské podobě vrátil sám Michael.

„Podle svých nejlepších sil jsem se to tady snažil udržet v chodu. Vím, že by si to Michael přál."

Maura slyšela v jeho hlase smutek nad ztrátou bratra. Přistoupila k němu a chytila ho kolem krku.

„Taky ho postrádám, Royi. Někdy to cítím jako fyzickou bolest. Jako by mi chyběla důležitá část vlastního těla."

„Já vím, Maws. Znám to."

Překvapen její něžností, vzal ji za ruce.

„Zjistíme, kdo ho vyřídil, Maws. Neměj obavu, děvenko."

Povzdechla si. Věděla přesně, kdo mu to udělal. Narovnala se a prsty si prohrábla vlasy.

„Co se tady děje?"

„Celkem nic, s čím by sis musela dělat starosti, Maws."

Do tváře mu sice neviděla, ale ze zabarvení hlasu vycítila, že se děje přece jen něco. Došla ke stolu a sedla si proti němu.

„Tak co se tady děje?"

„No, já ti o tom raději řeknu někdy jindy. Zatím ještě nejsi v kondici ..."

„Kdybys raději nekecal, Royi. Jestli sis nevšiml, jsem tady šéfovou. Jsem v čele této firmy. Dělala jsem to skoro dvacet roků." Při pohledu do Royovy tváře pokračovala méně přísně. "Nemusíš se snažit mě nějak šetřit, Royi. Poradím si."

„Byli jsme napadáni na ulicích. Kdejaká smečka, která má velké sny, najednou začala vystrkovat nos."

Maura ustaraně povzdechla.

„Mohlo mi napadnout, že vykradači hrobů vytáhnou do boje."

„Pohleď, Maws, není to nic, co bych nezvládl."

Zvedla ze stolu balíček Benson and Hedges a jednu si zapálila.

„Chci vědět, co se děje a chci se to dovědět hned teď!"

Roy seděl a vytřeštěně na ni hleděl. Maura věděla, že jí chce pomoci, že by rád udělal to, co by v takovém případě udělal Michael. Jenže z něho nikdy, ani za milión roků žádný Michael nebude. Ona je založením Michaelovi nejbližší. Ve skutečnosti měla pocit, jako by Mickey vstoupil do jejího těla a díval se jejíma očima, tak silně v tomto okamžiku cítila jeho přítomnost.

„Poslyš, Royi, já se musím vrátit do normálu. Vím, že jste ho všichni měli rádi, jenže já a Michael ... no, to bylo něco zvláštního."

Její hlas byl tvrdý, podmalovaný dojetím Roy měl pocit, že se dusí. Díval se do její umně nalíčené postárlé tváře. Věděl, že vše, co řekla je pravda. Maura a Michael si byli bližší než kdejaký jiný pár, který znal. Když promluvil, jeho slova účinkovala na Mauru jako bomba, protože v ní vzbudila nezměrný vztek.

„Černá banda se cpe na naše místa hot dogs. Yardieové. Na naše tři nejlepší místa zaútočili hned v noci po Michaelově smrti."

Když Maura konečně promluvila, z jejího hlasu kapala zloba.

„Yardieové? YARDIEOVÉ? Scotland Yardieové mi dají pokoj, a nějaká smečka posraných chytráků mi bude komplikovat život? Vyřídím si to s těmi blbouny. Zavolej zespodu Gerryho a ostatní kluky obtelefonuj. Vyřídíme si to na ulici. Začneme se zatracenými 'talijány'. A teď mi řekni všechno, co se od Michaelovy smrti stalo."

Roy se dal do vyprávění. V duchu byl rád, že Maura přišla a ujala se vedení. Věděl, že neodvedl dobrou práci. Měl velkou snahu, ale přece jen nevěděl, jak bylo všechno řízeno. Mysliteli rodiny byli vždycky Maura, Mickey a Geoffrey. Ostatní kluci byli spíš jako útočná garda, vystupující v roli silné pěsti. Kdysi se obdivoval Mauřinu postřehu a ostrovtipu, teď na něho udělala dojem její rozhodnost vyřešit problémy, které po Michaelově smrti nastaly.

Barrington Dennison měl třicet let. Měřil pět stop, deset palců a jako kulturista měl obrovská ramena i paže. Jeho bicepsy měřily přes dvacet osm palců. Barrington Dennison byl pyšný na svou postavu i na to, že je černoch. Vlasy měl spletené v dlouhých mastných kroutících se copáncích, svázaných do koňského ohonu koženým řemínkem, který odstínem ladil s oblečením.

S domýšlivostí naparujícího se páva odcházel od svého BMW. V Brixtonu, kde se narodil, si tato písmena vykládali jako 'Kola černého muže'. V autě seděla a cigaretu z marihuany kouřila jeho stávající milá, osmnáctiletá blondýna. Čekala, až si Barrington vyřídí své.

Barrington byl Yardie. Každému, kdo se zeptal, řekl, že k nim patří. Dělalo mu to hrozně dobře. Už několik

hodin po tom, kdy se do ulic dostala zpráva o Michaelově smrti, přepadl tři stánky, na které si už dlouho dělal zálusk. Jako mnozí jiní se domníval, že Michaelovou smrtí je teritorium celého Londýna každému otevřené. Obchodoval s marihuanou. Později s crackem.

Podíval se na zbrusu nové hodinky Rolex. Bylo přesně čtvrt na dvanáct a tedy čas k 'tahu'. Tento výraz znamenal vybrání příručních pokladen ve stáncích. Dělalo se to vždy po několika hodinách, aby v případě loupeže lupič nezískal příliš naditou ‚peněženku'.

Cestou k zákazníky obstoupenému stánku si nevšiml, že je sledován. Maura na něho zavolala:

"Jste Barrington Dennison?"

Její hlas byl přátelský a mírný.

Barrington se podíval ve směru hlasu a uviděl hezky vypadající bílou ženu, stojící u sportovního mercedesu. Usmál se na ni a s potěšením vzal na vědomí její opětovaný úsměv.

"Jo, mamino. Chceš po mně něco, děvenko?"

Vykročil k ní ještě nafoukaněji, protože si všiml, že všichni zákazníci u stánku s hot dogs se na něho dívají. Taková bohatá bílá čubka může jeho pověst v ulici jenom vylepšit. Zastavil se před ní neskonale potěšen, že je v zorném poli tolika lidí. Díval se na Mauru, olizující si rty. V širokém úsměvu na ni vycenil dokonale bílé zuby.

„Něco pro vás mám, Barringtone." Její hlas byl mazlivý. Sáhla do velké kožené kabely zavěšené na rameni.

„Měl bych vás znát? Připadáte mi nějaká známá."

Zmlkl, když viděl, že z obrovské bílé kožené kabely vytahuje dlouhou olověnou trubku. Slyšel, jak se zasmála.

„Jsem Maura Ryanová, ty nafoukaný zabedněný mizero."

Než stačil pochopit, co říká, cítil, že ho někdo chytil zezadu a po špinavém chodníku táhne někam pryč. Krátký okamžik ještě uvažoval, jestli ho lidé stále pozorují. Když sevření dvou mužů zesílilo, dostal strach. Všechno proběhlo příliš rychle, než aby na to jeho mozek stačil zareagovat. Dostali ho přesně tam, kde ho chtěli mít. Bylo mu do pláče.

Viděl Mauru Ryanovou zvedat trubku nad hlavu a značnou silou švihnout do jeho kolen. Trubka byla dvanáct palců dlouhá a tři palce široká. Rozdrtila mu čéšky v kolenou. Zařval bolestí. Pak ucítil druhý úder trubky a znovu zařval. Zaplavila ho nelítostná bolest. Ucítil, že ruce, které ho držely, uvolnily sevření. Pak si Maura klekla vedle něho, za copánky mu zvedla hlavu a upřeně se mu zadívala do očí.

„Ne, aby sis zase něco začal, ty syčáku. Slyšíš mně dobře? Příště tě nechám ve stejném stavu, v jakém jsem nechala Danny Rubense. Michael Ryan je sice mrtev, ale já jsem naživu a dovedu kopat. Nezapomeň na to. Vyřiď to svým kamarádům Yardieům."

Barrington v mučivé bolesti přikývl. Maura a muži vstali. Barrington v oparu bolesti je viděl jít ke stánku. Našli ho prázdný.

Dva mladí černí chlapci, kteří v něm pracovali, utekli. Neměli chuť stát se obětí násilí. Maura a Roy stánek pevně zavřeli a odešli. Cestou k mercedesu šla Maura kolem Barringtona Dennisona. Při pohledu na jeho zkroucené nohy a bolestí staženou tvář pocítila jisté vzrušení. Jednala přesně tak, jak by jednal Michael. Byl by na ni hrdý!

Když objížděli ostatní stánky, nacházeli je opuštěné. Špatné zprávy se v ulicích šíří rychle.

Barringtonova dívka si ničeho mimořádného nevšimla, dokud nepřijela sanitka. Byla příliš zaujata poslouchánímBoba Marleye, zpívajícího 'Redemption Song'.

Po návratu do klubu Maura s kluky probrala nutná opatření k obnovení převahy v Londýně. Během týdne bylo dosaženo cíle. Maura se ukázala jako chytrá žena a snadno vklouzla do Michaelových pracovních zvyků. Když si byla jista, že rodina má znovu vše pevně v rukou, obrátila pozornost k irskému problému a k bratru Geoffreyovi.

V malé obývací ložnici v Kilburnu čekal Kelly na Mauru. Vlastník domu sympatizoval s organizací IRA. V Londýně bylo takových lidí mnoho. Kelly slyšel vjíždět auto do opuštěné ulice. Mrkl na hodinky. Bylo těsně po čtvrt na tři. To je určitě Maura Ryanová. Vstal a šel k oknu. Odtáhl umouněnou záclonu a pozoroval ji, jak zamyká auto a jde k domu.

Vstupní dveře byly otevřené. Na schodech uslyšel lehké kroky. Ještě se chvíli díval z okna, aby se ujistil, že v okolí není nikdo nezvaný. Stále si nebyl jistý, čeho chce Maura setkáním s ním dosáhnout.

Smrt Michaela Ryana se jí určitě velice dotkla. Dobře ví, jak si byli blízcí. Maura se Kellymu líbila, vážil si jí a rád s ní obchodně jednal. V IRA neexistuje diskriminace: ženy jsou tam uznávány stejně jako muži. Setkal se se ženami, které byly odolnější a mazanější než mnozí chlapi.

Znal ženy, které by se dvakrát nerozmýšlely vyhodit do povětří školní autobus nebo zastřelit těhotnou ženu, tedy udělat něco, co většina tak zvaných tvrdých chlapů udělat odmítala.

Mauře Ryanové však velice důvěřoval a jedině z tohoto důvodu, pouze z tohoto důvodu souhlasil, že se s ní dnes večer sejde. Odvrátil se od okna, když uslyšel lehké zaklepání na dveře. Vpustil ji dovnitř.

„Buďte zdráv, Kelly."

Její hlas byl neutrální.

„Vítejte, Mauro. Posaďte se, prosím."

Jako vždy byl galantní. Ve společnosti ženy mu to připadalo přirozené.

Maura se posadila na malinký divan potažený PVC a vzala si Kellym nabídnutou sklenici Bushmills. Seděl proti ní a usmíval se. Ve světle holé žárovky okamžitě poznala, že se směje jenom rty, ne očima. Na Mauře bylo očividné, že stále velice truchlí. Když otevřela černou kabelku, aby si vzala cigaretu, Kelly pocítil slabý záchvěv znepokojení. Maura to vycítila.

„Nebojte se, Kelly, čas odplaty ještě nenastal. Vím přesně, jak se to stalo, a ráda bych vám to vysvětlila."

Zvedl svazek zápalek z malého stolu mezi nimi a zapálil jí cigaretu.

„Tak do toho. Poslouchám."

Maura zatáhla a kouř vyfoukla nosem. Kelly se ušklíbl. U žen dovedl promíjet mnoho věcí, ale kouření k nim nepatřilo.

Maura se hluboce nadechla. Její slova zněla váhavě a smutně.

„To nebyl Mickey, kdo práskl O'Loughlina a ostatní."

„Tak kdo to byl?" Jeho hlas byl energický.

Maura se napila Bushmillse. Jeho rašelinová příchuť jí dodala odvahy.

„Byl to můj bratr Geoffrey."

Kelly přemýšlel o této informaci.

„Mickey byl vaším dlouholetým spolehlivým partnerem."

V jejím hlase zaznívala bolest z jeho ztráty.

„Poslouchejte, Mauro." Kellyho hlas byl vlídný. "Michael nedovedl pochopit jednu věc. V Londýně mají Ryani jistě významné postavení. Máte v hrsti většinu policejního sboru. Provozujete hlavní kluby. Zabýváte se hazardními hernami, pitím, sexem, to všechno vynáší obrovské peníze. Máte prsty v projekci stavebních investic i v jejich realizaci. Pochopte ale, že pro nás jste pořád jen malou rybou, spíš potěrem. My jsme mezinárodní organizace, známá a obávaná po celém světě. Peníze dostáváme od Kadáffiho, Baadera a Mainhofové, Organizace pro osvobození Palestiny. Ten seznam by byl nekonečný. Vám jsme vždy důvěřovali a ta důvěra byla zklamána."

Maura se rozohnila.

"Proboha, Kelly, proč si myslíte, že tu dnes jsem? Chci očistit Michaelovo jméno. Na vaši věc přispíval od roku 1960. Pomáhal vám víc, než musel. Ukrýval lidi. Získával zbraně, semtex. Sbíral informace o členech parlamentu a o členech ozbrojených sil. O lidech, které jste pak vyhodili do vzduchu a zabili nebo zmrzačili."

Kelly ji přerušil.

„O tom se přece s vámi nepřu. Michael byl dlouhé roky dobrým obchodním partnerem. Svatý Ježíši, my jsme mu nikdy nechtěli ublížit, ale po tom, co se stalo, to byl jediný logický krok. Co vlastně ode mne chcete? Řekněte mi to, Mauro. Michael je mrtev, s tím nelze nic dělat. Mrzí mě, že jsme zabili nepravého muže, to už ale nejde napravit. Myslím si, že jste mě přišla o něco požádat. Ne jen mi říci, že váš bratr Geoffrey má být zabit."

„Chci, aby se naše vztahy vrátily tam, kde byly."

Kelly se rozesmál. Opravdu srdečně rozesmál.

„Vy jste ale zvláštní žena. Tři z našich nejlepších lidí jsou na cestě do vězení a vy chcete, aby se na všechno zapomnělo. Zbláznila jste se, ženská?"

Znovu se zasmál a hřbetem ruky si otřel oči. Maura si od špačka předešlé cigarety zapálila další. Tvářila se vážně a znepokojeně.

„Ráda slyším, že máte o Michaelovi tak vysoké mínění." Její hlas byl nabobtnalý jízlivostí. "Že byl pro vás tak nepostradatelný. Asi nevíte, Kelly, že Michael pro mne znamenal všechno. Opravdu všechno. V mých očích jeho smrt nebyla žádným logickým krokem. Byla to brutální vražda, která vůbec neměla opodstatnění. Určitě by k ní nedošlo, kdybyste počkali a dali nám možnost podat vám pravdivé informace."

Kelly litoval, že se tak smál. V prvním návalu dobré nálady zapomněl, že mluví o příbuzném této ženy. V IRA neexistuje žádná loajalita k rodině nebo k přátelům. Pouze ke službě věci samotné.

„Omlouvám se. Za ten smích se omlouvám z hloubi srdce. Ale jistě jste pochopila, co jsem měl na mysli."

Podíval se do její smutné pobledlé tváře a najednou i jemu bylo smutno. Mnoho žen jako ona ztratilo své milované.

„Co můžu udělat. Osobně nemůžu zaručit nic. Jistě chápete."

To bylo vše, co očekávala. Alespoň bude mít Geoffreye z krku. Byl to hlavní důvod, proč sem přišla. Melancholicky se usmála na Kellyho.

„Nu, tentokráte nebudu cítit žádnou zášť. Vzpomínám si, když byl zavražděn Benny. Tehdy Michael řekl, že to je riziko povolání. Řekl, že to mohlo postihnout kohokoli z nás, a měl pravdu. Myslím, že to je cena za život, jaký vedeme."

„U nás je to stejné, Mauro. Nechápu ale, jak může být někdo takový hlupák jako Geoffrey. Kouše ruku, která ho živí. Nu, v tak velké rodině, jako je vaše, se zřejmě vždycky objeví nějaké shnilé jablko. Asi je to zákon pravděpodobnosti."

Maura pokrčila rameny.

„Myslím, že ano. Ale už nebude moc dlouho zaclánět."

Kelly se usmál a oběma znovu naplnil skleničku.

„To vám můžu zaručit, teď se ale napijte. Vypadáte, jako byste to měla zapotřebí."

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Listopad 1986.

Michaelovo tělo bylo spuštěno do hrobu. Byl mrazivě studený den. Celé dopoledne pršelo a na obloze se stahovala mračna k bouři, která se rozběsnila později odpoledne. Maura neplakala. Pozorně si prohlížela přítomné. Pohřbu se zúčastnilo přes sto lidí. Všimla si, že společnice jsou v plném počtu. Některé už přestaly pracovat před dvaceti lety, ale teď tu stály bezvadně nalíčené, v luxusních kabátech a se smutkem ve tvářích společně se svými mladšími následnicemi.

Mauru jejich přítomnost potěšila. Připomínaly jí energického a rozhodného Michaela v době jeho mládí.

Pohledem pak sklouzla na Geoffreye, který stál od hrobu vpravo. Maura viděla, že pláče a po tváři mu tečou slzy. Stál vedle matky, která měla kamennou tvář a suché vyplakané oči. Maura pocítila velké nutkání obejít hrob a shodit ho na bratra, kterého pomohl zavraždit. Kdyby se o to nesnažil, nikdo by tady dnes nebyl. Michael by čilý přišel časně ráno do kanceláře bez ohledu na to, kdy šel předešlou noc do postele. Mohla jen doufat, že ať je Michael kdekoli, uvidí Geoffreyovu smrt. V duchu se usmála. Měla to být typická vražda udavače podle receptu IRA. Nejdříve střela do kolen a pak jediný výstřel do týla. Deset dní po pohřbu, řekl Kelly.

Geoffrey zvedl zrak od bratrovy rakve a zahlédl pohled sestry. Na okamžik si myslel, že se na něho usmívá a rozpačitě její úsměv opětoval. Když se ale Maura odvrátila, uvědomil si, že roztržka s ní se nikdy nevyhojí. Došlo mu, že otevřel krabici s červy, kteří ho nakonec zahubí. Všechny roky plánování, pozorování a odposlouchávání mu nebyly k ničemu. Jakmile uvedl do chodu události, na jejichž konci byla Michaelova smrt, skoro okamžitě svého činu litoval. Teď by rád svůj život vyměnil za živého Michaela.

Maura hleděla do otevřeného hrobu. Michael byl dole v dřevěné bedně a nikdy už domů nepřijde. S krutou pomstychtivostí nenáviděla Geoffreye. Kdyby Michaelovi dovolila to s ním skoncovat, když už se k tomu odhodlal, snad by se tomu všemu dalo vyhnout. Kdyby jí před měsícem někdo řekl, že se stane strůjkyní smrti jednoho z bratrů, energicky by protestovala. teď už se ale nemohla dočkat, kdy k tomu dojde.

Její hněv narůstal pohledem na lidi lítostivě se dívajících na plačícího Geoffreye. Byla zhnusena. Odvrátila tvář a zabořila ji do kabátu Williama Templetona. Pevně ji k sobě přitiskl a šeptal jí do vlasů.

„To bude v pořádku. Všechno bude v pořádku."

Sára Ryanová pozorovala dceru. Všimla si, že Carla je jako vždy v její blízkosti. Po levici měla Geoffreye a po pravici vnuka Bennyho. Natáhla ruku a vzala vnuka kolem ramen. Ten ji však setřásl. Myslel, že v necelých jedenácti letech je už přece dost starý na to, aby se s ním někdo laskal, je přece muž. Mnohem raději by stál vedle otce a strýců. Miloval strýce Michaela a i když to nevěděl, jako dítě byl v mnoha ohledech jeho dvojníkem. Měl stejné rysy, mimiku tváře, všechno. Také měl stejné povahové zvláštnosti jako Michael. Sára i Janine ho slepě milovaly a vůbec si neuvědomovaly, že se den ze dne stává čím dal tím větším nepřítelem žen.

Sára se soustředila na svou jedinou dceru. Byla by mnohem raději, kdyby dnes pohřbívala ji. Ať byl Michael jakkoli špatný, vždy mu dávala přednost před dcerou. V Sářině nitru byla jistá Dutost. Ženy by měly být silné, nikdy však kruté.

Často pozorovala ženy hádající se na ulici - 'staré šavle', jak se kdysi říkalo starým irským ženám. Její matka byla známá jako nejsvárlivější žena v Shepherd's Bush. Sára se nikdy nedovedla vyrovnat se způsobem života své dcery. Neviděla to, co tak bilo do očí: že Michael a Maura jsou jeden jako druhý, jakoby dvojčata, narozená mnoho let po sobě. Neviděla, že dcera milovala bratra bezvýhradně a zoufale. Neviděla, že Maura pomalu umírá už od šestnácti let, kdy prožila zklamání a bolest z odmítnutí Terry Petherickem, a z utrpení, když si nechala z těla vyškrábat dítě. Neuvědomovala si, že všechna ta bolest a utrpení se musí nějak projevit. Vzpomínku na potrat i Sára zasunula ve své paměti co nejhlouběji. Když už o tom někdy přemýšlela, zmírňovala vlastní vinu omluvou, že dítě z dceřina těla by stejně nikdy nemělo chodit po světě.

Terry Petherick a dva jiní policisté seděli v neoznačeném autě nedaleko pohřebního průvodu a poznamenávali jména a čísla aut účastníků pohřbu, které nepoznali nebo kterými si nebyli jisti. Z jiného auta pořizoval snímky policejní fotograf. Navzdory všemu všichni policisté byli překvapeni, kolik významných osobností přišlo zemřelému vzdát poslední poctu. Z množství účastníků se dalo usoudit na to, jak veliký vliv Michael Ryan měl.

Zúčastnili se také všichni herci a herečky ze skupiny Shakespeare Set, kteří žili na okraji londýnského podsvětí. Byl to soubor herců, kteří už měli to lepší za sebou a doufali, že si jejich tváře v novinách někdo všimne, aby pak mohli prodat svůj příběh o 'nocích lásky s vrahem' do News of the World. A to i navzdory tomu, že Michael Ryan byl nejznámějším buzerantem v jihovýchodním Londýně. Na patolízaly a příživníky i po jeho smrti dopadal nepatrný odlesk jeho slávy.

Terry Petherick se v duchu usmál. Všiml si několika méně významných členů britské dolní sněmovny, tvářících se vážně a nervózně. Kolik Ryanům asi dluží? pomyslel si a pokračoval v prohlížení truchlících. Promotéři boxerů a atletů stáli ve společnosti proslulých gangsterů z Liverpoolu a Birminghamu. Přijeli se ukázat a projevit soustrast a také zjistit, jak se věci mají. Jestli nezůstalo něco volného pro ně. Přijeli si ověřit, jestli je rodina Ryanů stejně silná jako dříve.

Terry mezi hosty napočítal dva zásobovací armádní důstojníky a dva soudce, z nichž jeden byl ze své profese vyloučen kvůli náklonnosti k mladým chlapcům a pornografii. Dále tu byla oblečena v šatech ze zásilkové služby a viditelně nervózní většina méně významných podvodníků, kterým Michaelův pohřeb poskytl jedinečnou příležitost ukázat se na veřejnosti a kteří to mnoho let budou považovat za jednu nejvýznamnějších událostí ve své zločinecké kariéře.

Snad by z toho mohli někdy získat i výhodu, kdyby se za nimi zabouchly dveře kriminálu.

Pohřeb skončil a Terry pozoroval lidi odcházející k autům. V jednom okamžiku zahlédl Mauru. Pocítil známý svíravý pocit v břiše a vzpomněl si na poslední společnou noc. Byl stále svobodný. Důvodem byla tato vysoká, vznešená a bezohledná žena. Stáhl okno auta a do tváře mu zavál vlhký chlad. Věděl, že ho uviděla.

Maura vykročila ke svému autu a vtom uviděla obličej muže, kterého střídavě milovala a nenáviděla. Díval se na ni. William ji držel kolem pasu a když ucítil, že ztuhla, přidržel ji pevněji. Vytrhla se mu a vykročila k Terryho autu.

„K čertu, snad nám nic neudělají!"

Terry by se určitě zasmál strachu mladého konstábla, byl však příliš zaujat blížící se Maurou. Když chraplavě promluvila, zvýšil se mu tep.

„Ahoj, Terry. Už je to dlouho."

„Ahoj, Mauro. Příliš dlouho."

Hleděli upřeně na sebe, jako by jeden druhého chtěl zhltnout očima. Policisté i William Templeton vycítili napětí, které mezi nimi jiskřilo.

„Je mi líto smrti tvého bratra."

Mezitím k autu došli Garry a Leslie s opilým Leeem. Přítomnost policie a tisku všechny přiváděla k zuřivosti. Před hřbitovem byla také skupina filmařů, kteří natáčeli všechny smuteční hosty. Michael byl sice mrtvý, ale za zprávu v novinách stál, jako by byl živý. Garry se naklonil k Terryho otevřenému oknu.

„Proč odtud nevypadnete? Mickey je mrtev a vy ho stále nenecháte na pokoji, sebranko."

Bojovně naladění Leslie a Lee stáli za ním. Ovzduší bylo nabito zlobou.

„Garry, dej pokoj!"

Mauřin hlas byl úsečný a tvrdý jako ocel. Podíval se na ni rozzlobeně.

„Jsou to přece darebáci v civilu, Maws."

„Zavři zobák. Dnes nestojím o žádné mrzutosti. Vypadněte. Lidé se už začínají na nás dívat."

Z jejího hlasu odkapával led a Garryho, Leslieho i Leeho to uvedlo do rozpaků. Lee, který byly v opilosti tak trochu mimo, nepochytil v jejím hlase varování. Kolébavě vybočil k autu hlasitě pokřikoval.

„Vy břídilové!"

Maura ho chytila za ruku a sevřela ji jako ocelová pouta. Se skřípějícími zuby řekla.

„Garry, raději ho odveď, než se rozčílím doopravdy." Postrčila Leea ke Garrymu a Lesliemu. "Vyřídím si to s vámi později."

Bratři urychleně odváděli Leeho od auta. Maura se rozhlédla po okolostojících lidech. Věděla, že střet s bratry neušel jejich pozornosti. Pokynula hlavou Terrymu a šla ke svému autu. Zuřila na Leeho a Garryho. V duchu si však musela přiznat, že od ní nebylo příliš moudré zastavovat se a mluvit s Terrym. Nemohla však odolat. V okamžiku, kdy ho uviděla, ožily v ní všechny touhy a přání, která v sobě potlačovala skoro celý dospělý život.

Sára se stala svědkyní Mauřina hovoru s policistou a dlouze se zadívala na Terry Pethericka. Seděl v autě a díval se za odcházející Maurou. Jeho kolegové v autě byli celí vystrašení.

„Už jsem si myslel, pane, že je s námi amen."

Terry odvrátil pohled od vzdalující se Maury a podíval se na mládence.

„Ale ne. Byls v dokonalém bezpečí, mládenče. Ani Ryanové nevraždí za bílého dne."

Z druhého policejního auta k nim přišel seržant Cranmer, otevřel zadní dveře Terryho sierry a nastoupil.

"Ta tvoje překrásná kočka ze starých časů se přece jen zastavila na kus řeči."

Terry se rozesmál.

"Jdi se vycpat, Cranmere."

Cranmer ještě něco brebentil, ale Terry uvažoval, jestli se dožije toho, že se na jeho milostný vztah s Maurou někdy zapomene. Každý nový policista se ihned po příchodu do Vine Street právě to vždycky dovídá jako první. Zvláštní je, že to víceméně všem zatím imponovalo. Zavrtěl nechápavě hlavou nad tak podivným měřítkem v jeho světě.

Cestou k autu jí lidé vyjadřovali soustrast a nabízeli pomoc. Všimla si, že William zmizel někde v davu. V autě ji čekal Roy, jak ho o to požádala. Usadila se do limuzíny a přes skleněnou přepážku zaťukala na řidiče. Ozval se mikrofonem.

„Ano, madam."

„Mohl byste mě dovézt k Bramley Arms? Zatím ještě domů nepojedeme."

Řidič přikývl, nastartoval a římskokatolický hřbitov St. Mary's nechal za sebou. O několik minut později dojeli k Bramley Arms, vystoupili a šli přímo do zadního baru.

Na stole byla láhev Remy Martin a dvě sklenice. Maura svlékla černý kabát a stáhla rukavice. Posadila se ke stolu a nalila dva drinky. Roy se posadil vedle ní. Přijal nabídnutou skleničku a čekal, až promluví.

Maura upila brandy. Vyndala všudypřítomné cigarety, jednu si zapálila a kouř hluboce vdechla do plic. Roy si všiml, že se jí chvějí ruce.

„Všiml sis hrobu Anthonyho a Bennyho? Vypadají neudržované. Budeme se muset spojit se správcem hřbitova."

Roy přikývl. Viděl, že je tím velice vzrušena. Maura se podívala do Royovy upřímné tváře. Uvědomila si, jak je podobný Michaelovi. Všichni kluci jsou podobní Michaelovi. Měla chuť se rozplakat. Opravdově si zaplakat. Napila se alkoholu. Setkání s Terrym otevřelo staré rány.

„Chci si s tebou promluvit, Royi, jako podle věku s dalším v řadě."

Zatvářil se ohromeně.

"A co Geoff?"

Maura se nadechla a pak pomalu a podrobně Royovi všechno řekla, ráda, že se může v myšlenkách odpoutat od Terryho Pethericka. Ráda, že se o problém může podělit s někým ... s kým už počítala dříve. Když dovyprávěla, Roy byl bílý v tváři a měl pevně sevřené rty.

„Takže Mickeyho podrazil? To mi chceš říci?"

Maura přikývla.

„Já ho zabiju, Maws! Já toho lumpa zabiju!"

Vstal, jako by to chtěl udělat okamžitě. Maura ho chytila za ruku.

„Nemusíš si s tím dělat starosti. Jak jsem ti řekla, Kelly už teď na tom pracuje. Dluží to Michaelovi."

Roy se posadil a dlaní si otřel tvář.

"Věděl jsem, že něco není v pořádku, Maws, ale nezjistil jsem, co to je. Když si pomyslím, že to Geoffrey plánoval a čekal na vhodnou příležitost. Ten špinavý hajzl!"

„Jediní, kdo to vědí, Royi, jsme ty a já. A tak to musí zůstat. Obzvláště teď po smrti Mickeyho. Budeme v první linii."

Roy pomalu přikývl.

„Proč jsi mi o tom neřekla dřív?"

Maura povzdechla.

"Když byl Mickey naživu, mysleli jsme, že máme všechno pod kontrolou. Geoff pracoval pro nás. Zdálo se, že dřívější napětí se ze vzájemných vztahů vytratilo. Našlo by se asi mnoho důvodů k tomu, co udělal. Nikdy jsem nechtěla Geoffreyovu smrt. Nikdy. Až do doby, kdy byl zavražděn Michael. Kriste Pane, vždyť jsem se ho dokonce snažila zachránit!"

Hlas se jí zlomil. Roy nalil další čisté brandy a vložil jí sklenici do ruky. Zhluboka se napila, aby si uklidnila nervy.

„Co teď bude s našimi podniky?"

„V prvé řadě Willymu a účetním předám přístavní čtvrť. Willy je jako obchodní společník důvěryhodný. Pak mám v úmyslu rozšířit všechny naše ostatní činnosti. Rovněž se pokusím zbavit zlatých cihel. Michael a já jsme našli spojení na Normanských ostrovech. Většinu zlata by mohli převzít. Potřebuji ale mít vedle sebe někoho jako číslo dvě, Royi, a proto se tě ptám? Co na to říkáš?"

„Odpověď přece znáš, Maws!" Uchopil ji něžně za ruku. "Udělám všechno, co řekneš. Vím, že co do chytrostí jsi jednička. Janine o mně nikdy nemluví jinak, než jako o zabedněnci."

Vesele se zašklebil. Mauru to zamrzelo.

„Poslyš, Royi, možná nemáš kdoví jakou úroveň, ale na něco jsi chytrý dost. Janine by si měla dát pozor na tu svou klapačku. Někdy má až příliš nevymáchanou."

„Neboj se, Maws. Ona nic neprosadí. Ona si to jen myslí."

Zvedl husté černé obočí a usmál se. Maura se začala smát s ním. Roy zvedl skleničky.

"Tak, drahá, na zdraví a na náš úspěch!"

„Na Ryany!"

Oba se zhluboka napili, pak Maura nejistě vstala.

"Měli bychom se jít raději prospat. Proboha, já jsem ale opilá!"

„V takovém dni, jako je dnešní, to není nic divného, Maws."

Potichu se začali smát. V Mauřině smíchu však byl nádech hysterie.

***

Ovzduší v Michaelově bytě bylo napjaté. Michaelův milenec Richard měl rudé oči a byl nervózní. Michaelova smrt na něho těžce dolehla. Do bytu bylo pozváno asi čtyřicet hostů, většinou šlo o členy rodiny a blízké přátele. Maura a Roy po příjezdu uviděli jako prvního Gerry Jacksona. Pod vlivem vypitého brandy byla Maura k němu otevřenější.

„Tobě schází víc než komukoli jinému, Gerry. Máš s ním mnoho společných vzpomínek."

Smutně přikývl.

„To teda jó, Maws. Bude mi chybět. Víš, že je tu moje máma? Vždycky měla Mickeyho ráda. Pozdrav se s ní, už kvůli mně. Bude to pro ni mnoho znamenat."

„Pozdravím se s ní, Gerry. Je to dobrá žena."

„Pamatuju si, jednou, když jsme všichni byli malí ... ty ses ještě ani nenarodila ... mně a Mickeymu bylo tak asi dvanáct. Bylo to těsně po válce. Nu, moje máma byla tehdy 'na lovu' na Bayswater Road. Ani se za to nestydím. Ze svých výdělků nás všechny živila i oblékala. V každém případě do Kennsington Gardens, kde jsme si s Mickeym hráli, přišel gang starších kluků a začali se mi kvůli mámině 'práci' posmívat. Měli asi šestnáct a byl jsem vyděšený, Maws.

K smrti vyděšený! Mickey se z ničeho nic pustil do toho největšího. Jako šílenec! A ostatní kluci dostali strach. Michael už totiž tehdy měl v sobě něco, co lidi děsilo."

Jeho hlas byl tichý a plný lítosti.

"Víš, že každé Vánoce posílal mámě stovku? Ani jednou nezapomněl. Hezkou pohlednici a sto liber. Měl jsem toho chlapa moc rád Maws, při všech jeho chybách, ať si o něm lidé říkali, co chtěli."

Maura byla dojata hloubkou jeho oddanosti.

"Měl tě velice rád, Gerry. Dobře to vím."

Gerry vytáhl velký bílý kapesník a vysmrkal se. Jizvy na tvářích a srůst po scházející části ucha byly mimořádně zřetelné.

„...Miloval hlavně tebe, Maws. Miloval tě k smrti."

Ucítila v krku zkaženou kouli, proto se rychle omluvila. Šla do kuchyně a nalila si drink. Kuchyňský nábytek byl přeplněn alkoholem všeho druhu. Michaelův milenec přišel za ní. Při pohledu na jeho pobledlou tvář ho bylo Mauře líto. Neměla Richarda nikdy ráda, stejně jako ostatní Michaelovy milence, ale smutek v Richardových očích v ní vzbudil soucit.

„Bude mi chybět, Mauro. Vím, že lidé nad námi vždy jen ohrnovali nosy, ale měli jsme se rádi vlastním způsobem."

Viděla slzy třpytící se mu v očích a najednou pocítila chuť z bytu utéci. Utéci někam, kde Michaela nikdo neznal. Úporně potlačovala zoufalé nutkání. Alkohol jí začal stoupat do hlavy a to nebylo dobré. Najednou zaslechla, že otec v obývacím pokoji začíná zpívat.

Poplácala Richarda po zádech a se skleničkou brandy pevně sevřenou v ruce vešla do obývacího pokoje. Otec zpíval starou irskou baladu, která v cockneyském slangu zněla poněkud komicky. Opřela se o stěnu a poslouchala text balady "The Wild Colonial Boy."

Maura se hluboce zahleděla do otcovy seschlé tváře. Díky matčině tvrdé ruce ho v posledních letech skoro vůbec neviděla, ale teď, když zpíval, jako by jí najednou scházel. Scházela jí jeho objetí a laskavá slova. Maura poslouchala smutná slova a cítila, že se její žal postupně zmenšuje.

Pošli to dopisem, pošli to poštou...
Pošli to i z birminghamského vězení ...

Tu píseň znala i pozpátku. Několik písní se zpívalo po všechny uplynulé roky na nesčetných pohřbech. K další písni, kterou začala zpívat teta Nelly, se připojili všichni starší. Byla to stará irská politická píseň, z jejíhož textu začalo být Mauře špatně.

Lidé, o nichž zpívali, zavraždili muže, kterého přišli pohřbít. Jenže zpěváci o tom nevěděli.

Ach, jsem veselý vesnický chlapec,
Ve dne oru pole,
Ale zítra ráno odejdu z domu,
Abych se přidal k IRA.

Maura se podívala na Geoffreye stojícího vedle matky a podlevýrazu poznala, že myslí na totéž, na co ona. Nu, právě ti lidé se ho zbaví a byla za to Bohu vděčná. Dopila zbytek brandy a rozhodla se. Zajde pro Williama Templetona a přiveze ho k sobě domů. Pak se oddá ztřeštěně a vášnivě sexu, aby zapomněla. Den jako je dnešní, kdy má nervy na pokraji zhroucení, nemůže zakončit jinak. Odtrhla se od stěny a šla ho hledat.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Po několika měsících usilovné práce se Mauře podařilo zasvětit Roye do různorodých druhů podnikání. Přístavní čtvrť svěřila Williamu Templetonovi. Její jedinou povinností v této oblasti teď byla účast na měsíčních schůzích. S postupujícím časem se stále víc a víc soustřeďovala na původní rodinné podniky - kluby a sázkové kanceláře. nově rozšířené o choulostivé podniky, jako byla Hypoteční a investiční společnost, kterou Michael založil v roce 1984. Systém jejich práce se dnes snažila vysvětlit Royovi, protože ho chtěla zařadit i do procesu tohoto podnikáni, aby od ní mohl převzít větší část únavné práce.

„Háček je v tom, Royi, že poskytujeme hypotéky přes vlastní společnost.

Společnost sama však nemá skutečné investory, proto své klienty prodáváme jiným společnostem, jako je třeba Bank of Kuwait a další. Je to opravdu velice jednoduché. Tím způsobem dosahujeme rychlého zisku a jestli se klient dostane do potíží se splátkami, jsou to oni, kdo dlužníka nutí k placení. V takovém případě my nikdy nejsme nuceni nikoho pohnat před soud. Všechno jde mimo nás."

„Vypadá to docela snadné."

Royův hlas byl plný úzkosti a Maura se dovtípila, že ve skutečnosti z toho, co řekla, nic nepochopil.

„Však to snadné opravdu je. To je na tom ta krása. Dáme do místních novin inzerát s nabídkou všeho od malých osobních půjček až po hypotéky. Byl bys překvapen, kolik lidí se přímo chvěje na to, aby mohlo 'uvolnit svůj kapitál', jak to nazývají inzertní agentury. Nabízíme půjčky od pěti do sta tisíc liber při zajištění majetkem či nemovitostmi zákazníků. Třeba i komunálními domy. Doslova je možné se zaručit čímkoli. Naším hlavním cílem ovšem je získat vážné kupce.

Spolu s řadou realitních kanceláří už pronajímáme veřejné plochy. Když lidi vidí realitu, kterou chtějí, my už na ně čekáme, abychom těm blbounům vyhověli. Je to hračka, Royi. Brzy to pochopíš a zvládneš to, uvidíš."

Roy se při její přednášce mračil.

„A je něco takového vůbec legální, Maws?"

Royův skeptický hlas Mauru rozesmál.

"No jó, je to legální, je to all right. I když je tomu jen těžko možné uvěřit."

„A co když si někdo nemůže dovolit koupit místo, které chce?"

„To se dá snadno do pořádku. Je totiž legálně možné vypůjčit si trojnásobek výdělku. Když třeba přijde mladý muž vydělávající, dejme tomu, dvanáct tisíc ročně, pak mu vypůjčovatel řekne, ať přinese 'vybranou' výplatní pásku z týdne, kdy měl hodně přesčasů. Na základě této pásky mu vyjde celoroční výdělek šestnáct tisíc. Takže místo aby dostal podle ročního průměru hypotéku třicet šest tisíc, dostane čtyřicet osm. Chápu, že to vypadá jako podfuk, Royi, ale věř, že banky i stavební spořitelny to tak dělají stále."

„Chápu."

Maura si zapálila cigaretu a pokračovala.

"Teď si něco řekneme o obecních pozemcích. Tuto oblast jsem vybrala pro výběrčí splátek. Není to ovšem ten správný název. Podle zákona můžeš půjčit jedině občanovi, který si od tebe koupí zboží. Za žádných okolností nemůžeš peníze někomu nabídnout jen tak přímo, aniž by ses dostal do rozporu se zákonem. Práce výběrčích spočívá v tom, že zaklepou na dveře a nabídnou sadu prošívaných přikrývek, řekněme s možností půjčky dvou liber týdně. Při

ceně pokrývek dvacet liber víš, že mu je můžeš půjčit na deset týdnů, dokdy ti je splatí.

Za několik týdnů jim výběrčí nabídne půjčku třeba na padesát liber, splatných po pěti týdně. Osoba nabídku přijme a okamžitě dostane peníze.

Splácejí ovšem osmdesát liber. Čistý zisk třicet liber. Vím, že to nevypadá nic moc, ale když uvážíš, že týdně poskytujeme okolo tří tisíc půjček, hned se ti to jeví jinak. Pak je jim nabídnuta stovka. Výběrčí drží stolibrovku v ruce a v devíti případech z deseti je pro lidi pokušení příliš silné a jdou po bankovce."

„Ale co když si nemohou dovolit peníze splácet, Maws?"

„Pak tam pošleme zlé chlapce. Někteří majitelé větších komunálních pozemků jsou pro nás malým jměním. A nemusí se ptát, je to perfektně legální. Upadnout do dluhů je v této době společensky přijatelné. Chceš tam ten televizor nebo video, dostaneš ho na splátky. Velké obchody nabízejí úvěr, každý nabízí úvěr, postupně se z toho stala jakási veřejná služba. I sociální zabezpečení zachytilo vítr a vypůjčuje si peníze!"

Roy se sice zakřenil, ale jeho veliká, měsíci podobná tvář vypadala zmateně.

"Můžu si tyhle pořadače vzít domů? Chci si je podrobně prohlédnout."

„Ovšemže můžeš. Čím dřív se s tím seznámíš, tím líp."

Sebral pořadač a uložil ho do kufříku.

„Ten chlap z Jersey je už skoro připraven k odvezení zlata."

„Nemyslíš, Maws, že je to trochu uspěchané? Michael ho tam chtěl nechat pět nebo šest roků."

„Jenže Michael tu není, že? Rozhoduju já a chci to mít co nejdřív z krku. Ten chlap se tu objeví někdy o víkendu. Chci, aby ses schůzky s ním zúčastnil se mnou, OK?"

„Jistě, Maws. Jak si přeješ."

Šla ke kávovaru a naplnila šálky. Jeden se smutným úsměvem podala Royovi.

„Slyšels něco o matce?"

Roy upíjel vlažnou tekutinu a pokrčil rameny.

„Hezky vyváděla, když se dověděla o Geoffreyovi."

„To jsem předpokládala."

„Proč jsi nešla na pohřeb, Maws?"

„Protože nejsem pokrytec, abys věděl. Musela bych si nad jeho hrobem odplivnout."

„Udržuješ kontakt s policajty?"

Maura energicky zavrtěla hlavou, až se jí vlasy rozevlály kolem hlavy.

„Nic víc než ahoj, polib mi prdel a tak. Mně se to tak ale líbí."

„Nezdá se ti to tak trochu divné?"

„Ani ne, oni vědí, že obchodujeme s Iry. A myslí si asi, že jsme je podvedli či co. Upřímně řečeno, je mi to fuk. Kdyby něco na nás měli, klidně by nám rozbili dveře, jenže pro policajty jsem příliš mazaná. Na policejních stanicích v Londýně mám víc sazeniček, než jich je v Královské botanické zahradě. Kdyby sem teď přišli, nenašli by nic. Nic, za co by mě mohli sebrat. Já a Mickey jsme udělali jednu jedinou chybu a tou byla naše důvěra v Geoffreye. Teď jedině ty a já o všem víme. Nepromluví-li jeden z nás, nedovědí se nic. Tak se uklidni."

„V mých oblastech teď nejsou žádné problémy."

„Vím, brácho, proto tě zasvěcuji do všeho ostatního."

Roy se na ni usmál, potěšen, že má o něm tak vysoké mínění.

„Tak fajn, Royi." Maura zkontrolovala čas na hodinkách. "Mám teď schůzku s jedním chlápkem z Liverpoolu. Měla bych už raději jít. Je půl jedenácté. Jestli nevyjedu brzy, dostanu se do polední zácpy na ulicích."

Roy vstal a protáhl se.

"OK, ségro. Určitě nechceš, abych jel s tebou."

„Ne, díky. S tou firmou už jednám asi osm roků. Jsou košer. Uvidíme se později, brácho."

Roy odešel z domu a Maura si zapálila další cigaretu. Roy se dobře vypracovával. Vyjadřovat se sice moc nedovedl, mazaný byl ale dost. Postupně se začal orientovat ve všem. Sázkové kanceláře na nějakou dobu předala Lesliemu. Ten odváděl dobrou práci. Konečně také začali spolupracovat Garry a Lee, kteří se po Michaelově pohřbu začali vytahovat. Maura jím však hned v zárodku vzala vítr z plachet. Celkem vzato, všechno pokračovalo zavedeným způsobem.

Dokouřila cigaretu a byla připravena na setkání s Tommym Rifkindem. Setká se s ním poprvé od Michaelovy smrti. Přišel sice na pohřeb projevit soustrast, teď s ním však Maura bude jednat sama. Krátce uvažovala, jestli to všechno za to stojí. Ale jako obvykle tu myšlenku rychle odsunula. Nemohou dělat nic lepšího, než se snažit uchovat Michaelovo dobré jméno. Tuto malou říši vybudoval z ničeho. Ve skutečnosti ona dluží bratrovi za všechno. A jestli on ji odněkud seshora pozoruje, jak si někdy představovala, pak doufá, že má radost, jak to vede bez něho.

Když Maura přišla do klubu v Dean Street, Tommy Rifkind už na ni čekal. Okamžitě ho zavedla do kanceláře. Jeho čas byl stejně drahý jako Máuřin. S sebou měl své číslo dvě, Joss Campiona, šest stop šest palců vysokého hráče ragby s nejošklivějším obličejem, jaký kdy Maura viděla. Tommy měl pět stop, štíhlou, pružnou postavu a nejtmavší hnědé oči, jaké se kdy u muže světlé pleti mohou vyskytnout. Michael o něm vždy říkal, že se ho dotkla štětka na dehet. Muži se v kanceláři posadili a Maura se na ně usmála.

„Promiňte, že vás zdržuji. Udělejte si pohodlí, uvařím trochu kávy."

Zakrátko všichni popíjeli kávu ochucenou brandy. Tonnny ji tak měl nejraději. Joss Campion kávu nalil na podšálek, hlasitě do vřelé tekutiny foukal a pak ji z podšálku vypil. Vůbec si neuvědomil, jaký hluk při tom dělá. Maura si skousla ret, když se na ni Tommy podíval.

„Jossi, nechtěl bys, abych ti ten podšálek dal raději přímo na podlahu?"

Joss svěsil hlavu jako malé dítě.

„Promiňte."

„Omlouvám se, Mauro. Jossově matce se nikdy nepodařilo vštípit mu základy chování, jak sama vidíte."

Zasmála se.

"Nic se neděje. Můj bratr Benny byl něco podobného."

„Jsem rád, že to tak berete. Manželka ho nechce mít u sebe doma."

Tommy se usmál.

"Tak, dejme se do práce, Mauro. Rád bych vám předložil malou nabídku."

Přikývla.

"Získal jsem několik informací o jedné bance v jižním Londýně. Zátah vynese kolem dvou set tisíc. Jako obvykle vám dáme dvacet pět procent za obvyklých podmínek."

Maura uvažovala, pak si olízla rty.

„Kolik aut budete potřebovat?"

„Dvě. Jedno vysoce výkonné vozidlo, druhé neoznačené kombi Volvo. Znáte ten typ, rodinné auto."

Maura přikývla.

"OK. Poptám se. Jestli potřebujete 'střelce', můžeme vám poskytnout."

Tommy zakroutil hlavou.

"V tom případě už jen potřebuji znát čas a datum. A jako obvykle vás chci požádat, abyste se co nejméně dopouštěli násilí. To neříkám jen vám, Tommy, říkám to všem."

Usmál se.

„Půjde to jako po másle. Zprávu dostanete sedm dnů před akcí."

„Výborně. Vyřídili jsme to krátce a dobře."

„Snažím se. Mimochodem, je mi líto Geoffreye, Mauro. Tak brzy po Michaelovi."

Bezmocně rozmáchl ruce.

„Někdy se takové věci stávají. Všechno teď řídím sama, navenek vše běží, jako by se nic nestalo. Naše činnost v ulicích se ani v nejmenším nezměnila. Nic si nedám líbit."

Tommy vycítil skrytou hrozbu v jejích slovech a přikývl, jako by odpovídal na otázku.

„Respektuji to, Mauro, ode mne a od mých příbuzných se nemusíte ničeho obávat."

Srdečně se zasmála, ale když promluvila, její hlas byl ledově chladný.

„Já vím."

Tommyho zašimral strach v týle. V Liverpoolu je Tatíčkem. Co řekne, je vždy provedeno. Dosud se pyšnil tím, že mu žádný muž nedokáže nahnat strach, ale tato vysoká, hezká a inteligentní žena sedící proti němu ho vyděsila k smrti.

Jako mnoho lidí ani on nikdy neuvažoval o tom, proč není Maura vdaná. Šeptanda sice šířila, že je lesbička, on si však myslel něco jiného. Jednoduše muž, který by si ji vzal se vším, co zdědila, se ještě nenarodil. Odkašlal si.

„Dostali jste věnce, které jsem poslal?"

„Ano. Michael by si toho vážil. Vždycky vás měl rád, Tommy."

„Myslím, že ho moc postrádáte."

„Ach, to víte, že ho postrádám." Náhle vstala na znamení, že jednání skončilo. Natáhla ruku, kterou lehce potřásl.

„Ozvu se."

„OK."

Joss se na Mauru při odchodu usmál. Ona se k úsměvu na oplátku musela přinutit. Po jejich odchodu si Maura zapálila cigaretu, otevřela zásuvku psacího stolu a vytáhla fotografii, na které byla s Michaelem. Popíjeli tehdy v baru a Leslie je vyfotil, když se na sebe usmívali. Ukázalo se, že to je hezký obrázek, tak si ho nechala zvětšit. Seděla a upřeně hleděla na Michaelův hezký obličej. Ach, jak zoufale ho postrádá.

Sára Ryanová seděla u kuchyňského stolu a z hrnku upíjela kouřící čaj. Na stole měla rozložené doklady z pořadače, který našla v bývalé Geoffreyově ložnici. Musel je ukryt nedlouho před smrtí. S jistotou předpokládal, že je najdu právě já, uvažovala. Velkým výrazným písmem na nich Geoffrey sepsal všechny informace, které za uplynulé roky shromáždil o Michaelovi a Mauře. Při postupném pročítání v Sáře vzrůstal bouřlivý hněv. Konečně ví, proč je Geoffrey mrtev. Pohřbila už čtyři syny, Anthony byl téměř ještě dítě. Co má udělat s informacemi před sebou? Mohla by zajít na policii a odevzdat je, jenže informace obviňují všechny její syny, živé i mrtvé. Z pouliční šeptandy se dověděla, že Roy je teď Mauřiným číslem dvě, ať už to znamená cokoli. Janine jí o tom řekla už před několika dny. Povzdechla si. Kdyby tento svazek opravdu donesla na policii, ocitla by se za mřížemi celá rodina.

Posbírala doklady, odnesla je nahoru do ložnice a ukryla do šatníku. Na nějakou dobu je odloží, než si promyslí, co udělat.

Vykoukla z okna ložnice na ulici. Uviděla Margaretu s matkou jít kolem. Sára by byla šťastná, kdyby se Maura změnila jako ona. Kéž by se nesetkala s tím mizerným policajtem Terry Petherickem. Kdyby otěhotněla s kýmkoli jiným, všechno by se překonalo. Pak jí něco napadlo. Ty doklady by přece mohla předat jemu, kdyby s nimi někdy chtěla někoho seznámit. Farizejsky se usmála. Zůstalo by to v rodině, tak říkajíc. Jestli se odhodlá zkompromitovat dceru, spolu s ní zkompromituje i jeho!

Sepjala ruce k modlitbě a šeptala: "Ach, Ježíši na nebi v království dobroty a světla, pomoz mi ke správnému rozhodnutí!"

Sára si byla jistá jedinou věcí: Maura je schopna všeho, dokonce je schopna ublížit vlastní matce, kdyby to

považovala za nutné ...

Janine seděla s Royem a pila kávu. Uplynulá léta k ní nebyla laskavá. Vypadala starší než na čtyřicet pět a tvář měla trvale podmračenou. Do kuchyně vrazil Benny.

„Ahoj, táto!"

Byl překvapen, když našel otce doma a v jeho hlase to bylo znát.

„Ahoj, synu!" Royův hlas byl vřelý. "Ty nemáš vyučování?"

„Ne. Učitelé stávkují."

Janine jim skočila do hovoru.

„Běž nahoru a udělej si domácí úkoly. Táta nemá čas."

Bennymu poklesla brada.

„Ale, mámo!" Plakal. "Vždyť tátu skoro vůbec nevidím."

Janinein hlas se změnil v zaječení.

"Koukej dělat, co jsem řekla!"

Roy ji přerušil.

"Co po něm tak řveš, Janine? Nerozčiluj se."

Vstala.

"No to je ohromné! Okřikovat mě před Bennym. Jen tak dál, Royi. Změň ho ve zvíře, jako jsi ty a ta tvoje odporná prachatá sestra."

Povzdechl si.

"Začínáš se opakovat jako prasklá gramofonová deska. Nebo si to snad neuvědomuješ? Den za dnem vyhrabáváš stále stejné blbosti."

Janine stála vzdorovitě před ním. Její tvář byla zhmotněním nenávisti.

„Do něho nezatneš ty své hnusné drápy." Ukázala na Bennyho, který stál mezi rodiči a sledoval hádku. "To ne. Ani ty, ani tvoje zkurvená sestra. Už na mě poštvala Carlu. To vás raději oba uvidím mrtvé!"

Skončila dalším zaječením.

„Tak se ksakru uklidni, ty potrhlá mrcho, vždyť děsíš kluka."

Janine se začala smát.

„Cože? Já že ho děsím? To je k smíchu. Jeho otec, který pracuje s největší kurevnicí a vražednicí v Londýně mě chce obviňovat, že já děsím kluka! Jestlipak s ní spíš, Royi? Slyšela jsem, že Mickey s ní spal."

Roy vstal a dal jí takovou facku, že odletěla přes celou kuchyň. Vzápětí se jí na tváři objevil rudý flek. Mlčky si sáhla na tvář, takového Roye dosud nepoznala.

„Ty hnusná čubko! To bylo naposled, kdy jsi pomlouvala mě nebo někoho z rodiny. Posloucháš mě? Jak já jsem mohl jen přečkat tolik roků s tím tvým ubohým ksichtem při tvé ušmudlanosti? Teď sis to ale sama dokonale zavařila, protože odcházím. Nechám tě tu smažit se ve vlastní šťávě a chlapce beru s sebou. Pokud jde o Carlu ... ty ses jí přece sama zbavila, miláčku. Odhodilas ji od sebe k mámě jako hadrovou panenku.

Tak nevím, odkud bereš ty své úvahy. Od matky Carla odešla, protože máma je stejná jako ty. Chce každého vlastnit, jenže Carla nechce být majetkem nikoho. Od nynějška o to nestojím ani já."

Janine se pomalu zvedla z podlahy.

„Mého syna nikam nebudeš brát, Royi. Myslím to opravdu vážně. Zajdu na policii ... to ti přísahám, Royi. Zničím tě."

Roy na ni znechuceně hleděl.

„Zničíš mě a všechno ostatní, ano?"

Jeho hlas byl tichý.

„Ano, zničím. Mého syna na Ryana nepředěláš. Ani za milión let. To tě dřív uvidím mrtvého."

Roy uchopil kufřík a přistoupil k synovi.

"Nic si z toho nedělej. Za pár dní se vrátím."

Benny se vrhl na otce a plakal.

"Prosím tě, táto, nechoď pryč! Nenechávej mě tu s mámou a s babičkou Ryanovou. Nemám je rád ... nenávidím je."

Roy přitiskl chlapce k sobě a podíval se na manželku.

„Jen se podívej, co jsi způsobila, ty děvko. PODÍVEJ SE, CO JSI ZPŮSOBILA!"

Janine civěla na syna, jako by mu narostla druhá hlava. Pak se přinutila k pohybu, přistoupila k němu a snažila se ho vytrhnout z otcova náručí.

„Ne, táto! Prosím! Nenechávej mě tu s ní! Chci jít s tebou. Prosím, táto. Prosím tě, nenechávej mě tu s ní."

Když se Janine pokoušela vytrhnout syna otci, Roy se otočil a plnou silou jí udeřil do tváře.

„Dej ty své špinavé pracky od něj pryč!"

Roy se tentokráte rozkřičel. Síla úderu mrštila Janine dozadu, že se musela chytit hrany stolu, aby neupadla. Silně krvácela z nosu a cítila, že jí otékají oči.

„Synu." Roy třásl totálně vyděšeným chlapcem. "slibuji ti, že nikam nejdu. Zůstanu tady."

Janine otevřela ústa, ale Roy na ni ukázal prstem.

"Ještě jedno jediné slovo a dopustím se vraždy. Na tobě! Zůstávám tady. To to je můj dům!

Jasné? Nemůžu tu kluka nechat stebou samého, protože tě nenávidí stejně jako já. Jsi mizerná, praštěná, mstivá potvora. Oddneška se přestěhuješ do pokoje pro hosty a jestli se mi někdy donese, že se chceš pokusit chlapce ode mne odvést, tak tě pohřbím.

Měl jsem už dávno zarazit ten tvůj ucouraný způsob života ve falešné představě, kdovíjak nejsi vznešená. Mám tě po krk! Konečně to víš!"

Roy pevně držel syna. Měl se do toho zamíchat už před lety. Všechno však jenom přehlížel a nechával na ní, jen aby udržel doma klid. Ale teď už nikdy víc.

„Tak co, synu, zajedem k McDonaldovi?"

Roy věděl, že Benny zbožňuje McDonaldy. V tomto okamžiku byl ochoten udělat cokoli, jen aby utišil jeho trýznivé vzlyky otřásající celým jeho tělem.

Objal chlapce kolem ramen a vyšel z kuchyně. V obličeji Janine se objevil zatvrzelý vzdor. I kdyby to trvalo do konce jejího života, vyrovná si s ním účty.

V autě Roy počkal, až se utišily Bennyho vzlyky, pak řekl.

„Synu, mrzí mě, že jsem udeřil mámu. Neovládl jsem se."

„Já ji ne ... nenávidím. Nenávidím ... ji i babičku Ryanovou!"

Roy si povzdechl. Takové komplikace! To ho odnaučí měnit obvyklý denní režim. Zašel si domů na kávu a vychutnat pět minut klidu a místo toho jako by hrábl do vosího hnízda. Nejen že syn nenávidí vlastní matku, ale nenávidí i babičku.

Benny potáhl a rukávem si utřel nos.

"Nenávidím je, táto. Nikdy mě nenechají samotného. Ty nejsi nikdy doma, tak to nevidíš. Po celý čas jsou obě proti mně."

„Nu, synu, nemůžu ti slíbit nic víc než to, že od nynějška budu doma."

Benny se pokusil usmát.

"Až vyrostu, chci být přesně jako ty, táto."

Roy se kousl do rtu. Ještě že ho nemůže slyšet Janine. Zazubil se.

„Uvidíme, synu, uvidíme."

KAPITOLA TŘICÁTÁ

„Vždyť ti to říkám, Sáro, co se stalo." Janine si hřbetem dlaně otřela oči. "Odešel s malým Bennym a dlouho se nevraceli."

„Roy na tebe opravdu vztáhl ruku?"

„Jo, jen se podívej na mou tvář. Když pak konečně přišli, řekl, že jestli nebudu poslouchat jak hodiny, odstěhuje se i s Bennym k Mauře."

Janine se znovu rozplakala. Sára jí položila ruku na rameno.

"On to tak jistě nemyslel, moje milá."

Janine ji odstrčila.

"Ale myslel! Vím, že to tak myslel!" Oběma rukama se chytila za hlavu. "Musím od něho Bennyho nějak dostat, aby do něho nezaťala své drápy Maura, to by byl konec. Benny si už teď myslí, že z ní vyzařuje slunce ..."

„Janine, měj rozum. Ať má Maura jakékoli chyby, a Bůh ví, že jich má opravdu hodně, dítěti určitě neublíží."

„Teď možná ne. Ale udělá to v příštích letech. Zařadí ho do rodinného podnikání. Něco takového přece nemůžu připustit, Sáro. Ne mého Bennyho.

Mé dítě. teď je mu jedenáct, ale co bude, až bude mít sedmnáct nebo osmnáct? Ono už to není tak daleko. Nejdříve ho použije jako vyděračského ochránce. Pak ho umístí v sázkové kanceláři.

Potom v klubu se společnicemi. Kde skončí nakonec'? Nechci, aby můj syn byl zastřelen jako tvoji synové. Dovedeš to pochopit? Nechci, aby mě někdo vedl do márnice identifikovat synovy pozůstatky."

„Upokoj se, Janine, nic takového se nestane."

„Jak to víš? Vždyť jsi už pohřbila čtyři syny!"

Sára mlčky uvažovala nad logikou Janineiných slov. Musela uznat, že děvče má pravdu. Kdyby se malý Benny vydal stejnou cestou jako otec a strýcové ... a teta. Ach, ano, nesmí zapomínat na jeho tetu ... a také že nezapomene.

Všichni chlapci žijí s děvčaty, ale oženil se pouze Leslie. Všichni budou mít děti, dá-li Bůh, a jaký bude konečný výsledek? Děti budou kráčet ve šlépějích svých otců.

„Janine, slibuji ti, že s Bennym se nic takového nestane, pokud budu mít možnost do toho mluvit."

Uvařila další ze svých proslulých konvic čaje a když se Janine uklidnila, poslala ji domů. O samotě pak Sára uvažovala o všem, co Janine řekla. Je opravdu velká pravděpodobnost, že nakonec se i Benny zapojí do tak zvaného 'podnikání'. A udělají to všechna vnoučata, pokud to Mauře a ostatním někdo nepřekazí.

Sářin manžel měl na chlapce vliv, když byli mladší. Učil je lhát, podvádět a krást. Jak být tvrdými chlapy! Teď je vidět, kam je to dovedlo. Čtyři ze synů byli brutálně zavražděni. Neuplyne jediný den, aby si na ně Sára nevzpomněla. I na Michaela jako na malého chlapce. V duchu ho viděla jako dítě, když ho Benjamin brával do vybombardovaných domů.

Rozhlédla se po kuchyni. Byla hezká. Hezká, čistá, moderní. Až příliš vzdálená od švábů a odporné špíny, od doby, kdy se na posteli přikrývali kabáty, aby uchovali aspoň trochu tepla a k jídlu měli jakési řídké patoky, sloužící jen k zaplnění stále prázdných žaludků.

Od té doby urazili velký kus cesty a svým způsobem byla pyšná na Michaelovo rozhodnutí povznést se z chudinské čtvrti brlohů. Pýcha však vydržela jen do doby, kdy začalo zabíjení. Když zemřel Anthony, odumřela zčásti i

ona. A smrt Bennyho, milého, bodrého Bennyho, na ni dopadla víc, než smrt kohokoli jiného. Pak Michael, nyní Geoffrey. Nemůže přece připustit, aby se něco takového stalo ještě někomu dalšímu z dětí. Nebo dokonce některému z vnoučat.

Vstala od stolu a mrkla na hodiny. Teprve jedna. Má dost času. Benjamin se opíjí v Kensington Park hotelu a ještě tam vydrží sedět mnoho hodin. Šla k telefonu v předsíni a vytočila číslo, které si zapsala po Michaelově pohřbu. teď věděla, proč to číslo tehdy sháněla. Zapsala si ho právě pro příležitost, jako je tato. Číslo policejní stanice ve Vine Street.

„Dobré odpoledne, tady Vine Street."

Do uší jí praskal neosobní hlas.

„Můžu mluvit s detektivním inspektorem Terry Petherickem, prosím?"

Sářin hlas byl rozechvělý a nervózní.

„Kdo volá?"

„Já ... raději bych to neříkala. Mám ... mám pro něho nějaké informace."

„Počkejte u aparátu, madam. Podívám se, jestli si může hovor převzít."

Spojení se odmlčelo a Sára začala zvažovat, jestli se zachovala správně, když se najednou hluboký mužský hlas zeptal, co může pro ni udělat.

Terry Petherick si oblékal sportovní bundu. Chystal se odejít k obědu. Sotva vykročil z kanceláře, zavolal na něho jeho přítel a kolega Cranmer.

„Počkej ještě, Terre. Máš tu telefon. Nějaká žena. Nechce říct své jméno."

Cranmer mu v napřažené ruce nabízel sluchátko. Terry s bušícím srdcem prošel přeplněnou kanceláří. Že by to byla Maura? Rozumová část mozku něco takového odmítala, ale nelogická doufala a modlila se, aby to byla ona.

„Haló, tady Petherick."

„Tady Sára Ryanová."

Druhé jméno vyslovila sotva slyšitelně.

„Kdo?"

„Matka Maury Ryanové."

Je to Ryanová, ne však ta, kterou chtěl.

„Co pro vás můžu udělat?"

„Potřebuji si s vámi někde v soukromí popovídat. Mám nějaké informace. Musíte je však zachovat v tajnosti. Někteří vaši muži jsou na dceřině výplatní listině."

Terry se zamračil.

„To je velmi vážné obvinění."

Sára zhluboka polkla a zavřela oči.

„Mám u sebe jisté doklady, které by vás podle mého názoru zajímaly."

„Rozumím. Proto se chcete se mnou setkat."

„Ano, proto. Nikdo se ale nesmí dovědět, kde jste a co tam děláte. Můžete mi ale věřit, že ty papíry můžou přivést mnoho lidí do úzkých. Znáte Regent's Park?"

„Ovšem."

„V sobotu ve tři vás budu čekat v zoologické zahradě před samoobslužnou restaurací."

Sára odložila sluchátko dřív, než se Terry zmohl na odpověď. Byla celá zpocená.

Terry nevěřícně civěl na telefon.

„Kdo to byl?"

„Hele, starej se o své, Cranmere!" Snažil se o bodrý tón. "Odcházím k obědu. Nashle později!"

Terry odcházel z policejní stanice k autu zcela vyveden z míry. Co může po něm chtít Sára Ryanová, známá svou neomezenou mocí v rodině?

Ví, že se vražda Geoffreye Ryana ani nezačala vyšetřovat. Jak to v rodině Ryanů dělají, že jim veškeré podniky vycházejí bez střetu se zákonem, to bylo tajemstvím samo o sobě ... je to ale opravdu takové tajemství? Často mu napadlo, že snad jeden nebo dva kolegové jsou podpláceni. Ne snad, že by nějak moc utráceli, i když to by bylo jenom jedno z viditelných znamení něčeho podobného, bylo však podivné, že Ryani byli vždy o krok před policií. Ze zkušenosti ví, že jednou věcí je vědět o někom, že je vinen, ale zcela jinou věcí je to dokázat. Vůbec nepochybuje, že Ryani mají důvěrné zdroje informací. Nu, snad bude vědět víc, až se setká se Sárou Ryanovou ...

Škoda, že se nemůže setkat s Maurou! Od doby, kdy se s ní setkal naposled, ušla kus, opravdu velký kus cesty. teď je do podnikání Ryanů ponořena až po uši. Jsou teď od sebe mnohem dál, než kdykoli předtím. Podle pouliční šeptandy Maura vystřídala Mickeyho doslova s rozžhavenými kolty. Hlad ho najednou přešel. Neměl teď chuť na nic jiného, než na to, co ochutnal před tolika lety. Jako Adam a Eva dával přednost zakázanému ovoci.

Sára odložila sluchátko a vrátila se do kuchyně. Srdce jí bušilo v hrudi jako válečný tamtam. Byla ráda, že konečně uvedla kouli do pohybu. Dceřina vláda teroru skončí. Dala se do přípravy jídla pro manžela a při tom přemýšlela, co všechno jí řekla Janine, a jen se utvrdila ve svém rozhodnutí. Obětuje syny a dceru, jestli to povede k záchraně alespoň jedné osoby. Kdyby tím zachránila Bennyho, je ochotna je zlikvidovat sama.

Mnohem později si vzpomněla, že následujícího dne, tedy v pátek, má advokát přečíst Michaelovu poslední vůli.

V kanceláři právního zástupce seděla Sára s manželem. Seděla nápadně daleko od jediné dcery a čtyř zbývajících synů, jako by byli nakaženi nějakou smrtelnou chorobou.

Advokát Derek Hattersley byl nervóznější, než lidé před ním. Neustále smrkal. Byla to velmi složitá poslední

vůle. Podle jeho zkušeností se každý člen rodiny považuje za hlavního pravoplatného obmyšleného. Odkašlal si a začal mluvit.

„Předem vám všem musím říci, že podstatná část pozůstalosti po Michaelovi Ryanovi připadne pouze jedné osobě. Nicméně každému z vás odkázal značný podíl."

Usmál se ve snaze vnést do jednání aspoň náznak lehkostí. Jeho úsměv však opětoval jedině Benjamin Ryan, na němž Derek Hattersley poznal, že je mírně opilý.

„Tak tedy začnu."

Hlučně si odkašlal a začal číst.

"Já, Michael Ryan, jsa při zdravém rozumu, kromě několika podrobně uvedených odkazů, veškerý svůj majetek odkazuji své sestře Mauře Ryanové."

Derek Hattersley se rozhlédl po shromážděné rodině a s údivem zjistil, že ani jediná osoba nezměnila výraz. Všichni se tvářili stejně bezvýrazně, jako když přišli. Vzápětí si uvědomil, že všichni přítomni jsou zločinci. Ti zřejmě nepatří k lidem, kteří dávají najevo své emoce. Zhluboka se nadechl. Budou-li se chtít o dědictví poprat, ať to udělají mezi sebou. On aspoň nebude do ničeho zapleten.

„Odkazuji jí veškeré své nemovitosti a zásoby. Také jí odkazuji dvě třetiny hotovosti na bankovním kontě. Zbytek nechť je rozdělen mezi matku, otce a bratry. Po dvaceti tisících librách odkazuji neteři Carle Ryanové a synovci Benjaminu Anthonymu Ryanovi. Na tyto peníze nechť je zřízeno poručenství pro Benjamina Anthonyho, než dovrší jedenadvacet roků. Carla Ryanová má přístup k penězům okamžitě. Dále odkazuji patnáct tisíc liber svému prasynovci Josephu Michaeli Spencerovi. které nechť jsou ve svěřenství do dovršení jedenadvaceti let, a dvacet tisíc liber svému nejbližšímu příteli Gerry Jacksonovi."

Derek Hattersley se vysmrkal a podíval se na přítomné v kanceláři.

„Pan Ryan neoblomně trval na tom, aby poslední vůle byla co nejkratší a jeho vlastními slovy. Poslední vůli napsal sám, já jsem mu jen připravil koncept. Také zanechal dva dopisy, které mají být dnes odevzdány. O jejich obsahu nevím zhola nic."

Uvolnil se s pocitem, že se vyvaroval vzniku jakékoli delikátní situace.

"Dopisy jsou adresovány matce a sestře."

Během hovoru hlavou pokynul ke každé ženě. Stále nikdo neřekl ani slovo. Pak se roztřeseným hlasem ozvala Sára.

„Kde je můj dopis'?"

„Tady je, paní Ryanová." Podal ,jí dlouhou bílou obálku a Sára se zahleděla na drobné, navzájem propletené písmo mrtvého syna.

„Chci, abyste můj podíl na hotovosti poukázal na fond vdov po policistech."

Roy byl ohromen.

„To přece nemůžeš udělat!"

„Ale ano, můžu. Royi Ryane. Z jeho zakrvavených peněz nechci nic."

Uchopila kabelku, uhnutím hlavy vyzvala manžela, aby ji následoval a odešla z kanceláře.

Derek Hattersley se znovu vysmrkal. Nos měl červený a lesklý. Podal Mauře dopis. Zdvořile mu poděkovala.

„Kdybyste mi laskavě podepsali několik dokladů ..."

„Zajisté."

Maura se na něho usmála. O dvacet minut později všichni z kanceláře odešli.

„A je po všem, Maws. Mickeyho poslední vůle."

„Ano, Garry. To je opravdu poslední rozloučení."

Leslie ji objal.

"Hlavu vzhůru, děvče. Mickey by nechtěl, abys byla sklíčená."

Maura se pokusila usmát. Leslie, který se ji snažil povzbudit, sám nevypadal nijak vesele.

„Pojďme se všichni něčeho napít!"

To se ozval Lee.

„To nezní špatně. Co ty na to, Maws?"

„Dobře, Royi, půjdu. Vraťme se do klubu. Tam můžeme pít zdarma."

Na zadních sedadlech v černém taxi seděli Sára a Benjamin. Benjamin byl nabručený.

„Proč to děláš, Sáro. Vždyť jsou všichni z tvé krve a kvůli tobě je v poslední době vůbec nevidím."

Zkřížila ruce na prsou.

„Měl bys být rád, že jsi rád! Oni totiž nejsou ničím jiným než zatracenými zločinci. To by ti mělo dělat starosti, nemyslíš?" Její hlas byl jízlivý. "Ty ovšem nejsi lepší. Na tomto světě jsem už sedmdesát roků a z nich přes padesát jsem strávila s tebou. Bylo mi patnáct, když jsi mě zbouchl, Benjamine Ryane. Patnáct! A zůstala jsem u tebe, bez ohledu na to, co jsi mi udělal. Zůstala jsem u tebe. Proč? Proč? Jen abych do tohoto světa zrodila smečku chuligánů, nic jiného."

Oknem taxi se dívala na procházející lidi, kteří žili zcela jiným způsobem života než ona.

Benjamin se mračil, jeho stará kožnatá tvář byla vrásčitější než obvykle.

„Nutíš mě ke smíchu s tím svým 'svatouškovstvím'. Když ti bylo patnáct, Sáro Ryanová, bylas tím, čemu se dnes říká 'správná malá divoká kočka' !"

„Nebyla jsem taková!"

Sářin hlas byl nevěřícný. Londýnský taxíkář dychtivě poslouchal staré lidi na zadním sedadle svého taxi a jen s obtížemi udržel vážný výraz.

„Ale bylas taková!"
Benjaminův hlas měl sžíravý tón, který šel Sáře vždycky na nervy.
„Hej, kamaráde!"
„Jo."
Taxíkářův hlas byl plný smíchu.
„Víte, kde je Bramley Arms?"
„Když mi to pošeptáte, tak to budu vědět."
Benjamin se na taxíkáře zamračil.
"Nechte si ty drzosti! Jen mě tam vysaďte. Ji můžete vysadit kdekoli."
Palcem ukázal na Sáru a nechal ji sedět mlčky se sevřenými rty celou cestu zpátky do Notting Hill. Doma si Sára uvařila konvici čaje. Vzala si ho do obývacího pokoje, kterému teď říkala přední pokoj a nalila si šálek čaje. Posadila se do křesla u krbu a otevřela Michaelův dopis. Benjamina vůbec nezajímala poslední slova nejstaršího syna. Kromě peněz, které mu chlapec zanechal, ho nezajímalo nic. Začala číst.

Milá mámo, píši ten dopis Tobě protože cítím, že je mnoho věcí, které je třeba vyslovit. Vím, že jsem nežil podle Tvých představ, ale tu cestu jsem si vybral sám a nelituji jediného dne. Lituji jedině toho, že jsem Tě miloval mámo, a dotklo se mě když jsme se sobě odcizili.
Chápal jsem Tvůj vztah k Bennymu, protože jsem ho též miloval. teď, když to čteš. jsem už s ním a s Anthonym, pryč z Tvého světa. Chci abys věděla, že Tebe budu postrádat víc, než kohokoli jiného.
Chci Tě, mámo, o něco požádat. Chci, abys dávala pozor na naši Mauru. Ona tě potřebuje. Vždycky tě potřebovala. Od aféry s policistou neustále trpěla. Vím, mámo, že to je pravda, protože,jsem ji pozoroval. Udělal jsem pro ni vše, co bylo v mých silách. teď tě žádám, abys ji zase jednou vzala do náruče, v níž si ji držela jako nemluvně. Maura svou matku potřebuje. Prosím Tě řekni tátovi, že jsem ho měl velmi rád.
Vždycky Tě budu milovat, mámo, bez ohledu na cokoli.
Michael

Sára cítila za víčky palčivé slzy. Pevně zmáčkla oči, aby je vytlačila. Dopis před ní byl od Michaela, jakého znala kdysi dávno jako mladého uličníka, ne od tvrdého, rozhořčeného, krvežíznivého muže, jakým se později stal. Viděla ho, jak vypadal v noci, kdy se narodila Maura, vysoký a silný a s celým životem před sebou.
„Ach, Bože! Ach, synu!" Rukou si zakryla ústa a pevně je stiskla. Z očí jí vyrazily slzy jako z protržené hráze.
„Můj nádherný syn. Ach, Bože, pomoz nu, milovala jsem ho tak mnoho."
V klubu už byli Maura a bratři mírně opilí. Veselí a opilí. Maura cítila probíhat žilami první vlny euforie, věděla však, že se brzy změní v uplakanou přecitlivělost.
Tento den patřil Michaelovi. Všichni mysleli hlavně na něho. Připojil se k nim i Gerry Jackson, Lee se ujal práce barmana. Seděli na barových stoličkách a neustále pili, jako by se pitím dala lítost ze smrti Michaela zmenšit.
„Vzpomínám si, jak Mickey pracoval pro Joea Rybu. Tehdy to byl nádherný darebák."
„To je už moc dávno, Gerry."
Royův hlas už byl nejistý. Gerry si lokl ginn s tonikem.
"Vaše máma byla na všechny opravdu tvrdá. Na každého. Všichni ho následovali, on s nimi však nikdy neutrácel. Všechny peníze nosil domů mámě. Víš, Mauro, že tvoje šaty k přijímání koupil z výnosu loupeže?"
„Ne, Gerry."
Usmála se na něho, ráda, že mluví o bratrovi.
„Vzpomínám si na to zcela jasně. Vykradli jsme spolu sázkovou kancelář. Byl to prohnaný 'lišák'. Joe Ryba se ho snažil ukáznit, ale kam se na něho hrabal. Celou dobu, kdy pracoval pro toho starého mizeru, pracoval podle svého."
Gerryho hlas byl teď tvrdší.
„Nenáviděl jsem toho starého bastarda."
„Mickey ne?" Leslie byl už opilý jak zákon káže a přestal dávat pozor na to, co říká. "Mickey ho sejmul, že?"
Garry se k němu obrátil.
"Zavři tu svou nevymáchanou hubu."
„No, Mickey byl přece teplý. A pokud jde o Joea Rybu ... přece jeho přezdívka vznikla podle 'teplý jako ryba'."
Leslie nedomluvil, protože Garry ho udeřil do tváře a srazil ho ze sedačky.
„Zavři tu klapačku!"
„All right. Uklidni se."
Lee se pokoušel nalít trochu oleje na rozbouřenou hladinu.
„Trhni si nohou. Vždycky se ho zastáváš!"
Garry byl útočný i střízlivý, opilý byl ochoten se prát třeba i sám se sebou.
„Drž hubu!"
Maurin hlas byl tichý. Valně se jí však nedařilo povznést všeobecné nadšení a zamezit hádce.
„Podívej se, Garry, přece jsme tady na počest Michaela. Tak si sedni a dej pokoj. Kdybys uměl pít, nemusels být tak pod obraz."
Royův hlas byl rozhodný, autoritativní. Všichni na něho hleděli s pocitem náhlého strachu. Leslie se zvedl z podlahy a vklouzl na sedátko. Maura si i v mírném alkoholovém oparu uvědomila, že Roy už začal důvěřovat sám sobě. Bude dobrým číslem dvě.

„Kdy si přečteš dopis, Maws?"

To Lee se snažil změnit téma hovoru.

„Až se na to budu cítit."

Vstala ze sedátka a šla do prostoru recepce. Zvedla sluchátko a vytočila číslo Willyho kanceláře v St. Martin's Wharf. Ozval se sám, což byl dar z nebe, protože Mauře už se pletl jazyk a těžko hledala slova.

„Jsi to ty, Willy?"

„Ahoj, Mauro."

Jeho hlas zněl chladně. Od Michaelova pohřbu ji vídával stále méně a vůbec se mu to nelíbilo. Proti své vůli na ni neustále myslel a rozhořčovalo ho, že ona ho může pustit k vodě, kdy ji napadne.

„Jsem ožralá."

„Co po mě chceš? Mám práci ..."

„Právě ‚jsem byla na čtení Michaelovy poslední vůle a cítím se osamělá a sklíčená."

A opilá, dodala v duchu.

„Opravdu? Takže chceš vidět mě? Je to tak?"

„Jo ... V tomto okamžiku si potřebuje tvrdě zasouložit."

William se usmál. Ta tedy má způsoby ve volbě výrazů. Když ale pro ni teď zajede, bude jen pokračovat její nadvláda. Na druhé straně většinu dnešní práce má skončenou a Maura se podle řeči opravdu cítí osaměle a sklíčeně. Nepřinutil se říci 'zoufale', ale právě to měl na mysli. Věděl, že Mauru je ochoten si vzít za jakýchkoli podmínek.

„Kde tě najdu?"

„Přijeď za mnou do klubu, budu na tebe čekat."

Odložila sluchátko a vrátila se k barovému sedátku. Muži se už zase tvářili přátelsky, bavili se o Michaelovi, každý chtěl svou vzpomínkou předčit ostatní. Maura se posadila a uchopila nově doplněnou skleničku. Zvedla ji v tichém přípitku bratrovi.

Než ztratila vědomí, bylo její poslední myšlenkou, že Michael by tento večírek na svou počest schválil. Když o hodinu později přijel William, musel ji do auta odnést.

Mlčky ji vezl domů, rozmrzelý nad jejím stavem. Ležela natažena na zadním sedadle a slabě chrápala, její velká prsa se zvedala a napínala tenkou hedvábnou blůzu. Musel uznat, že i opilá a neupravená je tou nejsmyslnější ženou, jakou kdy poznal.

***

Maura se s hrozným bolením hlavy probudila v půl dvanácté v noci. Zjistila, že je v posteli nahá. Události posledních denních hodin se jí vybavovaly jen pomalu. Obrátila se na posteli a ucítila, že vedle ní někdo leží. Ovšem, William. Cítila se hrozně a dovtípila se, že využil její opilosti. Nu, vlastně si o to řekla. Malinko se zvedla a okamžitě cítila nutkání ke zvracení. Opatrně vylezla z postele, chodidlo položila pevně na podlahu a pak se v pološeru pomalu vydala ke koupelně. Z postele slyšela Williamovo hlasité chrápání.

V koupelně se podívala do zrcadla nad umývadlem. Vypadala hrozně. Líčidla měla rozmazaná po obličeji a kolem očí více vrásek než obvykle. Vypadala staře. Starší, než na třicet šest roků. Omyla si tvář, opláchla studenou vodou tvář i krk, aby se pokusila rozproudit krev a vnést do mozku trochu života.

Oblékla si starý župan, který visel za koupelnovými dveřmi, a vešla do obývacího pokoje. Kabelku našla na nízkém kávovém stolku, kde ji zřejmě nechal Willy. Vzala ji a rozsvítila jednu z lamp vedle křesla. Uvelebila se s nohama složenýma pod sebou, otevřela kabelku a vyndala bílou obálku. Chvíli hleděla na hustý Michaelův rukopis, pak obálku opatrně roztrhla a vytáhla jedinou popsanou stránku.

Ahoj Maws, když tohle čteš, jsem už černým chlebem. (Za to nakreslil usměvavou tvářičku, aby jí dal vědět, že to měl být vtip.) Už asi víš, že jsem všechno odkázal Tobě Zasloužíš si to. Obnáší to dobře přes milión liber. Staré přístaviště nakonec vynese mnohem víc, teď je všechno Tvoje.

Všechno.

Píši ten dopis, abych Ti řekl něco, co bych ti za života asi nikdy neřekl.

Za prvé, je mi srdečně líto, co se stalo za všechny uplynulé roky. Vím, žes toho policajta milovala z celého srdce a já jsem ti to celé pokazil. Snažil jsem se Tě za to odškodnit, Mauro.

Za druhé, myslím, že bys měla zvážit možnost provdat se za Templetona.

Kdybys to udělala, stala by se z Tebe lady, když v mých očích jsi jí byla vždycky.

Miluji Tě víc, než bys myslela, že je vůbec možné. Ať nedopadneš jako já, Maws, ať nezůstaneš bez vlastního domova. Uznávám, že to je cena, kterou platím za to, že jsem homosexuál.

Za třetí, pokus se sblížit s matkou. Kdysi jste si byly blízké a myslím, že v hloubi duše jedna druhou postrádáte. Žádám Tě aby ses pokusila ten rozpor vyřešit.

Posléze, nevěřím našemu Geoffreyovi tak velice, že bych ho nejraději vyhodil. On není košer, Maws. Vezmi si Roye jako číslo dva Je chápavější, než jsou lidé ochotni uznat. Snaž se také dohlédnout na starého pána.. Ať se s matkou stane cokoli, tys byla vždy jeho oblíbencem a z řečí, které vedl s kluky, vím, že mu scházíš, Nu, tak to by bylo všechno, moje drahá. Dopis si nechej pro sebe, nechci aby každý věděl, jak měkká poseroutka ve skutečnosti jsem! (Další úsměv.)

Dohlížej na kluky za mě a dávej pozor na sebe. Existuje dodatek k závěti. Starého Hattersleye jsem požádal, aby si ho nechal u sebe. Byt a osobní věci jsem odkázal Richardovi. Dobře jsme spolu vycházeli a chci ho nějak zaopatřit.

Padesát tisíc jsem odkázal organizaci Chraňte děti. Nechci ale, aby se to dostalo na veřejnost. Mám pocit, že

se nikdy nedopracuji ke 'starým kostem', jak říkávala teta Nellie, a tak každý rok píšu nové dopisy, aby bylo vše zajištěno.

Dávej na sebe pozor Maws,
Tvůj milující bratr
Michael
P. S.

Hattersleymu moc nevěř. Nechal jsem u něj pro Tebe několik dokladů, které u sebe podrží do doby, než si přečteš tento dopis. Navštiv ho pak tajně. Jde o cenné papíry, obligace a jiné papíry. Je tam také číslo mé švýcarské banky. O mé smrti bude banka informována, že ty jsi novým správcem bankovního účtu.

Maura hleděla na dopis. Bylo jasné, že Michael zajistil všechen svůj majetek. Dopisy psal každý rok podle vývoje událostí. Tento dopis byl napsán 5. srpna 1988, tedy dřív, než začaly problémy s Geoffreyem. Povzdechla si. Padesát tisíc pro Chraňte děti. Oči se jí zamžily. Když se spolu ve zprávách dívali na záběry hladovějících dětí, nikdy k tomu neřekl ani slovo. Dotklo se ho to ale tak, že jim odkázal padesát tisíc. Noviny ho vždycky líčily jako vraždícího zlosyna, jemu se to tak ale líbilo.

O Geoffreyovi zřejmě věděl. Škoda. že nedovolila Michaelovi sejmout ho, když se k tomu odhodlal, možná by bylo možné se všemu vyhnout. Stiskla oči, aby zamáčkla slzy. Už se naplakala dost, tím ho přece zpátky nepřivede.

Otevřela oči a uviděla Williama, stojícího ve dveřích.

„Milé děvče, vypadáš senzačně."

Vložila dopis do kabelky a usmála se na něho cynickým úsměvem, který se jí ale nezračil v očích. Nechala ho pohledem projíždět po svém těle.

„Využils převahy nade nnou, že?"

Její hlas byl tichý a chraplavý.

Přikývl.

"No, tak teď využiju převahy nad tebou zase já!"

William se zasmál a pokusil se napodobit kokneyský přízvuk.

„Znamená to, že se mi dostane výborné tvrdé soulože?"

Maura odložila kabelku na podlahu a vstala.

"Jedině když budeš moc hodný."

Když šli spolu do postele, Maura se modlila, aby William byl natolik dobrý, aby jí z hlavy vyhnal všechny starosti. Předem však nevěřila, že to dokáže. Existoval totiž jenom jeden člověk, který by to dokázal, a ten byl od její náruče tak daleko jako Mléčná dráha.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

Sobota byla mrazivá a sněhové větrné poryvy jen zvětšovaly nevlídnost dne. Zatímco Maura a William spolu v klidu opožděně obědvali, Sára seděla na lavičce a čekala na Terry Pethericka. Přijel těsně po třetí hodině. Usmál se na ni, když uviděl její kamennou a mlčenlivou tvář.

Při pohledu na něho si uvědomila, že byl otcem jejího druhého vnoučete a také to, jak hezké dítě to mohlo být.

„Paní Ryanová?"

Sára přikývla, Terry se posadil vedle ní.

„Dnes je ale zima, co?"

Znovu přikývla.

„Nechtěla byste jít raději někam na šálek čaje? Tam si můžeme popovídat v teple."

„Ano, to by bylo lepší. Jsem už promrzlá do morku kostí."

Terry ji vzal za loket a zavedl do restaurace. V teple u šálku horkého sladkého čaje na Sáru dolehly pochybnosti. Věděla, že tím, co se právě chystá udělat, problémy neskončí ani pro Mauru, ani pro její ostatní děti. Zhluboka se nadechla.

"Když vám poskytnu informace, mohl byste to mým synům usnadnit?"

„Jestli jsem dobře pochopil, ty informace se převážně týkají Maury."

Sára přikývla.

„Nu, pokusit bych se mohl. Ve skutečnosti ale záleží na druhu informací, které mi předáte."

Při pohledu na Sáru se Terry cítil jako had v trávě. Je to už stará paní. Je Mauřinou matkou. Kdyby se události vyvinuly jinak, mohla být jeho tchyní. Usrkl kávy. Její synové ho málem ubili k smrti. Rád by věděl, jestli o tom ví.

„O dceři toho vím velice mnoho. Syn Geoffrey zapisoval jména, data, schovával doklady a podobně. Dělal to mnoho roků. Myslím, že to byla Maura, kdo ho ... "

Její hlas se vytratil.

„Chtěla jste se setkat se mnou právě kvůli tomu?"

Sára se mu hluboce zahleděla do očí.

„Vy jste mou dceru znal už dřív ... Tedy, dřív, než se zapojila do podnikání s Michaelem."

„Vy jste o tom tehdy věděla?"

„Věděla jsem všechno. Maura byla těhotná."

Terry vyvalil oči.

„To není možné!"

„Ale je, synu. Byla v jiném stavu. Proto vás nechal Michael tak spráskat. Odvedla jsem ji k andělíčkáři. Po zásahu toho mizery málem zemřela. Dlouho byla nemocná a kvůli potratu ji museli sterilizovat."

Sára neměla ponětí, proč mu to všechno říká. Možná tím chtěla u něho získat jistý druh ohledu pro dceřiny činy. Přenést na něho trochu viny.

„To jsem nevěděl. Přísahám, že jsem o tom neměl ani zdání."

„Já vím, synu. Maura mi to sama řekla. Šla za vámi do bytu, aby vám to řekla, jenže vy jste to s ní rázně skončil. Tehdy se o vás dvou dověděl Michael a to ostatní je už historie."

Terrymu se točila hlava. Maura těhotná s ním! Sára se napila čaje a znovu začala hovořit. A vyprávěla mu o všem.

„Pak se změnila. Neříkám, že všechno je vaše chyba, ale když se vrátila z nemocnice, byla nepřátelská a nějaká nelítostná. S přibývajícími lety se tyto její vlastnosti jen a jen prohlubovaly. Jako by si chtěla svým chováním kompenzovat svou bolest. Ať je dnes jakákoli, tehdy, než se to stalo, to bylo hodné a laskavé děvče."

„Jestli to něco na věci změní, paní Ryanová, opravdu jsem ji miloval."

„Věřím vám."

„Nemůžu to všechno strávit. Kdybych to věděl, stál bych jí po boku."

Sára zavrtěla hlavou.

„Nestál, synu. Michael by to nikdy nedovolil, kdybyste opustil policejní sbor, nenáviděl by vás až do vaší smrti. Proto jsem se chtěla s vámi setkat. Svým způsobem jste do toho také zapleten. Chci, aby moje vnoučata vyrůstala bez dědičného zatížení jménem Ryan. Chci, aby byli dělníky v továrnách, čističi ulic, prostě čímkoli! Čímkoli kromě darebáky."

„Rozumím vám. Musíte si ale uvědomit, že jakmile něco takového uvedete do chodu, už to nelze zastavit. Pak už neexistuje žádná cesta zpátky."

„Vím to. Rozhodla jsem se! Mé děti musejí být vyléčeny a uvedeny na správnou cestu. A něco takového můžu udělat jedině já. Já jsem je zplodila, teď je musím zničit. Ve skutečnosti to je jednoduché. Potřebuji ale vaši pomoc. A bude-li to nutné, jsem ochotná se postavit na svědeckou lavici."

„Ne! To nebude nutné."

„Jestli se obáváte, že by se mi mohlo něco stát, nedělejte si s tím těžkou hlavu. Je mi sedmdesát a za všechna ta léta jsem nikdy neměla strach z ničeho, co vyšlo z mého těla."

Sára otevřela kabelku a vytáhla složku dokladů, kterou zanechal Geoffrey. Podala ji Terrymu.

„Je tam všechno, co po sobě zanechal Geoffrey. Moje telefonní číslo je uvedeno na složce v rohu nahoře. Spojte se se mnou, kdykoli to budete považovat za potřebné. Žádám vás o jediné, pokuste se nějak pomoci chlapcům. Vím, že budou muset odejít pryč, ale hlavní osobou, po které byste měl jít, je Maura."

Vstala ze židle. Natáhla se a stiskla mu ruku. Pak naň kývla hlavou a odešla.

Terry seděl sám a přemýšlel o všem, co řekla Sára. Maura byla těhotná jeho děťátkem. Představil si ji, jaká byla v první noci, kdy se milovali. Její ochotu učit se od něho. Její důvěřivé oči a hebké tělo. V hrdle pocítil palčivé slzy. Byla tehdy tak povolná. Uvědomil si, jak ji potrat musel zničit. Milovala děti, mnohokrát se o nich bavili. Pak si vzpomněl na poslední noc, kterou s ní strávil. Na spojení dvou dospělých lidí. Na horečné pohyby jejich těl. Na chladnou pižmovou vůni jejího těla. A ona mu o děťátku neřekla ani slovo.

Nikdo z nich nevstoupil ve stav manželský. Zřejmě jsou na této zemi určeni jeden pro druhého, pouze a jedině jeden pro druhého. Do myšlenek se vetřel nějaký hlas.

"Jste v pořádku?"

Vedle něho stála malá zavalitá číšnice.

„Ano, děkuji vám."

Starostlivé se na něho podívala.

"Vypadáte ale hrozně.."

Terry vstal a na stůl hodil tři librové mince.

„To nic není. Jen nějaké špatné zprávy, to je všechno."

Vyšel do mrazivého vzduchu, složku od Sary držel v podpaží. Pročte si to později. V tomto okamžiku chtěl jenom jít a přemýšlet.

Maura a William šli do postele. Přitulili se k sobě. Maura se na něho usmála. Byl to první skutečný úsměv za mnoho dní. Konečně našla někoho, kdo má o ni zájem. A věděla, že on o ni zájem má. Teď hodí všechno za hlavu a bude myslet, jenom na to dobré. Ještě pořád je mladá a Michaelův dopis jí ukázal, že čas dovede běžet rychle. Letmo pomyslela na Terryho Pethericka, jako to dělala vždy, když na ni padly chmurné myšlenky. Ve stejném okamžiku stál Terry Petherick v Regent's Parku a myslel na ni.

Oba začali dělat plány. Maura to sice nevěděla, ale jak její tak jeho plány jednoho dne splynou s nečekanými následky.

Terry se ocitl v obtížné situaci. Uplynul týden ode dne, kdy mu Sára předala doklady. Nepochyboval, že Geoffreyovy zápisy jsou pravdivé. Jména i data do sebe zapadala. Starost si dělal z toho, že na Maurině výplatní listině byla nejen většina jeho kolegů, ale i několik vysoce postavených pracovníků. Třeba jeho vedoucí inspektor.

S hrůzou si uvědomil, že teď neví, komu vůbec může důvěřovat. Toto nebyl případ několika křiváckých poldů, ale spíše případ menšího počtu čestných a poctivých lidí proti skutečné armádě policistů beroucích úplatky. V případě odhalení by to otřáslo nejen jeho přáteli, ale celým londýnským policejním sborem.

Teď má usvědčující důkaz, že loupež zlatých cihel v roce 1985 byla dílem Maury a Michaela Ryanových.

Geoffrey Ryan dokonce opatřil mapu použité trasy. Terry neměl nejmenší pochybnosti, že je na ní plno otisků prstů. Dokonce ví, kdo zlato ukryl. To bylo sice všechno hezké, až na to, že nevěděl, jak ve vší počestnosti tuto zprávu šetrně zveřejnit, aniž by se prozradilo, že v tom je až po krk zapletena policie.

Bylo mu do pláče. V uplynulých sedmi dnech se na své přátele díval novým pohledem. Jejich chvástavé řeči o počtu provedených zatčení poslouchal s vědomím, že v místech působnosti Ryanů se dívali jinam, než měli. Není divu, že to Mickey a Maura dotáhli tak daleko. Měli v hrsti nejen Vine Street, ale i ústředí West End Central. Nemohl tomu uvěřit. Měli špehy v Brixtonu, Kilburnu, Barkingu. Ve skutečnosti neexistovala jediná policejní stanice, kde by neměli nějaké 'ucho' na výplatní listině.

Teď on, Terry Petherick, má všechny potřebné informace k jejich likvidaci. Dokonce má i zajištěnu spolupráci jejich matky. Jenže má svázané ruce, protože když nakonec půjde ke dnu loď Ryanů, stáhne s sebou i policejní sbor. Bylo to až krutě směšné! A pokud jde o Templetona ... ten je až po krk v různých lumpárnách, jenže rodinné styky ho už mnoho roků dokázaly uchránit před uvězněním! Terry si uvědomil, že nemá proti sobě jen několik velkých lotrů, ale celou zatracenou státní instituci.

Zvedl sluchátko na psacím stole a vytočil číslo zvláštní vyšetřovací skupiny. Raději to všechno předá jim. Budou si to moci přečíst, probrat a najít řešení. Už se mu z toho zvedal žaludek.

Zatímco telefon na druhém konci vyzváněl, bezmyšlenkovitě čmáral po bloku. Teprve později viděl, že nakreslil srdce probodnuté dýkou.

Superintendent Marsch seděl a hleděl na siluetu města. Byla tma a světla svítila přes Temži jako majáky. Už tam tak seděl skoro tři hodiny. Informace, které přinesl mladý detektiv, ho zcela vyvedly z rovnováhy. Na něco takového čekal už deset roků, ale teď, když mu doslova spadly do klína, si nebyl jistý, co s nimi má udělat. Čekal, že si promluví se svým představeným, který, chválabohu, na listině nebyl uveden. Jsou-li všechny informace pravdivé, a měl neurčité podezření, že jsou, rozpoutá se hotové peklo a policie ve West Endu se rozsype.

Zavrtěl hlavou nad dosahem událostí, které má pustit ze řetězu. Smutné na tom bylo, že detektiv Petherick si nevědomky kope vlastní hrob.

Kdyby skandál propukl, nikdo by už s ním nikdy nechtěl spolupracovat.

Policisté jsou jako lékaři. Nikdy si neserou do vlastního hnízda, bez ohledu na to, kdo je pacientem.

Terrymu zavolali o půlnoci domů. Bylo mu řečeno, aby se oblékl a setkal se s Marshem ve tři čtvrtě na jednu. Když nastoupil do auta, uvědomil si, že uvedl do pohybu něco, co bude mít dopady ještě v mnoha příštích letech. Nakonec bude Maura Ryanová zlikvidována, nebyl si však jistý, že to bude ta správná cena za všechno způsobené zlo. Když se během následující hodiny dověděl, co se má stát, jeho nejistota se jen zvětšila.

Seděl v malém pokoji s rovnou střechou ve Wimbledonu. Superintendent Marsh už mluvil bez přerušení skoro hodinu. Když se odmlčel, aby si zapálil doutník, ozval se Terry.

„Snažíte se mi říci, že lidé na vysokých postech se z toho dostanou bez potrestání?"

Marsh natáhl do plic kouř a rozkašlal se. S rukou přes ústa se snažil vysvětlit.

„Pohleďte, synu, vím, jak vám to připadá. Nezapomínejte ale, že někteří z těchto mužů už jsou ve sboru dvacet roků. Ti v klidu odejdou do důchodu ..."

„A dostanou důchody a navíc mimořádné odměny za dřívější odchod do důchodu!" Terryho hlas byl znechucený. "Marshi, nechce se mi věřit vlastním uším. Já vám přinesu důkazy o úplatkářství v tak rozsáhlém měřítku, o jakém se nikomu ani nemohlo zdát a vy máte tu drzost tady sedět a říci mi, že většina odejde, dokonale zproštěna jakéhokoli obvinění."

Marsh přikývl.

„Vím, synu, jak se cítíte."

„Ne, nevíte! Nemáte ani ponětí, co v tomto okamžiku cítím. Jsem rozhořčen a zhnusen. Tito lidé po léta brali peníze od proslulých zločinců a nemají být vůbec bráni k zodpovědnosti. Zatímco malá ryba, jako je Dobin, bude ukřižován za ně."

„Poslyšte, synu ..."

„Přestaňte mi říkat to zasrané synu!" Terry prudce udeřil pěstí do stolu. "O půlnoci se tady plížíme jako lupiči. Nemohu uvěřit, že se něco takového může opravdu dít. Říkáte mi, že křiváčtí policajti odejdou ze zaměstnání, dokonce bez sebemenšího pokárání. Chováme se jako provinilí zločinci tím, že se setkáváme uprostřed noci v omšelém domku a skutečné bahno lidské společnosti, kvůli němuž tady jsme, si klidně odejde středem. To přece není v pořádku, pane kolego."

„Poslyšte, Pethericku. Jestli se to dostane na veřejnost, jsme v prdeli. Když to chcete po lopatě, tak tedy po lopatě. Dovedete si představit, jaké pobouření by vyvolalo, kdyby se to dostalo do novin?

Pomyslel jste na to. Lidé z ulice by nám důvěřovali méně, než odečitatelům plynoměrů! Pomyslete na to. Kdyby se to dostalo do tisku, nepřežijeme. Naší jedinou možností je provést interní šetření. Oni už vědí, že byli přistiženi. Opouštějí sbor. To je ale vše, co můžeme udělat! Až budete starší, uvědomíte si lépe smysl toho, co vám teď říkám. Mohlo by se totiž stát, že násilníci, lupiči a vrazi, které tito lidé zatkli a dostali do vězení, by po jejich zatčení křičeli po obnově procesu. Dostáváme se do styku s příliš mnoha lidmi, než abychom něco takového mohli někdy zveřejnit. Vím, že to, jak za to zaplatí, se zdá být malým trestem za provedené přečiny, ale věřte mi, že druhá cesta by nás stála mnohem víc."

Terry byl ohromen.

„A co Maura Ryanová? Má i ona odejít jen tak?"

„O ni si nedělejte starosti, chytneme ji při činu."

„Ovšem, postupujme ve správném pořadí, že? Pochytejte raději skutečné zločince. Marshi, dovolte, abych

vám něco řekl. Myslím, že ať jsou Maura Ryanová a její rodina jakkoli špatní, není to nic ve srovnání se špinavci, které vy tak lehce necháváte vyváznout bez trestu. Pro mne je křivý policajt horší než kterýkoliv jiný opravdový lump."

Marsh obešel stůl a položil ruku Terrymu na rameno.

„Já vím ... cítím to stejně. Dbám zákonů jako vy. Ale rozsah a závažnost toho, co jste zjistil, nám brání to zveřejnit. Nejste schopen to pochopit? Během několika hodin by byl celý policejní sbor ukřižován. Muži v nejvyšších klíčových postaveních by měli být vyhozeni? Prosím vás, synu. To by přece bylo příliš."

Terry poslouchal Marshe a musel souhlasit s tím, co říkal. Zdálo se mu však nesprávné, že tolik lidí odejde bez sebemenší poskvrny na charakteru, když by oprávněně měli nést důsledky svého konání.

„Pořád mě to neuspokojuje. I kdyby to způsobilo problémy, stálo by to za to. Veřejnost přece není tak hloupá, jak si zřejmě myslíte. Já bych na příklad mnohem raději viděl, kdyby bylo učiněno spravedlnosti zadost, než se podílel na něčem, o čem vím, že je špatné."

Marsh vyfoukl oblak dýmu. Lesklou plešatou hlavu měl pokrytou tenkou vrstvou potu. Ten mladík už mu začínal jít na nervy. Poslední věcí, kterou policejní sbor v této době potřebuje, je čestný policajt, jako je tento. Terry Petherick se odhodlal píchnout do vosího hnízda, najednou však zjišťuje, že předložené důkazy nechce nikdo ani projednat.

„Víte co, zajděte domů a vyspěte se na to. Až o tom logicky pouvažujete, uvidíte to z našeho hlediska."

Terry se pomalu zvedl ze židle a podíval se Marshovi do očí.

„Teď už vím, proč pro nás používají přezdívku 'špíny'."

Po odchodu Terryho si Marsh sedl znovu za stůl. Kéž by všechno bylo tak snadné, jak si to představuje Petherick. Hezký policista zatýká nezbedného darebáka. Ale v tomto světě patří většina policistů mezi lotry! Marsh si dlouze povzdechl. Bylo jeho úkolem docílit, aby Petherick držel jazyk za zuby. Byl odhodlán toho dosáhnout. Terrymu cestou domů kypěla žluč. Ulice byly opuštěné a najednou měl nutkání zajet na Fleet Street a naplno všechno vykřičet do novinářského světa. Věděl ale, že to neudělá. Nedošel v zaměstnání tak daleko, aby teď z ničeho nic promarnil svou kariéru. Uvědomil si, že podruhé v životě se musí rozhodovat mezi policejním sborem a Maurou. I podruhé vyhrál sbor.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Janine položila snídani před Roye. Začal jíst. Janine si nalila šálek kávy, odešla z kuchyně do obývacího pokoje a dolila ji vodkou. Když se otočila od baru, trhla sebou. Ve dveřích stál Roy a díval se na ni.

„Myslela jsem, že snídáš."

Polkl poslední sousto a ukázal na šálek, který držela v ruce.

„To je snad trochu brzy i pro tebe, ne?"

Janine sklopila zrak. Cítila, že rudne.

"Je to můj život, Royi ..."

„Tak fajn, jestli ráno někdy nebudu doma, Bennyho pošleš do školy taxíkem. Nechci, abys namotala auto kolem pouliční svítilny s mým synem uvnitř. Ožralče."

Janine zvýšila hlas.

"Nejsem ožralá!"

Roy vdechl nosem a hřbetem ruky si otřel nos.

"Ještě ne. Bez odmluvy ale uděláš, co jsem řekl. Jasné?"

Janine s obličejem zkrouceným hněvem na něho hleděla. Roy na ni zařval.

"ŘEKL JSEM ... JASNÉ?"

„Ano, jasné. Nejsem přece hluchá, to snad víš."

„Ne, miláčku, nejsi hluchá. Jako obvykle pouze naštvaná."

Roy se vrátil do kuchyně dojíst snídani. V předsíni stál Benny a díval se na něho.

„Dovezeš mě do školy, táto?"

Roy přikývl.

„Příště, synu, už nikdy v žádném autě nepojedeš s matkou, jasné?"

Benny pokrčil rameny.

„Mně to vyhovuje, táto."

Janine poslouchala jejich rozhovor, dvěma loky polkla kávu s vodkou a znovu si dolila šálek. Seděla na pohovce a popíjela čistý alkohol. Pomalu se jí začaly do očí drát slzy. V posledních letech jí Roy už vzal všechno včetně sebeúcty a teď jí bere i dítě. Objevily se jí v očích slzy, slzy sebelítosti. Za chvíli měla odcházet z domu. Benny se s ní vůbec nerozloučil.

Roy a Maura jeli do Essexu. Měla tam domluvenou schůzku se zlatníkem Lenny Isaacsem. Roy zastavil u dopravních světel a podíval se na Mauru.

„Dnes máš nějak dobrou náladu, Maws."

Usmála se na něho.

"Ano, opravdu mám."

„V čem je zdroj úsměvu a dobré nálady?"

„V ničem, ty drzý prevíte. Raději jeď, světla se už změnila."

„Do prdele!"

Dodávka za ním už na něho troubila.

„All right. All right, vždyť už jedu. Tak v čem je tajemství, Maws? Je v tom nějaký chlap?"

„Možná."

Maura myslela na Williama Templetona.

„Takže je to chlap!"

V Royově hlase znělo překvapení.

„Poslyš, ty čmuchale, mám dobrou náladu, protože ji prostě mám. Tof vše."

„Ženská logika mě vždycky ohromuje!"

Maura se mu vysmála.

„Když mluvíme o ženách, jak je to s Janine?"

Roy se zamračil.

„Myslel jsem, že se bavíme o ženách, ne o zrůdách z černé laguny."

„To je odporné, až nechutné."

Maura se zazubila.

„Poslyš, Maws, Janine mi už jde na nervy. Pije jak duha."

„Janine? Vždycky byla abstinent."

Maurin hlas zněl nedůvěřivě.

„Už není. Manželství se hroutí. Oprava, už je zhroucené. Už čtyři roky jsme spolu nespali. Kdyby nebylo Bennyho, dávno bych s tím skoncoval."

„Jak dlouho pije?"

„Myslím, že poslední rok, nebo tak nějak. Několik posledních měsíců už pije ale velmi mnoho."

„Ona byla vždycky takový divný pavouk. Připouštím, že jsem ji nikdy neměla ráda. Nicméně, je tvou manželkou."

„Vždyť ti říkám, Maws, kdyby nebylo matky, už bych tu potvoru dávno vyhodil. Matka si ale myslí, že jí z prdele září slunce."

„To je fakt. Nu, Royi, dělej jak uznáš. Pokud jde o mne, zbavila bych se jí, ať si babička myslí co chce. Musí si uvědomit, že s ní žiješ ty, ne ona."

Roy přikývl.

„Jak to vypadá s tím chlapem Isaacsem?"

„Zřejmě se zná s pohlaváry v Jersey. Počítá, že se tam zlata zbaví a pak ho budou postupně uvolňovat na trh. To znamená, že trh se zahltí a cena zlata klesne, ale to my si už naděláme jmění. Pak bude někdo objíždět Evropu a počítat zlaté rezervy. Nakonec nějaký chytrý elegán vyčenichá, že scházející cihly jsou prodávány legálně a všechno zase bude ututláno. Jako obvykle. A tak chceš-li v několika příštích letech nakoupit zlato, obrať se raději na jihoafrický Krugerrands !"

Roy vybuchl smíchy.

„Ty jsi šílená!"

„Já vím ... já vím. Jsem však ráda šílená, v tom je ten rozdíl."

„Doufám, že ten Isaacs nebude žvanit celý den. Někteří lidi občas nevědí, kdy mají zavřít klapačku. Sammy Goldbaum mi někdy málem ukecal uši!"

Při zmínce o Sammym Maura ztuhla. Už hodně dlouho si na něho nevzpomněla.

„Co je? Není ti dobře, holka? Jsi celá bledá."

Maura si zapálila cigaretu.

„Už jsem OK. Jen na okamžik jsem měla takový divný pocit."

Roy si uvědomil, že se neměl zmiňovat o Sannny Goldbaumovi. Nejraději by si někam nakopal.

„Něco ti řeknu, Maws. Co bys řekla tomu, kdybychom si před tou schůzkou našli nějaký malý lokál a něco zakousli a vypili?"

Maura pochopila, že se snaží vylepšit ovzduší a usmála se na něho.

„To by bylo báječné."

Terry Petherick byl pozván k Marshovi. Posadil se na nabídnutou židli a mlčky čekal, co mu šéf řekne.

Marsh si zapálil doutník, což byla jeho jediná výstřednost. Vyfoukl kouř nad psací stůl a začal:

"Přemýšlel jste o tom, o čem jsme se bavili?"

Terry přikývl.

„Mám tomu rozumět tak, že jste ochoten se podřídit?"

Terry opět přikývl.

„Dobře ... dobře. Rozhodli jsme se, že dopadení Ryanů přenecháme vám. Jistě už víte, že ten, kdo je pochytá, má kariéru zajištěnou. Ovšem, pokud oni neklovnou dřív vás."

Terry na něho upřeně hleděl. Nenacházel nic, co by mu mělo být k smíchu.

„Víme, že jste z gruntu poctivý a vzhledem k informacím, které jste shromáždil, považujeme za slušné ..."

Terry ho přerušil.

„All right. Nechte těch keců. O co vám přesně jde?"

Marsh měl ohromnou chuť zhasnout doutník na Petherickově tváři. Kdo si ten malý posera myslí, že je? Raději se ale zhluboka nadechl a snažil se vztek ovládnout.

„Maura a Roy Ryanovi měli včera schůzku se zlatníkem ... Lenny Isaacsem. Nechal jsem je sledovat. Chystají se zřejmě k brzkému přesunu zlatých cihel. A při tom na ně udeříme. Jakmile při této akci zatkneme Mauru Ryanovou, pak už jen shromáždíme další obvinění, jak nám to bude vyhovovat. Jak jsem vám řekl onehdy v noci, chytneme je při

činu. Vrhneme se na ně, když budou přesunovat zlato. Je to tak jednoduché."

„Pokud jde o to ostatní ... odbor pro vyšetřování stížností už se tím interně zabývá. Dokud nedopadneme Ryany, necháme na pokoji ostatní lumpy. Tak aspoň nedostanou žádné podezření. My dva na tom budeme úzce spolupracovat. Nikomu se o tom nesmíte zmínit. Přijdu za vámi, až budu mít pro vás víc informací."

„Sára Ryanová se mě ptala, jestli by bylo možné, aby její chlapci dostali menší tresty."

Marsh se zlověstně usmál.

"Nu, myslím, že za zeptání nic nedam."

Když Terry odešel z kanceláře, Marsh chvíli seděl a kouřil doutník. Nebylo by moudré Petherickovi říkat, že žádnému Ryanovi nebude umožněno dostat se do vězení. Ryani budou sprovozeni ze světa. Koupili si v policejním sboru příliš mnoho přátel, než aby jim bylo umožněno přežít. Musejí být umlčeni, umlčeni navždy. Petherick to velice brzy zjistí ...

Sára vařila Benjaminovi večeři. Přišel z hospody a šel přímo do postele. Řekl, že se dnes cítí nějaký unavený. Sára se na něho zlobila. Připadal jí spíš opilý. Při škrábání brambor najednou uslyšela nad hlavou zadunění. Podívala se na strop. Nic. Zaposlouchala se znovu. Pak odložila škrabku na brambory a šla nahoru do ložnice. Benjamin Ryan ležel na podlaze a ruce tiskl k hrudnímu koši. Jediný pohled na šedý a bolestí stažený obličej Sáře napověděl, že je vážně nemocen. Přišla k němu a pokusila se mu zvednout hlavu.

„Benjamine !"

Otevřel oči. Sára si všimla modrého nádechu kolem rtů.

„Hrudník, Sáro. Pošli pro doktora. Na prsou mě hrozně bolí ..."

Sára seběhla po schodech a zavolala sanitku. Pak zavolala Janine a požádala ji, aby obvolala chlapce a řekla jim, co se stalo. Praštila sluchátkem, vyběhla nahoru a sedla si k manželovi. Seděla vedle něho, dokud nepřijela sanitka.

Sára seděla na jednotce intenzívní péče u manžela, dokud neztratil vědomí. Pak se nad ním celý den modlila. V sedm večer přišli Maura a Roy, oba pobledlí a plní úzkosti. Janine ani nenapadlo, aby ostatním chlapcům zavolala. Roy sevřel drobnou matku v náručí.

„Co se stalo, mámo?"

Jeho hlas byl laskavý.

„Bylo to hrozné. Zhroutil se v ložnici. Našla jsem ho na podlaze."

„Už se ví, co bylo příčinou?"

„Ano. Infarkt. V životě nikdy nebyl nemocný."

„Nemohli jsme přijet dřív, celý den jsme byli pryč. Mělas raději zavolat některému z kluků, ne Janine. Brzy tu budou."

Až přijde domů, přerazí tu ožralou mrchu. Otec mu nemocný leží v nemocnici a ona mu nechá v klubu jen zprávu, aby zavolal! Ani Gerry Jacksonovi neřekla, co se stalo.

„Byla jsem hrozně vyděšená, abych volala každému. Nechtěla jsem vašeho otce opustit. Jen se podívejte, jak hrozně vypadá."

Její hlas zněl staře a Maura i Roy si najednou uvědomili, že jejich rodiče mohou brzy umřít. Že jejich otec možná umírá. Roy posadil matku na židli vedle postele, pak se zahleděl na otcovo chřadnoucí tělo.

„Najdu doktora, Maws. Dohlédni na mámu. Zjistím, jak to vypadá."

Maura automaticky objala ženu, s níž už mnoho let nepromluvila ani slovo. Ve stínu Benjaminovy nemoci obě zapomněly na vzájemné antipatie. teď byly jen v žalu spojené ženy, matka a dcera.

„Všechno zas bude v pořádku, mámo ... neztrácej naději."

Sára uchopila Mauru za ruku.

„Ach, Maws, je tak nemocný. Co si bez něho počnu?"

„Neměj obavy, mámo, bude v pořádku."

Maurin hlas zněl mnohem nadějněji, než to sama cítila.

O chvíli později se objevili Leslie, Garry a Lee. Všichni byli střízliví a projevovali o otce starost.

Maura a Sára stály u Benjaminovy postele, jedna druhou podpíraly. Chlapci, nervózní a mlčenliví, zůstali na chodbě před pokojem. Bylo příliš brzy po Michaelově a Geoffreyově smrti, aby byli připraveni na další. Přestože v uplynulých letech k otci projevovali jen skromnou úctu, a to pouze ojediněle, teď, když ležel nemocen, si vzpomněli, že je jejich otcem. Na smrtelné posteli si úctu zaslouží i špatný rodič.

V půl jedenácté se do nemocnice přihnala Carla. Dlouhé rudohnědé vlasy jí vlály nad starým kabátem. I neupravená vypadala půvabně. Šla přímo k Royovi. Otec ji objal, Carla se rozplakala. Byla živým obrazem Janine a na okamžik si Roy vzpomněl na temperamentní ženu, s kterou se oženil.

„Jak se vede dědečkovi Ryanovi? Byla jsem s Joeyem celý den venku. Dověděla jsem se o tom teprve, když jsem přišla domů."

„Carlo, je vážně nemocen. Lékaři si ale myslí, že se z toho dostane."

„Carlo, pojď, posaď se vedle mě."

Garryho hlas byl něžný. Carla byla rodinným talismanem. Sedla si na židli a Garry jí podal šálek kávy. Maura a Sára stály v pokoji každá po jedné straně Benjaminovy postele. Tři minuty před tři čtvrtě na jedenáct otevřel oči a podíval se na ně.

„Moje dvě nejlepší holky. Myslím, že jsem si spletl hospodu."

Při pohledu na jejich úzkost vyzařující tváře se pokusil o úsměv. Sára a Maura se smály s uslzenýma očima.

„Ano, táto, popletl sis hospodu."

„Vzpomeňte si, co jsem vždycky říkal ... až umřu, chci, abyste můj popel dali do Branrley Arms."

Zavřel oči. Maura a Sára dořekly větu za něho:

"Takže tam vždycky budeš v otvírací době."

Tato slova se stala rčením, které od něho slýchávaly celý život.

„To je ono, děvčata. Myslím ale, že si teď ještě schrupnu."

Zavřel oči. Když usnul, ženy se objaly.

„Počítám, mámo, že bude v pořádku."

Ošetřovatelka, která byla v pokoji a slyšela jejich hovor, se na ně usmála.

„Co kdybyste si teď šli domů všichni odpočinout? Pacient je ve stabilním stavu."

„Pojď, mámo, odvezu tě domů."

„Ne, sama v domě nemůžu zůstat. Od doby před válkou jsem v něm ani jedinou noc nebyla sama."

Maura vycítila v matčině hlase strach.

"Zůstanu tam s tebou. Neměj obavu. Pojď, odvezu tě domů."

Obě ženy políbily Benjamina a odešly. Zanedlouho Maura dojela se Sárou domů překvapena, že je tato událost sblížila tak, jak si to přál Michael.

„Spi se mnou v posteli, Mauro."

„Dobře, mámo."

Do ložnice šly smutně, mlčky. Při svlékání si obě uvědomovaly příměří, které mezi nimi zavládlo. Maura věděla, že za všechny uplynulé roky ji matka poprvé potřebuje. Bylo jí líto, že k tomu došlo jen proto, že se otec dostal na pokraj smrti.

Sára vlezla do postele a dívala se na Mauru, skládající šaty. Zadívala se na neposkvrněné tělo své dcery a na její nádhernou postavu. Byla by vhodnou partnerkou Terry Petherickovi. Byl totiž jedním z mála mužů, s nimiž se kdy setkala, který vynikal i nad její dcerou. Maura si sundala podprsenku. Sára se podívala na její velká pevná ňadra, rychle však pohledem uhnula, protože pocítila jistou žárlivost, které mnohé ženy pociťují při pohledu na pevná, dokonalá těla svých dcer. Maura vklouzla do postele vedle matky se zvláštním pocitem ze změněné situace. Williamovi už zavolala dřív, aby mu řekla, co se stalo a že přes noc zůstává u matky. Věděla, že ho to rozladilo, protože chtěl aby byla s ním.

Byli teď už opravdovým párem, plánujícím společně budoucnost. Rozhodla se oddat se mu, protože i on ji chtěl. Vážně a navždy.

„Bojím se, Maws."

V Sářině starém a unaveném hlase zněla beznaděj. Maura ji poplácala po ruce.

„Zase bude v pořádku, mámo."

„Bylo mi osmnáct, když jsem se provdala za tvého otce. Můj otec, Bůh mu dej lehké odpočinutí, zašel tehdy za Benem domů a uštědřil mu výprask na celý život. Pak přichystal svatbu. Je už to víc než padesát roků. Tím dítětem byl Michael. Můj prvorozený syn.

Bylo to v roce 1935. Pak jsem mu dávala děcko za děckem. Ten tvůj otec. Dělával si dokonce legraci, že k mému otěhotnění stačí, aby kolem mě jen prošel. Tys byla mým posledním dítětem. Dcerou pro stáří.

Tvého otce jsem nikdy doopravdy nemilovala, ale když s někým člověk stráví tak dlouhý čas, těžko si dovede představit život bez něho. I když je to ničema jako tvůj otec."

„Dovedu to pochopit, mámo. Už je to dávno."

„Jsi hodná, žes zůstala se mnou, Maws. Vím, že jsme si přestaly rozumět."

„Zapomeň na to, mámo." Maura přerušila matku. "teď jsme spolu. To je důležité. Tak je to ve všech rodinách. Semknou se vždy ve špatných časech a sdílejí spolu dobré."

Ne, že bychom to zrovna my tak vždycky dělali, pomyslela si Maura. Sára se upřeně dívala do Mauřiny tváře. Ve světle noční lampičky vypadala velmi mladá a Sára si vzpomněla, že ona byla strůjkyní činu, který může její dceru zahubit. Ale ať je jak je, musela to udělat. Maura se na ni smutně usmála.

„Vzpomínáš si, že jako děcko jsem spávala s tebou vždy, když starý pán byl ve vězení? Vedly jsme dlouhé hovory. Říkalas, že kecáme. Moc bych si přála vrátit ty hodiny do těchto dnů. Abychom byly takové jako tehdy."

„Já také. Jenže nikdy nic nemůže být takové, jaké to bylo kdysi."

Sára jako by zadržovala pláč. Maura usoudila, že kvůli otci. Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že by mohla plakat kvůli ní.

„Škoda, že jsem si nenechala děťátko, mámo. Ještě někdy na ně myslím."

Mauřin hlas zněl nostalgicky.

„Také bych byla ráda, kdyby sis ho nechala. Kéž bych tě nikdy nevedla do toho bytu v Peckhamu."

„To všechno už odplavil čas, mámo. Vydala jsem se pak vlastní cestou."

„Ne, Maws, byla to moje chyba. Měla jsem strach, že budeš připoutána k někomu, koho nemáš ráda, jako to bylo se mnou. Když jsem se ale pak setkala s Terrym ...

„Ty ses setkala s Terrym? Kdy?"

Mauřin hlas byl ostrý a Sára si uvědomila svou chybu.

„Přece na pohřbu. Na Michaelově pohřbu. Tam jsem s ním mluvila."

Maura se uvolnila.

"Aha, tehdy, kdy si na něho vyjel náš Garry."

Sára polkla.

„Vím. Dívala jsem se. Spolu s mnoha jinými lidmi."

Chvíli bylo ticho, obě se obíraly vlastními myšlenkami. Maura pak něžně řekla.

„Mámo, soustřeďme se teď na to, dostat tátu z nemocnice co nejdříve domů. Všechno ostatní se zase

urovná."

Moc nechybělo a řekla matce o Williamu Templetonovi. Včas se ale zarazila. Uvědomila si, že ho matka nemá ani trochu ráda.

„Mami?" Mauřin hlas byl tichý.

„Ano."

„Nelituješ někdy, žes nás děti měla?"

Najednou bylo pro ni důležité, aby znala odpověď. Sára chvíli mlčela, než odpověděla.

„Samozřejmě že ne, Maws."

Při vyslovování těchto slov žádala Boha, aby jí tu lež odpustil.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
Únor 1987

Leslie a Garry vybírali úplatky za neobtěžování. Když zastavili před řeckou restaurací v Ilfordu, Garry si všiml modré granady, zaparkované o několik aut dál.

„Les ... vidíš tu modrou granadu? Určitě nás sleduje."

Leslie se podíval na auto.

„Nevšiml jsem si."

Garry vystoupil a šel ke granadě. Zaťukal na okno. Když se otevřelo, sklonil se a podíval se do auta.

„Co tady děláte?"

Blondýn v autě se zatvářil zmateně.

„Prosím?"

„Ptal jsem se ... co tady děláte?"

„Přišel jsem se najíst do restaurace. Proč?"

„Nic."

Garry se vzdálil, stále nejistý, co se děje. Sedl si do auta vedle Leslieho.

„Minutku posedíme a uvidíme, jestli ten chlap mluvil pravdu."

Muž vystoupil z auta, zamkl ho a odešel do restaurace.

„Počkej tady, Les."

„OK."

Garry vešel do restaurace. Muž z granady si prohlížel jídelní lístek. Leslie prošel do kuchyně, vzal obálku s ‚pachtovným' a vrátil se. Když šel kolem mužova stolu, řekl: "Dobré chutnání."

Blondýn ho sledoval, jak odchází. Pak rychle dojedl řecké jídlo, vypil brandy, zaplatil a odešel. Zajel k nejbližší telefonní budce, aby informoval Marshe, že Garry Ryan ho náhodou odhalil.

Maura s Williamem byli na návštěvě u Benjamina. Už byl z nemocnice deset dní doma a s novým režimem se smiřoval velmi těžce. Žádné pití, žádné kouření, žádné tuky.

„To je praštěný život, když se člověk nemůže z ničeho radovat."

William se usmál.

„Věřte, pane Ryane, jakmile si na změnu zvyknete, nebude vám to pak už připadat tak špatné."

„O tom nic nevím. Vám se to dobře říká. Vám nikdo nezakazuje nic z toho, co vám dělá potěšení."

William zavrtěl hlavou. Ryan byl nejen nevzdělaný, ale umíněný. Zcela odmítal řídit se kteroukoli radou lékařů.

"Nic než fůra pitomých cizinců. Nejsou schopni rozumět ani polovině toho, o čem klábosí. Ti makaroni a praštění skopčáci nebudou říkat mně, co mám dělat."

Maura se rozesmála.

„Ale táto, doktor Hummelbrunner přece není Němec. Je Rakušan."

„Pro mě je to úplně jedno, abys věděla."

„Nechej ho, Mauro. Postarám se, aby se řídil příkazy lékařů. Teď zavři klapačku, Benjamine Ryane, máme návštěvu. Dáte si ještě šálek čaje, lorde Williame?"

„Moc vás prosím, paní Ryanová, neoslovujte mě tak. Stačí Willy."

Sára se upejpavě usmála. Přítomnost lorda v domě se jí vůbec nelíbila. Nějak se necítila ve své kůži. Měla pocit, že s dcerou vždycky přicházejí nějaké trampoty. Sára se o Templetonovi dočetla v Geoffreyových dokladech.

Je to lump. V Sářiných očích je ještě horší, než její děti, protože mu byl umožněn dobrý start do života. O něčem takovém se jejím mláďatům nemohlo ani zdát. To nebylo správné ...

Sára začala litovat obnoveného přátelství s dcerou. Mělo to zůstat tak, jak to bylo. Měla ji udržovat od domu dál. Potíž byla v tom, že byla zřítelnicí v otcových očích. Každý den čekala, že jí zavolá Petherick kvůli dokladům, které mu předala, ale pořád se neozýval. Začala zvažovat, jestli se zachovala správně.

„Cítíš se dobře, mami?"

Sára se podívala na Mauru.

„Jsem unavená, Maws, nic víc. Myslím, že vy dva byste se měli mít brzy k odchodu. Chci, aby si otec zdříml."

„OK. Stejně se musím ještě setkat s Lesliem a Garrym."

William Templeton vstal a šálek s podšálkem odložil na malý stůl. Maura zašla k posteli, která byla přenesena do obývacího pokoje a na rozloučenou otce políbila.

„Nerozčiluj se, táto, a dělej, co ti říká máma."

„Udělám, děvenko. Na shledanou zítra."

„Sbohem, pane Ryane."

„Nashle, synu. Ještě se uvidíme." Zamrkal na Williama. "Přineste mi příště léčivé brandy."

„Ale táto. Dej už přece pokoj !"

Když Maura s Williamem odešli, Sára uložila Benjamina, aby si zdříml.

„Ta naše Maura se dobře zařídila, Sáro. Vypadají jako párek finančníků."

„Jenže peníze nejsou všechno a myslím, že Maura o ně nemá nouzi."

Benjamin jí sevřel ruku.

"Nikdy jsem ti nedával dost, že ne?"

Podívala se do jeho uslzených očí.

„No, dělals, cos mohl. teď se pokus usnout. V devět hodin ti přijdu dát prášky a pak se chvíli podíváme na televizi. Co tomu říkáš?"

„Výborně, lásko."

Sára posbírala šálky a odnesla je do kuchyně. Nechala téci horkou vodu do dřezu a rozhlížela se kolem. Vzpomínala na šváby, prázdné žaludky a roky strádání prožité mezi těmito zdmi. A vzpomněla si na Mauru s dlouhými blond vlasy, poletujícími jí kolem hlavy, když si hrála na ulici ... Na Leslieho s věčnou nudlí u nosu. 'Utřinos' mu ostatní říkali. ... Skoro jako by slyšela ze suterénu se ozývající Mickeyho hlas.

+Zavřela kohoutek a začala umývat nádobí. Představovala si Geoffreye v den, kdy Maura byla na prvním přijímání. Geoffrey byl na ni hrozně pyšný. Všichni chlapci byli vydrhnuti a odvedeni do kostela.

Garry a Lee ji tehdy celé dopoledne zlobili. Geoffrey jim pak oběma nařezal. Tehdy byla na ně velmi pyšná. S hlavou vztyčenou šla s devíti čistotou zářícími dětmi do kostela.

V duchu se usmála. Kdyby jen člověk měl tušení, co je ukryto v jeho dětech! Po celé roky si myslela, že Maura dospěje, provdá se a obšťastní ji vnoučaty. Maura sice dospěla, ale udělala pravý opak.

Hned ráno zavolá Petherickovi, aby zjistila, jak se věci mají. Bude-li to ještě dlouho trvat, asi ji raní mrtvice. Teprve až bude Maura zatčena, bude si moci volně vydechnout. Za každou cenu ji musí dostat od chlapců pryč, aby na ně neměla vliv. Benjaminův infarkt jí ukázal, že mladší už nebudou. To znamená, že chce-li v rodině udělat pořádek, musí ho udělat dřív, než zemře!

V deset hodin byli Maura a William v Le Buxomu. Gerry Jackson se právě snažil vyhodit prominentního člena parlamentu, který měl zalíbení v tanci se striptérkami, když přišel Roy. Muže poznal, vzal ho dolů do restaurace a pokoušel se mu zchladit hlavu dřív, než se zaplní bar. Pak ho nechal s jednou číšnicí a vrátil se do klubu.

„Ten starý mizera je čím dál tím horší, Gerry."

Přikývl.

„Jde mi na nervy. Zítra nebo pozítří bude v televizi všem povídat, aby naslouchali svému svědomí a volili toryovskou stranu."

„Mickey měl přece jen dobrý nápad, jistě si vzpomínáš. O všech prominentních občanech vedl záznamy, které pak využíval ke svému prospěchu."

„Jo, vím o tom, teď je West End plný pitomých Arabů. Nic dobrého to nepřináší. Ti se k černým kočkám nepřiblíží, a tak blondýnky budou mít práci dvakrát nebo třikrát za noc, což znamená možnost stálých sporů. Mimochodem, ten lišák Rubber se tady ukázal a prodával koks. Vyrazil jsem ho, myslel jsem ale, že bys o tom měl vědět. Všechny společnice jinak pracují jako draci."

„Díky, žes mi to řekl, Gere. To je to jediné, co potřebujeme. Dohlédni na ně. Nechci, aby se praly se zákazníky. Mezi sebou si mohou dělat, co jim libo."

Roy odešel do kanceláře za Maurou.

„Všechno v pořádku, Royi?"

„Jo, není to nejhorší. Dnes večer tu budeme mít zase dvojctihodného Dickheada a byl tu ten mizera Rubber a společnicím prodával koks. Jinak je vše v nejlepším pořádku!"

Maura se zasmála.

„Řekni Lesliemu, ať si s ním promluví. Šeptandou se mi doneslo, že minulý týden před Pink Pussycat dostal Rubber pořádný nářez za prodej nekvalitního zboží. Ať mu Leslie rovnou řekne, že toto je poslední varování. Nechci tohle místo zaneřádit drogami."

„OK. Leslie a Garry sem rozhodně přijdou. Garry volal už dřív. Domnívá se, že byl sledován chlapem v modré granadě."

Maura zvedla oči ke stropu a zhluboka se nadechla.

"Nevěřím mu! Je tak pomatený, že má z něho člověk psinu!"

William Templeton se na ni rozpačitě podíval.

"Co tím chceš říci?"

„Ach, Wille, ono by trvalo celou noc, než bych ti to vysvětlila."

Roy se začal pochechtávat.

„On si totiž neustále myslí, že ho někdo sleduje. No, a my si ho kvůli tomu dobíráme. Je opravdu pomatený."

„Byl takový vždycky?"

„Už od dětství. Jednou mi řekl, že když se opravdu rozčílí, slyší hlasy!"

Roy se zasmál.

„Dobrý Bože!"

Maura si přiložila ruku přes ústa, aby ztlumila smích.

"Jaképak Bože ... to spíš ďáble!"

William se usmíval, ale ve skutečnosti byl otřesen.

„Cos mu řekl?"

„Nic moc, Maws, jako obvykle. Že obtelefonuju známé policajty a zeptám se jich, jestli o tom něco vědí. Později mu řeknu, že omyl je na jeho straně."

„Dobře. Uklidni ho. Bude to tak nejlepší."

„Jestli chceš odtud vypadnout, Maws, postarám se o pachtovné. Stejně tu chci ještě chvíli zůstat."

„Díky, Royi. Budu ráda. Až to Les půjde vyřídit s Rubberem, požádej ho, aby mi cestou vyzvedl několik balíčků. Adresy jsou na tomhle papíru."

„Zítra v noci máme schůzku s Isaacsem, abychom dokončili jednání. Chci, aby tam hoši a Gerry Jackson šli se mnou. Vyzbrojeni. Ale puškami s krátkou hlavní, ne pistolemi. OK?"

„Kdy?"

„Setkáme se tady v půl šesté. Wille, pojďme."

Vstal.

„Chceš se jít někam najíst?"

„Proč ne?"

„Pak tedy, na shledanou později."

Když Maura s Williamem odešli, Roy začal prohlížet papíry. Od neděle uběhly dva dny a pomalu si přál, aby s větším zájmem naslouchal tomu, co říkal Garry. Přestože to z nich nikdo nevěděl, síť se stahovala.

Lennie Isaacs seděl ve svém hotelovém pokoji a třásl se jako osika. Proti němu seděli Terry Petherick a superintendent Marsh.

„Přísahám na matčin hrob, že nevím o čem mluvíte."

Terry oklepal popel z cigarety na koberec.

„Poslyšte, Lennie, my všechno víme. Víme o zlatě, o loupeži a víme i o vás. Tak proč si nechcete ušetřit aspoň část problémů a neřeknete nám, co chceme slyšet?"

Lennie si kousal ret. Krátké buclaté prsty se mu chvěly a vší silou se bránil, aby nezačal plakat. Marsh se na něho soucitně podíval.

„Slibuji vám, Lennie, že Ryani se nedovědí, od koho informaci máme. Nechceme od vás vědět nic jiného, jenom čas, kdy je schůzka. Zbytek si zařídíme sami."

„Lituji. Nic nevím. Jsem tu na dovolené."

Terry ztratil trpělivost.

„Kdybyste nekecal, Isaacsi! Přijel jste sem koupit ilegální zlato. Co když vás teď zašijeme? Vaše jméno pustíme do novin, dejme tomu s tím, že nám pomáháte při vyšetřování. Pak vás necháme ve vyšetřovací vazbě ve smradlavém Brixtonu, kde můžete sedět a čekat, až vás Ryani přijdou zabít!"

Lennie zbledl.

„To byste mi přece neudělali!"

Terry se usmál.

„Jen to zkuste a uvidíte."

Lennie se podíval na ruce. Terry uviděl jeho lesknoucí se lebku pod řídnoucími vlasy.

„Je to v neděli. Setkáme se v neděli. Uvědomujete si, že jsem mrtvý člověk?"

Marsh přestal žužlat nehet na palci a řekl:

"Uvidíme, co se s tím dá dělat, Lennie. Zatím nemějte obavy. Teď nám hezky v klidu pomalu řekněte, jak má všechno podle předpokladu probíhat."

Lennie si odkašlal a upil vína.

"Setkáme se na místě zvaném Fenn Farm."

„O Fenn Farm víme všechno. Nás spíše zajímá časový rozvrh."

„V neděli večer v půl osmé."

Terry se podíval na Marshe.

„To už nám zbývá jenom třicet šest hodin."

„Jen žádné obavy, Pethericku. Budeme na ně víc než dostatečně připraveni."

Lennie Isaacs si utřel slzu z oka. Maura Ryanová pro to nebude mít vůbec žádné porozumění. Je vlastně už teď mrtvý.

***

Maura vložila kuře do trouby a připravovala zeleninu na nedělní oběd. Chtěla poobědvat už ve dvanáct, aby ona i William měli volné odpoledne. Čistila mrkev, když najednou zazvonil telefon. Byla to Margareta.

„Ahoj, Marge."

Mauřin hlas byl příjemný.

„Ahoj. Napadlo mi brnknout ti, abych se dověděla, jak se ti daří."

„Báječně. Právě jsem začala vařit oběd."

Margaretin hlas zazněl nedůvěřivě.

"Maura Ryanová jako kuchařka? No, to je něco neslýchaného!"

„Ale, Marge!"

„Ten William musí být pašák, když tě dovedl vycvičit v domácích pracích. To musí být číslo."

„V žádných domácích pracích mě necvičil ... vařím často."

„Nechme toho, Maws, připomíná mi to 'Perný den'. Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi tak šťastná. Už bylo na čase."

„Opravdu, Marge, je to báječné! Škoda, že jsem takový přátelský vztah nenavázala už dávno. Myslím, že nejsem sice doslova zamilovaná ... jen s ním chci stále být. Upřímně řečeno, jsem s ním neustále."

„Vzpomínám si na dobu, kdy já a Den jsme byli také takoví."

„Prosím tě, Marge. vždyť ty a Den jste pořád jako dvě hrdličky. Svým líbáním a laskáním dokonce přivádíte do rozpaků i vlastní děti."

„O dětech mi raději nic neříkej ..."

Margaretin hlas byl smutný.

„Proč, co se stalo?"

„Ale, Penny. Má chlapa."

„No, a co je na tom tak špatného'? Děti nemůžeš mít navždycky přivázané k sukni."

„O to vůbec nejde, Maws. On je ale Sikh."

„Děláš si psinu?"

„Kéž bych! Dokonce nosí turban. Jen si to představ. Přišlo mi to k smíchu. Malý Dennis je spolu viděl v High Street, šel k ním a ptal se ho, kdy bude mít hlavu zdravou. Tak jsme to zjistili. Penny se pak s Dennisem strašně pohádala a když jsem je šla srovnat, Dennis nás omráčil tou neslýchanou novinkou."

Maura se tak rozřehtala, že jí začalo bolet na prsou.

„Ráda bych věděla, co je na tom tak legračního."

„Ty jsi ale pokrytec, Marge! vždyť v tak liberálních názorech jsi je sama vychovávala. Všichni lidé si jsou rovni, bez ohledu na barvu či náboženství. A teď, když si Penny narazila barevného chlapa, ti to najednou leze na mozek!"

„Myslíš, že mi napadlo, že si vybere právě takového?"

Maura se ještě pochechtávala.

„Co tomu říká velký Den?"

„Ach, ten! Tomu je to úplně fuk. Řekl: 'Nech ji, Marge. Ať si zvolí vlastní cestu životem ... ' Na to jsem mu řekla, "Nevím, co bude říkat, až přijde domů s červenou tečkou na čele a ve zlatém sárí.'"

„Ach, Marge, přestaň už s tím. Bolí mě břicho. Dovedeš si ji představit s jejími zrzavými vlasy v sárí?"

„Ach, nevím, co mám dělat."

„Chceš-li radu ode mne, já bych nijak moc neprotestovala. Vzpomeň si, že jsme v tom věku byly stejné, čím víc lidí se ti snaží říci, co máš dělat, tím spíš máš chuť to udělat naopak."

„Máš pravdu, už mi to napadlo."

„Nech ji, ať se z toho dostane sama."

Maura slyšela Williama vstávat z postele.

"Už musím jít, Marge. Zítra se pokusím k tobě zaskočit. Řekněme kolem poledne, co říkáš?"

„Výborně, Maws. Připravím báječné pirohy."

„Co říkáš na koření kari? Měla bys vyzkoušet indickou kuchyni."

„Nech už toho, Mauro!"

„Tak se měj! Ahoj, Marge!"

Maura odložila sluchátko, opřela se o stěnu a smála se. Chudinka Marge.

„Čemu se tak směješ?"

Maura šla za Williamem a políbila ho.

„Povím ti to později. Už jsem začala vařit oběd, abychom mohli pojíst dřív než obvykle. Mohli bychom si třeba zajít na procházku. Ve čtyři totiž musím odejít na schůzku s Royem a s ostatními kluky."

William se podíval do Mauřiných jasně modrých očí.

„Něco ti navrhnu. Zruš procházku a vrátíme se raději do postele. Co ty na to'?"

Maura ho vášnivě políbila.

„Doufala jsem, že řekneš právě toto."

Terry a Marsh byli ve Scotland Yardu v místnosti oddělení pro zvláštní nasazení a spolu s pečlivě vybranou skupinou mužů procházeli poslední podrobnosti akce. Marsh tyto muže získal od SPG. Všichni měli povoleno používat střelné zbraně.

„Zaútočíme přesně ve tři čtvrtě na osm. Tím jim poskytneme patnáct minut na jednání s Isaacsem. Přidělili jsme mu jednoho muže, aby neztratil nervy. Isaacs ho Mauře Ryanové představí jako společníka. Pochopili jste všichni, co je vaším úkolem?"

Všichni muži přikývli.

„Výborně."

Terry vstal a postavil se před ně.

„Hlavním cílem je zatknout Ryany. Všechny. Bude to největší policejní razie, jakou kdy tato země zažila. Nic se nesmí zvrtnout. Střílet budete jedině v nevyhnutelných případech a i pak budete mířit, jen abyste zranili, pokud možno."

Muži přikývli a podívali se jeden na druhého. Aniž by o tom Terry věděl, bylo jim totiž řečeno, aby po vstupu do stodoly okamžitě zahájili palbu. Ani jedna osoba nesmí odtamtud odejít živá, ani Lennie Isaacs. Nikdo z mužů nevěděl, proč je tento mladý detektivní inspektor záměrně udržován v nevědomosti. Jejich úkolem je plnit příkazy.

4.00

Sára s Benjaminem sledovali v televizi film s Doris Dayovou. Pokoušela se plést, nemohla se však na to vůbec soustředit. Mladému Petherickovi nechávala vzkaz za vzkazem, on se ale pořád neozýval. Obávala se, že některý z lidí, který pracuje pro Mauru, zjistí, co udělala. Věděla, že kdyby se to Maura dověděla, zabila by ji. Přestože dosud tvrdila, že nikdy neměla strach z ničeho, co vyšlo z jejího těla, teď byla stále nervóznější. Opět cítila, že na ni doléhá neblahé tušení. Tlačilo ji jako balvan na prsou už od rána, když vstala z postele. Odložila pletení a protřela si oči.

„Nebyl by šálek čaje, Sáro?"

Benjamin mluvil, aniž by od televize odvrátil pohled. Sára vstala, ráda, že může něco dělat. Šla do kuchyně a postavila konvici. Dnes měla v úmyslu navštívit hroby chlapců. Hlavně Anthonyho, Bennyho a Geoffreyův, u Mickeyho hrobu se zastavovala vždy jen krátce. Z nějakého důvodu se jí ale najednou nechtělo z domu pryč.

V okamžiku, kdy začala připravovat čaj, zaplavil ji pocit ledového chladu. Posadila se ke stolu. Takový pocit měla v životě pouze dvakrát: když zemřel Benny a když zmizel Geoffrey. Podobný pocit měla i v den, kdy policie ohlásila nalezení Geoffreyova těla. Zavřela oči ve snaze zapudit jeho obraz v márnici. Byl střelen do týla a kulka vyletěla těsně pod čelistí. Na tváři měl výraz překvapení. teď měla stejný pocit jako tenkrát. Byla přesvědčena, že se dnes něco stane. Něco zlého. Když konečně donesla podnos s čajem Benjaminovi, spal. Ztlumila zvuk televizoru, sedla si a popíjela čaj. Čekala, že někdo zaklepe na dveře, nebo zazvoní telefon.

4.30

Maura odjela do Le Buxomu na schůzku s chlapci. Už dlouho se necítila tak šťastná. William se ji snažil přesvědčit, aby dnešní jednání přenechala Royovi. Měla tisíc chutí s ním zůstat v posteli. Po i všech těch dlouhých letech se konečně sblížila s mužem a vychutnávala každou vteřinu tohoto vztahu. Jedině ji mrzelo, že to neudělala už dávno.

U dopravních světel zjistila, že se usmívá na úplně neznámé lidi. Musela se sama sobě zasmát. Jestli je toto láska, pak vychutnává každý její okamžik. Rozhodla se, že Royovi předá další část podnikání. Vedl si už velmi dobře. Jen by mu přála, aby se dovedl zbavit Janine. Věděla však, že s ní zůstává kvůli Bennymu. Dovedla to pochopit. Věděla, že kdyby se stala matkou, udělala by pro své děti také všechno.

Znovu ji zamrzelo, že si děťátko nenechala. teď už by bylo dospělé a na vlastních nohou. Zapudila v mysli tu představu. Dnes je šťastná a byla odhodlána nenechat si ten blažený pocit ničím zkazit. Nic si tak nepřála. než aby už bylo po schůzce a mohla se vrátit k Williamovi. Když vjela do Dean Street, pobrukovala si nějakou melodii.

4.45

Lennie Isaacks si naléval brandy. Policistou pověřeným zabránit mu v útěku byl detektivní seržant Paul Johnson. Teprve před dvěma hodinami dostal rozkazy. Okamžitě po vypuknutí střelby měl Isaacsovi vrazit pistoli do boku a odprásknout ho. V těch rozkazech bylo sice něco velmi podivného, ale jak říkával jeho otec: 'Nám nepřísluší zdůvodňovat proč.' Jestli mu to přinese povýšení, vůbec se tím nebude vzrušovat. Obchodní partneři Lennie Isaacse patří stejně k bahnu lidské společnosti, takže vykoná dobrou službu veřejnosti.

Lennie seděl ve stodole. Ruce měl v kapsách kožichu z ovčí kůže, protože mrzlo. Poprvé za třicet let se modlil. Detektivní seržant Johnson seděl proti němu a upřeně na něho hleděl. Lennie žádal Krista, aby ten policajt nebyl tak vysoký. Pokusil by se o útěk. Potíž byla v tom, že nikdy nebyl typem hrdiny. Patřil spíše mezi zločince typu 'prokázat laskavost za protislužbu'. Celou noc nespal a celí den byl stále víc nervózní. Jestli Mauru Ryanovou seberou nebo ne, stejně se postará, aby zmizel. Ach, Bože na nebesích, pomoz mi, krucinál!

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

4.50

Fennova farma byla opuštěna. Už se na ní leta nepracovalo. Maura ji před několika lety na aukci koupila za babku a měla úmysl ji prodat, až bude vydáno stavební povolení pro sídlištní výstavbu. Ani půda porostlá zelení nebyla už považována za nedotknutelnou. Když měl někdo peníze a styky, mohl stavět, kde se mu zachtělo. Orná půda, která měla cenu pouze několika set za akr, se změnou ve stavební parcelu přes noc stala půdou v ceně několika miliónů. V období Thatcherové vláda nadšeně podporovala všechno, co se dalo komerčně využít, pokud to vládu nic nestálo. Dokonce se stala přijatelnými i stavební místa na území starých elektráren, pokud ovšem majitel hojným množstvím betonu zpevnil půdu. Lidé, kteří pak domy koupili, dostali seznam stromů, které mohli vysázet, stromů s mělkými kořeny, které nenarušovaly usazený kal a radioaktivní odpad ležící pod domy.

Byly to sny odvážlivců a Maura Ryanová měla tolik prozíravosti, že do toho vložila hotovost, když půda byla ještě za normální ceny. Dny, kdy pracující třída snila o získání padesáti tisíc liber ze společných fondů, byly dávno pryč. Za ten obnos nebylo možné teď koupit ani byt, nemluvě o dalších potřebách nutných k životu. Anglie byla v období konzumní společnosti.

Dnes Terry Petherick zpovzdálí pozoroval, jak se farma připravuje na příchod Ryanů. Všude, kam se podíval, viděl muže s rychlopalnými puškami, někteří zaujímali postavení ve stodole, někteří kolem ní. Světla rychle ubývalo a Terrymu to připomnělo film z druhé světové války, kdy muži oblečení v černém a s tvářemi pomalovanými kamuflážním nalíčením stojí se zbraněmi lesknoucími se v polosvětle. Prstem se dotkl vlastní zbraně a modlil se, aby ji nemusel použít. Obzvláště ne proti Mauře Ryanové.

Seděl na barelu od oleje a sledoval ruch kolem sebe, když najednou nedaleko stojící muž odpovídal do vysílačky. Terry se s nikým neznal, ani mu to do tohoto okamžiku nepřipadlo nijak podivné. Když ale teď uslyšel slova z vysílačky, bylo mu nad slunce jasné, proč byl v tomto útvaru záměrně přehlížen.

Hlas z přijímače se zařezával Terrymu do mozku. 'Pamatuj, ani jeden Ryan nesmí farmu opustit živý. Zabijete je

ihned po příjezdu?'

„Rozuměl. Končím."

Muž vykročil ke dveřím ze stodoly a Terry si ve víru myšlenek uvědomil, že muž si ho nevšiml. V soumraku a v kamuflážní výstroji byl skoro neviditelný. Chvíli seděl na barelu, aby zvážil, co slyšel.

Maura a její bratři mají zemřít. Mají si jako ovce přijít na tuto farmu pro smrt. Je to ale jeho chyba. Složku odnesl nadřízeným a pak už jen poslouchal jejich zdůvodňování, proč nikdo ze soudců a policistů uvedených na výplatní listině Ryanů nebude postaven před soud. Teprve teď se mu s otřesnou jasností vyjevilo, proč Ryani musejí zemřít. Byli odsouzeni k smrti, protože vědí něco, co by po zveřejnění otřáslo celou zemí. Muži i ženy. Nesmí zapomenout na Mauru, která je vedoucí osobností všech akcí Ryanů. To ona je hlavním cílem: Maura, která je ve skutečnosti mouchou letící do pavučiny.

Nejraději by si nakopal. Kam se dostal se svými ideály o spravedlnosti - o dobru a zlu, o zákonu a řádu - když nic takového neexistuje. V této zemi určitě ne, a kdoví, jestli tomu tak není na celém světě. Podíval se na hodinky. Svítící ciferník ukazoval přesně pět hodin. Pokradmu se rozhlédl a pomalu vyrazil k jednomu z posledních aut před farmou. Modlil se, aby klíče byly ve skříncе.

Vklouzl za volant vozu Sierra Estate a pocítil skoro až sexuální pocit uspokojení, když viděl klíče v zapalování. Zhluboka polkl s pocitem přechodného zaváhání, který předchází špatnému činu. Jenže to, co dělá, není nic špatného. Odpřisáhl přece, že bude ctít a dodržovat zákony této země. Pokud tomu rozumí, právě to se chystá udělat. Zastavit bezohledné vyvraždění celé rodiny. Bez ohledu na to, co udělali, ani to nikoho neopravňuje udělat to, co se dnes večer má na farmě stát. Do předpokládaného příjezdu Ryanů scházely dvě hodiny. Pokusí se je zastavit, i kdyby to měl být jeho poslední čin v životě.

Nastartoval auto a opatrně odjel od farmářského domu a stodoly. Jel, jako by měl za úkol odvézt auto pryč, ani příliš rychle, ani příliš pomalu. Vzpomněl si, že cestou na farmu zahlédl telefonní budku v úzké uličce mezi živými ploty, asi sto yardů od vstupu na farmu. Zajel tam s nervy tak napjatými, že sotva dýchal. Kdyby se ho teď někdo pokusil zastavit, neváhal by použít zbraně. Ať to nakonec dopadne jakkoli, Maura Ryanová nezemře jako prašivý pes, zkosena palbou ve stodole ve studeném únorovém večeru.

5.05

„Vše v pořádku? Všichni spokojeni se svými úkoly?"

Roy, Leslie, Garry i Lee přikývli.

„Výborně. Vypijeme ještě kafe a zmizíme. Potrvá něco přes hodinu, než tam dojedem."

„Stejně si myslím, že jsme sledováni."

Garryho hlas byl tichý. Maura si povzdechla.

„Proboha, Garre. Kdyby nás někdo sledoval, určitě by nám to některý z našich špiclů už dal dávno vědět. Jsi v poslední době jak posedlý."

„Znovu ti tvrdím, že chlap, kterého jsem viděl v modré granadě, zcela určitě čekal na nás."

„Dej už pokoj, Garry, Někdy jsi jako stará bába."

Garry se podíval na Roye.

"No, až budeme všichni zatčeni, pak neříkejte, že jsem vám nic neřekl."

Lee se zasmál, pak holčičím hlasem řekl:

"Tak dobře, Garry. Z celého srdce ti slibuji, že ti nic takového neřeknu."

Garry se na něho zamračeně podíval.

„Jsem rád, že to bereš jako psinu. Doufám, že za psinu budeš považovat i to, až budeš sedět na dvanáct roků zašitý v Parkhurstu nebo v Durhamu."

Leslie zatáhl kouř z cigarety.

„Jenom dvanáct roků? Myslel bych, že máme zaručených nejméně třicet."

Podíval se na Leea.

"Nemůžeme přece připustit, aby nás nakonec v něčem předčili Krayové."

Všichni se smáli, ale Garry se nedal umlčet.

„Tak jo. Pamatujte ale, že Krayové jsou už tam. A kdyby třeba tebe", ukázal zlostně na Leslieho. "strčili na 'Ostrov', mohli by tě zabouchnout do cely z jedním z nich. Třeba s Reggiem."

Lee se zakřenil.

„Tam ty nepůjdeš, Garry, tebe umístí do Broadmooru s Ronniem. Tam totiž dávají všechny cvoky."

„Tak už držte hubu, proboha. Nikdo nikam nepůjde."

Maura začala být nervózní. Garry si odhrnul vlasy z očí.

"Jedno je ale jisté. Ty nebudeš v Cookham Wood, kde jsou dlouhodobě odsouzení vězni jako Hindley. Ty budeš pod zvláštním bezpečnostním opatřením, děvče. My všichni budeme stupeň A. Jako teroristé."

Dříve, než mohla Maura něco odpovědět, promluvil Lee. Jeho hlas byl měkký jako hedvábí. "Přečetl sis znovu tu knihu - Jak získávat přátele a působit na lidi?"

Všichni se zasmáli.

„Tak už toho nechte, bando! Poslední knihou, kterou jste četli, byl Méďa Béďa."

Pak zazvonil telefon a stále se chechtající Maura zvedla sluchátko.

Terry vešel do telefonní budky, zavolal informační centrálu a požádal o telefonní číslo klubu Le Buxom. Když ho dostal, zavolal ústřednu pro hovory na účet volaného. Neměl sebou ani jedinou minci. Se zatajeným dechem stál v chladu, když se ho telefonista snažil spojit. Le Buxom bylo jediné místo, kde by podle něho mohl někdo vědět o momentálním místě pobytu Maury Ryanové.

Doslova se modlil, když slyšel vzdálené cvakání a bzučení telefonní ústředny.

Maura zvedla sluchátko. Její hlas byl klidný a šťastný.

„Mám tady z telefonní budky v Essexu hovor na účet volaného. Souhlasíte s úhradou?"

Telefonistova strohá slova zněla vtíravě. Kdo by jí mohl, proboha, volat z telefonní budky? Maura si lámala hlavu.

„Samozřejmě."

„Volající, jste spojen."

„Halo, mohu mluvit s Maurou Ryanovou?"

Cítila, že se jí málem zastavilo srdce v hrudi. Ten hlas by poznala kdekoli. Bratři kolem ní si dobromyslně dobírali Garryho a popíjeli kávu. V Mauřině hlavě však teď byl jediný zvuk: hlas Terry Pethericka.

„Je tam někdo?" V jeho hlase se ozývalo zoufalství. "Musím mluvit s Maurou Ryanovou nebo s někým, kdo se s ní může spojit."

„Tady Maura Ryanová."

Byla ohromena, jak klidně zní její hlas.

„Mauro, tady je Terry ... Terry Petherick. Prosím tě, neodkládej telefon."

„Co chceš?"

I když mluvila celkem normálně, přece jen cítila pubertální touhu a vzrušení, které v ní vždy vzbuzoval.

„K Fennově farmě se nesmíš ani přiblížit. Čeká tam na tebe zvláštní jednotka. Jsou ozbrojeni a připraveni."

„Cože?"

Zvuk jejího hlasu umlčel bratry. Všichni se na ní podívali.

„Vím, že to zní šíleně, ale věř mi, Mauro. Dostala ses do hrozných nesnází. Víme o vás všechno. Opravdu všechno."

Poslední slovo zdůraznil.

„Ale odkud?"

Její zpanikařený hlas zněl velmi mladě.

„Můžeme se někde sejít? Odtud ti nemůžu všechno vysvětlit. Hledají mě ... nebo začnou v okamžiku, kdy zjistí, že jsem pryč."

„O čem to mluvíš?"

V Mauřině hlase zazněl strach.

„Mauro, můžeme se někde sejít? Musí to být ale místo, o kterém policie neví. Máš nějaký tajný úkryt?"

Maura přemýšlela nahlas.

"Margin dům ... Carlin ..." Pak na to přišla. "Víš, kde je dřívější Mickeyho sídlo?"

„Ano, vím"

„Tam se setkáme."

„OK."

Terry odložil sluchátko a šel k autu.

„Co se stalo, Maws?"

„Měls pravdu, Garry. Policajti nás odhalili. Určitě nás práskl Isaacs."

Garry vstal a šálkem s kávou mrštil o zeď.

„Věděl jsem to! Zatraceně dobře jsem to věděl! Jenom vy jste pořád nechtěli nic slyšet, že jo?"

„Jen klid. Uklidni se. teď nám nepomůže ani vykřikování ani obviňování."

Roy se podíval na sestru.

„Jak to vypadá?"

„Ještě nevím přesně. Bude nejlepší, když teď někam zalezete a nebudete se ukazovat. Setkám se s někým, kdo ví, co se děje. Fennova farma je pro nás nepřístupná. Budu ve starém Mickeyho bytě. Zavolejte mi, kde po odchodu odtud budete. All right?"

„Kohos to měla na drátě?"

„Prostě přítele, Lesi. Dobrého přítele."

„Já vypadnu k mámě. Chce jet někdo se mnou?" Leslie přikývl. "Pojedu s tebou. Aspoň nám spolu s alibi poskytne dobrou baštu."

„Jeďte si, kam chcete, nezapomeňte mi ale zavolat do Michaelova domu."

„Co Richard? Ten asi nebude příliš nadšen, když se objevíš v jeho bytě."

Maura si vzala kabelku a zamračila se na Leea.

„Tak Richarda podrbej !"

„Ne, díky. On není můj typ."

Maura se proti své vůli zasmála.

"Tak pojďte, sebranko. Hoďme sebou."

Richard spal v posteli s nějakým Filipíncem, kterého sebral minulou noc. Z ložnice vyšli jenom jednou, aby si vzali pár sendvičů a mohli pokračovat v zábavě. Richard se tiskl k Filipínci, když uslyšel bušení na vstupní dveře. Doufal, že to není zase ten blbec Denzil. Od Michaelovy smrti ho často vyhledával. Richard často rád prohlašoval:

„Spolehlivý možná nejsem ... ale vybíravý ano'."

Nikdy však neklesl tak nízko jako Denzil. Zatím rozhodně ne. Nahý vyšel na chodbu.

„Kdo je tam?"

Jeho hlas byl vysoký a nakřáplý.

„To jsem já, Maura Ryanová."

„Aha!"

Richard otevřel a pustil ji dovnitř. Po Michaelově smrti namontoval na dveře ještě jeden zámek, proto si Maura vlastním klíčem neodemkla.

„Tebe bych tady nikdy nečekal !"

Maura vycítila v jeho hlase překvapení.

„Nu, tak mě tady máš, Ricky."

Vešla do obývacího pokoje, kabelku hodila na divan, přistoupila k baru a nalila si velký Remy Martin.

Richard se ocitl v obtížné situaci. Mauru Ryanovou nerad viděl ve svém bytě. Byl to opravdu jeho byt. Michael mu ho odkázal. Neměl ale dost odvahy, aby ji vyhodil. Jenom stál a díval se na ni. Na sobě měla špinavočervené kalhotové šaty, dokonale ladící se světlými blond vlasy. Veliká ňadra měla skryta pod bílou hedvábnou blůzou košilového střihu. Richard viděl, že nemá podprsenku. Ta ňadra jí záviděl od prvého setkání s ní. Rovněž žárlil na Michaela, protože Mauru tak uctíval. Jejich vzájemné vztahy nebyly nikdy nijak dobré.

Richard už dávno věděl, že Maura je proti němu zaujatá. Zaslechl pohyb v ložnici a strachem mu bylo mdlo. Úplně zapomněl na svého filipínského milého. Snažil se usmát, když uviděl Mauřin rozpačitý výraz.

„To je můj přítel."

Sotva to dořekl, muž vyšel z ložnice a Maura na něho doslova vyvalila oči. Byl sice malinký a hubený jako většina Filipínců, měl však největší pohlavní úd, jaký Maura v životě viděla. Dal se přirovnat k baseballové pálce. Musela se násilím přinutit, aby následkem tak otřesného překvapení nezůstala stát s otevřenou pusou.

„To je můj přítel, jmenuje se Weykok."

Richardův hlas se vytratil, když se Maura začala řehtat na celé kolo.

„Tak ten tedy opravdu stojí za to."

Weykok stál s drobnými rameny staženými dozadu, jako by se snažil ještě zdůraznit svůj obrovský úd. Zdálo se, že je rád středem takového rozruchu. Richard se k němu obrátil a zatlačil ho zpátky do ložnice. Maura si sedla na divan a mohla se umlátit smíchy. Jako sůl potřebovala něco, co by ji rozveselilo, ale ani v duchu jí nenapadlo, že to najde tady u muže jménem Weykok.

Richard se vrátil do obývacího pokoje v hedvábném županu.

„Hned odejde."

Sotva to dořekl, plně oblečený drobný muž vešel do pokoje a natáhl malou ruku.

„Peníze, prosím."

Maura viděla, že se Richard začervenal. S určitým potěšením nevinně řekla: "Účtuje si za palec nebo za centimetr? Konec konců, teď jsme se octli ve společném trhu."

A znovu se začala smát a Weykok se upřímně rozesmál s ní. Maura zašla pro kabelku a otevřela ji.

„Já to s ním vyřídím, Richarde. Kolik?"

Weykok zřejmě rozuměl, protože zdvořile řekl: "Osmdesát pět liber, prosím, madam."

Maura vytáhla dvě padesátilibrové bankovky a dala mu je se slovy:

„Drobné si můžete nechat."

Malý muž se jí uklonil a po tichém mumlání s Richardem na chodbě odešel.

„Richarde, obávám se, že ti tu na chvíli zaberu nějaký prostor. Pokusme se domluvit, ano?"

„Dostala ses do nějakých potíží, Mauro?"

Richardova slova zněla vážně.

„Dalo by se to tak říci."

„V tom případě jsem ochoten ti pomoci. Ne kvůli tobě, ale kvůli Michaelovi. Vím, že by chtěl, abych právě něco takového udělal."

Ta slova říkal s vrozenou skromnou upřímností, až se cítila trapně, že si před chvíli z něho dělala legraci. Dobře si uvědomovala, že ho potřebuje. Že ho potřebuje velmi naléhavě.

„Zanedlouho mě sem přijde někdo navštívit."

Když viděla, jak se mu protáhl obličej, rychle ho ujišťovala:

"Jen žádný strach, Richarde, nedojde k žádnému násilí, ani k ničemu podobnému."

Viděla, že se uklidnil, a na okamžik jí ho bylo líto. Odsedla si dozadu na divan a poplácala na místo vedle sebe.

„Přisedni si ke mně, Richarde. Musíme si promluvit."

Terry Petherick byl v Dagenhamu. Auto zaparkoval na parkovišti restaurace Ship and Shovel. Nechal ho tam, odešel na A13 a zamáváním zastavil taxi.

„Do hroma! Vy jste v domobraně?"

Teprve když se posadil vedle řidiče si Terry uvědomil, že je pořád v tváři kamuflážně načerněný.

„Ano, jsem. Měli jsme manévry a porouchalo se mi auto."

„Aha, rozumím." Mužův hlas byl chraplavý, jako by potřeboval pročistit hrdlo. "Kde chcete vystoupit?"

„Zavezl byste mě do Knightsbridge, prosím?"

„Ale ovšem. Byl jsem taky u domobrany. Jednou jsem jel do Německa ..."

Terry zavřel oči. 'Víkendový válečník' jako řidič taxíku byl to poslední, co teď potřeboval.

***

Maura ve snaze navodit dobré ovzduší si s Richardem neustále povídala. Věděla, jak zoufale ho potřebuje. Pochválila fotografie rozmístěné všude po pokoji, na kterých byli Michael a Richard s pažemi kolem ramen.

Věděla, že ji Richard nevyhodí jenom kvůli svému vztahu k Michaelovi a strachu z ní.

„Potřebuji se někde sejít s někým pro mě důležitým. Někde, kde mě nikdo nebude hledat. Vím, Richarde, že to je ode mne troufalost, je to ale jediné vhodné místo, které mi napadlo."

Pokrčil rameny.

„Tak dobře, můžeš tady být tak dlouho, jak budeš potřebovat. Můžu ti něco uvařit. Čaj? Kávu?"

Maura se usmála.

"Káva by mi sedla."

Podívala se na velké kukačkové hodiny na stěně. Už bylo skoro tři čtvrtě na sedm. Skousla si ret. Kde je Terry?

Roy seděl doma s Bennym. Byl nervózní a hlavu měl plnou starostí. V sedm zavolá Mauře. Snad už se od ní něco dozví. Podíval se na Janine, která napůl opilá ležela na gauči. Najednou se mu vnitřnosti podivně sevřely a poprvé za uplynulá léta pocítil strach.

Sára se pokradmu dívala na tři své hochy. Přišli spolu navštívit otce, ale něco se jí na nich nezdálo. Všichni byli napjatí jako tětivy, jako by čekali, že se něco stane. Garry vstal ze židle.

„Můžu použít tvůj telefon, mámo?"

„Samozřejmě, že můžeš."

Šel do chodby a zavolal Mauru. Zatím co telefonoval, Leslie a Lee se v předním pokoji snažili zabavit Sáru hovorem. Oba byli nervózní před sádrovými pohledy svaté rodiny a různých svatých, rozestavěných po pokoji. Při každé návštěvě se jim zdálo, že do sbírky přibyla nějaká nová soška.

Sára sice s nimi seděla a poslouchala jejich řeči, ať mluvili k ní nebo k Benjaminovi, stále se však nemohla zbavit nedobrého pocitu. Plíživého pocitu, který s postupujícím dnem nabýval na síle.

V půl sedmé Marsh zjistil, že Terry Petherick je nezvěstný. Při tak velkém zaneprázdnění si na něho do této chvíle ani nevzpomněl. I když to Terry nevěděl, měl být umlčen spolu s Ryany. Ne, neměl být zabit. Ne, pokud se to neukáže nezbytně nutné ... Měl být označen za toho, kdo zastřelil Mauru Ryanovou v okamžiku, kdy vešla do stodoly.

Marshovi došlo, že Terry si nějak srovnal v hlavě, co se má ve skutečnosti stát a v neoznačeném autě odjel ze dvora farmy. Soptil hněvem. Venku byla dvě auta a obě měla být odvezena před předpokládaným příjezdem Ryanů. Ve zmatku, kdy se všichni připravovali na setkání s nimi, Terry prostě do jednoho nasedl a odjel. Bůh ví, kam. Marsh osobně doufal, že ne za novináři. Dokud je Maura Ryanová naživu a je schopna se bránit, nikdo se jí neodváží ani dotknout.

Mohla by promluvit o věcech, které by doslova smetly sbory londýnské policie včetně policejní přepadové jednotky West Midlands Serious Crime Squad, věděla toho také mnoho o přístavní čtvrti a jiných významných oblastech s výhledovou výstavbou, což by mohlo dokonce položit vládu. Otřásl se. Měla je doslova v hrsti.

Definitivně mu už došlo, že Maura Ryanová se ke stodole ani nepřiblíží a vůbec sem nepřijede. Terry Petherick dnes vzal do zaječích. Ať je v těchto chvílích kdekoli, na policii nebo u Ryanů, Terry Petherick je nebezpečný všude.

Terry zaklepal na dveře Michaelova bytu. Maura ho vpustila skoro okamžitě. Stáli v chodbě, dlouho na sebe upřeně hleděli a vpíjeli se jeden do druhého, jako by umírali žízní. První promluvila Maura.

„Pojď dál, Terry."

Šel za ní do obývacího pokoje.

„To je Richard, starý přítel mého bratra Michaela. On tady teď bydlí."

Terry natáhl ruku a Richard jí potřásl.

„Navařím trochu víc kávy, ano?"

„S chutí si vezmu."

Richard se usmál na Terryho a odešel do kuchyně.

„Posaď se."

Skoro se dotýkali, když se spolu posadili na divan. Mauru po mnoha letech opět zalil opojný pocit z jeho blízkostí. Několik okamžiků ho vychutnávala a snažila se ho natrvalo zaznamenat v paměti. Terry měl přesně stejné pocity.

Konečně se Maura zeptala.

"Tak co se děje?"

„Vůbec se ti nebude líbit, Mauro, co ti musím říct."

„Vím, Terry. Musím se ale dovědět, v jaké jsem situaci."

Zhluboka se nadechl.

„Tvůj bratr Geoffrey měl složku a vedl v ní podrobné údaje o tobě a o Michaelovi."

Všiml si, že se její velké modré oči, rozšířily ještě víc.

"Po jeho smrti se složka dostala do rukou tvé matky. Jsou tam podrobnosti o loupeži zlata, dokonce i mapa trasy odjezdu, na níž jsou, mimochodem, tvoje otisky prstů. Jsou tam uvedena jména vysoce postavených úředníků ve vládě, u policie a soudních dvorů s uvedením částek, které jste jim platili i za co jste jim platili. Mauro, je tam opravdu všechno."

Maura ohromením oněměla.

„Tvoje matka mi zatelefonovala a požádala mě o schůzku. Setkal jsem se s ní." Zhluboka polkl. "Složku mi předala a já jsem ji předal SIB."

Maura jen nevěřícně kroutila hlavou.

"Zvláštnímu vyšetřovacímu výboru? Chápu." Její hlas byl slabý. "Takže jsem měla pravdu, že ty a moje matka ..."

„Ale ne, Mauro. Opravdu ne. Vím, jak ti to zní, ale chtěli jsme ti pomoci."

Už když mluvil věděl, že jeho slova nezní moc přesvědčivě.

„Raději toho nech, Terry! Nejsem tak pitomá, za jakou mě máš. Ty a matka jste mě chtěli odvrátit z mé cesty. Nikdo z vás ale nepomyslel na všechny ty tak zvané 'svatouškovské' mizery na mé výplatní listině.

Nikomu z vás ani nenapadlo, že to oni zneužívají svých postavení. Ach, ne! Vy dva jste mě chtěli odsunout stranou, pryč z cesty bezpráví. Dovol, abych ti něco řekla. Kdybychom s Michaelem ty mizery nekoupili my, koupil by je někdo jiný. Tato zatracená země je prohnilá skrz naskrz, kamaráde. Všechno má svou cenu, ať jde o malý úplatek za získání stavebního povolení nebo velký dar vhodné politické straně za pozemky výhledové výstavby. Jako je třeba přístavní čtvrť ..."

„Teď už vím, že co říkáš, je pravda."

„Ach, kdybys raději zavřel zobák!"

Maura teď křičela. Richard se zájmem poslouchal jejich rozhovor.

„Tys byl vždycky idealista, Terry ... takový donkichot či potulný rytíř. Vždyckys chtěl dopadnout špatné lidi, že? Dovol, abych se tě na něco zeptala. Co myslíš, že se stane s lidmi, které jsme si koupili? Sázím se, že ti postříleni být neměli, co myslíš? Ovšemže ne. Jako vždy odejdou ověšeni řádem britského impéria s potřesením ruky. Nikdo se nesmí dovědět, že Sir Tenaten, který právě odchází do Cambridge s většinou ostatních lumpů z vyšších vrstev britské společnosti, se dal sprostě uplácet!"

Ústa měla postříkaná slinami a v rozrušení si rukou prohrabovala vlasy.

"Proč nejdou po skutečných zločincích? Po bohatých a zhýčkaných zločincích. Proč musíme chodit za katr za ně my? Na to mi odpověz!"

Terry na ni hleděl s vědomím, že všechno, co řekla, je pravda. Ode dne, kdy mu Marsh řekl, co se stane mužům na Mauřině výplatní listině, věděl, že to není spravedlivé. Věděl, že Ryani pykají za ně, aby se paní Veřejnost nikdy nedověděla, co se doopravdy děje. Cítil se jako hlupák. Zradil ji. Konec konců už to udělal v minulosti, teď ji zradil znovu, protože si myslel, že co dělá, je správné. teď už věděl, že neexistuje vůbec nic takového jako 'správné' a 'špatné'.

Je správné, aby soudci seděli na soudcovské stolici a odsuzovali lidi za to, že jsou nebezpeční společnosti a naopak zprošťovali viny jiné lidi, kteří jsou pro společnost mnohem větším nebezpečím jen proto, že dostávají zaplaceno za to, aby to tak dělali? Je správné, aby policisté, kteří se oddávají hazardním hrám a jiným koníčkům, pak odcházeli do výslužby, když by ve skutečnosti měli sedět ve vězení? Ne, to je špatné. Maura Ryanová je zločincem, ona však nikdy nic nepředstírala. Nekryla se pláštíkem dobrého vychování a právnických titulů. I když není správné, co dělá, dělá to alespoň bez předstírání, že přináší prospěch národu. Richard vešel do pokoje a na tácu přinesl kávu a sendviče. Tác položil na malý stůl a řekl:

"Nemohl jsem nevyslechnout, o čem si tady povídáte."

Maura a Terry se na něho podívali, jako by nevěděli, kdo je. Úplně na něho zapomněli.

„Pracuju pro noviny. Ty to přece víš, Mauro. Z toho, co jsem vyslechl, si myslím, že dokud budete mít přístup k novinářům, dotud budete všichni v bezpečí." Podíval se z jednoho na druhého. "Přemýšlel jsem o tom. Maura zná všechny lidi na své výplatní listině. Dokud budeš naživu, Mauro, policie se tě neodváží dotknout." .

„Chtěli je všechny pozabíjet. Do jednoho. Dnes večer na Fennově farmě."

Terryho hlas byl zničený.

„Jestli dovolíš, Mauro, dospěl jsem k tomu, že musíš opustit zem a odejít někam, kam na tebe nebudou moci dosáhnout."

„Oni mě najdou."

„Ne, nech mě domluvit. V prvé řadě musíš napsat všechno, co víš, o lidech, kteří jsou na tvé výplatní listíně. Pak to musíš dát někomu s tím, aby to otevřel po tvé smrti. Věřím, že tak se dožiješ vysokého věku."

Maura a Terry na něho upřeně hleděli. Ať to znělo sebefantastičtěji, zrnko pravdy v tom bylo.

„Znám mnoho novinářů, kteří by za takový příběh byli ochotni vraždit. Je v něm všechno, co novinář potřebuje."

„Myslím si, že má pravdu." Terryho hlas byl vzrušený. Znovu se ozval Richard. "Mauro, vím o čem mluvím. Vezmi si Profuma. Kriste Pane, jak on je často vláčen v novinách. Lidé si totiž rádi myslí, že bohatí lidé, kteří podnikají ve velkém měřítku, a lidé ve vládě jsou tajně spolčeni s podezřelými jedinci. Pomáhá jim to vyrovnávat se s vlastním životem. Britové nic tak nemilují, jako moci někoho roztrhat na kusy, nejraději někoho, koho sami jmenovali do úřadu nebo pro koho hlasovali. Bulvární tisk na tom vydělává, ať jde o aféru Westland, o Profumův skandál nebo o soudce, který se dal na pornografii. Pokud to je někdo, kdo má hodně peněz nebo vysoké postavení, britská veřejnost to miluje."

Čím déle Richard mluvil, tím víc smyslu to Mauře dávalo.

„A kam bych měla odejít?"

„Vlastně, kamkoli budeš chtít. Pokud žiješ a jsi schopna otevřít ústa, ty i tvoji bratři budete v dokonalém bezpečí."

Sklesla na divan.

"Dopřej mi chvilku, abych si to mohla promyslet. Nějak se nemůžu soustředit."

„Napij se kávy a sněz sendvič. Něco vymyslíme, neměj obavy."

Maura začala chápat, co Michael na Richardovi viděl. Neměl jen hezkou tvář.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

Marsh měl starosti. Velké starosti. Zdálo se, že Maura Ryanová je nezvěstná. Podle obdržených informací jedinou osobou v jejím domě byl William Templeton. Lord Templeton. Tři její bratři byli u matky a další bratr Roy ve vlastním domě v Chigwell. Maura Ryanová se neukázala v žádném ze svých klubů ani v jiném svém podniku.

Nařídil pátrání po jejím autě, velké naděje na úspěch si však nedělal. Měl co dělat s nebezpečnou ženou, která by svými vědomostmi mohla zničit četné lidi včetně jeho. A k dovršení všeho teď měla ještě obhájce v Terrym Petherickovi.

Povzdechl si, zapálil si doutník a vzhlédl, když se otevřely dveře jeho kanceláře.

Přišel superintendent Ackland z Oddělení zvláštního vyšetřování. Ve sboru byl Ackland všeobecně známý prudkou, až rozvratnickou povahou. Byl to typ, který by docela dobře mohl stát i na straně zločinu. Vychován byl v Gotbals, měl zvířecí prohnanost a jakousi sounáležitost s kriminálním způsobem myšlení, což bylo ve světě policie něco nepatřičného. Marsh si to myslel do té doby, než si na výplatní listině Maury Ryanové přečetl jména zdánlivě bezúhonných mužů. Jako mnozí Skotové byl James Ackland poměrně malý, měl svalnaté tělo, vysoké čelo a po předcích vlasy neurčité barvy. Jeho malé modré oči byly v neustálém pohybu, jako by měl strach, že by mu něco důležitého mohlo ujít. I po dvaceti letech v Londýně si stále zachovával skotský přízvuk.

„Mám zato, že jste si složku přečetl."

Marshův hlas byl tichý.

„Ano, přečetl." Ackland se zasmál. "Jedno je jisté ... je to prohnaná žena. Jak já to vidím, neexistuje nic, co bychom proti ní mohli podniknout. Nebo i proti její rodině, když na to přijde."

Jeho tvář se zdála být napnutá, jako omytá houbou na školní tabuli.

„Něco mi ale napadá. Pokud jde o mne, myslím, že lidé beroucí úplatky by měli být voláni k zodpovědnosti. Vím však, že nebudou."

Marsh přikývl a zabafal z doutníku. Ackland se zašťoural ve svém poněkud baňatém nose, až se Marshi udělalo nevolno.

„Jedinou cestou, jak se z toho dostat, je sprovodit tu mrchu ze světa. Ovšem, v rámci zákona. Až ji najdeme, pak nám asi noviny předhodí, 'vyřizování účtů'. Je pravděpodobné, že nosí střelnou zbraň. Z toho, co jsem se ve složce dočetl, by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby u sebe nosila taktickou atomovou raketu!"

Jeho hlas byl opět plný humoru.

"Nerad kryji lidi, obzvlášť takové, kteří by to měli vědět lépe než my, ale už s tím nic neuděláme. Všichni podléháme rozkazům."

Ackland si vzal láhev Famous Grouse, kterou měl Marsh na psacím stole, zbytek z šálku vylil do odpadového koše a nalil si ho skoro plný alkoholu.

„Nejdříve ji musíme najít." Marshův hlas zněl, jako by to byl nemožný úkol. Ackland potáhl nosem.

"Nikdo se nemůže ukrývat věčně, Marshi."

Maura zuřivě psala. Tvořila dokument, který v nepravých rukou by mohl tuto zemi srazit na kolena. Mozek jí pracoval na nejvyšší obrátky, ždímala z něho každou podrobnost o lidech, s nimiž kdy přišla do styku.

Ve zprávě nevědomky uvedla i lidi, kteří se v Geoffreyově složce neobjevili. Soustředila se na 'hlavouny', jak Richard nazýval ministry vlády a členy představenstev bank. Do zprávy zapsala také každého předsedu větších vývojových a průmyslových organizací, kteří občas jednali buď s ní nebo s Michaelem.

Terry ji pozoroval při práci, po dokončení si každou stránku přečetl a s každým slovem si uvědomoval, jak zkorumpovaný a mravně odporný je stávající řád.

William Templeton měl obavy. Velké obavy. Stejně jako Marsh si lámal hlavu, kam, proboha, mohla Maura jít. Mrkl se na hodinky. Byly skoro dvě hodiny ráno a stále nedošla žádná zpráva. Rozhlédl se po Mauřině obývacím pokoji, hojně vyzdobeném rodinnými fotografiemi.

Na televizi byly obrázky Carly. Celý její život živě doložen, od dítěte až po dospělou ženu. Jinde byly fotografie Maury a bratrů, hlavně Michaela. Vstal ze židle a šel do kuchyně uvařit další kávu. Když naléval vřelou vodu na kávové granule, ozvalo se zaklepání na dveře. Třískl konvicí na pracovní stůl a se srdcem v hrdle šel otevřít. V přístřešku před vchodem stál muž. V ruce držel policejní odznak. William pomalu otevřel dveře.

„Promiňte, že vás vyrušuji v tak pozdní hodině, pane." Muž mluvil skotským přízvukem. "Jsem superintendent Ackland z Oddělení zvláštního vyšetřování. Mohl bych si s vámi na chvíli pohovořit? Prosím..."

Muž se usmál a William viděl, že má zuby potřísněné tabákem. Podržel dveře a pokynem ruky pozval muže dovnitř. Prosím Boha, jen ať není mrtvá. William byl přesvědčen, že muž přináší špatné zprávy. Jak jsou špatné si uvědomil, teprve když mu Ackland řekl, že bude zatčen a obviněn z jistých zločinů, včetně přípravy vraždy a ozbrojené loupeže.

„Uvědomujete si, kdo jsem?"

Jeho hlas byl rozhořčený.

„Ale ano, uvědomuji. Víte, lorde Williame, projevoval bych o vás stejný zájem, i kdybyste byl samotným princem regentem. Jestli neuděláte, co vám řeknu, dotáhnu vás na policejní stanici tak rychle, že se budete divit i ušima! Před tímto domem je armáda policistů, kteří se zbraněmi v rukou jen čekají na můj pokyn. Vy budete návnadou, která přiláká velkou rybu. Tou velkou rybou bude Maura Ryanová."

„Nemám ponětí, kde je."

„Možná to nevíte, je však naděje, že to budete schopen zjistit. Dáme si teď šálek čaje, nebo si pohovoříme?"

Acklandův hlas byl přátelský, což z nějakého důvodu dělalo Williamovi větší starost, než cokoli jiného.

Maura se zřejmě dostala do velkých potíží a odhadoval, že bude požádán, aby ji zradil. Ten skotský hulvát už to vlastně řekl. William si největší starost dělal z toho, že při jeho starostech o Mauru přichází jeho vlastní kůže na řadu

jako první. Vždycky tomu tak bylo.

V půl třetí Maura přestala psát, aby si odpočinula a vypila šálek kávy.

Richard mezitím uvedl do chodu kopírovací přístroj, který měl u sebe pro případy, kdy pracoval doma. V ložnici teď kopíroval všechno, co dosud Maura napsala. Richard se chtěl po celý svůj dospělý život stát 'skutečným' novinářem. Uvědomoval si, že teď má v rukou skutečného sólokapra století, že ho však nebude moci nikdy použít. Při čtení Mauřiny zprávy čím dál tím víc vyvaloval oči. Vsadil by poslední libru, že ministr pro životní prostředí teď pravděpodobně sedí doma a potí se jako prase. Už mu určitě řekli, co se stalo. Totéž se zřejmě dá říci o ministru vnitra. Při čtení se v Richardově mysli začal rodit plán.

Terry a Maura mlčky pili kávu v obývacím pokoji.

„Jaký myslíš, že to bude mít výsledek?" zeptala se.

Terry zavrtěl hlavou.

„Opravdu nevím, Mauro. Cítím, že zodpovědnost za to všechno padá na mou hlavu."

„To přece není nic tak překvapujícího, nemyslíš? Dá se říci, že vzhledem k okolnostem za to zodpovědný jsi ! Ty a moje matka."

Její hlas byl zahořklý.

„Neobviňuji tě za to, že jsi ze mě nervózní, snažím se ti přece pomoci. Nic ti to neříká?"

Terry by ji zoufale rád ujistil o své podpoře.

„Ty se mi teď snažíš pomoci, protože lidé, pro něž jsi pracoval ... lidé, kterých sis velice vážil a s nimiž ses snažil držet krk ... se ukázali být mnohem většími lumpy, než jsem já. Proto se mi teď snažíš pomoci. Řekls, že už před odchodem na Fennovu farmu jsi věděl o tom, že tak zvaní 'pohlaváři', uvedení na seznamu uplácených, z toho vyjdou beztrestně. Terry Pethericku, já tě vůbec nepotřebuji. Nikdy jsem tě nepotřebovala."

„Jednou jsi mě potřebovala, Mauro."

Jeho hlas byl tichý a vážný. Zapálila si cigaretu a podívala se mu do tváře.

„Ale? A kdy to bylo?"

„Když jsi byla těhotná. Když jsi byla na potratu. Když jsi beznadějně nemocná ležela v nemocnici. Tvoje matka mi o všem řekla."

Jeho slova, podmalovaná zájmem a starostí, zněla klidně. Maura pohrdavě odfrkla.

"Tak všemocná huba ti všechno vykecala, že? Co ještě ti řekla? Řekla ti, že mě jednou nařkla, že spím s Michaelem? Řekla ti to? Řekla ti, že při všech našich chybách, ať skutečných nebo vymyšlených, brala peníze, které jsme jí každý týden posílali?"

Na chvíli se odmlčela. Pak tichým hlasem pokračovala.

„Nikdy, ani tehdy jsem tě nepotřebovala, Terry, jen si nic nenamlouvej.

Byla jsem mladá a naivní a jedinou chybu, kterou jsem podle mého názoru udělala, bylo, že jsem se zapletla s tebou. Už tehdy jsi chtěl změnit svět. Michael mi řekl, co se ti stalo. Už tehdy jsme měli v policejním sboru dost špiclů. Byl jsi zavolán na koberec, protože ses přátelil se sestrou Michaela Ryana, a tehdy ses mě vzdal.

Mohl sis vybrat, mě nebo sbor, a tvoje vzácná policie vyhrála. Pak, když ti matka dala Geoffreyovy papíry, nemohl ses dočkat, až s nimi doběhneš ke svým nadřízeným. Terry Petherick, zářný vzor na Vine Street, odhaluje největší korupční skandál století. Tehdy sis však neuvědomil, že to, co máš v ruce, vláda a policie ve skutečnosti spíš ututlá, než aby to odhalila před veřejností a vydala se jí na pospas. Nepochopils, kamaráde."

„Ztratil jsem všechno, práci ..."

„Ach, ta tvoje posraná práce!" Maura už začala křičet. "Za tebe ani za tu tvou pitomou práci bych nedala ani vindru!"

„Mauro, bez ohledu na to, co si teď myslíš, miloval jsem tě. Byli jsme ale tehdy příliš mladí. A co noc, kterou jsme spolu strávili po Bennyho smrti? Tehdy jsi mi řekla, že mě stále miluješ." Ukázal na ni. "A následujícího rána jsi mi řekla, ať odejdu. Bylo to přece tvoje rozhodnutí."

Hrozně se mu chtělo plakat. Aniž by chtěl, přinášel jí zármutek ode dne, kdy se seznámili.

„Poslala jsem tě pryč, protože jsem chtěla."

„Ale ne, nechtělas! Jen si nic takového nenamlouvej. Poslalas mě pryč, protože jsi byla příliš spjata s Michaelem. To byl hlavní a jediný důvod."

Maura se dívala na jeho hezkou tvář a v duchu mu dala za pravdu.

„Mám ti něco říci? Chceš slyšet skutečnou pravdu o mém životě?"

„Ano. Prosím, řekni mi ji."

„Když jsem se s tebou v roce 1966 setkala, pocítila jsem něco, co jsem do té doby nikdy nepocítila. Ani od té doby." Upřeně se zahleděla na ozdobu koberce v obavě podívat se mu do tváře. "Tak hrozně jsem po tobě toužila, že to bylo pro mě skoro hmatatelné. Vzpomeneš si, když jsi mi řekl, že jsi policajt? V té chvíli mě málem ranila mrtvice !"

Mírně se usmála.

"Mnoho měsíců jsem se vykrádala na schůzky s tebou, lhala jsem matce, otci i bratrům. Pak, když jsem otěhotněla a přišla jsem za tebou do tvého bytu, abych ti to řekla, skončils to se mnou.

Dítě jsem si nechala vyškrábat malým špinavým Pákistáncem. Ještě pořád cítím puch jeho bytu. Stále vidím děťátko ležící na dně mísy na umývání nádobí. Děťátko dokonalého tvaru, ale mrtvé. Víš ale, co je na tom velice ironického? Nikdy jsem totiž nechtěla být ničím jiným než manželkou a matkou. Vím, že feministky by mě ukřižovaly, kdyby mě tak slyšely mluvit, ale vše, co jsem tehdy chtěla bylo: manžel, domov a děti. Dům plný dětí. Když jsem pak přestála potrat a dopadlo to špatně, odešla jsem nejen z nemocnice, ale současně jsem přišla o všechno, po čem jsem tak toužila. Už jsem nemohla nic nabídnout manželovi nebo milenci. Byla jsem uvnitř vykuchaná. Víš přece, že jsem

málem zemřela. Právě za to jsem se pak dlouho modlila. Až později mi napadlo, že bych mohla pracovat pro Michaela. On nikdy nechtěl, abych v rodinném podniku pracovala, ale přinutila jsem ho. Věděla jsem, že se cítí zodpovědný za to, co se mi stalo. Využila jsem toho a přinutila ho, aby mi dal prodej zmrzliny a hot dogs. Pak jsem postupně vystřídala ubohého Geoffreye.

Kdybych se tehdy nezapojila do podnikání, Geoffrey a Michael by nadále pracovali spolu. Musím přiznat, že Michael neměl pro Geoffreye nikdy dost času. A pak jsme za několik let vše vybudovali a dali dohromady ... až do nynějšího stavu. Jsem teď nejhledanější ženou Anglie, jenže já jsem nikdy nechtěla být ničím jiným, než paní Průměrnou. Dítě by teď mělo jedenadvacet. Dospělé by vykročilo do světa.

Místo toho bylo spláchnuto v záchodě mnohapatrového věžáku v Peckhamu a mě honí ozbrojená policie ..."

Hlas se jí vytratil a Terry věděl, že z očí jí kanou tiché slzy. Poprvé si uvědomil, jak hrozně této ženě ublížil. Od doby, kdy mu paní Ryanová řekla o potratu, se sám sebe stokrát ptal, jestli by tehdy zůstal s ní, kdyby to věděl. Jako čestný člověk si musel přiznat, že na tuto otázku není teď schopen odpovědět. Byl si jistý jedině tím, že zničil Maurin život, že vždycky byla někde v něm, jako díly skládanky, která se postupně dává dohromady.

Váhavě ji objal kolem ramen v obavě, že ho odstrčí. Neodstrčila ho. Naopak se k němu přivinula, přitiskla se k němu tak, jako by mu chtěla vniknout pod kůži. Držel ji, ona plakala a ani ho nepřekvapily vlastní slzy, když se oba snažili zacelit rozchod, trvající dvacet roků.

Richard slyšel všechno a jako taktní člověk zakašlal, než vešel do obývacího pokoje. Maura a Terry od sebe odstoupili a Richard se tvářil, jako by jejich rozrušení neviděl. Vesele se zasmál a sedl si před ně na podlahu.

„Mám úžasný nápad. Myslím, že se vám bude líbit."

Maura si otřela oči, vděčná za to, že je vyrušil. S každou uplynulou hodinou si u ní získával stále větší úctu.

„Tak o co jde?"

„Pročítám, cos napsala a myslím, že toho máš víc než dost k dohodě."

„K jaké dohodě?"

Maurin hlas byl teď mnohem víc ve střehu.

„Myslím, že jestli tady náš přítel ..." ukázal na Terryho ... "s kopií toho, cos napsala, zajde za svými nadřízenými a řekne jim, že v rukou bezohledných individuí jsou četné další kopie, budou ochotnější dát si říci."

„Ti nikdy k žádné dohodě nepřistoupí."

„Jak si tím můžete být tak jistý, Terry? Myslím, že poslední slovo bude mít ministr životního prostředí. Nemluvě o tom, že na špalku je ještě několik jiných opravdu významných hlav."

„A komu ty kopie dáme?"

„To mi dělá starost, Mauro."

„Znám jednu osobu, která by nám ráda pomohla."

„Kdo to je?"

Maura se podívala na Terryho.

"Patrick Kelly."

„Cože, ten muž z IRA?"

Terryho hlas byl vyděšený.

„Jo. Je to můj starý přítel. Kdysi jsme byli ve styku. Něco mi dluží."

Když to říkala, myslela na Michaela.

„Nezneužije toho ale?"

„Jen k získání výhody pro sebe. Britská vláda je v užším styku s Iry, než si veřejnost všeobecně myslí. Navzájem obchodují s informacemi, je-li to logicky potřebné. Vláda zná skutečné vůdce, skrývající se za SinnFein. Spojovacím článkem se sdělovacími prostředky je Gerry Adams. O skutečných vůdcích se nikdy nemluví."

„Předpokládám, že to jsou bohatí a vlivní lidé."

„Ne, Terry, ne všichni. Vím, jak špatnou pověst IRA má, ale většina z nich bojuje za věc, v niž věří. Jako v každé společnosti jsou mezi nimi všechny druhy lidí, od těch na nejnižším stupni společenské stupnice, až po ty na jejím vrcholu. Kelly je na vrcholu stupnice a vím, že mu můžu věřit."

„Takže to máme jednu osobu. Nevzpomeneš si ještě aspoň na jednu?"

Richard vychutnával každou vteřinu stávajících chvil. Prožíval nejúžasnější noc celého svého života. Poprvé se účastnil něčeho opravdu významného a i když se s tím nikdy nebude moci pochlubit na veřejnosti, uvnitř bude vědět, že byl součástí této události. Dokonce ji pomohl uvést do života.

Maura se mračila.

"Jedinou další osobou, která mi napadá, je Derek Lane."

„Nikdo ale neví, kde je."

Terryho hlas byl rozpačitý. Maura se nezdržela smíchu.

"Terry, Derek Lane a jemu podobní lidé jsou snadno k nalezení, pokud ovšem máš správné styky. Michael a já jsme s ním obchodně spolupracovali ve Španělsku. Má tam monopol na síť nájemných turistických domků. Po Michaelově smrti tam mám spoluúčast. Mohla bych zaletět do Marbela a vysvětlit mu situaci."

Terry byl ohromen. Věděl sice, že Maura a Michael byli největšími hlavouny v britském zločineckém podsvětí, ale ani ve snu by mu nenapadlo, že jsou ve spolku s lidmi, jako je Derek Lane. Napadnout mu to ale mohlo. vždyť jsou opravdu jeden jako druhý. Derek Lane byl na scéně do roku 1977 a pak najednou zmizel, od té doby ho nikdo neviděl, ani o něm neslyšel. Byl hledán pro nesčetné vraždy a jiné vážné zločiny. V Birminghamu znamenal totéž, co Michael v Londýně, s tím rozdílem, že na rozdíl od Michaela se při své činnosti nikdy nesnažil podnikat v mezích zákona. Nakonec se Anglie pro něho stala příliš horkou půdou, proto zmizel.

„Takže máme dva vhodné lidi. Pro začátek to stačí. Tak co, Terry, jste ochoten ujmout se úlohy prostředníka? Půjdete navštívit Marshe?"

To bylo to nejmenší, co pro Mauru mohl udělat.

„Ano, půjdu."

Richard se usmál.

„Výborně! teď nám nezbývá nic, než vymyslet podmínky, které budeme požadovat, a pak to můžeme uvést do chodu."

Maura se mírně usmála.

"Ty máš z toho zřejmě hrozné potěšení, že, Richarde?"

Přikývl.

"Ano, opravdu mám. Chce ještě někdo kávu?"

Zvonek vyrušil Roye z přerušovaného spánku. Na okamžik se posadil v křesle a přemýšlel, kde je. Podíval se na hodiny na římse nad krbem. Čtvrt na pět. V televizi vysílali nějaký starý černobílý film. Sáhl po telefonu.

„Jo."

„Roy? Roy Ryan?"

Sevřený hlas mu byl známý.

„Jo. Kdo je tam?"

„Tady Jackson. Detektivní inspektor Jackson."

„Co chcete?"

Roy neměl nikdy Jacksona rád.

„Není to dlouho, co sem přivedli Williama Templetona, teď tady na plnou hubu vykřikuje o vaší sestře i o jiných věcech. Myslel jsem, že byste to měl vědět."

Spojení oněmělo. Roy chvíli hleděl na telefon a snažil se v hlavě srovnat, co právě slyšel. 'Myslel jsem, že byste to měl vědět.' Pak vytočil Michaelův byt.

Ozvala se Maura.

„Maws? Právě mi volal Jackson. Sebrali Willyho, teď jim tam prý povídá o všem, co chtějí vědět."

„OK, Royi. Díky."

„Co se děje, Maws?"

„V tomto okamžiku jsi celkem v bezpečí. Dnes ráno po osmé hodině bude zase všechno v nejlepším pořádku, slibuji ti to."

„Ale co ..."

„Royi odpusť, ale musím končit. Běž se vyspat, slibuji ti, že všechno bude dobré. Vyřiď to ode mne ostatním klukům."

Odložila sluchátko a Roy zůstal podruhé v posledních pěti minutách se zmlklým sluchátkem v ruce.

„Sebrali Williama Templetona."

Maurin hlas byl nevýrazný. Od okamžiku, kdy potíže začaly, si na něho vůbec nevzpomněla a přece, ani ne před dvaceti čtyřmi hodinami se s ním milovala.

„Ví toho hodně?"

Terry byl znepokojen .

„Ne. Nic, co by už nevěděli. A pokud Willyho znám, bude se hlavně snažit zachránit vlastní krk. Určitě si pro něho zašli do mého domu."

„Teď na něho zapomeňme a soustřeďme se na podmínky, které jim předložíme Ještě jsme se s tím daleko nedostali."

Maura se protáhla a oba muži se dívali na její v rytmu dechu se zvedající a klesající prsa. Hlasitě zívla.

„Dobrá, tak kde jsme zůstali?"

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

Marsh a Ackland už měli Williama Templetona plné zuby. V poslední hodině také dvakrát telefonoval ministr vnitra. Jako všichni ostatní chtěl mít tu 'drobnou záležitost, jak se vyjádřil, vyřízenou okamžitě a jednou pro vždy. Marshovi letmo napadlo, jestli byl ministr vnitra celou noc vzhůru, protože ze znepokojeného hlasu nabyl dojmu, že pan ministr je nějaký unavený. A podle všech známek velice otrávený. Konečně, jako všichni ostatní.

Na psacím stole zazvonil telefon. Zvedl sluchátko.

„Co je?"

Už asi ve čtyři hodiny ráno ztratil poslední zbytky zdvořilosti. teď, ve čtvrt na devět, měl všeho až po krk.

„Chce vás navštívit detektivní seržant Petherick, pane. Řekla jsem mu, že nemáte být vyrušován, on ale tvrdí, že ho přijmete."

Ženský hlas policejního konstábla byl celý vyplašený. Marsh už ji dvakrát seřval a to do služby nastoupila teprve v sedm hodin ráno.

„Pošlete ho nahoru, děvče! Pošlete toho prevíta ke mně!"

Marsh zlostně praštil sluchátkem na kolébku.

„Ohlásil se Petherick ... ten hajzl jeden!"

William Templeton hleděl na oba policisty. Marsh na něj vyštěkl:

„Vy běžte do vedlejší kanceláře. A jazyk držte za zuby!"

William prošel spojovacími dveřmi a posadil se. Byl unavený, hladový a vylekaný. Z toho, co tady slyšel, usoudil, že o něm vědí všechno. Jeho královské konexe mu tentokráte nebudou k ničemu. S hlavou v dlaních seděl na nepohodlné židli.

Terry s hlavou vzhůru a sebejistým krokem vešel do Marshovy kanceláře. Pod paží měl modrý kartónový pořadač. Cítil Acklandův upřený pohled.

„Ale, ale, ale ... vždyť to je náš usmívající se policista."

Terry se posadil na židli uvolněnou Templetonem.

„Myslím, že v Anglii jsem teď jediný policista, kterému je skutečně něco k smíchu. Vám, jsem si jistý, do smíchu není."

Marsh přimhouřil oči. Toto není muž, kterého vídával dřív. Toto je muž s tajemstvím, s důležitým tajemstvím, muž, který ví, jak ho využít.

„Co se s vámi stalo? Kam jste zmizel?"

Terry se podíval na Acklanda.

„To vám nemohu říci. Mohu vám ale prozradit, že Maura Ryanová je ochotná s vámi učinit dohodu."

„Cože?"

Marshův hlas se odrážel od sádrových příček.

„Dohodu." Terry hodil pořadač na stůl. "Uvnitř jsou informace. A měl bych dodat, že je jich tam víc, než bylo v pořadači Geoffreye Ryana. Kopie těchto informací už jsou v rukou několika jiných lidí. Přišel jsem s vámi uzavřít obchod, džentlmeni. A ovšem i s ministrem vnitra, pokud už byl informován."

Terry se na židli uvolnil. S potěšením hrál tuto roli. Nikdy si nedovedl představit, že by něčeho takového byl schopen. Pozoroval Acklanda, který si vzal pořadač a rychle v něm listoval.

„Jaký druh dohody máte na mysli?" Acklandův hlas byl odevzdaný, jako by s něčím takovým počítal předem.

„Maura Ryanová požaduje, abyste jí dali pokoj. Jí a jejím bratrům. Chce si ponechat pozemky a investice v přístavní čtvrti, které nabyla v souladu se zákony a chce provozovat své kluby jako dosud."

„A co nám za to nabízí na oplátku?"

Terry se usmál na Acklanda.

"Na oplátku se nikomu nezmíní o ničem z tohoto." Ukázal na pořadač, který držel Ackland. "A vrátí zlaté cihly, které v osmdesátém pátém zmizely. Také vám dává své slovo, že ve veškerém budoucím podnikání se bude řídit platnými zákony."

„Vy si opravdu myslíte, že s tím bude mít úspěch?"

Marshovi se už u pusy pěnily sliny.

Terry přikývl.

"Jo, myslím."

„Vaše kariéra skončila, chlapče."

Terry se rozesmál.

"Vytahujete se tady jako malý kluk. Celé tohle místo ..." mávl rukou, "... je prohnilé, pane kolego. Prohnilé skrz naskrz. Ovšem, moje kariéra skončila. Jenže ona ve skutečnosti skončila hned na začátku. Kdybyste si totiž pozorně přečetl Mauřiny a Geoffreyovy informace, tak byste se dočetl, že jedinými členy sboru, kteří kdy získali povýšení, byli ti, kteří jsou v seznamu podplacených!"

Ackland si povzdechl.

„Předpokládám, že víte, kde je Maura Ryanová."

„Samozřejmě, že to vím. Ale nikdy vám to neřeknu. A měli byste si dobře rozmyslet, jestli se to ze mne pokusíte vytřískat násilím."

Terry vstal.

"Varuji vás oba. Kopie těchto informací byly před několika hodinami faxem zaslány spolehlivým lidem do dvou jiných zemí. Bude-li Mauře Ryanové na hlavě zkřiven jediný vlas, budou okamžitě předány bulvárním novinám. Ryani mají pod palcem ještě jiné lidi, než si myslíte. Novináře a vydavatele novin a také pár televizních zpravodajů. A to nejen v Anglii, ale i ve Spojených státech a v Evropě.

Maura Ryanová je ochotna s šarmem odejít ze scény a pokračovat jen v zákonném podnikání. Popřemýšlejte o tom pečlivě, džentlmeni. Věřte mi, že ona není ženou, které byste se mohli postavit na odpor."

Ackland zvedl ruku, aby uklidnil Marshe, který vypadal, jako by ho každým okamžikem měl sklátit infarkt.

„Dříve než dojdeme ke konečnému rozhodnutí, budu muset promluvit se svými nadřízenými."

„To je rozumná řeč." Terry se mrkl na hodinky. "Ozvu se za čtyři hodiny. V půl jedné."

„Jen se moc neradujte, neprojde vám to jen tak, Pethericku. Osobně vás dostanu."

Z Marshova hlasu přímo kapala nenávist.

Terry se otevřenými dlaněmi opřel o stůl, naklonil se a zadíval se do Marshovy ostře řezané tváře.

„Takže dostanete mě, ano? Je až směšné, že raději nechcete dopadnout ty ostatní, kteří jsou na výplatní listině. Ty velké podnikatele a členy parlamentu a nejvyššího náčelníka, pro kterého pracujete.

Ví už, že byl odhalen? Že jeho dovolené v Keni a na Maledivách už skončily? Že jeho podvody byly odhalený? Ví, že Ryani vždycky znali jméno prostitutky, kterou navštěvoval každou středu v noci? Té, která ho svazovala a bičovala?

Jen se neholedbejte, že mě dostanete, Marshi! Raději byste měl aspoň jednou v životě jít sebrat několik skutečných lumpů."

Terry si narovnal záda a vyzývavě se díval na mlčícího a hrozivě se tvářícího muže před sebou.

"Ještě něco nakonec. Svému nejvyššímu šéfovi laskavě vyřiďte, že mám zprávu, která by ho možná zajímala."

„Co je to zase?" vyhrkl Marsh.

„Řekněte mu, že dívka, kterou každou středu navštěvuje, Samantha Goldingová, má diagnosticky potvrzeno AIDS. Můžete mu také říci, že Ryani to vědí už dávno. Dřív než kdokoli z vás. A neopovažujte se přede mnou hrát si na rozhořčeného policistu! Vy jste byl ochoten podílet se na vyvraždění celé rodiny. Kdybyste to provedl, sám sebe byste oblboval tím, že jste to udělal ve prospěch země, vlasti.

Já vím, a vy to víte také, že to není pravda. Vyvraždění rodiny by jen zachránilo smečku zazobaných lumpů. Kdybyste svou vlast tak hrozně miloval, vypadl byste na Falklandy, Marshi. A to, co je v tomto pořadači," ukázal na svazek, který držel Ackland, "by se stejně ututlalo, teď odcházím. Ozvu se v půl jedné."

Vyšel rychle z kanceláře a za sebou nechal pobledlého Marshe a zaraženě mlčícího Acklanda.

„Řekl jste si o to, Marshi. Musím před tím mužem smeknout. Vše, co řekl, je pravda."

Marsh byl tak vzteklý, že zapomněl na strach z Acklanda. Zvedl doutník a vykřikl:

"Jděte do prdele, vy odporný Skote!"

Ve vedlejší kanceláři se hlasitě rozesmál William Templeton.

Terry se nevrátil do Michaelova bytu. Domluvili se, že pro případ, že by ho někdo sledoval, se raději vrátí do svého bytu. Domů jel v dobré náladě. Konečně mohl Marshovi říci, co si o něm myslí. Doma si uvařil kávu, pak si sedl a přečetl si noviny.

Ospalost z něho spadla a dostal se do stavu překonané únavy, kdy se zdánlivě zvyšuje ostražitost a duševní čilost. Seděl u stolu a přemýšlel o Mauře. Při všem co dělal, na ni ani pět minut nepřestal myslet. Slova na stránce novin před očima se změnila na obraz její tváře. Dnes odletí do Marbella. Marshovi sice řekl, že informace už byly faxem odeslány do dvou různých zemí, nebyla to ale pravda. Maura se rozhodla kopie předat vyhlédnutým lidem osobně. V půl šesté odlétá z Gatwicku do Marbella..

Usrkl kávy. Ztratil už všechno. Práci i způsob života. Vše obětoval Mauře Ryanové. Rozhlédl se po kuchyni a najednou se jako střela vrhl k telefonu. Konečně mu došlo, co musí udělat.

Sára byla ráda, že má tři chlapce doma. Neblahé tušení, které na ni doléhalo celý den, z ní spadlo, když začala připravovat snídani, známou jako 'Bennyho specialita': dvě vejce, pět plátků slaniny, jelito, brambory, fazole, houby a stejnoměrně osmažený játrový salám spolu s obrovským množstvím topinek a na spláchnuti toho všeho konvici silného čaje. Bylo jí líto, že Benjamin může jíst jen oloupané vařené vejce, zatímco ostatní hltali jeho oblíbené jídlo. Utěšovala se však, že jí za to jednoho dne poděkuje.

Těsně po snídani se ozval telefon. Zaběhl k němu Garry. Sára nevěděla, co se dověděl, ale všichni chlapci se najednou tvářili spokojeněji.

Nechala je v kuchyni a šla dát Benjaminovi mokrý zábal. Ještě pořád nemohl vstát z postele. Když omývala manželovu tvář, lehce jí sevřel ruku.

"All right, Sáro?"

„Jo, proč?"

Rozpačitě se na něho podívala.

„Jsi ráda, že máš kluky zase doma, že?"

Usmála se.

"To jo, už mi chyběli."

„Nikdy jsem ti toho moc nedal, děvenko, že? Když člověk čučí v posteli, o lecčems přemýšlí."

Sára se podívala na manželovo rychle chátrající tělo. Na zlomek vteřiny si představila osmnáctiletého mládence, který na ni jednoho jasného večera v roce 1934 zapískal. Byl vysoký, snědý, pohledný, ten večer měl na hlavě buřinku, která ho odlišovala od ostatních vrstevníků. Sáře se sevřelo hrdlo lítostí, že je všechno pryč.

„Sáro, vím, že jsem ti to často neřekl, ale vždycky jsi byla mým děvčetem. Ty to ale víš, že? Vždycky jsem tě miloval."

Přikývla. Toto byl jeden z mála okamžiků, který nastane v životě každého. Je to chvíle, kdy už se nedá nic dodat.

Ackland konečně mluvil s ministrem vnitra a teď jen čekal, až mu do kanceláře zavolá Terry Petherick. Marsh i William Templeton už odešli. Marsh dokonale znechucen, Templeton s úlevou, a to přesto, že zcela určitě ztratil přátelství Maury Ryanové, jak si také Ackland logicky domyslel.

Ackland si tu a tam povzdechl, když čekal na Terryho zavolání. Pethericken předaný pořadač už pobíhal po Londýně, byl studován a mezi jinými prohovořen s ministrem životního prostředí. Ackland na rozdíl od Marshe dovedl uznat svou porážku a hluboko v nitru byl rád, že je Maura Ryanová nakonec přelstila. Vlastní svědomí mu říkalo: Proč by právě ona měla být obětním beránkem za skutečné zločince? Byl rád, když telefon konečně zazvonil. Nedostatek spánku už na něho příliš doléhal.

Maura zvedla sluchátko pět minut před tři čtvrtě na jednu. Volal Terry a co se stalo, věděla dřív, než promluvil. Po telefonní lince cítila jeho dobrou náladu.

„Souhlasí! Souhlasí se vším!"

„Ach, díky Bohu!"

Maura si po mnoha dnech poprvé zhluboka oddechla.

„Neměli vůbec žádné námitky?"

„Ne, Maws, ani slovo. Přijali to se vším všudy. Řekni Richardovi, že odvedl dobrou práci. Všichni jsme odvedli dobrou práci."

„A co moji bratři?"

„V pořádku, Všechno je prima."

„Děkuji ti, Terry, za pomoc. Slibuji ti, že na tom neprodělâš."

Mauřin hlas byl pokorný a Terryho uším zněl nějak nezvykle.

„Takže odlétáš do teplejšího podnebí?"

„Jo, myslím, že se už neuvidíme."

„No ... člověk nikdy neví, co všechno se může stát, že? Raději bych tě teď měl nechat o samotě, jistě si musíš připravit mnoho věcí před odletem."

„Sbohem, Terry. A ještě jednou díky."

„Rádo se stalo." Jeho hlas byl tichý. "Sbohem, Mauro."

Maura v Michaelově bytě odložila sluchátko a najednou na ni padl skličující pocit. Cítila se osamělejší než kdykoli předtím. Porazila policii i vládnoucí třídu, nepociťovala ale žádnou radost, jen zdrcující osamělost.

Do pokoje vešel Richard.

„Takže jsme vyhráli?"

V jeho slovech zaznívala radost.

„Jo, vyhráli jsme."

Byl smutný z Mauřina otráveného a zlomeného hlasu.

"Měla bys raději pohnout. Nejpozději do půl čtvrté musíš být v Gatwicku."

„Já vím."

Richard ji chytil kolem pasu. Byla mnohem vyšší než on, musel se na ni dívat vzhůru.

„Když jsem byl na dně, Michael mi říkával: 'Ricky, pamatuj, že dnešek je prvním dnem tvého zbývajícího života.' Je to sice stará otřelá fráze, je ale velmi pravdivá."

„Ach, Richarde. Co bych si bez tebe počala?"

Políbila ho na ústa, pak řekla:

"Raději zavolám Royovi a řeknu mu tu dobrou zprávu."

Maura seděla v letadle Monarch Flight s místem určení Gibraltar. Bylo za minutu půl šesté. Letadlo mělo vzlétnout každou chvíli. Seděla u okna. Sedadlo vedle ní bylo neobsazeno. Byla ráda, protože neměla náladu se s někým cizím vybavovat. Nemluvě o tom, že byla rozrušená a unavená. Skoro dvacet osm hodin nespala.

Zavřela oči a přála si, aby letadlo už odstartovalo. Vzpomněla si na Terryho Pethericka ... Musela si přiznat, že má k němu stále stejný citový vztah jako kdysi. Vztah, který víc než dvacet let na ni střídavě doléhal, nebo ji zase opouštěl. Když se s ní telefonicky loučil, měla pocit, že jí to vytrhne srdce z hrudi. Co na tom muži vlastně vidí? Proč v ní vždycky vzbuzuje takový pocit? Když se dověděla, že William, který ji zřejmě miluje, je ochoten ji prodat policii, zdaleka to v ní nevzbudilo tak hluboký pocit, jako když uslyšela od Terryho jediné slovo:"Sbohem".

Když mu předešlou noc řekla o děťátku a o všem, co se stalo, hluboko v nitru doufala, že je to sblíží. Na malou chvilku je to sblížilo. Ale jen na malou chvilku. Podle jejího názoru si zřejmě myslel, že sehráním role prostředníka mezi ní a policií splatil veškerý dluh, který k ní cítil. Skousla si ret.

Na sedadle před ní byli dva malí chlapci, oba vzrušení z letu na prázdniny. Větší z nich, asi desetiletý se světle hnědými vlasy a uličnickýma hnědýma očima, po ní mezerou mezi sedadly neustále pokukoval.

Z jejich neustálého vrtění a poskakování Maura usoudila, že během letu asi mnoho klidu mít nebude. Pevněji zavřela oči s přáním, aby už letadlo odstartovalo a mohla si alespoň zapálit cigaretu. Najednou ucítila, že si někdo sedá na vedlejší sedadlo. Předstírala, že spí. Měla nervy příliš rozjitřené, než aby se s někým třeba jen krátce bavila.

„Mauro Ryanová, zatýkám vás."

Otevřela oči a ohromeně se dívala na muže vedle sebe.

„Ale ... ale ..." Hlas se jí zadrhl v hrdle.

„Jsi doufám potěšena, že mě vidíš, nebo ne?" Terryho hlas byl hluboký a chraplavý. Smál se tím svým poněkud nesouměrným širokým úsměvem, kterým si získal její srdce už před tolika lety.

„Já to ale nechápu. Když jsem s tebou mluvila ..."

„Stále jsem se snažil získat letenku na tento let. Pak mi rezervovali místo. Dostal jsem ji výjimečně jako policista. Naposled jsem zneužil svého postavení."

Usmál se na ni.

"Nevím, Mauro, jestli o mě stojíš. Já ale o tebe stojím víc, než kdykoli dřív. Hluboko v srdcí jsem vždy věřil, že jednoho dne přijdu a uplatním na tebe nárok jako na svou."

Ohromená Maura na něho stále civěla. Terry najednou dostal strach. Jestli ho i teď od sebe odvrhne, bude to už navždy a to asi jen tak nepřežije. Letadlo se začalo rozjíždět po rozjezdové dráze a nabírat rychlost. Když se odlepilo od asfaltového povrchu, Maura se na něho usmála.

„Ach, Terry, ani nevíš, jak jsem ráda, žes přišel. Jsem opravdu hrozně ráda."

Políbil ji dlouhotrvajícím polibkem, jehož svědky byli oba chlapci z předního sedadla. Teprve jejich zahihňání je od sebe oddělilo.

„Vadí vám to?"

Terryho hlas byl veselý a dvě tvářičky okamžitě zmizely. S rozzářenýma očima se podíval na Mauru a děkoval Bohu, že ho ještě pořád chce.

„Tak ty mě zatýkáš, ano?"

Její hlas kypěl láskou. Přikývl a vpíjel se pohledem do rysů její tváře.

„Ano, zatýkám tě ... a mám obavu, že dostaneš doživotí. Celý trest budeš muset strávit se mnou."

Maura se na něho vážně podívala.
"Já ale pořád povedu kluby a ..."
Terry jí přiložil prst na rty.
„Nic proti tomu nemám, Mauro. Od nynějška nechci nic, než tebe."
Usmáli se na sebe, když letadlo postupně nabíralo výšku a stoupalo na oblohu.

Martina Cole
DANGEROUS LADY
Vydaného 1992 nakladatelstvím
Headline Book Publishing Plc,
Headline House,
79 Great Trtchfield Street,
London W1 P 7FN
Přeložil Jiří Hora
Vydala OSNA, a. s.,
Mlýnská 10,
Moravská Ostrava v roce 1995
Vydání první
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
ISBN 80-85859-18-1
